

Thú Nhân Chi Tư Văn

Contents

Thú Nhân Chi Tư Văn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	33
16. Chương 16	35
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	41
20. Chương 20	43
21. Chương 21	45
22. Chương 22	48
23. Chương 23	50
24. Chương 24	53
25. Chương 25	55
26. Chương 26	57
27. Chương 27	59
28. Chương 28	62
29. Chương 29	64
30. Chương 30	69
31. Chương 31	76
32. Chương 32	80
33. Chương 33	83
34. Chương 34	86
35. Chương 35	89
36. Chương 36	92
37. Chương 37	94
38. Chương 38	97
39. Chương 39	99
40. Chương 40	102
41. Chương 41	105

42. Chương 42	107
43. Chương 43	110
44. Chương 44	113
45. Chương 45	115
46. Chương 46	118
47. Chương 47	121
48. Chương 48	123
49. Chương 49	126
50. Chương 50	128
51. Chương 51	131
52. Chương 52	133
53. Chương 53	135
54. Chương 54	137
55. Chương 55	140
56. Chương 56	143
57. Chương 57	145
58. Chương 58	147
59. Chương 59	150
60. Chương 60	153
61. Chương 61	155
62. Chương 62	158
63. Chương 63	160
64. Chương 64	163
65. Chương 65	165
66. Chương 66	168
67. Chương 67	170
68. Chương 68	173
69. Chương 69	175
70. Chương 70	178
71. Chương 71	180
72. Chương 72	182
73. Chương 73	185
74. Chương 74	190

Thú Nhân Chi Tư Văn

Giới thiệu

Thể loại: xuyên việt, thú nhân, chủ công, sinh tử, 1×1, HE. Edit: Zổ. Hần là một thạc sĩ của chuyên ngành pháp luật t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-nhan-chi-tu-van>

1. Chương 1

“Thật xin lỗi”, bên trong quán cà phê, người đàn ông mang dáng vẻ tinh anh xã hội đầy đầy kính mắt, bình tĩnh nói với người phụ nữ trang điểm xinh đẹp đối diện.

Người phụ nữ run tay, cầm lấy chén nước trước mặt uống một hơi hết sạch, nói : “Không sao, yêu anh tôi cũng chịu hết nổi rồi, yêu nhau nửa năm mà số lần gặp mặt đếm trên đầu ngón tay, mỗi lần nói chuyện chắc chắn không quá ba phút, còn ít hơn số váy của bà đây! Rút thời gian cùng bạn gái ăn một bữa cơm, dạo một con phố thì chết chắc!! Lúc nào cũng là anh bận anh bận, Chủ tịch nước cũng nhàn hơn anh! Bà đây mỗi lần nghe anh nói bận, trứng đều phải đau nát, phắc!”

“Thứ nhất, thực sự là anh rất bận, thứ hai, số vảy của em cùng với thời gian chúng ta trò chuyện là không thể so sánh với nhau, thứ ba, cái khí quan mà em đau nát đó, thật đáng tiếc, em không có.” Tiếng nói của người đàn ông trầm thấp dự hoặc, giống như thanh âm tuyệt vời của đàn violoncello, thể nhưng nội dung

“CMA Tư Văn, lúc trước bà đây bị mù mới thích anh! Chia tay!” Người phụ nữ hoàn toàn bị chọc giận, giơ tay tát qua, quán cà phê vốn đã yên lặng nhất thời càng tĩnh mịch, nhưng hai giây sau, tiếng giày cao gót chói tai vang lên, gọi thần trí mọi người trở lại.

Tư Văn bình tĩnh tính tiền, làm ngơ trước ánh mắt từ bốn phương tám hướng đổ tới, đẩy cửa quán ra, khí trời mùa hè nóng bức lập tức vây quanh anh, ngay cả vào ban đêm cũng không chút nào giảm uy lực.

Hơi hơi kéo cổ áo, đi đến mở ra cửa xe, không khí mát mẻ làm tâm tình vốn hơi nóng nảy do khí trời của anh nháy mắt bình phục, Xe vững vàng khởi động, không một dấu vết nhập vào số lượng xe khổng lồ trên đường đêm.

Người phụ nữ vừa này là bạn gái anh đã hẹn hò nửa năm, công việc của anh vốn bận rộn, thường xuyên không có thời gian cùng cô. Mà cho dù hiện tại đã là luật sư có chút danh tiếng, trên tòa án tranh luận sắc bén với đối phương, nhưng chỉ cần rời khỏi tòa án, anh liền trở nên chất phác ít nói, lại còn không biết cách biểu đạt, càng không biết cách lấy lòng phái nữ, quan hệ giữa hai người càng ngày càng xa cách. Việc đến mức này, anh cũng không bắt ngờ một chút nào.

Đối phương vốn là trong một lần bàng thính thẩm vấn tại toàn án, bị biểu hiện trên tòa án của bản thân anh hấp dẫn, cô thích, là thích Tư Văn trên tòa án, lực chiến quần hùng, chứ không phải Tư Văn chất phác ít nói ngoài đời thực. Mà giá trị quan giữa hai người chênh lệch quá nhiều, ví như thái độ đối với tiền tài, cô thường thường sẽ cho rằng chính anh thật keo kiệt, không nỡ mua cho cô đồ xa xỉ, hai người vì thế mà cãi nhau vô số lần, nhưng mỗi một lần đều là anh xuống nước giảng hòa, mà tình cảm của anh với cô, cũng dần dần hao hụt sau mỗi lần tranh cãi đến gần như không còn.

Có lẽ vì quá khứ nghèo đến không có cơm ăn, so với bất kỳ ai khác, anh càng thích tiền tài, mong nhanh có một công tác ổn định cùng tiền lương không quá thấp. Anh không muốn sống những ngày ăn bữa nay phải lo bữa mai, ăn không đủ no còn phải làm việc vất vả. Đối với xa xỉ phẩm, anh càng là không dám nghĩ tới, mua đồ vật phải để ý tới giá cả cùng với công dụng phù hợp với bản thân. Mấy thứ nhãn hiệu nổi tiếng, chủ yếu là bán nhãn hiệu, mà không phải sản phẩm, cho nên anh không thể hiểu nổi việc bạn gái thích đồ hàng hiệu.

Anh muốn tìm một người phụ nữ biết vun vén, bình bình đạm đạm mà qua một đời. Loại tính cách trầm lặng cùng tư tưởng cũ kỹ như thế, gặp tính cách hoạt bát, thích mua sắm cùng thích thử những thứ mới mẻ của một cô gái hiện đại, định trước là đau khổ. Chấm dứt đoạn tình cảm này, đối với cả hai người họ mà nói, đều là một loại giải thoát. Có lẽ sau này, anh nên bớt thời gian làm việc, anh cũng đã gần ba mươi tuổi, độc thân nữa, sợ là thật sự “liệt”.

Hơi hơi tự giấu cột mình một lúc, xe cũng đã tới bãi đỗ xe ngầm của tiểu khu gần nhà. Tiểu khu nơi anh ở là một nơi rất cũ, bên trong rất chật chội, không có bãi đỗ xe, không có cách nào khác, anh đành mua một chỗ để xe ở bãi để xe của tiểu khu bên cạnh, ít nhất còn tốt hơn không có chỗ đỗ xe, hơn nữa, tiểu khu đó cũng không xa tiểu khu anh ở, đi bộ chỉ mất năm phút.

Lấy túi công văn từ trong xe ra, một túi nặng trĩu đều phải xem hết trong đêm nay. Nói về vụ án này, là án tố chức giết người có chủ đích, từ tư liệu xem ra, dù có một ít ẩn tình, nhưng động cơ và mục đích giết người đều rất rõ ràng, không cần thiết phải chống án. Thế nhưng vô phương, tội phạm chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi, còn chưa trưởng thành, anh không nỡ nhìn một sinh mệnh trẻ như vậy bị phí hoài trong ngục giam, lại càng không nhẫn tâm nhìn mẹ cậu quý trước mặt mình đau khổ nhờ vả.

Nghĩ đến đây, Tư Văn nở nụ cười khổ, thân ảnh thon dài chậm rãi rẽ vào trong hẻm nhỏ. Hẻm nhỏ này là con đường bắt buộc phải qua để về nhà, mặc dù hơi bẩn loạn, nhưng còn trong khả năng chấp nhận. Hôm nay mây khá nhiều, ánh trăng hơi tối, rác rưởi bị đổ loạn trong hẻm thành một đám hình cắt mơ hồ. Tư Văn trầm ổn từng bước đi tới, trong con hẻm yên tĩnh chỉ nghe được tiếng giày đi trên mặt đất. Biển cổ xảy ra trong nháy mắt, anh còn chưa kịp phản ứng, một người từ trong đồng rác ở góc tường đứng lên, nhanh chóng chọc dao vào ngực anh, rồi hung hăng rút ra.

Túi công vắn rơi xuống đất tạo ra tiếng động rất lớn, Tư Vắn che ngực, đau đến không thể đứng vững, chỉ có thể nửa quỳ xuống đất, chống đỡ cơ thể của mình, anh cố gắng ngẩng đầu lên muốn nhìn mặt người đối diện, thế nhưng giấy tiếp theo, dao cắm sâu vào thắt lưng anh! Tư Vắn lập tức ngồi phịch xuống đất, lúc này mới nhìn rõ người này, mắt tròn to, há miệng muốn nói gì đó, thế nhưng chưa đợi anh phản ứng, liền bị đâm thêm mấy nhát.

Tư Vắn cảm thấy bản thân rất lạnh, cái loại cảm giác máu từ trong thân thể chậm rãi chảy ra thật sự là không tốt, dần dần, đầu anh trở lên hỗn loạn, không có cảm giác, không đau cũng không lạnh, thoải mái như đang nằm trên một chiếc giường lớn. Không biết qua bao lâu, anh bỗng cảm thấy cực kì nóng, giống như trong cơ thể anh bùng lên một ngọn lửa, thiêu đốt lực phủ ngũ tạng, giống như cả người đều ngâm trong nham thạch, nóng không thở nổi. Sau đó, cả người anh bắt đầu đau, anh muốn hét to lên, nhưng lại nói không ra lời, rên không ra tiếng, chỉ nghe được bên tai không ngừng vang lên tiếng rống và tiếng gầm gừ. Những âm thanh đó không ngừng quanh quẩn bên tai anh, giống như muốn biểu đạt cái gì, lại giống như chỉ đơn giản là kêu lên, thế nhưng dù là gì, Tư Vắn cũng cảm thấy đau đầu không ngừng.

Những âm thanh kia quanh quẩn bên tai anh, sôi trào, anh cảm giác bản thân càng nóng, cũng càng đau. Cũng không biết là ai đang phát điên, người nghĩ người là hổ sao, rống vừa to vừa hung ác như vậy! Nghĩ thế, đầu Tư Vắn hơi thanh tỉnh, sao lại nghĩ đến hổ? Lại nói, anh cảm giác cả người đều không ổn, vì sao mấy thanh âm kia giống như tiếng hổ, không khác gì tiếng hổ gầm anh nghe ở vườn bách thú, dù cho là có người cố ý bắt chước, cũng sẽ không tự nhiên xuất hiện ở một ngõ nhỏ chứ?

Anh cố gắng suy nghĩ, lại bị những tiếng rống giận dữ không ngừng làm cho đau đầu, không thể không chịu đựng đau đớn cùng nhiệt độ của cơ thể, cố gắng muốn mở mắt. Thế nhưng mí mắt giống như bị đồ chì, cố thể nào cũng không mở được, tiếng rống giận bên tai càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần, trong lòng Tư Vắn bắt đầu khủng hoảng. Chết coi như xong, nếu chết còn bị dã thú ăn xác, vậy anh vẫn là sống đi!

Có lẽ là khủng hoảng kích phát tiềm lực, anh rút cuộc mở mắt, sau đó, triệt để sợ ngây người!

Xung quanh anh bảy tám con hổ đang lăn lộn là tình huống nào? Cách đó không xa còn có một con sư tử, một con mãng xà to như thùng nước, một con gấu đen trưởng thành cùng một con báo gấm? Định mệnh, nhất định là phương thức mở mắt của ông đây không đúng!!!

Vì thế, sau khi mở mắt mười giây, Tư Vắn, người đã trải qua nhiều chuyện khúc chiết trong ngày hôm nay, quang vinh hôn mê bất tỉnh.

2. Chương 2

Tư Vắn ngốc ngốc nằm trên chiếc giường đá đơn sơ, không thể tin mà nhìn tay mình, ừm, to lớn dày dặn, lại nhìn nhìn cánh tay mình, cơ bắp nhiều hơn, cường tráng hơn, ừm, rất khỏe mạnh, lại cúi đầu ngẩng ngẩng nghĩa nghĩa thân mình trần trụi, à, cơ bụng kia, thật gợi cảm, nhìn xuống chút nữa, một cái quần da thú thô ráp, đầy phong cách hoang dã, tay sờ sờ, ài, mềm mềm, xúc cảm cũng không tệ lắm.

Thế nhưng, ai có thể nói cho tôi biết, tôi rõ ràng là con người, vì sao một giây sau liền biến thành dã thú! Việc này chắc chắn không khoa học! Đây thật sự là việc lừa đảo nhất trong cuộc đời anh! Thật sự nhìn không được mà cười thề, Tư Vắn hơi cười khổ, việc huyền huyền như vậy nếu xảy ra ở thế giới hiện đại thì coi như một việc kì lạ hiếm hoi, nhưng nếu chính mình gặp thì lại thật khó có thể chấp nhận.

Không nói gì nhìn căn phòng đơn sơ chỉ có giường và một cái bàn, luôn luôn là con ngoan trò giỏi như Tư Vắn cũng không nhịn được mà yên lặng gờ ngón giữa, cái loại kịch tình kì lạ mộng ảo lại khổ sở này vì sao lại xuất hiện trên người anh chứ!

Không sai, bạn đoán không sai đâu, đại nhân chân heo (nhân vật chính) vĩ đại của chúng ta đã hoa hoa lệ lệ mà xuyên việt. Nhớ lại tình hình lúc mình tỉnh, khoe miệng Tư Vắn không nhịn được mà giật giật. Ai tỉnh lại nhìn thấy mấy con hổ còn có sư tử linh tinh, đều sẽ sợ hãi, hoảng chi, mấy con vật này còn đang biến thành hình người! Bị trắng trợn cưỡng ép nhìn cảnh dã thú biến thành người, Tư Vắn thật sự là không chịu nổi, lại một lần nữa hoa hoa lệ lệ mà hôn mê bất tỉnh.

Chỉ là lần này, anh tỉnh lại rất nhanh, đang lúc anh suy tư đây là mộng hay là mộng hay là mộng, nóc nhà đen tuyền trên đầu làm anh chú ý, nhìn một lúc, Tư Văn cảm thấy cái loại giống như phiến đá này không có khả năng sẽ xuất hiện ở thành thị toàn sắp thép xi măng. Phải biết rằng ở xã hội hiện đại, cho dù là đá cũng sẽ rất đắt, hơn nữa, nếu không có gì ngoài ý muốn, anh hẳn là đã chết, nhìn chính mình chảy nhiều máu như vậy, Tư Văn không có lý do gì tin tưởng mình còn sống, cho nên, hiện tại là tình huống nào?

Vừa quay đầu, một cánh cửa vừa to vừa cao đến thần kỳ xuất hiện trước mắt anh, ngoài cửa là một mảnh đất màu vàng, cỏ dại mọc lan tràn, trong phòng chỉ có một cái bàn đá đơn sơ đặt ở đầu giường, trên mặt bàn để một cái bát gỗ. Tư Văn khó khăn xoay xoay cổ, bây giờ mới phát hiện bản thân ngoài đầu ra thì đều không động đậy được, vậy nên, đây là tê liệt? Bị trí tưởng bở* của bản thân làm hỗn loạn không chịu nổi, Tư Văn chớp mắt, trong giây lát, tai nghe được một ít âm thanh.

*từ gốc là “nảo bở”

“Thật sao? Anh ấy biến hóa thật sao? Không phải là không thể biến hóa sao, sao đột nhiên lại biến hóa?” Thanh âm nồng đậm nghi hoặc, có sự trong trẻo cùng âm cao độc hữu của thiếu niên, hẳn là của một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

“Ừ, tộc trưởng nói là đến lúc.” Thanh âm này trầm ổn hữu lực, hẳn là của một người đàn ông đã trưởng thành.

“Ừ, em biết mà, tộc trưởng nhất định sẽ nói như vậy. Vậy không phải là sau này anh ấy có thể ở trong thôn sao?” Thiếu niên cúi đầu oán giận vài câu, lập tức lại đưa ra một vấn đề khác.

“Không biết, còn phải xem ý của hắn.” Người đàn ông cúi đầu trả lời.

“Tư Văn rất đáng thương nha, a ba cùng a phụ từ nhỏ đã không còn bên cạnh. Og, anh có thể giúp anh ấy đi săn không? Không thì mùa đông này anh ấy phải làm thế nào nè!” Thiếu niên nhẹ nhàng nói, rất rõ ràng, cậu đang làm nũng với người đàn ông kia.

“Anh không thể giúp hắn đi săn, nhưng có thể dạy hắn kỹ xảo.” Thanh âm của người đàn ông có sự sùng nịnh khó phát hiện, Tư Văn không khỏi nổi da gà, hai người này cũng không phải anh em, sao lại buồn nôn như vậy? Người bình thường sẽ không dùng ngữ khí sùng nịnh như vậy với người khác ngoài người yêu phải không? Cho nên, quan hệ giữa hai người kia là gì?

Anh suy đoán như vậy, chủ nhân của thanh âm lại không tiếp tục nói, vốn đang nghi hoặc, bỗng có hai người vào phòng, giây tiếp theo, một giọng trong trẻo liên vang lên bên tai: “A, Tư Văn, anh đã dậy chưa?”. Khuôn mặt sạch sẽ của thiếu niên bỗng phóng đại trước mặt anh, đôi mắt to linh động không chớp mắt nhìn anh, tràn đầy tò mò.

Chỉ là tư thế này không diễn ra được vài giây, thiếu niên đã bị một đôi tay to lớn đi, rời khỏi tầm mắt anh. Tư Văn giật giật đầu, thấy một người đàn ông mặt chữ điền, tóc đen tuyền, ngũ quan đoan chính soái khí mặt không biểu tình nhìn anh. Người đàn ông này cao khoảng hai mét, thân trên để trần rất cường tráng, đôi cánh tay mạnh mẽ để trên vai thiếu niên, hơi hơi có chút địch ý nhìn anh. Mắt Tư Văn nhắm lại. Loại tư thế đầy tính chiếm hữu này là sao?

“Có thể động sao?” Cánh môi của người đàn ông mấp máy, lỗ tai Tư Văn cũng đồng thời nghe được những lời này.

Hơi hơi sững sốt, Tư Văn đáp: “Trừ đầu, nơi nào cũng không thể cử động.” Nhưng mà, anh sao lại biết tôi không thể cử động? Nhưng những lời này anh cũng không hỏi ra tiếng, trước khi hiểu biết tình trạng hiện tại, anh không thể nói bất cứ điều gì có thể làm bại lộ thân phận. Tuy rằng không biết đầu là đầu, nhưng thời đại học từng bị bạn cùng phòng tiêm nhiễm, Tư Văn đã có thể đoán được, anh có lẽ, có thể, đại khái, hình như, giống như, chắc là xuyên việt, hơn nữa có vẻ như là hồn xuyên, vì nguyên lai thân thể kia của anh, là chắc chắn không thể cứu sống.

Mà nếu đã sống lại, anh cũng không muốn lại chết thêm lần nữa, cái loại cảm giác cảm nhận rõ ràng được máu mình chảy ra khỏi cơ thể như thế nào không được tốt lắm. Phi ta tộc loại, này tâm tất dị*, nếu những người này biết anh vốn không phải Tư Văn kia, anh cũng không biết kết quả mà mình phải đối mặt là bị độc chết hay hành hạ đến chết.

*không cùng tộc với ta, chắc chắn có dị tâm

“Vây bình thường, lúc vừa biến hóa đều như vậy, vài ngày nữa là được.” Người nam nhân mặt không chút thay đổi nói.

Tư Văn chấn kinh, những lời này chia ra thành từng chữ thì anh hiểu, thế nhưng hợp thành câu, sao anh lại không hiểu tí gì? Biến...hóa..., là anh nghe nhầm phải không? Vì sao anh lại có liên quan đến hai chữ này?

Cho dù trong lòng đang rối như tơ vò* nhưng trên mặt Tư Văn vẫn không có biểu tình như trước, nghiêm túc trả lời: “Tôi biết, cảm ơn anh.” Trời mới biết anh biết cái gì, nhưng anh lại không thể trực tiếp hỏi tại sao anh lại biến hóa.

*bản QT: suy nghĩ lẫn mình tựa như nấu nước ấm.

Người đàn ông gật gật đầu, bưng bát ở trên bàn lên, nói:“Há mồm.”

Tư Văn há mồm theo bản năng, sau đó , dòng nước nhỏ chảy từ trong chiếc bát nghiêng, giống như một sợi mảnh đổ vào trong miệng anh. Cực kì mà nuốt nước trong miệng xuống, Tư Văn chỉ có thể cảm thấy may mắn là người này còn biết đổ ít nước một, nếu không, chảy ra khỏi miệng là không thể tránh. Thế nhưng, anh zai à, anh có thể dừng lại không, cái kiểu bị ép uống một bát nước kiểu này thật là khổ sở.

Đến lúc bát không, người đàn ông lấy tay di di, kéo tay thiếu niên nói với anh: “Nghỉ ngơi đi, đến chạng vạng chắc là có thể cử động.”

Thiếu niên cũng cười nói: “Đúng nha, anh yên tâm, chờ anh có thể ra ngoài đi săn, Og sẽ giúp anh, anh ý đã đồng ý dạy anh đi săn, anh ý là dũng sĩ lợi hại nhất của bộ tộc nha. Anh cũng có thể ở bên trong bộ tộc như bọn em, tộc trưởng nhất định sẽ đồng ý, như vậy, mọi người có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Ánh mắt của người đàn ông khi thiếu niên đang nói trùng trùng nhìn thẳng Tư Văn, khiến anh không khỏi cứng cả người, định mệnh, cái loại ánh mắt gườm gườm như mắt dã thú này là sao? Chờ mãi cho thiếu niên nói xong, cái cảm giác làm người sợ hãi kia cũng biến mất, Tư Văn chậm rãi thở ra một hơi, cười đáp: “Cảm ơn cậu.”

Thiếu niên cười cười, không nói gì, ngoan ngoãn cùng người đàn ông kia đi ra cửa, biến mất trong tầm mắt Tư Văn.

Haiz...Loại cảm giác bị người khác nhìn từ trên cao xuống đúng là không tốt. Tuy hai người kia chỉ đứng ở chỗ này một lúc, thế nhưng, lại mang đến rất nhiều tin tức hữu dụng.

Thứ nhất, chính mình không phải mãi mãi không thể cử động, mà là do biến hóa nên liệt tạm thời, đối với người ở đây mà nói thì rất bình thường. Thứ hai, mỗi một người ở nơi này hình như đều phải trải qua quá trình gọi là biến hóa này. Thứ ba, chủ nhân của thân thể này một mình ở ngoài tộc, cha mẹ mất từ khi còn rất nhỏ, không thể không nói, đây coi như tin tức tốt, dù sao đối với thân nhân thân mật mà nói, thay đổi nhỏ bé cũng có thể phát hiện ra. Thứ tư, người đàn ông to con kia gọi là Og, anh ta sẽ giúp mình, hai người kia đều không có địch ý với mình. Thứ năm, quan hệ của hai người kia...hình như không đơn giản.

Tạm thời tìm hiểu được một ít tin tức, Tư Văn nhắm mắt lại, chậm rãi cảm thụ trạng thái của thân thể, vừa cảm thụ, anh liền cảm thấy được khác thường. Nếu vừa nãy chỉ có đầu có thể cử động mà những chỗ khác thì không, bây giờ, ngón tay anh đã hơi hơi có thể động, tuy chỉ hơi hơi, nhưng ít ra cũng chứng minh người đàn ông kia không lừa anh.

Tư Văn yên lòng lắng lắng nằm trên giường chờ thân thể khôi phục, trong đầu rối loạn suy nghĩ rất nhiều chuyện, cả quá khứ lẫn tương lai.

Lúc nhỏ, nhà nghèo, cha mẹ ra ngoài làm thuê lại chết đột ngột, ông nội đã già nuôi anh lớn lên, đến khi anh sắp tốt nghiệp đại học ông đã qua đời. Tiếc nuối lớn nhất của anh, là ông không đợi được đến ngày cháu đích tôn có tiền đồ, càng chưa được hưởng một ngày phúc với cháu. Sau khi tốt nghiệp, làm việc bận rộn, thật vất vả mới trở thành một luật sư có chút danh tiếng, lại mất mạng trong nháy mắt, khi tỉnh lại đã xuyên việt đến dị thế.

Người giết anh, Tư Văn biết, là anh trai của người bị hại trong vụ án giết người kia. Hai anh em sống nương tựa với nhau từ bé, em gái đột ngột rời đi, anh trai vẫn không thể chịu đựng được, trong quá trình thẩm

vấn trên tóa án cũng rất kích động, thậm chí ngằm nhục mạ anh, nói anh là kẻ khốn nạn dối trắng thay đen để mưu lợi. Tư Văn hiểu cho cậu, hơn nữa, từ khi hành hành nghề tới nay, mắng chửi kiểu ấy anh đã nghe rất nhiều lần. Là do nghề nghiệp, thường xuyên có người mắng anh như vậy, anh cũng thành thói quen, hơn nữa, việc phát tiết như thế cũng có thể giúp đối phương vượt qua được tin dữ, chỉ là không nghĩ tới, người này sẽ cực đoan như vậy, cứ nhiên lại đâm anh.

Ài, cũng đã xuyên việt, còn nghĩ mấy chuyện đó làm gì, thế nhưng trong lòng vẫn oán hận người kia, thật sự là cái cảm giác máu chậm rãi chảy ra, bản thân lại dần dần cảm giác được cái chết tới gần rất tồi tệ, hơn nữa khi tỉnh lại, trở thành một u hồn chiếm đoạt thân thể một người khác, đúng là không phải kinh hoàng bình thường.

Chạng vạng, Tư Văn rút cuộc thoát khỏi tình trạng tê liệt cả người, không đợi anh vui sướng bao lâu, cái loại cảm giác cực nóng lại lan ra toàn thân, chỉ là lần này thời gian rất ngắn, cũng không khó chịu như lần trước, vì thế, khi Tư Văn nhìn thấy, cảm nhận được chính mình từ người biến thành dã thú liền hoàn toàn ngưng ngắt.

3. Chương 3

Đây là ... cái gì? Nâng nâng tay, rất tốt, móng vuốt xù lông trước mắt di chuyển lên xuống vài cái, cúi đầu nhìn nhìn ngó ngó, màu lông sáng mượt, là một tấm da hổ hiếm có. Tư Văn liền bùng nổ, xuyên việt đến thân thể người khác thì thôi, này mẹ nó biến thành dã thú là sao thế này! MN, chẳng lẽ nguyên chủ của thân thể này là một con yêu tinh hổ? Có cần phải lừa đảo đến thế không!

Con hổ to lớn cứ như vậy mà ở trên giường nóng nảy đi đi đi lại, chỉ là thân mình hơi xiêu xiêu vẹo vẹo, khiến cho sự nóng nảy kia dần dần thành ra đáng yêu. Og đứng ở cửa, trầm mặc nhìn con hổ xiêu xiêu vẹo vẹo, một lúc lâu sau, lên tiếng nói: “Cậu nên ăn cơm chiều.”

Thân hình con hổ cứng đờ, vội vàng xoay lại nhìn anh, thế nhưng không đợi nó xoay xong, bởi vì quá mức kích động mà bước nhầm chân, rầm một tiếng ngã xuống giường.

Og yên lặng cùng con hổ nằm trên mặt đất nhìn nhau một lúc, khóe miệng không thể nhận ra mà hơi nhếch lên, sau đó, trước ánh mắt vội vàng của con hổ, bình tĩnh nói: “Thú con vừa biến hóa xong thường sẽ vì không khống chế được lực lượng mà đột nhiên biến hóa giữa hình thú và hình người, cậu lần đầu tiên biến hóa, không giỏi khống chế lực lượng như người khác, cho nên biến thành thú là rất bình thường, chờ đến lúc cậu nắm giữ lực lượng thuần thực, tự nhiên sẽ tốt hơn. Đây là bữa tối của cậu, ba ngày sau, tôi sẽ dạy cậu kĩ xảo đi săn, nhưng trong thời gian này, cậu cần thuần thực chuyển hóa giữa hình người và hình thú.”

Nói xong liền ném một động vật không biết tên này giờ vẫn khiêng trên vai xuống, làm bụi đất bay lên, sau đó mặt không chút thay đổi rời đi. Tư Văn trợn to mắt nhìn bóng người đàn ông càng đi càng xa, miệng há hốc, muốn nói chuyện, lại chỉ có thể phát ra tiếng hổ gầm trầm thấp, anh hơi sưng sốt, lúc này mới chân chính cảm giác được việc bản thân biến thành một con dã thú là thật.

Thế nhưng, anh zai à, ít ra anh cũng phải mang lửa tới chứ, không có lửa, ngại định bắt tôi ăn thịt sống sao? Tuy rằng tôi hiện tại là dã thú, nhưng cũng là con người nha, không thể kỳ thị nhá! Anh ngốc ngốc nhìn con vật hơi giống lợn rừng đã chết nằm trên mặt đất, khá lớn, bụng bắt đầu sôi ùng ục, sau đó tự nhiên cảm thấy cực kì đói bụng, mà thịt lợn dưới đất kia nhìn thật ngon lành. Tư Văn lập tức chảy mồ hôi lạnh, quả nhiên biến thành dã thú thì sẽ có tập tính tương quan, trước kia anh cũng không chảy nước miếng với thịt tươi, lại càng không cảm thấy mùi máu tươi trên người lợn rừng thật mê người.

Mà mặc kệ anh nghĩ như thế nào, con lợn rừng này là phải ăn, bởi vì anh thật sự rất đói bụng. Từ lúc anh tỉnh lại đến giờ đã gần hết một ngày, mà anh hôn mê bao lâu cũng không biết, chỉ có một chén nước nhỏ xíu kia, anh đã đói đến nỗi ngực dán vào lưng rồi. Thế nhưng anh không muốn ăn đồ sống, chỉ có thể chọn cách biến thành hình người, sau đó nhóm lửa nấu chín con mồi rồi mới ăn. Áp chế ý tưởng dư thừa trong lòng, Tư Văn cẩn thận ngẫm nghĩ lời người nọ nói, sau đó nhắm mắt lại, chậm rãi cảm nhận cỗ lực lượng như có như không trong cơ thể.

Có lẽ là do đói khát kích phát tiềm lực của thân thể, không bao lâu anh đã cảm thấy cả người nóng lên, khi mở mắt ra cũng đã biến được về hình người. Anh yên lặng nhìn bầu trời đã trở nên u ám, ra khỏi phòng,

định đi tìm vài thứ để đánh lửa.

Giờ đi ra, Tư Văn mới nhìn thấy rõ cảnh vật nơi này, hai gian phòng ở làm bằng đá, bên trái có một gốc đại thụ che trời, không biết là loại gì, bốn phía cỏ dại cũng không nhiều, thưa thớt mọc lên trên mặt đất hơi vàng. Trong viện có một cái vại đá cực lớn, đầy bằng một tấm ván gỗ bóng loáng, nhấc nắp lên, bên trong tràn đầy nước trong. Phòng không có cửa, Tư Văn có thể rõ ràng nhìn thấy bên trong một căn phòng khác có một bếp lò bằng đá, anh liền đi vào, nhưng cũng ngay lập tức phát hiện nơi này mặc dù có bếp lò, nhưng ngoại trừ bếp thì cái gì cũng không có, bên trên bếp thậm chí còn có một tầng bụi rất dày.

Chưa từ bỏ ý định, đi lại trong phòng, anh chán nản phát hiện nơi này ngoại trừ cái bếp lò kia thì thật sự không có bất cứ thứ gì. Không thú vị nhìn nhìn bên trong bếp lò, hai cục đá nhỏ nhỏ, hồng hồng hấp dẫn sự chú ý của anh, này có phải đá đánh lửa không? Nhưng mà, mặc kệ có phải không, đập đá vào nhau sẽ có tia lửa xuất hiện, nếu tia lửa rơi vào trên củi khô ráo là có thể có lửa.

Tư Văn lập tức cầm lấy hai cục đá hồng bên trong bếp, sau đó ngạc nhiên phát hiện đá này không ngờ rất ấm, chờ đến lúc tìm đủ nhánh cây khô, đánh hai cục đá vào nhau, Tư Văn lại một lần nữa. Ai có thể nói cho anh biết cục đá này vì sao sẽ bốc lửa, giống như ngọn nến đang cháy? Anh lại một lần nữa cảm thấy giới hạn cùng tam quan* của mình lại được cập nhật.

*tam quan: thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Yên lặng tự giễu cợt trong lòng, động tác trên tay cũng không chậm, vội vàng đem tảng đá để sát vào củi, đợi bắt lửa liền lập tức ném cục đá trên tay xuống đất, vừa rơi xuống mặt đất cục đá liền tắt. Tư Văn không kịp cảm thán, nhanh tay nâng nhánh cây, lửa cuối cùng cũng cháy, mang con mồi vừa xử lý qua để lên trên ngọn lửa, chậm rãi nướng.

Đến khi mùi thịt nướng từ từ bay ra, Tư Văn đã đói đến trắng cả mắt, anh vốn không có dao, trầm tư suy nghĩ một chút liền nghĩ đến móng vuốt của mình, anh thử thú hóa bàn tay, tuy thất bại nhiều lần, nhưng cuối cùng cũng làm được. Chỉ là quá mất thời gian, cộng thêm thời gian nướng thịt cùng tìm nhánh cây, có lẽ đã qua nửa đêm.

Tuy thịt không có bất cứ đồ gia vị nào vừa tanh vừa khó ăn nhưng Tư Văn vẫn ăn một hơi hết gần một nửa, không có cách nào khác, anh thật sự rất đói, còn thừa là do sau khi hơi no, không thể chịu nổi vị thịt nữa nên dừng lại. Nhưng mà như vậy cũng coi như tạm ổn, lâu lắm không ăn, anh cũng không muốn ăn quá nhiều thịt một lúc.

Giải quyết xong cơn đói, vài vấn đề tất yếu phải tự hỏi cũng dần dần trở lại đầu Tư Văn. Nơi này hẳn không phải là cái thế giới anh vốn sinh sống, anh cũng chưa từng nghe nói con người có thể biến thành dã thú, mà Mặt Trăng màu lam tối trên bầu trời kia càng làm anh chắc chắn rằng anh bây giờ không ở trên Trái Đất, ánh trăng ở Trái Đất là màu trắng đúng không, là phản xạ ánh sáng của Mặt Trời.

Thêm cả thân thể của anh bây giờ, đủ loại dấu hiệu làm trong lòng anh xuất hiện một suy đoán không tốt, nơi này, có lẽ chính là một thế giới đặc thù trong các loại thế giới xuyên việt mà bạn anh đã nói với anh, thế giới Thú Nhân: tất cả đàn ông trưởng thành đều có thể biến thành dã thú, hay là nói, bọn họ vốn giống dã thú hơn giống người.

Anh đầu đầu cau mày, anh là một người hiện đại, biết một ít kĩ xảo cách đấu, nhưng nếu đánh nhau với dã thú mà dùng cách đấu thì thật sự là vô dụng. Hơn nữa, nếu không đoán sai, với con mồi lớn như vậy, muốn giết chết hẳn là dùng hình thú mà không phải hình người, mà giết chết, nhất định sẽ xuất hiện máu me cùng bạo lực mà anh chưa từng gặp, vậy nên, việc quan trọng nhất bây giờ là học tập kỹ xảo dùng hình thú đi săn như thế nào.

Từ cuộc nói chuyện của Og với thiếu niên kia, Tư Văn phán đoán rằng trình độ sản xuất của nơi này hẳn là không cao lắm, nếu không cũng không trong lúc thời tiết còn chưa quá mất mẻ như thế này mà vẫn bọc da thú thật dày. Cho nên sinh tồn ở đây có lẽ chủ yếu dựa vào con mồi mà Thú Nhân giết được, còn về cây nông nghiệp, còn chưa biết là có hay không, anh cũng không quên điều người bạn học kia nói cho anh biết về thế giới Thú Nhân, thế giới Thú Nhân phân hai loại, một là tương lai, một là cổ đại. Vị trí của anh bây giờ thật rõ ràng là loại thứ hai, vậy nếu đã là cổ đại, đồ vật thu hoạch có lẽ là không nhiều.

Thế nhưng điều duy nhất làm anh cảm thấy may mắn là chủ nhân của thân thể này trước đây hình như chưa từng biến hóa, nói cách khác, không có ai biết anh ta hóa thành hình người sẽ có bản tính cùng tính tình như thế nào, cho nên, chỉ cần anh cẩn thận một chút, với lý do đó, có lẽ có thể giúp anh hiểu biết thêm về tình trạng của thể giới này.

4. Chương 4

Lệ tỷ, em thấy bạn Og rất giống tỷ phu, thê nô mặt liệt =)))

Tuy rằng đêm qua ngủ rất muộn, thế nhưng trời vừa mới sáng Tư Văn đã mở mắt, cả người đều thoải mái như sau giấc ngủ no, xem ra dù cho có biến thành người thì vẫn có ảnh hưởng của gen dã thú. Nhìn nhìn sân bên ngoài, Tư Văn quyết định phải thu thập sạch sẽ nơi ở tương lai của mình. Theo lời của Og và thiếu niên kia, nếu anh nguyện ý thì có thể vào ở bên trong bộ lạc, thế nhưng anh cảm thấy ở chỗ này rất tốt, ít nhất, trước khi biết rõ ràng mọi chuyện anh không định tùy tiện ở bên trong bộ lạc.

Anh rời giường, dùng nước còn lại trong vại rửa mặt, nhai nhai cành liễu tối qua bẻ xuống, vệ sinh cá nhân coi như xong. Lại nói, việc cành liễu có thể vệ sinh khoang miệng là do ông nội dạy anh. Trước kia, nhà nghèo, ông nội tiếc tiền mua kem đánh răng nên sẽ bẻ một đoạn nhánh liễu, dính một chút muối để vệ sinh răng miệng. Anh không tìm thấy muối trong phòng nên chỉ có thể nhai nhai như vậy.

Làm xong vệ sinh cá nhân, tiếp theo là quét tước trong nhà, tro bụi trong phòng bếp quá dày, con mèo còn thừa cùng với xương cốt tối qua cũng phải tìm chỗ xử lý. Nhổ cỏ dại trong viện, lại dùng móng vuốt thú hóa đào hố, chôn xương cốt cùng con mèo thừa, nhìn tro bụi trong phòng bếp, anh quyết định làm một cái chổi. Nhưng mà thứ này anh chưa từng làm, chỉ là trước đây nghiên cứu qua hình dáng chổi, hơn nữa nơi này cũng không có dây thừng.

Nghĩ nghĩ, Tư Văn đi ra ngoài, định tìm dây leo và cỏ để làm chổi. Không thể không nói, hoàn cảnh nơi này rất tốt, nơi nơi đều là cây và cỏ, hơn nữa cũng không có ô nhiễm môi trường, thực sự là thiên nhiên không ô nhiễm, anh bỗng nhiên có loại cảm giác trở về thôn trang nhỏ ở vùng núi hẻo lánh, đều là xinh đẹp yên bình, đều là cùng thể vô tranh, đều khiến anh thích.

Rất nhanh anh liền phát hiện một loại cỏ dại khá giống nhưng to lớn hơn cỏ đuôi mèo, chỉ khác ở Trái Đất mọc chỉ chít khắp nơi, loại cỏ này ở đây phân bố cũng không dày đặc, nhưng cũng không quá ít. Hái một bó to cỏ đuôi mèo, lại dứt đủ dây leo dài, anh quyết định trở về nhà*.

*bản QT: dẹp đường hồi phủ.

Đầu tiên là dùng móng vuốt cắt dây leo thành mười căn bằng nhau, dùng một căn cột toàn bộ cọng cỏ đuôi mèo vào với nhau, sau đó lại dùng dây leo ở trung gian cố định từng cụm bông cỏ nhỏ*, một cây chổi giản dị liền ra đời. Về phần hiệu quả, Tư Văn nhìn lớp bụi này chồng lên lớp bụi kia trong phòng bếp, lại nhìn cái chổi cỏ đuôi mèo đơn sơ trên tay, thở dài. Quả nhiên, chỉ dựa vào ký ức cùng tưởng tượng là không đủ.

*đừng hỏi tui, tui cũng không hiểu tui viết chi, bản QT: dùng một căn đem cỏ đuôi mèo toàn bộ đều từ dưới mặt tuệ xử cột vào cùng nhau, lại đem tuệ nhất tiểu đem nhất tiểu đem dùng dây leo từ trung gian cố định cùng một chỗ.

Thế nhưng phòng ở vẫn là phải quét, sau khi hổng cái chổi thứ sáu, phòng bếp cuối cùng cũng sạch sẽ, mà lúc này, anh cũng gặp được tộc trưởng trong truyền thuyết.

Lúc tộc trưởng đến, Tư Văn đang cầm cái chổi thứ bảy gần hổng đi từ bếp ra, nhìn thấy người đàn ông trung niên tóc hơi vàng óng ánh sáng trước mắt, trong lòng khẽ giật mình. Nếu đến đây, nhất định là người mà nguyên chủ quen biết, còn anh, anh thật sự là không biết đối phương.

Đúng lúc anh rối rắm không biết xưng hô đối phương như thế nào, Og xuất hiện, trên tay còn có một cái túi không lớn không nhỏ. Nhìn thấy người đàn ông trung niên, anh ta thực bình tĩnh gật đầu với đối phương, nói: “Tộc trưởng.”

Tộc trưởng gật gù đầu, cười hi hi nói: “Người cũng đến đây? Sitter đâu?”

“Em ấy đi hái trái cây.”

Tư Văn bình tĩnh đi tới, nói: “Tộc trưởng, Og.”

Tộc trưởng vỗ vai anh, sắc mặt vui mừng nói: “Nhóc con người, nhiều năm như vậy đều không biến hóa, ta đều nghĩ rằng ngươi sẽ không biến hóa, không ngờ...Ha ha, quả nhiên thần thú sẽ không vứt bỏ con dân của ngài.”

Khóe miệng Tư Văn yên lặng giật giật, anh có thể biến hóa thì liên quan gì đến thần thú? Không cần nói cho anh rằng tộc trưởng mê tín! Hơi hơi giấu cợt trong lòng, trên mặt lại khẽ mỉm cười, mời hai người vào trong phòng. Nhìn hai người đàn ông to cao ngồi trên giường, Tư Văn bức thiết cảm nhận được tầm quan trọng của ghế ngồi.

Tộc trưởng đánh giá phòng ở sạch sẽ, cảm khái nói: “Trong phòng này đúng là trống trải, ngay cả bàn ghế cũng không có, còn nữa, Tư Văn, người bây giờ đang ở rìa thôn, trước kia người không biến hóa, vì lo người làm người khác bị thương mới cho người chuyển đến đây. Nhưng hiện tại người đã biến hóa, cũng không cần lo sợ người đả thương người, vậy chuyển về ở trong thôn đi, mọi người ở cùng một chỗ, cũng có thể giúp đỡ chăm sóc lẫn nhau.”

Tư Văn cười cười, cự tuyệt nói: “Tộc trưởng, ta cảm giác nơi này rất tốt, ta tạm thời chưa định trở về.”

Tộc trưởng ngăn người, ngữ khí có chút nặng nề: “Tư Văn, có phải người còn ghi hận lúc trước ta đuổi người đến rìa bộ lạc? Trước kia người không biến hóa, tập tính dã thú chiếm phần lớn chi phối cơ thể, tuy rằng ta tin tưởng người sẽ không tấn công những người khác, thế nhưng ta không thể lấy người trong bộ lạc mạo hiểm. Hơn nữa, nếu như người cùng bọn họ có xung đột, dù người hay bọn họ ta cũng đều không muốn có thương vong. Thế nhưng hiện tại người đã biến hóa, không cần lo lắng những điều ấy, phòng ở của a ba, a phụ người vẫn còn, người trước cứ qua đó ở. Nếu Tu biết, nhất định sẽ vui vẻ, trước kia, lúc hắn đi, người còn nhỏ như vậy, bây giờ cũng đã trưởng thành.”

Ánh mắt ông thâm thúy u ám, tựa hồ rơi vào trong hồi ức nào đó. Trong lòng Tư Văn âm thầm suy đoán, người gọi là Tu có lẽ chính là phụ thân của thân thể này. Anh lắc đầu, chân thành nói: “Ta vừa mới biến hóa, trước kia đều sống một mình, bây giờ bỗng nhiên ở chung với mọi người cũng cảm thấy không được tự nhiên, chờ thêm một thời gian nữa, ta cùng người trong bộ lạc quen thuộc, chuyển về cũng không muộn. Còn về chuyện kia, ta cũng không hận ngài, ngài là tộc trưởng, nên suy xét vì toàn bộ bộ lạc, ta sao lại hận ngài được.”

Tộc trưởng kích động vỗ vỗ người anh, nói: “Không hổ là con trai của Tu, được, vậy làm theo lời người, nhưng nhớ rõ sau này thường xuyên về trong bộ lạc đi dạo, trước đây người còn là thủ lĩnh của đám thú con đó. Rất nhiều người mấy ngày nay đều lại đây hỏi tình huống của người, mọi người đều vui vẻ thay người, về sau rảnh rồi thì nhớ vào bộ lạc chơi, người cũng nên tìm giống cái sinh thú con. Ha ha, được rồi, không nói nhiều nữa, ta cũng nên đi.”

Khóe miệng Tư Văn kịch liệt giật giật, định mệnh, đau quá! Tộc trưởng tay ngài làm bằng sắt sao!

Mỉm cười tiến bước tộc trưởng có chút kích động, vừa quay đầu liền thấy Og đối diện nhìn chính mình, anh sững sốt, hỏi: “Sao vậy?”

Og đầy mặt nghiêm túc nhìn anh, trong mắt ẩn ẩn có đề phòng cùng đối địch: “Sitter là giống cái của tôi.”

Tư Văn ngăn ngó, yếu ớt hỏi: “Vậy thì sao?”

Og mặt không thay đổi nói: “Tộc trưởng bảo cậu tìm giống cái.”

Tư Văn cực kì, cho nên ý tứ của tên đàn ông mặt liệt này là bảo anh không cần đi trêu chọc Sitter, anh lại không biết người đó có được không! Định mệnh, mẹ nó anh ta là như thế nào mà đem hai sự kiện hoàn toàn không liên quan đến nhau liên hệ cùng một chỗ được vậy? Thật cường đại....

Anh bỗng nhiên nhớ tới thiếu niên sáng sủa đi cùng Og buổi sáng hôm trước, trầm mặc một chút, hỏi: “Sitter có phải là người sáng hôm qua đến cùng anh không?”

Og gật gật đầu, nghi hoặc nói: “Các cậu mới trước đây còn gặp qua, cậu không nhớ rõ ?”

Tư Văn cương ngạnh tươi cười, “Hiện tại, thay đổi rất nhiều, cho nên.....”

Og gật gật đầu, tuy rằng giống đực bình thường là dựa vào mùi để phán đoán, nhưng lúc trước bọn họ đều còn nhỏ, Tư Văn quên cũng coi như bình thường.

Nhìn đến mặt liệt của đối phương đầy bình tĩnh, Tư Văn yên lặng ở trong lòng nói: muộn – tao! Sau đó anh bỗng nhiên phát hiện: Sitter = giống cái, Sitter = đàn ông, cho nên, giống cái = đàn ông?

Có phải anh ... nhầm lẫn chỗ nào?

5. Chương 5

Tư Văn bị chấn kinh lảng lảng nhìn Og mặt liệt, hai người quỵ dị nhìn nhau trong chốc lát, Og bỗng nhiên thành linh mở miệng: “Có thể biến thân là giống đực, không thể biến thân là giống cái, Sitter không thể biến thân. Có thể là do cậu vừa biến thân xong, mũi hình người không đủ linh mẫn nên không đoán được Sitter là giống cái.”

Tư Văn cực kì khiếp sợ nhìn anh, trong lòng rung chuyển không thôi: Ông không phải chó, sao có thể có mũi linh mẫn đến nỗi đoán được đối phương là nam hay nữ! Tuy rằng bây giờ, về mặt nào đó cũng coi như là thú, thế nhưng cũng không nghịch thiên như vậy đi! Đáng tiếc, mặc kệ trong lòng rít gào tào bạo như thế nào anh cũng không biểu hiện trên mặt, không có biện pháp, xã hội hiện đại, mỗi người đều thực thành công trong việc quản lý biểu tình trên khuôn mặt, Thái Sơn có sụp trước mắt cũng mặt không đổi sắc, huống chi là việc này! Thế nhưng! Việc này không cùng cấp bậc được không!

Chung quy không thể nhịn xuống, Tư Văn kích động cầm hai vai Og, mạnh mẽ lắc qua lắc lại, biểu tình cũng bắt đầu nứt vỡ, mặt đầy vằn vẹo nói: “Anh yên tâm, con thầy vợ bạn*, tôi chắc chắn không nghĩ tới Sitter!”

*QT: bằng hữu thì không thể khi (tui rất muốn phang nguyên câu “con thầy vợ bạn gái cơ quan” vô)

Og bình tĩnh mặc kệ Tư Văn, trong lòng âm thầm suy đoán mấy từ con thầy vợ bạn có quan hệ gì với Sitter, anh tự nhận là một người thông minh của bộ lạc, thế nhưng một câu của Tư Văn anh cũng không hiểu, việc này tuyệt đối không thể chịu được! Không hiểu liền hỏi là thói quen tốt của Thú Nhân.

“Con thầy vợ bạn là ý gì? Có liên quan gì đến Sitter?”

Tay Tư Văn cứng đờ, trong lòng gào thét khốc lốc thảm thiết, tha lỗi cho anh, quên giữa các chủng tộc ngoài việc khác nhau về tập tính sinh hoạt, còn mẹ nó khác biệt về ngôn ngữ! Anh chỉ có thể khổ sở giải thích: “À, không liên quan gì, là tự tôi nghĩ ra, anh không cần để ý.”

Og hiển nhiên không tin, hồ nghi nhìn anh vài lần, nhưng cũng không hỏi lại, truy hỏi kỹ càng sự việc không phải chuẩn mực của Thú Nhân. Vì thế Tư Văn liền nhìn thấy Og chỉ chỉ cái túi không lớn không nhỏ trên giường mà nói: “Đây là đồ gia vị và da thú mà a ba tôi bảo tôi mang cho cậu, sáng mai tôi sẽ đến gọi cậu cùng đi săn thú.” Sau đó mặt không chút thay đổi bước đi.

Tiến bước Og, Tư Văn trở lại trong phòng nhìn cánh tay trắng kiện, cơ bụng hoàn mỹ của chính mình, yên lặng gợn ngón giữa lên trời: Cho ông một dáng người siêu đẹp như vậy, thế mà bảo ông đi làm gay!

Đến lúc này, anh đã tin rằng bản thân xuyên việt đến một thế giới kì huyền mà anh từng nghe qua nhưng lại cười nhạt, thế giới Thú Nhân toàn dân làm gay. Thế kỷ hai mươi mốt, cho dù Trung Quốc còn chưa được công nhận hôn nhân đồng tính, cũng không thể hoàn toàn chấp nhận việc công khai xu hướng ***, thế nhưng từ xưa đến nay, phụ nữ đều là một loại sinh vật mạnh mẽ, mà hủ nữ xuất hiện khắp nơi trong thế kỷ mới lại càng phát huy truyền thống này đến cực điểm.

Lớp trưởng của Tư Văn hồi đại học là một hủ nữ hoàn toàn triệt để, bốn năm đại học, từ lần đầu tiên hai người gặp mặt, cô gái này liền đủ kiểu YY* anh. Theo lời cô nói, anh là một người muộn tao, bề ngoài cực kì bình tĩnh nội tâm lại thường thường tự giễu, loại đàn ông này là manh điểm của cô.

*YY: ý *** =))

Đầu tiên là thầm nghĩ, sau này thân nhau liền biến thành YY trắng trợn trước mặt anh, tưởng tượng anh thành các loại công, lại kết đôi anh với đủ loại thụ, cũng nhét vào đầu anh các loại khái niệm về gay, tuyên

đương “chân lý” chỉ có đàn ông mới đem lại hạnh phúc cho nhau! Trong hoàn cảnh đó, Tư Văn vẫn có xu hướng *** bình thường phải là có ý chí cực kì mạnh mẽ.

Nhưng mà, nhờ có cô mà anh nghe qua rất nhiều loại thể giới toàn dân là gay, trong đó ấn tượng khắc sâu nhất chính là thể giới Thú Nhân. Rất đơn giản, thể giới kia theo sự khái quát của cô thật sự quá cường đại! Đương nhiên, cô cũng không thật sự là muốn bẻ cong Tư Văn, giống như cô từng nói : Tuy tôi ủng hộ đồng tính luyện ái, nhưng tôi chắc chắn sẽ không đồng ý việc bẻ cong một người, dù sao, đối với một người, một gia đình mà nói, việc này thật trầm trọng quá mức. Sở dĩ cô không e dè Tư Văn là do ý chí của anh đủ cường đại, có thể chống lại sự tàn phá của cô.

Nói thật, anh cũng không ghét đồng tính luyện ái, dù là thân phận nào, giới tính gì, hai người có tình cảm có thể đến với nhau đều là duyên phận. Hơn nữa, người ta kết hôn cùng loại người nào thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến anh. Thế nhưng loại sự tình xuyên việt đến thể giới toàn dân làm gay này thật sự quá hung tàn biết không! Chẳng lẽ nói làm gay thật sự đã thành vương đạo?

Cái loại tình cảnh mà tỉnh lại phát hiện chính mình biến thành một con hổ, lại tiếp tục phát hiện đây là một xã hội toàn dân làm gay này, thật sự là cực kì khổ bức!

Tư Văn khổ sở cau mày yên lặng ngồi thật lâu trong phòng, yên lặng mở túi mà Og đưa tới: hai tấm da khá lớn không biết của dã thú nào, mấy khối tinh thể màu trắng, cùng một ít bao da thú nhỏ. Tấm da thú lớn có lông rất dài, sờ rất mềm mại, giống như là để trải trên giường, bao da thú nhỏ thì không có chút lông nào, còn mấy khối tinh thể thì có vị rất mặn, chắc là muối biển.

Thoạt nhìn, bộ lạc cũng không xa bờ biển, hơn nữa, việc làm muối cũng khá thành thực, loại tinh thể này nhìn rất sạch sẽ, không có nhiều tạp chất. Trong vài bao da thú nhỏ là bột phấn, hay vài loại hoa quả khác nhau, tương tự đường, hồ tiêu, ma tiêu, ớt ở kiếp trước. Trong đó có một loại khá giống cây thìa là, tuy lớn hơn một chút nhưng Tư Văn cảm giác thứ đó chính là cây thìa là. Còn về một loại khác, Tư Văn hoàn toàn không thích, hương vị rất kỳ quái, vừa ngọt vừa mặn, còn có một hương vị quỷ dị khó tả, khiến anh vừa ngửi đã muốn nôn. Xem ra đồ gia vị ở thú thể cũng không đầy đủ lắm.

Rối rắm chỉ là tạm thời, nếu đã biết mình đang ở một thể giới như thế nào, có lẽ hơi khác biệt với tiểu thuyết, nhưng theo những gì anh biết thì khác biệt cũng không lớn. Điều này làm anh nhẹ nhàng thở ra, ký lai chi tắc an chi*, dù sao mệnh này cũng là miễn phí, vậy thì an ổn mà sống đi, cũng không tin, với tư duy thành thực của người hiện đại như anh mà còn không thể sống sót ở thú thể vẫn còn ở thời kỳ man hoang này.

*ký lai chi tắc an chi: tới đâu hay tới đó?

Tư Văn nghĩ thông suốt liền thở phào một hơi, lấy da thú ra, còn lại thì bỏ vào phòng bếp đã quét xong, ngồi xuống suy xét sinh hoạt trong tương lai. Đầu tiên, nhà cửa là phải chỉnh sửa, bàn ghế, tủ là những thứ cần thêm trong phòng ngủ. Phòng bếp thì cần bát đĩa, tủ bát, giá để đồ gia vị.

Còn về quần áo, ngó ngó da thú trên người mình, nhìn nhìn thời tiết bên ngoài, Tư Văn cảm thấy trước khi anh học được dệt vải thì vẫn là không cần nghĩ. Hơn nữa quần da thú này hôm qua biến thân cũng không bị rách, lúc biến về lại vẫn ở trên người mình, đoán không sai thì chính là da hổ của mình biến thành.

Yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, Tư Văn cảm thấy việc cần làm trước mắt là đốn một ít cây, làm thành bàn ghế rồi thử xem có thể làm ra tủ không. Hơn nữa anh cũng đói bụng, cần phải ra ngoài tìm con mồi. Ăn một lần con mồi Og đưa đến là được, không thể ăn lần thứ hai, anh là đàn ông, có tay có chân, chẳng nhẽ còn có thể làm đói chính mình.

Trải khối da thú lớn lên giường, chiếc giường đá vốn cứng rắn liền trở lên thoải mái rất nhiều. Tư Văn vừa lòng gật đầu, định ra ngoài tìm tài liệu về làm đồ vật. Chỉ là anh mới tới, tuy nơi này rất nhiều cây cối, nhưng cũng không biết có phải cây nào cũng có thể chặt không. Phải biết, ở thời đại khoa học kỹ thuật còn chưa phát triển này, những người dựa vào thiên nhiên mà sinh tồn rất kính sợ tự nhiên, bọn họ có cách chung sống với tự nhiên riêng, anh cũng không muốn khiêu chiến với thói quen hoặc quy tắc bất thành văn này.

Nghĩ nghĩ, Tư Văn quyết định đi tìm Og, thế nhưng giây tiếp theo, anh liền phát hiện phương pháp này không thể thực hiện được. Nhà Og ở đâu anh căn bản là không biết. Vì thế chưa đi được mấy bước Tư Văn

đã phải dừng lại, khó chịu gãi gãi đầu, phía sau lại truyền đến tiếng nói hùng hồn: “Tư Văn?”

Tư Văn quay đầu, một người đàn ông cao hai mét đang đi về phía anh, trên mặt là nụ cười vui mừng, vừa đi vừa nói: “Quả nhiên là cháu, ta đã nói hương vị dù hơi lạ, nhưng vẫn là tộc Dực Hồ* chúng ta, trừ cháu ra thì không có ai khác. Thế nào, thân thể có chỗ nào không thoải mái không? Ngày đó tình huống của cháu rất nguy hiểm, thiếu chút nữa là không thể biến hóa, nhưng mà tốt rồi, cuối cùng cũng chịu đựng được đến giờ. Giải lắm! Có phong phạm của a cha cháu ngày xưa!”

*Dực Hồ: hồ có cánh.

Tư Văn cũng không biết người kia là ai, chỉ có thể kiên trì cười cười nói: “Cháu tốt lắm, thân thể không có chỗ nào không thoải mái, chỉ là ngày đầu tiên tỉnh lại thì không cử động được.”

Người đàn ông vỗ vỗ vai anh, đầy mặt cảm khái: “Ta cũng thế, trước kia lúc biến hóa tỉnh lại cũng không cử động được, sợ tới mức hết to, bị a cha ta dằn một trận như tử. Ha ha, về sau nếu có chuyện gì thì đến tìm bác Figo, bác nhất định sẽ giúp cháu.”

Tư Văn lập tức cười gật đầu, đầy mặt tò mò hỏi: “Bác Figo, vì sao lại nói lúc cháu biến hóa rất nguy hiểm? Không phải mỗi người trong bộ lạc đều thế sao?”

Khuôn mặt người đàn ông rất hiền lành, vỗ vỗ bờ vai anh, nói: “Với những người khác thì biến hóa là bình thường, thú con ở trong bụng a ba là phải nhờ lực lượng của a phụ đưa vào để lớn lên, lúc biến hóa lại càng cần a phụ ở bên thủ hộ. Thế nhưng a phụ cháu mất sớm, chưa đến ngày sinh cháu đã vội ra, lúc hóa hình người không đủ lực lượng, tí nữa thì không thể chịu đựng nổi, thế nhưng mà may mắn, nhóc con cháu về sau nhất định là có tiền đồ.”

Tư Văn mà gật đầu, cái loại cảm giác quỷ dị biết mình là do đàn ông sinh ra đuổi thể nào cũng không đi là sao đây!

6. Chương 6

chứ bình thường không có tốc độ này đâu nha

Tư Văn nghe ông bác Figo nhớ lại tình cảm cùng a cha của mình ngày xưa, tiện thể từ đó suy đoán một ít về tình huống thú thể, tốt cuộc nghe được thứ chính mình muốn nghe: “Nhưng mà, Tư Văn, cháu đứng ở cửa nhà làm gì?”

“Bác Figo, cháu muốn làm mấy cái bàn ghế mới, nhưng không biết phải đến đâu tìm vật liệu, bác cũng biết nhiều năm nay cháu chưa từng biến hóa, cũng không giao tiếp với người trong bộ lạc nên không biết rất nhiều chuyện.” Anh gãi gãi đầu, một bộ ngượng ngùng.

Figo lập tức cảm thấy hình ảnh người trước mắt trùng điệp với bạn tốt ngày xưa, nghĩ đến vài năm chịu khổ của đứa bé này, lập tức đáp ứng, dẫn Tư Văn vào trong khu rừng khá gần phía sau phòng ở của anh, vừa đi vừa nói: “Trong bộ lạc, nhà ai muốn dùng gỗ đều là lấy cây ở núi phía sau, cây nơi này rất lớn, dùng để làm bàn ghế là không gì tốt hơn. Hơn nữa, nơi này mỗi ngày đều có người tuần tra, một thời gian lại tổ chức săn bắn dọn dẹp một lần, vậy nên rất an toàn, giống cái cũng sẽ ở đây hái quả lấy rau. Sau này cháu phải biểu hiện cho tốt, trong bộ lạc cùng tuổi cháu đã có mấy đứa có bạn lữ, cháu phải cố lên!”

Khóe miệng Tư Văn giật giật, chẳng lẽ người ở thú thể đều thích làm bà mối đến vậy sao? Thế nhưng người bạn kia của anh cũng không nói cho anh, tại thú thể, tìm một giống cái làm bạn lữ là một việc thực không dễ dàng. Năng lực sinh dục của Thú Nhân cũng không tốt, một vài Thú Nhân cả đời có lẽ cũng không có con của chính mình. Thêm vào đó là bệnh tật và động vật tạo thành thương tổn cho Thú Nhân. Ở thế giới này, Thú Nhân cũng không tính nhiều, cũng vì vậy, tìm một giống cái làm bạn lữ, sinh vài con thú con là giấc mộng lớn nhất của một giống đực, cũng là kỳ vọng của mỗi trưởng bối đối với con cháu mình.

Hai người vừa đi vừa nói, đương nhiên, đại bộ phận đều là Figo nói. Từ lời nói của Figo, Tư Văn phỏng đoán bộ lạc này hẳn là không nhỏ, mà là khá lớn. Giống đực sẽ săn bắt dã thú ở rừng xung quanh bộ lạc, mà giống cái sẽ ngắt trái cây cùng các thực vật ăn được khác ở vòng bảo hộ xung quanh thôn. Khu bảo hộ là phạm vi giống đực Thú Nhân trọng điểm bảo vệ, mỗi ngày đều có Thú Nhân tuần tra, còn có thể định

kỳ loại bỏ các loại động vật có khả năng uy hiếp đến sinh mạng của giống cái. Mà giống như anh nghĩ, mỗi một chủng tộc đều có phạm vi của nó, hay là nói, tại mỗi một khu vực Thú Nhân đều có thói quen độc hữu của họ.

Khu bảo hộ rất lớn, hai người không thể không biến thành hình thú đi đến khu bên ngoài để đốn cây, mà những điều này đều là do Figo biến thành một con gấu khổng lồ nói với anh. Dù cho đã có sự chuẩn bị tâm lý, thế nhưng loại sinh hoạt lẫn lộn hoàn toàn trái với sinh lý động vật này vẫn khiến Tư Văn nhin không được mà âm thầm thổ tào, mà có thể dùng hình thú nói chuyện, với anh mà nói cũng là một việc khó tin. Nhưng đây hình như là bản năng của mỗi Thú Nhân, bởi sau khi nghe Figo nói một lúc, anh tự nhiên có thể dùng hình thú nói ra tiếng người, tâm tình phức tạp này làm anh cảm thấy không được tự nhiên một lúc lâu.

Theo đường chạy của bọn họ, nguyên bản rừng cây nhỏ thưa thớt dần dần rậm rạp hơn, cây cối cũng dần dần trở lên to lớn, những chạc cây cực lớn ở trên không tầng tầng đan xen, che lấp ánh nắng, khá giống rừng mưa nhiệt đới ở Trái Đất. Dưới sự chỉ dẫn của Figo, bọn họ đi tới trước một loại cây rất lớn tên là cây Mộc, loại cây này tương đối nặng, có thể tỏa ra mùi hương thoang thoảng, mà mùi hương này là mùi sâu bọ ghét nhất, cho nên người ở thú thể bình thường đều dùng nó đến làm tủ hay bàn, gỗ còn thừa thì dùng làm ghế.

Figo dẫn dò xong liền đi trước, ông còn phải đi săn bắn. Tư Văn vùng móng vuốt thú còn chưa thuần thực lắm, rất nhanh đã chặt đứt được một cây to đã hơi hơi chết héo, vài lần liền chặt cây thành vài đoạn bằng nhau, bứt một đoạn dây leo buộc chặt, lại biến thành hình thú công gỗ trên lưng, vấn đề vật liệu liền giải quyết.

Đạt được mục đích, Tư Văn lập tức trở về, còn một đoạn thời gian nữa là tới giữa trưa, anh cần đi làm đồ ăn cho bản thân. Dưới tình huống không có lúa gạo hay lúa mì, suy xét đến bản thân có gen dã thú, săn thú là lựa chọn tốt nhất. Đem gỗ trên lưng đặt ở trong viện, Tư Văn cân nhắc việc làm một hàng rào xung quanh phòng ở, loại nhà ở không có sự phân chia lãnh địa cá nhân này làm anh luôn có cảm giác chính mình đang bị nhìn trộm. Hơn nữa, có lẽ anh càng cần một cái cửa, ban đêm thì thôi, chẳng nhẽ ban ngày anh muốn ngủ còn phải để người khác ngắm sao? Tuy nơi này rất hoang vu, nhưng những thứ cần thiết như đồ lót thì nhất thiết là phải có.

Khu bảo hộ phía sau nhà ngoài thực vật còn có một ít động vật tương đối dụ ngoạn, trước khi học được cách săn bắn bằng thú hình thì những động vật có lực công kích yếu đó là đồ ăn chủ yếu của anh. Rất nhanh, anh đã trở lại mảnh rừng này, tuy rằng từ nhỏ sinh hoạt trong núi nhưng Tư Văn cũng không hiểu biết về việc phân biệt dấu chân động vật hay việc phán đoán về con mồi. Anh chỉ có thể dựa theo trí nhớ của mình mà đào một cái hố đủ sâu, bên trong để vài thanh gỗ vót nhọn, sau đó dùng cỏ khô để che lấp, kết quả thế nào, Tư Văn tỏ vẻ chỉ có thể phó mặc số phận.

Có lẽ là ông Trời cảm giác khiến một trai thẳng xuyên hồn đến một xã hội toàn dân làm gay đã rất tàn khốc, cho nên cũng không lại làm khó Tư Văn, sau khi anh dùng móng vuốt xử lý xong đồng gỗ, bên trong vài cái hố đều có thu hoạch không nhỏ. Hai con thỏ màu da cam bản phóng đại, răng cửa cực lớn, cũng cực sắc bén, Tư Văn nghĩ, loại thỏ này nhất định là không giống đám thỏ trắng không hề có lực sát thương trên Trái Đất. Còn ba con động vật còn lại, Tư Văn thấy là một giống loài mới phát hiện, giống loại vừa mới vừa kì lạ này có ba cái chân, cổ rất dài, đỉnh đầu có một thứ gần như mào gà, khiến anh lại một lần nữa phải cảm thán giống loại ở dị giới vừa thần kỳ vừa bất thường.

Lấy những con đã chết trên cọc nhọn xuống, chưa chết hẳn thì cho thêm một móng vuốt, lại bịt kín cạm bẫy bằng bùn đất, xách động vật săn được bằng trí tuệ hiện đại về, Tư Văn quyết định về nhà ăn cơm, tiện thể nghiên cứu gia vị ở nơi này. Giải quyết vấn đề cơm ăn, tâm tình Tư Văn nhất thời thoải mái hẳn, loại cảm giác tay làm hàm nhai, tự cấp tự túc, sinh hoạt của hộ nông dân cá thể kỳ thực không tồi. Mà trên đường vô tình phát hiện vài quả trứng to bằng nắm tay lại khiến tâm tình của Tư Văn càng tốt.

Nhưng loại tâm tình tốt này khi nhìn đến vài củ ở ven đường biến thành khiếp sợ. Quê anh ở phía Bắc, lại tựa núi, mỗi hộ gia đình đều có vài mẫu núi. Những thổ nhưỡng đó không có nhiều chất dinh dưỡng, không thích hợp gieo trồng cây nông nghiệp nhưng cũng không thể để hoang – đối với nông dân bán mặt cho đất bán lưng cho trời mà nói, đất đai dù có cằn cỗi như thế nào cũng không thể để hoang. Vì thế rất nhiều nhà chọn cách gieo trồng vài loại dễ sống lại có sản lượng cao như khoai tây hay khoai lang, đậu nành linh tinh

trên núi. Đối với người ăn những thứ đó lớn lên như Tư Văn, vài củ lớn lớn trước mắt này vô cùng quen thuộc, những củ này, chính là khoai tây mà anh từ nhỏ mỗi năm đều phải đào rất nhiều lần.

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào mấy củ của anh càng ngày càng nóng bỏng, ba bước cũng thành hai bước mà đi tới, sau đó, bỗng nhiên, một đôi chân bao da thú xuất hiện trước mắt anh.

Đây là một chàng trai có bộ dạng thanh tú, trên lưng có một túi da thú căng phồng, làn da hơi đen cũng không làm xấu đi nụ cười ôn nhu, nhưng người này tuy cười, Tư Văn vẫn thấy được sự khẩn trương trong mắt cậu.

Thanh âm trong suốt và rất chân thành, giống như ánh mắt cậu: “Chào anh, tôi là Văn, ở phía đông của bộ lạc, xin hỏi, tôi có thể dùng trái cây để đổi một con thú gọi* của anh không?”

*cầu cao nhân chỉ điểm

7. Chương 7

hôm qua đọc được câu rất hay: đừng quá hy vọng vào người khác

Tư Văn nhìn nhìn con mồi trên tay, nghĩ xem thú gọi trong miệng đối phương cuối cùng là con thỏ màu da cam hay là sinh vật ba chân kỳ quái, chờ một lúc, anh giờ giờ tay phải, nói: “Cậu muốn này?”

Mắt đối phương sáng rực lên, gật gật đầu, nói: “Tôi có thể dùng những trái cây này đổi với anh, đây đều là do tôi hái sáng nay, rất tươi.”

Túi da thú bị mở ra, lộ ra những trái cây màu sắc khác nhau, lớn nhỏ không đồng đều, quả nào cũng căng tròn, tỏa ra một hương vị trong veo, cho dù anh không biết đây là những loại trái cây nào thì cũng vẫn bị loại hương vị trong veo này làm cho nuốt nước miếng.

Văn nhìn Thú Nhân trước mắt vẫn không nhúc nhích mà chỉ nhìn chăm chăm trái cây, không có ý muốn đổi, tưởng rằng đối phương đang tìm kiếm loại trái cây mình muốn, vì thế dứt khoát hạ thấp người, bới trái cây hỏi: “Anh muốn loại nào? Quả lê, quả hồng, quả trám hay loại khác?”

Tư Văn thu hồi tầm mắt, suy nghĩ một lúc, nói: “Tôi có thể cho cậu một con thú gọi, cậu chỉ cần cho tôi ba quả trám là được.” Bỏ một con thú gọi, còn lại mấy con, thêm mấy quả trứng trên tay hoàn toàn đủ cho anh ăn. Mà chỉ cần ba quả trám là muốn tạo hảo cảm với đối phương, theo tình huống mà nói, người này hình như cũng không quen biết với nguyên chủ của thân thể, nếu như có người quen ở đây sẽ rất có lợi với việc anh tìm hiểu để dung nhập thể giới này, còn việc quả trám là loại quả gì, anh cũng không quá quan tâm, tính cảnh giác của Og rất cao, lại không giống người dễ dàng lừa dối, thật sự không phải đối tượng tốt.

Văn ngập ngừng, cũng không ngoài ý muốn với giá này, trong thế giới Thú Nhân, việc giống cái quý hiếm quyết định địa vị xã hội của họ tương đối cao, tất cả Thú Nhân đối với giống cái đều rất chiều chuộng. Cậu gật đầu, cầm ra ba quả màu xanh to như quả bóng đá.

Tư Văn nhìn trái cây trên mặt đất, lúc này mới phát hiện anh chỉ có hai tay mà bây giờ đã bị con mồi và vài quả trứng nhét đầy, anh hơi hơi quẫn bách, nói: “Tôi nghĩ hiện tại tôi không có cách mang chúng về.”

Văn nhìn đôi tay đầy con mồi của anh, không nói gì, từ trong túi áo lấy ra một túi da thú nhỏ, đủ để nhét ba quả màu xanh kia. Tư Văn không biết, người trước mắt này tuy không có phản ứng gì trên mặt nhưng trong lòng lại tràn đầy nghi hoặc, chẳng lẽ Thú Nhân này đi ra săn thú không mang túi da thú sao? Phải biết rằng thu hoạch của mỗi một thú nhân khi săn mồi cũng không chỉ có con mồi, còn rất nhiều hoa hoa cỏ cỏ cùng trái cây vân vân, đó đều là những vật phẩm thiết yếu để lấy lòng giống cái.

Tư Văn đưa thú gọi cho đối phương, tiếp nhận túi da thú, nói: “Tôi tên là Tư Văn, ở phía trước, ngày mai tôi sẽ trả túi cho cậu.”

Văn kinh ngạc mở to hai mắt, người này thì ra là Thú Nhân không thể biến hóa của bộ lạc! Cậu từng ở bên trong bộ lạc xa xa nhìn thấy anh, cũng nghe được chuyện về thân thể anh cùng với nguyên nhân anh không thể biến hóa. Có lẽ bởi vì thân thể tương tự, cậu đối với Thú Nhân không thể biến hóa này có một loại cảm xúc đồng bệnh tương liên. Ba ngày trước, lúc Tư Văn biến hóa, Văn không ở trong bộ lạc, cậu đi

tìm rau xanh, sau khi trở về nghe nói đối phương biến hóa, cậu vui vẻ rất lâu, chỉ là không nghĩ nhanh như vậy đã gặp mặt.

Trên mặt Vân hiện lên một nụ cười chân thành, nói: “Chúc mừng anh có thể biến hóa, ngày mai tôi sẽ ở nhà đợi anh, cảm ơn anh đã đổi con mèo cho tôi.”

Hai người không nói gì thêm, thương lượng thời gian cụ thể của ngày mai xong, mỗi người một ngả, đi theo hướng về nhà mình.

Sau khi về đến nhà, lúc anh chuẩn bị thu thập đồ vật, Tư Văn mới phát hiện, nếu muốn trả túi, như vậy anh nhất định phải tiến vào bộ lạc, gặp rất nhiều người nguyên chủ biết hoặc quen thuộc, đây không phải là một tin tức tốt. Thế nhưng giây tiếp theo, anh phát hiện thêm một sự thật càng bi kịch, nước bên trong vại đã gần tới đáy, nhưng anh không biết lấy nước ở đâu. Một lúc lâu sau, Tư Văn mới nhớ đến lúc Figo cùng anh đi qua khu an toàn, hình như anh nhìn thấy một con sông.

Vì thế anh quay lại khu an toàn, không bao lâu đã tìm được con sông giống như đã từng biết kia. Anh nhìn hướng sông chảy, đi lên thượng du, rất nhanh anh liền phát hiện phán đoán của mình là chính xác. Anh bây giờ đang ở bờ sông, sông này rất lớn, dòng nước chảy cũng khá xiết, anh dùng gậy thử, gần bờ nước sâu khoảng hơn một mét, gần giữa dòng sâu khoảng hai mét, chứng tỏ sông này khá sâu.

Con sông này cũng không xa nhà anh, đại khái khoảng năm sáu trăm mét, nhưng bởi vì ở phía sau, lại thêm bụi cây dày đặc không thể liếc mắt một cái là nhìn thấy, Tư Văn lại không chú ý xem xét địa hình xung quanh cho nên không phát hiện được là bình thường. Nhưng mà, thử dài nhìn nhìn thùng gỗ vừa làm trong tay, Tư Văn cảm thấy, tuy khoảng cách không xa nhưng cứ phải đi đi lại lại, trong thân thể dù có gen dã thú cũng mệt mỏi, quả nhiên có giếng nước mới là tuyệt mỹ.

Đổ đầy nước vào vại, mang con mèo tới bờ sông xử lý sạch sẽ, dựa theo phương pháp cũ, Tư Văn thuần thực nướng chín cơm trưa của mình. Sau khi ăn no nê, anh quyết định làm bàn ghế trước, luôn ngồi dưới đất làm anh cảm thấy có một loại cảm giác đau*. Bởi vì chưa từng làm qua, Tư Văn chỉ có thể dựa theo trí nhớ mà thử xem, do không có đinh hay keo dán có thể đem mặt và chân bàn dính vào nhau, anh cũng không biết cách làm hoàn toàn bằng một khúc gỗ, cho nên anh chỉ có thể làm giống như cách làm ghế, ở bốn góc bàn làm bốn cái lỗ, gọt một đầu chân bàn cho bằng với kích thước của lỗ, sau đó đóng vào trong lỗ.

*đau: ;____; ai trong sáng không hiểu úp mặt vào tường tự kiểm điểm.

Tuy như thế bàn làm ra cũng không đẹp mắt, nhưng rất bền chắc, hơn nữa một khi làm ra cái đầu tiên thì cái thứ hai sẽ dễ dàng hơn. Rất nhanh bàn ghế đều làm xong, mà tử bát và thùng anh tạm thời chưa làm, trước khi tìm được loại keo dính, Tư Văn cảm thấy loại gia cụ yêu cầu hàm lượng kỹ thuật khá cao này anh không làm được. Nghĩ nghĩ, Tư Văn lại dùng móng vuốt phối hợp với nghề mộc anh không quá thuần thực để làm vài cái bát không tròn lắm và mấy chiếc đĩa cực kì hoàn mỹ, sau đó đem mấy thứ này đặt ở ngoài phòng, phơi khô để còn sử dụng

Gỗ còn lại một ít, Tư Văn chém thành những đoạn gỗ vừa phải, cao bằng nửa người, anh định làm hàng rào trước, dưới tình huống không có tường viện và cửa, đây là thứ duy nhất anh có thể làm xong lập tức.

Vào rừng bứt dây leo về, Tư Văn vòng những cây gậy gỗ kia quanh nhà mình một vòng, để lại một chỗ làm cửa, sau đó dùng dây leo buộc lại, một hàng rào giản dị liền hoàn thành. Đương nhiên, anh không quên cắm gậy gỗ xa phòng một chút, tiện cho việc xây dựng thêm hay gieo trồng sau này.

Hai gian nhà đá, sân vừa dùng hàng rào vây quanh, vài món gia cụ thô ráp, là những thứ duy nhất mà bây giờ anh có ở thế giới này.

Làm xong việc, anh lại dùng hai con thỏ bắt được bằng phương thức ban sáng làm cơm tối, sau đó nhớ tới quả trám bị quên đi một buổi chiều. Loại quả to gần bằng quả bóng đá này có da xanh bóng loáng, thịt quả bên trong cũng màu xanh, vị giống táo, độ ngọt rất thích hợp, hơn nữa còn có một chút chua, rất ngon miệng. Một lúc ăn hết luôn ba quả trám, bữa tối của Tư Văn coi như chấm dứt, trời cũng hoàn toàn đen, anh nằm trên giường, nhìn gia cụ mới thêm trong phòng, vừa cảm thán sức ăn đáng sợ của mình, vừa suy nghĩ xem ngày mai đi trả túi như thế nào.

Sáng hôm sau, Og, sau khi Tư Văn rời giường làm xong việc vặt vãnh, đúng giờ đến, anh muốn dẫn Tư Văn đi săn.

Đối với quyết định này của anh, Tư Văn không hỏi nhiều, chỉ gật gật đầu. Nghĩ đến túi da thú hôm qua, Tư Văn mở miệng hỏi: “Og, anh có biết Vân không?”

Og hơi hơi kinh ngạc, anh không nghĩ tới tộc trưởng vừa mới nhắc Tư Văn cần một bạn lữ, cậu ta đã có mục tiêu nhiệm vụ, chẳng lẽ trước đây cậu ta đã thích đối phương? Muốn hỏi liên hỏi là thói quen tốt của Thú Nhân, vì thế, “Cậu muốn tìm cậu ấy làm bạn lữ của cậu?”

Tư Văn sợ ngây người, anh nói những lời này lúc nào, Og lại là như thế nào có thể từ lời nói vô cùng bình thường của anh mà đưa ra kết luận thần kỳ này?

Anh trầm mặc, bị Og coi như là ngầm chấp nhận, mà khiếp sợ trong mắt Tư Văn thì bị Og lý giải thành tâm ý của Tư Văn bị anh biết nên mới khiếp sợ, vì thế anh tốt bụng mở miệng nói: “Vân không tồi, tính cách cũng tốt, sẽ là một bạn lữ tốt, so với vài giống cái vừa hung dữ vừa yếu ớt trong bộ lạc thì tốt hơn nhiều, đương nhiên, tốt nhất vẫn là Sitter.”

Định mệnh! Ông thật sự không thích cậu ta! Ông là trai thẳng! Còn có câu cuối cùng kia là có ý gì, anh có biết trong lúc vô tình anh đã bại lộ anh là một thằng thê khổng triệt triệt để để hay không!

8. Chương 8

hôm qua mới đọc 1 bộ xuyên tới tương lai mà tui muốn cúng bái sự ngây thơ của tác giả khi viết ra được 1 em thụ hồn nhiên như chàng tiên, nhí nhảnh như cún cảnh và thánh mẫu ăn chuối nẫu đến cỡ đó

Gian nan nuốt một ngụm nước miếng, tâm tình Tư Văn có chút đắng đau: “Og, vì sao anh lại cho rằng, tôi, ài, thích Vân?”

Og nghi hoặc nhìn anh: “Nếu cậu không thích sao lại hỏi thăm cậu ấy?”

Tư Văn không nói gì nhìn anh, yên lặng gis ngón giữa trong lòng: “Ngày hôm qua tôi săn thú trong rừng, lúc về gặp Vân, cậu ấy dùng trái cây đổi một con thú gọi của tôi, vì tôi không mang cái gì để đựng nên mượn cậu ấy một cái túi da thú.”

Mặt liệt của Og có một biến hóa vi diệu, anh nhú mày, hỏi: “Chẳng lẽ lúc đi săn thú cậu không mang theo túi da thú sao?”

Tư Văn gật gật đầu, cảm thấy có chút không ổn, sao anh lại cảm thấy ánh mắt của Og càng lúc càng vi diệu, trong cuộc đối thoại của họ có cái gì mà anh bỏ qua sao?

Og nhìn anh, cực kì nghiêm túc: “Giống cái và Thú Nhân không giống nhau, bọn họ còn thích ăn thịt với rau, nên về sau đi ra ngoài săn thú nhất định phải nhớ mang theo túi, thường xuyên mang trái cây và rau cỏ cho giống cái mà cậu thích, bọn họ sẽ có hảo cảm với cậu. Chính tôi cũng làm như vậy, Sitter rất thích.”

Tư Văn cảm thấy giới hạn của mình lại được cập nhật, tuy mới chỉ gặp vài lần, thế nhưng anh sâu sắc cảm nhận được Og mặt liệt mượn tao cùng thê nô. Thế nhưng hiển nhiên là anh đã xem nhẹ đối phương, anh hẳn phải sớm biết rằng mặc kệ chuyện gì, tên mặt liệt này cuối cùng sẽ nhắc tới Sitter, tiện thể yên lặng khoe khoang tình cảm của bọn họ.

Đương nhiên những cảm xúc này anh sẽ không để Og nhìn ra, vì thế Og hài lòng nhìn thấy Tư Văn cực kì nghiêm túc gật đầu, một bộ tán thành. Og nghĩ nghĩ, cảm thấy nếu a phụ đã dặn dò mình phải chiều cố cậu ta, như vậy mình cũng cần nhắc nhở cậu ta giống cái mà cậu ta theo đuổi là người như thế nào. Vì thế anh chân thành đề nghị: “Vân không phải giống cái của tộc Dục Hồ, Sitter và cậu ấy là bạn tốt, nếu cậu muốn theo đuổi cậu ấy, cậu có thể hỏi Sitter về chuyện của cậu ấy, đương nhiên, tôi cũng phải ở bên cạnh.”

Tư Văn đã vô lực thổ tào về chiếm hữu dục cùng tính thê nô của người này, vấn đề anh quan tâm là vì sao đối phương vẫn cho rằng anh thích Vân, trời biết anh thích là em gái mềm mềm chứ không phải em trai cứng rắn!

“Og, tôi không thích Vân.”

“Vậy sao cậu lại trao đổi con mồi với cậu ấy?”

Tư Văn trợn mắt há hốc mồm, chẳng lẽ trao đổi con mồi chính là một loại bày tỏ tình cảm sao? Không thể nào, thật lừa đảo.....

“Con mồi của tôi không bao giờ cho người khác, trừ Sitter.”

Cho nên việc này vốn không có ý nghĩa đặc thù đúng không, thuần túy là quý ngài theo thói quen của mình mà suy đoán! Hy vọng nơi này không có quá nhiều người kì ba giống như Og, Tư Văn yên lặng nuốt cục tức, âm u thở dài: “Tôi thực sự không thích Vân.”

Og nghiêm túc nhìn mắt anh, sau đó gật gật đầu nói: “Nên đi săn thú.”

Nói là hai người cùng nhau săn thú, kỳ thật là Tư Văn nhìn Og đơn phương hành hạ con mồi đến chết. Bọn họ hiện tại đang ở bên ngoài khu an toàn, cây cối nơi này càng thêm cao lớn, trên mặt đất trải đầy vết chân thú. Hai người di chuyển trong rừng một lúc, phát hiện một đám động vật trên đầu có hai cái sừng, Og quyết định hôm nay săn loài này, bởi vì anh muốn mau chóng trở về giúp Sitter làm việc. Mà khi Tư Văn nhìn rõ loại động vật này liền cảm thấy tạo hóa ở thú thể thật quá mức nghịch thiên, ai có thể nói cho anh, rõ ràng là mình trâu, vì sao lại có mặt ngựa, quỷ dị nhất là mỗi một con trên đầu còn có hai cái sừng, xin hỏi các người sinh sản như thế nào vậy?

Ngay sau đó, Og liền biến thành hình thú, Thú Nhân khi ở hình người không có lực uy hiếp quá lớn với động vật, thế nhưng một khi biến thành hình thú, việc chênh lệch lực lượng rõ ràng sẽ làm nhiều động vật lo sợ e ngại. Vì thế, trong nháy mắt anh biến thân, đàn thú đang nghỉ ngơi lập tức liền bắt đầu nôn nóng.

Hình thú của Og cũng là một con hổ, nhưng là một con bạch hổ, trong nháy mắt nhìn thấy hình thú của anh, trong đầu Tư Văn hiện lên sáu chữ: tả Thanh Long, hữu Bạch Hổ. Đàn dã thú cảm giác được nguy hiểm lập tức chạy về hướng ngược lại, nhưng Og tất nhiên sẽ không để con mồi trốn thoát. Cực nhanh, con hổ nhảy lên cao, móng vuốt hổ rất lớn chụp vào giữa hai sừng con mồi. Con dã thú bị đánh trúng liền dùng cặp sừng húc Thú Nhân đang công kích mình, con bạch hổ không lùi bước, mà đón nhận, một nhát liền cắn vào sau gáy con mồi.

Dã thú gào thét một tiếng, thân hình bạch hổ rời đi trong nháy mắt, máu tươi phun ra, rõ ràng động mạch sau gáy dã thú đã bị cắn vỡ, thân hình khổng lồ ầm ầm ngã xuống, run rẩy trên mặt đất, chỉ chốc lát đã không động đậy. Lúc này Og mới biến về hình người, chỉ trong hai phút, lần săn bắn này kết thúc trong việc Og đơn phương hành hạ con mồi đến chết.

Tư Văn còn chưa kịp phục hồi tinh thần, nhìn hai con vật chiến đấu ở khoảng cách gần như vậy không khiến anh cảm thấy sợ hãi hay không thích ứng, anh có thể cảm thấy máu toàn thân đang sôi trào. Người đàn ông nào cũng có nhiệt huyết, trận chém giết đơn phương này hiển nhiên đã khơi dậy sự cộng minh của Tư Văn, hơn nữa Thú Nhân so với con người thì còn thích thú với việc săn bắn động vật đầy máu me hơn vài phần. Anh có thể cảm nhận được từng tế bào của mình đang kêu gào, anh muốn trở nên mạnh mẽ, nếu không, có lẽ một ngày nào đó, anh sẽ chết dưới chân con mồi của mình.

Og không để Tư Văn đi săn ngay lập tức, mà dẫn anh rời đi nơi này, vừa đi vừa nói: “Thú Moo có nhược điểm ở sau gáy, vũ khí của chúng nó là sừng và tứ chi, chỉ cần né những thứ đó, giết chúng rất dễ. Bình thường, Thú Nhân trưởng thành khi giết chúng nó thì sẽ không dùng hình thú, chỉ thú con mới cần.”

Cho nên anh zai à, anh đang nói tôi bây giờ là một con thú con à, dù cho không có kỹ xảo, tôi cũng không giết một con thú con được không! Sờ sờ mũi, Tư Văn bình tĩnh hỏi: “Hôm nay tôi nên săn con gì?”

“Thú Ụt ịt. Chúng nó rất hiền lành, chỉ cần cẩn thận răng nanh của chúng nó, không bị đâm là được, thú con thường sẽ chọn chúng nó để đi săn.” Og nghiêm trang nói, thế nhưng Tư Văn sắp phát điên, mẹ nó ông thật sự không phải thú con!

Hai người đi một đoạn, dấu chân trên mặt đất bị Og phân tích bảy tám phần, Tư Văn nghiêm túc lắng nghe, cũng biết thêm rất nhiều loại dã thú, đương nhiên, chỉ là biết dấu chân. Đến khi nhìn thấy dấu chân của thú Ụt ịt mà Og nói, Tư Văn vừa nghe Og dạy vừa suy nghĩ linh tinh, dấu chân này rất giống chân lợn rừng, nhưng mà lớn hơn rất nhiều. Nhưng khi Og nói cho anh loại động vật cách đó không xa kia là thú Ụt ịt, trong mắt Tư Văn hiện lên ba chữ: người mỗ lợn.

Tư Văn chậm rãi tiếp cận con thú Ụt ịt đang kiếm ăn, trong lòng tính toán như thế nào mới giết được con quái vật to lớn này. Con thú trước mắt lớn gấp mấy lần lợn rừng trên Trái Đất, to lớn lại thêm răng năng dài, trông rất có lực uy hiếp. Thế nhưng giống như lời Og nói, uy hiếp của loài này đối với Thú Nhân mà nói tương đương với uy hiếp của lợn nhà đối với con người, hệ số nguy hiểm rất thấp. Tham chiếu với cảnh giết lợn trên Trái Đất, chỉ cần anh có dao trong tay, dù là hình người anh cũng có thể dựa vào sự linh hoạt mà giết chết nó, chỉ cần vượt qua được chướng ngại tâm lý.

Tất nhiên anh không có dao, nhưng có móng vuốt sắc bén, mười phút sau, con thú Ụt ịt kia chết dưới tay anh, mà Tư Văn cũng đã sức cùng lực kiệt. Không có biện pháp, anh tuy giết được con thú, nhưng cũng vì tránh công kích của nó mà thở hổn hển, hơn nữa nó cũng rất khỏe, tốc độ cũng nhanh, không dễ bắt, thêm việc thần kinh anh đang căng thẳng bỗng thả lỏng liền lập tức cảm thấy mệt mỏi. Lần đầu tiên giết loại động vật khá lớn này, cảm giác không tốt lắm, nhưng cũng coi như có chút thu hoạch, ít nhất, việc sử dụng móng vuốt linh hoạt hơn rất nhiều.

Og đối với việc săn bắn của anh chỉ nói một câu: “Quá yếu.”

Thiếu chút nữa Tư Văn đã phun ra một búng máu, nhưng anh cũng biết lời của Og là thật, như anh bây giờ trên thế giới này đúng là rất yếu.

Hai người công con mồi về bộ lạc, khi đi qua một sân nho nhỏ, Og mở miệng: “Đây là nhà Vân, cậu muốn trả túi thì vào, tốt nhất theo một ít trái cây.”

Tư Văn nghiêng răng nghiêng lợi, ông thật sự không thích cậu ấy !

9. Chương 9

Ăn cơm trưa xong, ngủ một giấc, Tư Văn quyết định đến tìm Vân, liền cầm lấy túi da thú đi về phía nhà cậu. Tất nhiên, anh không mang theo trái cây như Og nói, anh không có ý định theo đuổi giống cái này nên không cần lấy lòng cậu ta. Nhờ trí nhớ cao cường rèn luyện từ trường học, rất nhanh anh đã tìm đến cửa nhà Vân.

Đây là một tiểu viện chỉ có hai căn phòng, so với hàng rào đơn sơ của Tư Văn, khu vườn do hoa cỏ và cây cối vây quanh nhờ đó mà có vẻ ấm áp và dễ nhìn hơn. Trong viện có một chiếc bàn đá nho nhỏ, bên cạnh đặt mấy tảng đá tự nhiên, bên dưới tuy chỉ là đất nhưng được thu dọn rất sạch sẽ. Ở giữa sân trải mấy tấm da thú, bên trên phơi khô đủ loại trái cây, dưới bóng cây cách đó không xa có một chiếc ghế gỗ nhỏ, một giống cái ngồi trên cầm một tấm da thú trên tay, hình như đang may vá thứ gì đó.

Tim Tư Văn bỗng nhiên đập thật nhanh, chỉ trong nháy mắt, anh nghĩ mình trở về cái thôn nhỏ dưới chân núi kia, trở về thời ngây thơ cái gì cũng chưa hiểu trước kia, khi đó, mẹ anh cũng như vậy mà ngồi trong khu nhà đơn sơ, từng mũi từng mũi may vá các vật dụng trong nhà.

Tựa hồ là cảm nhận được cái gì, giống cái đang cúi đầu ngẩng lên, lộ ra một nụ cười ôn nhu: “Tư Văn?”

Tĩnh lại từ mơ suy nghĩ, Tư Văn cúi đầu cười khỏ, thật là, sao tự nhiên lại nhớ tới sự tình trước kia không biết. Lúc ngẩng đầu, anh đã mang biểu tình nghiêm túc thường ngày, gật gật đầu với giống cái đối diện, mỉm cười giờ lên thứ trên tay: “Tôi đến trả thứ này cho cậu.”

Buông việc trong tay xuống, Vân đi tới nhận thứ trong tay anh, lúc này Tư Văn mới phát hiện trên người cậu mặc không phải là da thú, mà là một loại vải dệt thô ráp, hình như là vải bố. Có lẽ thế giới này cũng không lạc hậu như anh nghĩ, ít ra bọn họ biết dệt vải. Nhớ tới mỗi sáng mình chỉ có thể dùng tay vốc nước rửa mặt, Tư Văn nghĩ nghĩ, cảm thấy mình vẫn nên hỏi một câu: “Vân, tôi hỏi một chút, thứ mà cậu đang mặc có thể đổi cho tôi một ít không? Cậu biết đấy, tôi vừa biến hóa, trước kia cũng không cần thứ này, cho nên bây giờ thiếu rất nhiều đồ vật.”

Vân bình tĩnh đại ngộ, thú nhân trước mặt này vừa mới biến hóa đã có người để theo đuổi, tốc độ thật nhanh! Không thể trách Vân nghĩ như vậy, tại thú thế, bởi vì công nghệ dệt vải thấp nên rất trân quý, mà so với da thú, giống cái càng thích vải dệt vừa hút nước lại thông khí hơn, cho nên thú nhân thường chọn vải dệt làm lễ vật lấy lòng giống cái. Cảm khái một lúc, Vân gật đầu nói: “Anh cần bao nhiêu? Tôi không có nhiều, nếu anh cần nhiều thì có thể đổi với Bối Á, cậu ấy làm tốt hơn tôi.”

Tư Văn lắc đầu: “Tôi không cần nhiều, chỉ cần một mảnh lớn như này là được.” Anh dùng tay so ra một khoảng tương đương với hai tấm khăn mặt ở kiếp trước.

Vân gật gật đầu, hơi nghi hoặc, kích cỡ như vậy xem ra cũng không phải để tặng giống cái, nhưng đối phương dùng làm gì rõ ràng không liên quan gì đến cậu. Vì thế cậu không hỏi tiếp mà xoay người vào phòng, rất nhanh đã lấy một tấm vải đi ra.

“Tôi cần dùng gì đối với cậu?”

Vân nhìn thú nhân cao lớn trước mắt, có chút thấp thỏm, nhưng vẫn cố lấy dũng khí nói: “Tôi hy vọng, anh có thể dạy kỹ xảo bắt thú gọi cho tôi, tôi biết đây là một hành vi không được lễ phép, nhưng tôi rất cần loại kỹ này. Tất nhiên tôi sẽ làm cho anh thêm vải bố, nếu anh cần thứ khác mà tôi có thể làm, tôi cũng sẽ làm.”

Cậu không thể sẵn thú, bình thường không sao, mùa đông cũng là do bộ lạc nuôi, thế nhưng vào đông, toàn bộ lạc đều thiếu lương thực, thường thường sẽ có rất nhiều tộc nhân vì đói khát mà mất đi sinh mệnh. Tuy cậu không phải giống cái tộc Dực Hổ, nhưng bộ lạc này nuôi dưỡng cậu, cậu hy vọng có thể làm gì đó cho bộ lạc, càng không muốn liên lụy người khác. Thú gọi là loại động vật nhỏ bé, thú nhân không thích săn bắt, mà tốc độ của loài này giống cái lại không đuổi kịp. Nếu thú nhân trước mắt có thể dạy kỹ xảo cho cậu, như vậy cậu có thể bắt một ít thú gọi, một loại động vật quá nhỏ bé đối với sức ăn của thú nhân nhưng lại vừa đủ với giống cái. Như vậy cũng có thể vì bộ lạc mà tích trữ một ít đồ ăn mùa đông.

Tư Văn kinh ngạc nhìn giống cái trước mắt, anh căn bản không ngờ giống cái này sẽ nói như vậy, anh nghĩ đối phương sẽ đề nghị da thú hoặc thịt. Giống cái này thật thông minh, nếu biết kỹ xảo săn thú, thu hoạch nhất định nhiều hơn anh có thể trả.

Thấy thú nhân đối diện không nói chuyện, trong lòng Vân có chút bối rối, cậu cố gắng tỏ ra trấn định, vừa định mở miệng, thanh âm trầm thấp mang theo ý cười truyền vào tai cậu: “Tôi đồng ý.” Cậu lập tức kinh ngạc ngẩng đầu lên, ngỡ ngàng nhìn anh.

Trong lòng Tư Văn hơi hơi buồn cười, anh nói lại: “Tôi đồng ý yêu cầu của cậu, nếu cậu có thời gian có thể tới tìm tôi, tôi sẽ dạy cậu. Còn về trao đổi, tôi nghĩ tôi cần một ít trái cây.” Mặc kệ đối phương thông minh hay không, nghĩ như thế nào, với anh mà nói đây đều là một giao dịch có lời. Đối lấy cảm kích của một người địa phương, tiến tới phát triển thành bạn bè bình thường, với việc sinh tồn ở nơi này của anh mà nói thì có lợi cũng không phải ít.

Vân kinh hỉ liên tục nói lời cảm ơn, nếu như bình thường, lúc này Tư Văn sẽ rời đi, anh vốn không phải người hay nói, bình thường đều trầm mặc, nhưng hôm nay anh có việc cần hỏi.

“Kia là gì?” Anh chỉ chỉ nơi Vân ngồi vừa nãy, sau ghế là một hình tròn xây quanh bởi đá phiến, sau đó gói gói đầu, một bộ ngưỡng ngưỡng: “Ừm, cậu cũng nghe nói rồi đấy, lúc tôi biến hóa khá hung hiểm.”

Vân gật gật đầu, thú nhân trước mắt lại càng có vẻ ngưỡng ngưỡng, có chút vô thố vịn vịn tay, thoát nhìn rất xấu hổ: “Bởi vậy, khi tôi tỉnh lại ký ức trở nên rất hỗn loạn, quên rất nhiều thứ, vậy nên...loại chuyện này hơi, ừm, vậy nên, có thể nhờ cậu giữ bí mật không?” Động tác, ngôn ngữ của anh đều biểu hiện rất khẩn trương ngưỡng ngưỡng, tất nhiên, Vân tin.

“Tôi sẽ giữ bí mật”. Nhìn giống cái đầy nghiêm túc trước mắt, trong lòng Tư Văn có chút áy náy, tất cả đều là anh cố ý diễn trò trước mặt cậu, mục đích chỉ là muốn cậu tin anh. Không có cách nào khác, Ông rất khôn khéo, anh lại bức thiết muốn biết tất cả các phương diện của thế giới này, dù sao tiểu thuyết và hiện thực đều có chênh lệch, bởi vậy giống cái đơn thuần trước mắt là đường ra duy nhất của anh, tuy rằng làm thế có chút ti bỉ, nhưng anh không có lựa chọn nào khác.

“Nếu vậy, cậu có thể kể về bộ lạc cho tôi không?” Việc đến nước này chỉ có thể như vậy, sau này anh sẽ coi cậu như bạn bè thân thiết, đối xử tốt với cậu.

Vì thế, Tư Văn chỉ đi trả túi da thú nhưng lại ở nhà Vân cho tới hoàng hôn, sau đó, mỉm cười từ nhà Vân đi ra.

10. Chương 10

con thú gọi ở những chương trước là gà ver. Thú thể, tui sửa thành thú gáy

Những điều Vân nói cho anh rất chi tiết cũng rất toàn diện, Tư Văn đã có thể lý giải sâu sắc về thế giới này. Ở đây có rất nhiều phong tục, khá giống những gì bạn học ngày xưa nói cho anh, nhưng vẫn có những điểm khác biệt, ví dụ như sinh dục. Nơi này, khi tiểu thú nhân còn ở trong bụng giống cái, ba tháng đầu cần giống đực a phụ định kỳ vận năng lượng mới có thể trưởng thành, nếu không hoặc là vĩnh viễn không thể biến thân, hoặc là giống như tình huống của Tư Văn, rất muộn mới có thể biến thân.

Tất nhiên, với tình huống có đủ cả hai điều kiện, biến thân là một việc không một chút nguy hiểm và rất đương nhiên. Trường hợp như Tư Văn tuy rất hiếm nhưng vẫn tồn tại. Hơn nữa, khi thú nhân biến thân nếu không điều khiển được năng lượng sẽ xuất hiện tình huống sau khi biến thân sẽ không thể nhúc nhích, thường là một ngày. Còn vì sao lại như thế, đừng nói Vân, Tư Văn đoán cả tộc Dực Hồ cũng không có người biết. Hơn nữa bình thường, thú nhân loại này lực lượng cũng không quá mạnh, khi đi săn đều dựa vào bản năng, không có kỹ xảo gì đáng nói.

Từ hiện thực trước mắt mà nói, thú nhân có rất nhiều, bao gồm tộc Dực Hồ, tộc Dực Lang, tộc Dực Sư, tộc Hồ, tộc Hùng, tộc Xà, tộc Báo* vân vân. Ba chủng tộc đầu tiên là ba lạc duy tam trong thế giới thú nhân có cánh để bay, trừ mấy bộ lạc thú hình nguyên bản liên quan đến chim, hơn nữa ba bộ lạc này cũng cường đại nhất thế giới thú nhân. Khi Vân nói cho anh điều này, Tư Văn chấn kinh, lúc anh biến hình thú không cảm giác trên lưng có hai khối gì, hơn nữa, thú hình của Og cũng không có cánh, chẳng lẽ anh còn có một chỗ thiếu hụt sinh lý nữa?

*Hồ có cánh, sói có cánh, sư tử có cánh, hồ ly, gấu, rắn, báo.

Vì thế anh quanh co lòng vòng hỏi về thần thú, mưu toan biết được đáp án, sau đó như anh mong muốn, Vân nhắc tới việc đó. Ba bộ lạc này vạn năm trước có công bảo vệ thần, được thần thú ban cho cánh, nhưng bởi vì mỗi lần dùng cánh mất nhiều khí lực và năng lượng cho nên các thú nhân thường không cần mà thu hồi đi. Biết rõ xong Tư Văn khê thở phào, chỉ cần không phải thiếu hụt là được, dù sao cũng đã từ người biến thành dã thú, thêm một đôi cánh cũng chẳng sao.

Tộc Dực Hồ là một trong ba bộ lạc lớn, đại khái ở phương Bắc của đại lục thú nhân, nơi này mùa hè và mùa đông rất dài, những năm tháng, còn mùa thu và mùa xuân chỉ ngắn ngủi trong ba tháng. Nói cách khác, ở đây một năm có mười sáu tháng, giống như Trái Đất, tháng đầu tiên của mùa xuân là tháng một của năm, mà bây giờ là cuối tháng tám, còn ba tháng nữa là đến năm tháng mùa đông.

Đến bây giờ Tư Văn mới hiểu được nhiệm vụ của mình gian khổ như thế nào, anh vừa mới đến dị thể, vừa chấp nhận bản thân là thú nhân, còn là thú nhân có cánh, còn chưa kịp rèn luyện kỹ năng cơ bản đã phải đối mặt với áp lực sinh tồn dài đến năm tháng. Trong thời gian hai tháng, anh không những phải học được kỹ xảo đi săn, nuôi sống chính mình đồng thời đối lấy nhu yếu phẩm, còn phải tích trữ đủ lương thực qua năm tháng mùa đông, anh dù cố gắng bình tĩnh lại bình tĩnh nhưng đến giờ phút này cũng có chút đau đầu không biết phải làm sao.

May mà Og là một thầy giáo giỏi, anh ta sẽ nói cho Tư Văn nhược điểm của từng loại dã thú, sau đó sẽ biểu diễn trước mặt anh một màn chém giết đầy máu me, tất nhiên cũng không chỉ dùng hình thú. Trên thực tế, thú nhân mặt liệt muộn tao này càng có thiên hướng dùng hình người săn bắt, bởi vì như thế sẽ sạch sẽ hơn một chút. Học tập là một công việc vừa gian khổ lại tràn ngập lạc thú, nhất là khi gặp phải một ông thầy căn bản không hiểu an ủi bạn, cho nên Tư Văn liền ở giữa những lời đánh giá quá yếu của Og mà vượt qua nửa tháng vất vả nhất.

Mỗi một ngày anh đều phải săn bắt đủ loại dã thú, bắt đầu là một ít loài hiền lành, sức chiến đấu yếu, sau đó là những loài to khỏe hơn, giống như là trò chơi thông quan, bạn học được cách giết một loài sẽ có một loài khác càng mạnh hơn chờ bạn. Nhưng vất vả thì vất vả, thu hoạch cũng là rất lớn, hai căn phòng trống trải của căn nhà đơn sơ dần dần có rất nhiều đồ vật, càng giống một cái “nhà”. Mà lòng trung thành của anh đối với thế giới này cũng chậm chậm mà tăng lên, bắt đầu chân chính cảm giác được: à, thì ra mình thật sự sinh hoạt ở thế giới này.

Ngoài phương diện vật chất, những ngày kích thích lại phong phú như vậy cũng khiến tâm linh anh cực kì thỏa mãn, mỗi lần nhìn thấy đối thủ bị mình đánh bại, cái loại tâm tình vui sướng chinh phục này khiến nhiệt huyết của anh sôi trào.

Og cũng rất hài lòng với biểu hiện trong nửa tháng này của anh, tuy giá trị vũ lực của Tư Văn không đủ cường đại nhưng anh rất thông minh, cho nên dù đối mặt với con mối mạnh hơn mình, anh cũng có thể tương đối thoải mái mà chiến thắng. Cho nên nửa tháng sau, Og ngừng việc chỉ bảo cho Tư Văn, hai người tuy cùng đi săn cũng là với tư cách bạn bè mà không phải một dạy một học như trước.

Hôm nay là kỷ niệm tròn một tháng ngày Tư Văn đến thế giới này, tất nhiên là tính theo cách ở Trái Đất. Bắt một con thú moos làm đồ ăn, lại bắt mấy con hỏa hồ* để chuẩn bị giữ ấm cho mùa đông, Tư Văn quyết định hôm nay đào một cái giếng. Ngày trước nhìn thấy ở nhà Vân có một miệng giếng, Tư Văn mới biết kỳ thực thế giới này cũng có cánh cửa và giếng, chỉ là nơi này không gọi giếng là giếng mà gọi là động nước. Bởi vì nguyên chủ của thân thể không biến thân, căn bản không dùng đến mấy thứ này cho nên mới Tư Văn mới nghĩ rằng ở đây không có giếng hay cánh cửa.

*hồ ly lông đỏ

Ngày thứ ba sau khi biết chuyện này, dưới sự chỉ đạo của Og, Tư Văn đã làm cửa cho hai căn phòng, trong lúc đó Og đề cập đến nhà của song thân nguyên chủ, nói nơi đó đầy đủ đồ dùng, Tư Văn có thể về đó ở nhưng anh không đồng ý. Bộ lạc là cần về, dù sao một mình ở nơi này cũng không an toàn, thế nhưng cũng không phải bây giờ.

Hẹn Og buổi chiều làm động nước, Tư Văn khiêng con mối về nhà, âm thầm suy tư việc cần làm kế tiếp, ngay sau đó ở cửa nhà mình phát hiện Vân đang ôm một bình gốm lớn.

“Có việc gì sao?” Tư Văn mở ra hàng rào đơn sơ, mời Vân vào nhà, buông con mối hỏi.

Mặt Vân hơi hồng, ngượng ngùng nói: “Lần trước, anh nói có thể dạy tôi kỹ xảo bắt thú gậy, tôi hỏi Sitter, cậu ấy nói gần đây kỹ xảo đi săn của anh đã rất tốt, cho nên...” Cậu mở bình gốm trong lòng ra “Đây là trái cây tôi phơi khô.”

Tư Văn bình tĩnh đại ngộ, trong khoảng thời gian này mỗi ngày đều rất bận rộn, ban đầu còn nhớ rõ chuyện này, nhưng bây giờ đã quên sạch. Trong lòng anh hơi áy náy, anh lợi dụng sự lương thiện của người này đạt được rất nhiều tin tức về thế giới này, lại quên mất việc duy nhất mình đáp ứng đối phương: “Hiện tại cậu có thời gian sao? Nếu có tôi có thể dạy cậu ngay bây giờ.”

Vân vội vàng gạt đầu không ngừng, trên mặt đầy cảm kích và vui vẻ, Tư Văn nở một nụ cười nhẹ nhàng, dẫn Vân ra khu an toàn phía sau nhà.

Tư Văn vốn không biết cách nói chuyện, người khác không khơi mào đề tài, anh rất ít mở miệng, Vân cũng không phải người hay nói, hai người chỉ có thể im lặng một đường, không khí nhất thời hơi hơi xấu hổ. Nhưng may mà đường không xa, rất nhanh, Tư Văn đã chọn được mục tiêu.

Đây là một khu vực cây cỏ mọc tươi tốt, trên mặt đất có rất nhiều dấu chân thú, Tư Văn chỉ vào mặt cỏ rõ ràng đã từng bị cắn, nói: “Nơi này cỏ mọc rất tốt, sâu bọ cũng sẽ rất nhiều, thú gậy và thú nhảy* khẳng định sẽ tới nơi này.”

*QT: khiêu khiêu thú (gái.gọi và gái.nhảy OTZ)

Vân rất nghiêm túc lắng nghe, Tư Văn hơi chột dạ, những thứ này đều là lĩnh ngộ sau một tháng đi săn, lần trước anh cũng không nghĩ được nhiều như vậy mà chỉ tùy tiện tìm một chỗ đào hố. Nhưng may mà động vật nơi này chưa gặp mấy loại như cạm bẫy nên không có phản xạ tương ứng, nhờ đó anh mới có thể thuận lợi bẫy được con mối. Cố gắng nhớ lại kỷ ức đời trước và những cái bẫy từng đào, Tư Văn vừa nói vừa làm, rất nhanh đã đào được một cái bẫy kiểu mới còn tốt và tinh xảo hơn lần trước.

Cái thứ hai Tư Văn làm chậm và cẩn thận hơn, sau khi hoàn thành liền nói với Vân: “Còn lại cậu làm.”

Nghiêm túc trên mặt Vân lập tức bị khấn trương và thấp thỏm thay thế, trái với suy nghĩ của Tư Văn, cậu không từ chối mà đáp ứng ngay. Điều này làm Tư Văn có chút sửng sốt, anh nghĩ đối phương có lẽ sẽ tỏ ra khấn trương, từ chối một chút, sau đó anh liền phát hiện được sự sai lầm của mình. Bởi vì ngoài khấn

trương và thấp thỏm, trên mặt giống cái này còn có một tia hưng phấn, quả nhiên, dù đảm nhiệm nhiệm vụ sinh dục nhưng trên bản chất, giống cái vẫn là đàn ông. Xem ra là bản thân mình suy nghĩ không rõ ràng.

Lúc bắt đầu, mặt Vân đều cau lại, tay run nhẹ, nhưng động tác lại rất gọn gàng lưu loát, làm từng bước, tựa như tin tưởng bản thân, dần dần tay cũng không run nữa, trên mặt cũng thoáng nở nụ cười. Tư Văn đánh giá một chút, khoảng bốn mươi phút sau, Vân làm xong cạm bẫy đầu tiên trong đời mình, sau đó cực kì chờ mong nhìn Tư Văn, bên trong ánh mắt lại có khấn trương.

Tư Văn cười cười, nói: “Làm rất tốt, nhất định có thể bắt được thú gáy.”

Mắt Vân lập tức sáng lên, không nhịn được nở nụ cười, sau đó không ngừng cố gắng lại đào hai hố bẫy, dưới sự thúc giục của Tư Văn mới lưu luyến không rời mà ly khai.

11. Chương 11

Trong truyện lẫn tên tiếng Anh và tên phiên âm, ai có QT hay biết cách chuyển chuyển hết sang tên tiếng Anh tui với

Buổi chiều, Tư Văn đi tìm Og. Og không ở cùng a ba và a phụ mà ở bên ngoài một mình. Tư Văn mỗi lần nhìn thấy nhà Og đều không tự chủ được mà nghĩ tới mấy chữ: nhà giàu mới nổi, bởi vì mấy chữ này thực sự rất chính xác. Nhà Og có tất cả năm phòng, mỗi một phòng đều rất lớn, hơn nữa còn tùy ý mà chất đồng thủy tinh và đá quý, nghe nói đây đều là tư tàng mười chín năm qua của Sitter. À, quên nói, căn nhà này là phòng cưới của Og và Sitter, hai người bọn họ đã xác định được tâm ý của đối phương từ lâu, chỉ chờ Sitter trưởng thành liền cử hành nghi thức.

Nói đến trưởng thành, đây lại là một việc làm cho Tư Văn cảm thấy khó tin. Có lẽ là do có cả gen dã thú, người nơi này sống rất lâu, giống đực bình thường đều sống được trên dưới 200 tuổi, giống cái so với giống đực thì ngắn hơn, đại khái từ 180 đến 190 tuổi. Giống cái hai mươi tuổi trưởng thành, giống đực thì hai mươi lăm tuổi, mà thân thể hiện tại này của anh giống như Og, đã ba mươi tuổi, điều này làm anh hơi hơi buồn bực, tự nhiên tự lành già thêm mấy tuổi cũng không phải là việc tốt đẹp gì.

Nói việc đào động nước với Og, thú nhân mặt liệt này trầm mặc gật gật đầu. Lúc hai người đi ra ngoài liền gặp Sitter tới tìm Og.

“Og! Anh xem em mang gì tới nè, a? Tư Văn? Sao anh lại ở đây? Không phải là Vân đi tìm anh sao?” Tiếng nói của Sitter từ xa lại gần, cùng với tiếng bước chân, giống cái sắp trưởng thành này ôm một động vật lông xù chạy vào.

Tư Văn nhìn ánh mắt thuần khiết của đối phương, cười cười, còn chưa kịp trả lời, một cánh tay màu đồng cổ từ bên cạnh nhanh chóng kéo Sitter vào trong lòng. Nụ cười của Tư Văn cứng đờ, bất đắc dĩ nghĩ, tôi thật sự không thích Sitter, cho nên anh zai của tôi à, anh không cần lán nào cũng nhìn tôi bằng ánh mắt cảnh giác đó đâu!!!

“Đây là gì?” Og chỉ thứ ở trong lòng Sitter, giọng nói luôn luôn không thay đổi lộ ra một tia ôn nhu.

“Là mèo* con, Labor cho em, dễ thương lắm đúng không?” Vẫn đang chờ Tư Văn trả lời, Sitter nghe câu hỏi của Og lập tức vui vẻ sung sướng thay đổi sự chú ý.

*QT: miêu thú

Mắt Og lập tức đen lại, độ ẩm quanh thân cũng giảm đi vài phần, Tư Văn không phúc hậu muốn cười, anh biết Labor, là con trai bác Figo, rất thích Sitter dù cho cậu đã có bạn lữ. Sitter lại không hề phát giác, vẫn không ngừng nói: “Anh xem, nó dễ thương quá đúng không, Og, chúng ta nuôi nó được không anh?”

“Được” Tiếng nói của thú nhân có chút khó chịu khiến Tư Văn ngẩn người, đáp ứng nhanh như vậy không phải tính cách của Og. Anh không biết, thú nhân có chiếm hữu cực mạnh này đang hung hăng mà nghiêng rằng trong lòng, tính toán ngày mai sẽ đi bắt một con mèo con trả cho tên Labor kia, còn về việc đối phương có chịu nhận không, anh nghĩ mình là một người rất thích sử dụng bạo lực nha.

“Tôi nhờ Og giúp đào động nước, cậu muốn đi cùng không?” Tư Văn mỉm cười mời.

Sitter cười tùm tùm lắc đầu: “Tôi không đi, tôi muốn đi tìm Vân.” Sau đó cậu đến bên tai Og nói nhỏ vài câu, ôm mèo con vui sướng rời đi.

Tư Văn nghi hoặc nhìn theo hướng cậu đi, sao anh lại cảm giác mấy câu cậu nói với Og kia có huyền cơ? Nếu không tên mặt than này sẽ không quý dị mà nhìn chằm chằm anh như vậy. Thế nhưng Og không nói, anh cũng không tiện hỏi, nhún nhún vai, cùng Og ra khỏi cửa.

Tay nghề đào động nước của Og là do a phụ anh dạy, tuy mới đào vài lần nhưng do có năng lực học hỏi và hành động cực mạnh của thú nhân nên đã rất thuần thục, vậy nên chỉ trong chốc lát, một cái giếng sâu hơn mười mét đã xuất hiện trước mắt hai người. Môi trường thú thể rất tốt, nước ngầm cũng không bị khai thác quá độ như Trái Đất cho nên giếng sâu mười mét đã là rất được. Tư Văn không khỏi nở nụ cười, rốt cuộc thoát được những ngày không có giếng nước. Anh vừa quay đầu lại, thấy Og đang nhìn chằm chằm góc sân, nhìn theo ánh mắt Og, vài viên tròn tròn đã nảy mầm xuất hiện trong mắt anh.

Mặt Tư Văn có chút ảo não, vài viên tròn tròn kia chính là khoai tây anh mang về tháng trước, mấy ngày nay rất bận nên anh quên mất: “Og, sao thế?”

Og quay đầu, khuôn mặt liệt đầy nghiêm trang: “Cậu có thể cho tôi thứ kia không? Tôi có thể dùng con mồi đổi với cậu.”

Tư Văn kỳ quái hỏi: “Anh lấy làm gì?” Chẳng lẽ ở đây khoai tây không phải thực vật mà là thứ khác?

“Tôi muốn đưa cho Sitter.”

Khóe miệng Tư Văn không nhịn được giật giật: “Sao lại muốn cho Sitter?”

“Em ấy thích những thứ kì lạ.”

Tư Văn nhìn mấy củ khoai tây nảy mầm ở trong góc, bùn đất bên ngoài chưa rửa, mầm màu xanh nhạt từ trên củ mọc lên, được rồi, đúng là hơi kì quái, nhưng mà, anh xác định Sitter sẽ thích?

“Tôi có thể cho anh hết, không cần đổi.”

Og nghĩ nghĩ, anh giúp Tư Văn đào động nước, như vậy lấy mấy viên kì quái của cậu ta cũng được, vì thế, ôm đồ im lặng đi về.

Tư Văn nhìn chằm chằm bóng dáng Og, nghĩ tới mùa đông sắp đến, phương pháp giữ thịt anh cũng chỉ nghe qua chứ không hiểu rõ. Mà thú thể cũng chỉ có phơi khô hoặc là đông lạnh, nếu không mùa đông cũng không đói bụng thời gian dài như vậy. Vậy nên, mùa đông đầu tiên anh đến thú thể phải chịu đói sao?

Anh gục đầu xuống, âm thầm hạ quyết tâm, nếu không thể bảo tồn thịt lâu, vậy dùng khoai tây có thể để lâu làm lương thực dự bị cho mùa đông. Vấn đề bây giờ là làm như thế nào để giới thiệu thứ này cho thú nhân, tốt nhất là do người khác đưa ra mà không phải mình.

Hôm nay, sáng sớm Vân đã rời giường, nhìn sắc trời bên ngoài vẫn tối đen, ngượng ngùng thu chân đã bước ra ngoài, xoay người lau sạch da thú trong phòng, đợi đến lúc trời sáng rõ mới mang theo túi vôi vàng ra cửa. Mấy cái bấy hôm qua không biết có thể bấy đến thú gáy hay thú nhảy không, nếu bắt được thì thật tốt quá, nếu vậy cậu có thể giảm bớt gánh nặng cho bộ lạc vào mùa đông.

Khi cậu tới nơi đào bấy, Tư Văn đã ở đó. Vân chạy chậm đến, vôi vàng hỏi: “Có bắt được không?”

Tư Văn chỉ chỉ nắm bấy, ý bảo cậu tự nhìn, Vân càng thêm khẩn trương, vươn đầu nhìn vào trong hố, hai con thú gáy sắc sỡ cả người đầy máu treo ở trên cọc gỗ vót nhọn. Cậu không dám tin mở to hai mắt, kích động bắt lấy cánh tay Tư Văn, vui sướng hô: “Bắt được, thật sự bắt được!”

Giống cái trước mắt tươi cười sáng lạn, khuôn mặt vốn thanh tú bỗng trở nên sinh động, trong mắt tràn đầy là vui sướng. Tư Văn bị sự vui sướng đơn thuần trong mắt cậu lây nhiễm, không tự chủ được mà cong khóe môi.

“Hừ! Suốt ngày chỉ biết quyến rũ giống đực, không biết xấu hổ!” Một giọng nói quái quái gở gở bỗng nhiên vang lên, mang đầy ác ý.

12. Chương 12

Tư Văn cau mày, nhìn về phía phát ra âm thanh, một giống cái diện mạo diễm lệ đang đứng ở đó, trên mặt đầy khinh miệt nhìn về hướng này, bốn năm giống cái vây quanh đang thăm thì khe khẽ. Không biểu tình liếc nhìn giống cái bên cạnh, phát hiện sắc mặt đối phương hơi trắng, anh nở nụ cười, nói: “Chúng ta tiếp tục đi xem.”

“Thôi, Bối Á, đừng vì loại người này mà tức giận, hắc xấu như vậy nhất định là không ai thèm, nếu không nhanh chóng mà quyến rũ một người, hai năm nữa sẽ bị bỏ lạc tùy tiện ghép đôi với một giống đực. Như cậu, là giống cái xinh đẹp nhất bộ lạc, sau này nhất định là gả cho Bacon, anh ấy là một trong những dũng sĩ của bộ lạc nhà.” Tiếng nói tuy nhỏ nhưng nhờ thính giác linh mẫn của thú nhân, Tư Văn vẫn nghe được rõ ràng.

Hình như là được an ủi, tiếng nói đầu tiên tức giận: “Ngải Trạch! Chuyện này còn chưa quyết định, không được nói bừa!” Thế nhưng thẹn thùng trong giọng nói không giấu được. Tư Văn không khỏi nổi da gà, một người đàn ông mà dùng ngữ khí thẹn thùng ngẫm có xuân ý, nói ra những lời dục cự còn ngênh như vậy khiến anh phản cảm. Thế nhưng việc này không liên quan đến anh, dù sao đương sự còn chưa nói gì, người ngoài như anh sao lại có thể có ý kiến?

Chỉ là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, hai người vừa mới đi vài bước, giọng nói làm cho người chán ghét lại vang lên: “Ừa? Vân? Sao cậu lại ở đây?”

Tư Văn kinh ngạc quay đầu lại, hoàn toàn không thể tưởng tượng được trên đời có loại người da mặt dày đến thế, không biểu hiện gì mà đánh giá người vừa lên tiếng, chính là giống cái diện mạo diễm lệ kia, nhưng trong mắt Tư Văn, xinh đẹp như vậy chỉ làm anh không được tự nhiên, đàn ông ấy mà, vẫn là khỏe mạnh nam tính thì hơn, thế nhưng phẩm tính của người này đúng là làm người không dám thân cận, vừa thấy đã biết là thiếu gia được nuông chiều từ bé, lúc nào cũng nghĩ mình là trung tâm của vũ trụ.

Vân cũng không muốn dây dưa với bọn họ, mấy người này từ nhỏ đã ngứa mắt cậu, việc gây chuyện như vậy cậu cũng đã quen, dù sao cũng chỉ là nói miệng chứ không có gì khác, chỉ là liên lụy Tư Văn, trong lòng thật áy náy. Nhìn thấy ánh mắt xin lỗi của Vân, Tư Văn cười trấn an, so với giống cái kiêu căng ngu xuẩn kia, Vân đúng là quá tốt.

Không biết hình tượng của mình cao hơn một bước, Vân lạnh mặt, dùng ngữ khí thường thường ứng phó nói: “Tôi tới đây bắt thú gáy.”

Giống cái gọi là Bối Á cười không có ý tốt: “Bắt thú gáy? Ồ, đây là Tư Văn phải không? Tôi nghe a ba nói anh vừa mới biến hóa, chẳng trách lại ở đây bắt thú gáy.” Trong giọng có chút thương hại, sắc mặt Vân lập tức thay đổi, Bối Á ý nói Tư Văn quá yếu, chỉ có thể bắt con mồi nhỏ như thú gáy. Cậu bị xa lánh không quan trọng, thế nhưng không thể để Tư Văn vì cậu mà bị khinh bỉ, huống chi anh ấy là vì dạy cậu mới tới đây. Cậu vừa mở miệng định nói, một giọng nói ôn hòa liền vang lên.

“Vân là một giống cái giỏi, cậu ấy học được cách bắt thú gáy, đây là Vân bắt.” Anh giơ giơ con mồi đầy máu trên tay, khoe miệng cong lên đầy quỷ dị: “Cậu là bạn của cậu ấy, chắc là cũng không quá kém? Cậu có muốn thử xem không?”

Mặt Bối Á lập tức đỏ lên, y là giống cái xinh đẹp nhất trong bộ lạc, a cha lại là tộc trưởng cho nên từ nhỏ đã ở giữa những lời nịnh hót tán tụng của người khác. Thế nhưng từ lúc nào càng ngày càng nhiều trưởng bối bắt đầu khen ngợi giống cái vừa đen vừa bé kia, càng ngày càng nhiều giống đực nhìn theo người kia, đây là việc Bối Á không thể dễ dàng tha thứ. Cho nên y càng không vừa mắt giống cái kia, thường tìm đối phương gây chuyện, việc gì cũng phải hơn đối phương, bây giờ dưới tình huống đối phương có thể bắt thú gáy, y sẽ không thừa nhận y không biết, việc này so với giết y còn khó chịu hơn.

Thế nhưng nếu thật sự đi bắt thú gáy, nếu không bắt được chẳng phải càng mất mặt sao, nghĩ thế y không khỏi oán hận trừng mắt nhìn hai người, cảm giận nói: “Không cần, chúng tôi còn phải đi hái trái cây.” Sau đó dẫn đám người cực kì khí thế mà bỏ đi.

Vân cảm kích nhìn anh, cậu không nghĩ bọn Bối Á sẽ đi nhanh như vậy, nếu như trước kia, bọn họ nhất định sẽ nói rất lâu. Tư Văn cười gật gật đầu, trong mắt chợt lóe một tia bất đắc dĩ, cha của Bối Á là tộc

trưởng, lúc anh vừa tỉnh đã đến thăm anh, ấn tượng của anh với ông chú này cũng khá tốt, hơn nữa dù đối phương có chí công vô tư đến đâu cũng sẽ không để con của mình bị bắt nạt, huống chi đối phương cũng không phạm lỗi quá lớn. Quan trọng nhất là ở đây, độ tha thứ của giống đực với giống cái rất cao, anh lại vừa biến hóa, không ở trong bộ lạc, không có xung đột với bất kì ai mới là lựa chọn tốt nhất.

Tâm tình bị quấy rầy khi nhìn đến con mồi trong bẫy liền lập tức tiêu tan. Vân bây giờ rất khẩn trương, hai cái bẫy trước đều do Tư Văn làm, tiếp theo mới là mấy cái cạm bẫy, cũng không biết có

Hai người đứng ở bên cạnh chiếc bẫy Vân đào đầu tiên, một con thú ụt ịt vừa trưởng thành lẳng lẳng nằm bên trong. Vân mở to hai mắt, không nói nên lời. Tư Văn nhìn khuôn mặt nhỏ trước mắt đầy vẻ khiếp sợ, cười nói: “Xem ra bẫy cạm bẫy làm rất thành công.” Anh cũng rất kinh ngạc, không ngờ loại hổ bẫy này cũng có thể bắt được động vật to lớn như thú ụt ịt.

Vân ngơ ngác nhìn Tư Văn, nhìn nhìn con vật trong bẫy, lại nhìn nhìn Tư Văn đang cười. Phản ứng ngạc nhiên như vậy khiến khóe miệng Tư Văn cong lên, anh bỗng nhiên phát hiện, bộ dáng ngốc ngốc của giống cái này rất đáng yêu, giống như cún con đồng nghiệp kiếp trước nuôi, ngốc manh ngốc manh, rất muốn...xoa xoa đầu cậu. Anh bỗng nhiên cứng người, rụt bàn tay đã gờ ra một nửa lại, người này không chỉ là con trai, còn là giống cái có thể gả cho người...

Đến lúc Vân kịp phản ứng, Tư Văn đã lấy con thú ụt ịt từ trong hố lên, đang giật dây leo chuẩn bị trói. Vân ngượng ngùng đỏ mặt, vội vàng giúp đỡ. Hai người trói xong con mồi, chuẩn bị đi đến hố bẫy tiếp theo. Lúc sắp đi, Vân cúi vào trong bẫy nhìn một cái, hơi sững sốt, phức tạp liếc nhìn Tư Văn, sau đó mới đi theo.

Tư Văn không phát hiện, trầm mặc đi tới phía trước. Thu hoạch của mấy cái bẫy này hoàn toàn ra ngoài dự đoán của Tư Văn, một con thú ụt ịt, năm con thú gầy và hai con thú nhảy, nhiều hơn thành quả đầu tiên của anh rất nhiều. Nhìn vết máu loang lổ ngoài hố bẫy, Tư Văn có chút dăm chiêu, theo như hiệu quả này mà nói, có thể làm vài lần trước khi đông đến, tuy những con mồi này khá nhỏ bé nhưng số lượng lại nhiều, sẽ phát huy tác dụng rất lớn trong mùa đông. Nhưng phương pháp này cũng chỉ có thể làm vài lần, thời gian dài con mồi sẽ không trúng bẫy, hơn nữa càng lâu thì con mồi càng ít, dưới tình huống đại bộ phận đều đi ngủ đông, muốn bắt được số lượng lớn không phải một việc đặc biệt dễ dàng.

Xác định phương hướng và trọng điểm đi săn sau này của mình, Tư Văn vui vẻ cùng Vân về bộ lạc. Con mồi hai người mang theo không tạo ra quá nhiều chú ý, nhưng mà Tư Văn hơi hơi nhú lại, anh có thể cảm giác được ánh mắt vài người nhìn bọn anh rất kỳ quái, giống như mấy ánh mắt hóng chuyện khiến anh cảm thấy không vui, mà vài ánh mắt mang theo địch ý càng khiến anh thấy khó hiểu. Thế nhưng rất nhanh đã có người giải đáp cho anh.

“Oa! Hai người bắt được nhiều thú gầy quá nha! Còn có cả thú nhảy và thú ụt ịt nữa! Vân, tớ dùng da thú đổi cho cậu một tấm da thú nhảy được không nà? Tớ chỉ còn thiếu có một tấm, đủ là tớ có thể làm một bộ quần áo nha.” Giọng nói hưng phấn và kinh ngạc của Sitter bỗng dưng vang lên bên tai Tư Văn, một khuôn mặt đầy chờ mong xuất hiện trước mắt hai người.

Tư Văn kín đáo nhìn ngó xung quanh, không thấy bóng dáng của Og, trong lòng cực kỳ ngạc nhiên, tên mặt liệt cực kỳ chiếm hữu dục biến thái kia sao lại yên tâm để Sitter nhà anh ta một mình ở đây? Theo như anh biết, trong bộ lạc có không ít người có ý tưởng với Sitter, dù sao, một giống cái hay nói hay cười, bộ dáng dễ thương, tính cách cũng tốt rất được các thú nhân yêu thích, cho nên trước khi Sitter và Og trở thành bạn lữ, trong số thú nhân đó vẫn có người chưa từ bỏ ý định.

Vân cười cười gật đầu, vui sướng trên khuôn mặt không thể giấu được, hào phóng tỏ vẻ có thể chia cho Sitter một con thú nhảy, nói là để bạn của cậu cũng nếm thử con mồi lần đầu tiên cậu bắt được. Sitter lập tức cảm động đến nước mắt rùng rùng, cao hứng phần chần chừ chọn một con thú nhảy, mà lúc này người đi đường đã chuyển lực chú ý sang hướng này.

Tư Văn cũng không muốn thành tiêu điểm của mọi người, nhẹ giọng nhắc nhở: “Chúng ta đi về trước đi.” Sitter lúc này mới kịp phản ứng, ngượng ngùng lè lưỡi.

Ba người đi đến ngôi nhà nhỏ của Vân. Vì Vân là giống cái, Tư Văn lại tạm thời không tính tìm bạn trai, cho nên định rời đi. Tuy hai người bị nhiều người hiếu lắm, nhưng cũng không thể làm hiếu lắm gia tăng, cho nên tránh đi là cần thiết.

Khi anh tỏ vẻ mình muốn đi, Sitter vốn đang hưng trí bừng bừng lột da thú nhảy kinh ngạc mở to hai mắt: “Tư Văn, không phải anh cũng một chỗ với Vân sao? Sao lại phải đi? Vân nấu cơm ăn rất ngon!”

Tư Văn trầm mặc một chút, hỏi: “Ai nói cho cậu chúng tôi cùng một chỗ?”

“Mọi người đều nói thế, Og cũng nói như vậy, anh nói anh thích Vân, nhưng mà chưa nói với Vân. Nhưng mà hai người đã cùng đi săn thú, chẳng lẽ anh chưa nói với Vân sao?”

Tư Văn nhìn khuôn mặt đầy nghi hoặc của Sitter, khóe miệng không nhin được mà giật giật, loại cảm giác cực khổ sở thỉnh linh xuất hiện này là tđn!

13. Chương 13

Mặt Tư Văn trầm như nước, trong lòng ảo não không thôi, bởi vì đối phương là con trai hàng thật giá thật, tính cách lại tốt cho nên anh ở cạnh cậu lâu cũng thường quên mất cậu còn là một giống cái. Vậy nhưng số lần gặp mặt của hai người chỉ đếm trên đầu ngón tay, sao lại cho rằng huynh có tình dục có ý chứ? Xem ra những thứ như tình thần buồn chuyện dù là ở thể giới hay chủng tộc nào cũng tồn tại. Nhưng mà, Tư Văn khê cau mày, anh nghĩ lần trước anh đã nói rõ ràng với Og, sao anh ta vẫn cho rằng anh thích Vân?

Trong lòng Vân cũng không chịu nổi, cậu nhìn ra được rằng Tư Văn không có ý tứ kia với mình. Bản thân cậu cũng biết điều kiện của bản thân, trong bộ lạc cũng không coi là xấu, nhưng cũng không xinh đẹp, những giống đực cường đại sẽ không chọn cậu. Cậu đã từng nghe Sitter nói, một tháng này Tư Văn tiến bộ rất lớn, tuy lực lượng còn có chút thiếu hụt nhưng kỹ xảo rất tốt, nói không chừng có thể trở thành một trong mười đại dũng sĩ của bộ lạc, điều kiện như thế chắc chắn sẽ không chọn cậu. Chỉ là bây giờ bị nói có quan hệ với mình, chắc anh sẽ không vui, đặc biệt còn là do chính mình yêu cầu.

Áy náy trong lòng cậu vừa hiện lên, Tư Văn đã chặn ngang suy nghĩ của cậu: “Bọn họ muốn nói sao thì cứ nói thế đi, tôi thích Vân, nhưng em ấy không thích tôi.”

Vân kinh ngạc tròn to mắt nhìn anh, Tư Văn xin lỗi gật gật đầu với cậu. Vân chớp chớp mắt, tuy không biết tại sao Tư Văn lại nói thế, nhưng anh nói vậy chắc là có lý do.

Tư Văn nói như thế đúng là có suy nghĩ của riêng mình, theo hiểu biết của anh, giống cái có thể có rất nhiều người theo đuổi, tuy rằng cuối cùng chỉ kết bạn lữ với một người, thế nhưng việc này cũng không tạo ra ảnh hưởng tiêu cực nào với giống cái, với điều kiện là giống cái này không lẳng nhăng. Thế nhưng nếu bị cho rằng hai bên là tình đầu ý hợp, cuối cùng lại không thể kết thành bạn lữ thì đối với cả giống cái và giống đực mà nói đều không phải một việc tốt.

Dù sao ở thú thế, thú nhân có gen đã thú lại đơn thuần chủ yếu dựa vào trực giác, xác định rằng nếu lưỡng tình tương duyệt thì nhất định sẽ kết thành bạn lữ, làm bạn cả đời, tình huống giống như ở xã hội hiện đại, yêu nhau mấy năm sau đó tình cảm nhạt dần liền chia tay, đường ai nấy đi cơ bản sẽ không xuất hiện.

Nếu bây giờ mọi người đều cho rằng bọn anh lưỡng tình tương duyệt, không bằng anh đặt mình vào địa vị người theo đuổi, anh rất thích giống cái tính cách ôn hòa này, hướng chỉ anh còn nợ cậu một nhân tình, cũng không hy vọng cậu vì anh mà phải nhận tổn thương. Mặt khác, nói như vậy, sau này bọn anh ở chung trong mắt người ngoài là anh đang theo đuổi giống cái này, anh không muốn sau này ở chung còn phải ôm thái độ đực mà nói đều không phải một việc tốt. Còn việc sau này cậu thích thú nhân khác, Tư Văn nghĩ khi đánh nhau mình hoàn toàn có thể âm thầm nhường nhịn.

Quả nhiên, Sitter vừa nghe thế, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Thì ra là thế nha, tôi đã nói mà, Vân cũng mới gặp anh vài lần, sao lại thích anh được, phải biết là cậu ấy về phương diện này cực khó tính nha.” Nói xong còn thở dài rõ sâu, than thở: “Cũng không biết Vân sẽ thích thú nhân như thế nào, tôi còn muốn cùng cậu ấy cử hành nghi thức bạn lữ mà.”

Vân ngượng ngùng đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Cậu không cần chờ tớ đâu, mau cử hành nghi thức với Og đi thôi, anh ấy đã làm xong nhà rồi, da thú cũng chuẩn bị đầy đủ luôn, khẩn cấp muốn cử hành nghi thức với cậu đấy.” Khóe miệng Tư Văn cong lên, anh thật sự không ngờ, giống cái cá tính ôn hòa tính tình tốt này ngẫu nhiên cũng có lúc sẽ độc miệng như vậy.

Sitter lập tức đỏ mặt xù lông, oán giận nói: “Vân, cậu xấu quá à, tớ mới không thèm cử hành nghi thức với Og nhanh như vậy đâu!” Tư Văn mỉm cười, xem ra giữa Og và Sitter còn có sự tình chưa giải quyết, đường tình của tên mặt liệt kia cũng không thuận lợi nha.

Hai giống cái cạnh nhau không biết đang thì thầm điều gì, cách đó không xa, một thú nhân đang ngồi xổm cạnh dòng nước xử lý con mồi, ánh mặt trời vàng nhạt chiếu xuống, cả vườn đều ấm áp.

Chỉ trong ba ngày, tin tức Tư Văn đang theo đuổi Vân đã thay thế tin tức hai người thích nhau trước đây. Việc này không thoát được quan hệ với Sitter, mỗi lần thấy có người đang nói hai người kia thích nhau, cậu sẽ nhảy vào lớn tiếng thuyết minh quan hệ “thật sự” của hai người. Việc đó có thể làm hồng thanh danh của bạn tốt, cậu sẽ không cho bọn họ nói lung tung đâu. Cho nên Tư Văn tùy ý để người trong bộ lạc cho rằng anh đang theo đuổi Vân, hai người dù có cùng nhau đi làm bẫy mà gặp người khác cũng chỉ bị coi là đương nhiên.

Vậy nhưng rất nhanh, phương pháp này đã mang đến tác dụng phụ cho anh.

Năm ngày sau, khi Tư Văn vừa sẵn thú về, bị một giống đực cao lớn hàm hậu ngăn cản ở cửa vào bộ lạc. Tư Văn không hiểu lắm, Og thì đã nhìn ra ngay. Anh trầm mặc đứng ở bên cạnh, nghe được giống đực kia nói: “Tư Văn, tôi muốn khiêu chiến cậu.”

Tư Văn nghĩ một lát, sau đó lập tức hiểu được, đây là di chứng của quyết định kia – ở thú thế, giữa những người theo đuổi một giống cái có thể tiến hành quyết đấu, người thất bại sẽ đánh mất cơ hội. Tuy lúc biết quy tắc này Tư Văn rất không đồng ý, tình yêu mà chỉ vì một lần thất bại đã từ bỏ, vậy không phải tình yêu. Nhưng bây giờ gặp tình huống này, Tư Văn chỉ có thể nhìn trời, nhận mệnh mà chấp nhận khiêu chiến của đối phương.

Hai thú nhân tìm một chỗ tương đối bằng phẳng trong rừng rậm, rất nhanh liền biến về hình thú, mà lúc này Tư Văn mới biết được, giống đực tên Sơn này có hình thú vậy mà là một con báo gấm. Tất nhiên, từ hình người của anh ta mà nói, bạn sẽ cảm thấy anh ta còn giống một con gấu hơn.

Học tập hơn một tháng, Tư Văn đã điều khiển hình thú của mình rất thuần thục, tuy còn chưa mở được cánh – dù sao bạn cũng không thể trông cậy vào một người cực kì sợ độ cao khỏi bệnh trong thời gian ngắn để còn học bay. Tốc độ của báo gấm nhanh hơn hổ có cánh, chỉ là sức lực thì không mạnh bằng. Thầy giỏi tất có trò tốt, kỹ thuật săn bắn của Og rất được, Tư Văn cũng không ngu dốt, cho nên dù thực lực thân mình anh không quá lớn, nhưng thêm kỹ xảo cũng có thể khiến thực lực của anh đề cao rất nhiều – ai bảo những thú nhân này đến giờ vẫn chủ yếu dựa vào bản năng và sức mạnh chứ?

Thời gian quyết đấu cũng không dài, kết thúc bằng việc con hổ có cánh đề báo gấm không nhúc nhích, đồng thời đặt móng vuốt ở cổ họng đối phương. Sau khi biến về hình người, người cao to hàm hậu uể oải nói: “Sau này cậu phải đối tốt với Vân.” Anh cảm giác người này rất mạnh, có khả năng sau này sẽ đánh bại tất cả những người cạnh tranh, kết thành bạn lữ với Vân.

Tư Văn từ chối cho ý kiến, hai người một trước một sau ra khỏi rừng. Đến cửa rừng ngoài ý muốn phát hiện Og vậy mà đang ở đó chờ anh, như bình thường người này đã đi tìm Sitter.

Nhìn Sơn đang ủ rũ, Og khẽ thở phào, mấy ngày này ở chung khiến anh đã coi Tư Văn như bạn bè, dù sao, một người khiêm tốn, biết đúng mực, tính cách lại tốt tất nhiên sẽ dễ dàng đạt được hảo cảm của người khác. Anh biết thực lực của Sơn, là người nổi bật trong số những người trên trung bình của bộ lạc. Anh tuy cũng biết rõ thực lực của Tư Văn, nhưng dù sao đây là lần đầu tiên quyết đấu của đối phương, làm một người bạn anh vẫn thấy lo lắng, nhưng bây giờ là thay đổi phương vui vẻ, vì vậy khó được mà khen ngợi: “Thực lực bây giờ của cậu không tồi.”

Tư Văn thụ sủng nhược kinh nhìn anh một cái, khen ngợi từ miệng vị sư phụ này, còn là khen ngợi rõ ràng như vậy, đúng là còn hiếm hơn so với số lần sao chổi đâm trái đất. Vậy nên anh lập tức cười hì hì nói lời cảm ơn: “Cảm ơn.”

Hai người vừa vào bộ lạc không được mấy bước liền gặp Sitter đang vội vã chạy tới. Thiếu niên bình thường vốn hoạt bát nhìn thấy họ, lập tức vừa chạy vừa kêu lên: “Tư Văn, anh mau tới chỗ tộc trưởng, tộc trưởng có việc tìm anh.”

Tư Văn cả kinh, tộc trưởng tìm anh làm gì? Ở thú thế, tộc trưởng ngoài có sức chiến đấu cường đại, chủ yếu là một loại lãnh tụ tinh thần. Loại người có địa vị giống như người lãnh đạo tối cao này không ra tay thì thôi, vừa ra tay chính là việc lớn. Chẳng lẽ thân thể của nguyên chủ còn có chuyện cần tộc trưởng ra tay? Không đúng, nếu thật sự có, sao lại phải chờ lâu như vậy?

Anh bỗng nhiên nghĩ tới một khả năng, có lẽ là việc hổ bầy. Việc này chắc chắn không thể giấu diếm lâu, anh cũng không muốn giấu. Dù sao mùa đông sắp tới, trong bộ lạc nhiều thêm con mồi thì sinh tồn của anh cũng càng được bảo đảm. Còn việc giải thích, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, anh cũng không tin một người nhờ vào miệng mà sống như anh không gạt được mấy thú nhân nguyên thủy này.

14. Chương 14

Tư Văn nghĩ không sai, tộc trưởng tìm anh là vì việc làm hổ bầy, nói ra cũng là vì Bối Á nên chuyện này mới bị phát hiện. Lần trước gặp Vân và Tư Văn bị chọc giận, Bối Á vẫn nhớ kỹ trong lòng, nhưng dù y là người kiêu căng cũng biết rằng vô duyên vô cớ gây chuyện với một giống cái sẽ bị a phụ mắng, cho nên cũng chỉ dám tức ở trong lòng.

Mà mấy ngày nay Vân và Tư Văn thường xuyên mang về các loại động vật nhỏ như thú gầy, thú nhảy từ khu an toàn. Phần lớn thú nhân khinh thường việc bắt những loài động vật nhỏ bé như vậy, nhưng với giống cái mà nói thì họ rất thích vị thịt mềm mại của chúng. Tuy thú nhân khi theo đuổi bạn lữ vì lấy lòng bạn lữ mà săn bắt những loài này, nhưng không ai có thể ngày nào cũng bắt như Tư Văn – những giống đực khác càng thích đi săn con mồi to lớn để chứng minh thực lực của bản thân.

Cho nên giống cái trong bộ lạc rất hâm mộ Vân, mọi người càng ngày càng chú ý đến Tư Văn và Vân, tất nhiên những điều này Tư Văn chưa từng đoán được. Loại biến hóa này khiến Bối Á vốn luôn là tiêu điểm càng oán giận hai người, cho nên tại một lần a ba y lại lầm nhảm rằng Tư Văn là một thú nhân tốt, Vân đúng là có phúc, rất cuộc bạo phát.

“A ba! Tư Văn không có tốt như vậy đâu! Những con thú gầy và thú nhảy kia căn bản không phải Tư Văn bắt, mà do Vân tự mình bắt!” Ngày đó y nghe được rõ ràng, những con mồi kia là Vân tự bắt, để giống cái mình thích đi làm việc nguy hiểm như đi săn là việc mà bất cứ giống đực tốt nào cũng sẽ không làm!

A ba của Bối Á là một giống cái xinh đẹp, tính cách ôn hòa. Dung mạo của Bối Á chính là di truyền từ a ba y. Làm giống cái của tộc trưởng bộ lạc, ông từng nghe không ít việc đáng ngạc nhiên, nhưng chưa từng nghe giống cái nào có thể đi săn. Ông lập tức lắc đầu, ôn hòa nói: “Bối Á, thân thể giống cái chúng ta rất yếu, tốc độ lại chậm, không thể bắt được thú gầy và thú nhảy đâu.”

Bối Á cắn môi, không nói thêm gì. Y vốn không muốn nói ra việc này, vì y không muốn thừa nhận mình không bằng Vân, thế nhưng a ba vẫn luôn miệng nói Tư Văn đối với Vân tốt như thế nào, nói Vân đúng là có phúc, lại nghĩ đến tình huống của mình, tuy cả bộ lạc đều cho rằng mình và Bacon sẽ kết thành bạn lữ, nhưng trên thực tế, Bacon cơ bản là không thích y. So sánh với nhau, y càng ghen tị Vân, mới nhất thời xúc động nói ra. Chỉ là y vừa nói ra đã hối hận, bây giờ a ba không tin, y cũng không nhất thiết phải giải thích.

“Bối Á, con nói thật sao?” Tộc trưởng không biết đến lúc nào ở bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng. Con ông ông biết, dạng này không giống đang nói dối.

Bối Á cả kinh, thấp thỏm liếc nhìn a phụ mình, im lặng không lên tiếng. Tộc trưởng thở dài, nghiêm túc nói: “Bối Á, ta biết con vẫn không thích Vân, nhưng nếu Vân thật sự có thể đi săn, như vậy những giống cái khác có lẽ cũng có thể. Một khi giống cái cũng có thể đi săn, lương thực dự trữ cho mùa đông của chúng ta sẽ tăng lên, mùa đông hàng năm trong bộ lạc cũng sẽ không có nhiều người trở về với cái ôm của thần thú như vậy.”

Tuy y rất chán ghét đối phương, không muốn thừa nhận mình thua kém đối phương, nhưng chuyện này liên quan đến bộ lạc, bên nào nặng bên nào nhẹ y vẫn hiểu được, vì thế không cam nguyện mà nói ra tình cảnh thấy được ở khu an toàn hôm ấy, sau đó bất an nhìn a phụ trước mắt, dù sao y cũng chỉ nghe Tư Văn nói Vân bắt được thú gầy, nhưng không tận mắt nhìn thấy.

Trong lòng tộc trưởng lúc này đã khẳng định Vân biết đi săn, thú nhân không nói dối, nếu Tư Văn đã nói thế, việc Vân biết đi săn chính là sự thật. Tộc trưởng đang lo lắng vì thực vật mùa đông lập tức tìm Vân tới, vì thế, khi Vân đến nhà tộc trưởng, trừ cả nhà tộc trưởng còn có tế tự nghe tin mà đến.

Tế tự của tộc Dực Hồ là một giống cái trung niên một trăm ba mươi tuổi. Khi Vân vừa tới tộc Dực Hồ, thân thể không tốt lắm, cho nên một đoạn thời gian dài ở chỗ của tế tự, rất quen thuộc với ông. Vân vốn đang khấn nguyện vì không biết sao lại bị gọi tới lúc này cũng hơi hơi thở phào.

“Vân, Bối Á nói người biết bắt thú gầy đúng không?” Người vừa ngồi xuống, tộc trưởng đã khấn cấp mở miệng. Làm tộc trưởng của một bộ tộc, việc có thể gia tăng thực vật mùa đông cho mọi người ông luôn luôn tích cực.

Vân sửng sốt, trầm mặc một lúc. Cậu biết việc này quan trọng như thế nào với việc bộ lạc qua mùa đông. Tộc Dực Hồ có bốn trăm tám mươi giống đực, giống cái khoảng một nửa giống đực, còn có một trăm con thú con, chỉ dựa vào giống đực đi săn căn bản không đủ cung cấp thực vật mùa đông cho toàn bộ bộ lạc. Vậy nhưng Tư Văn không nói việc này với tộc trưởng có nghĩa là anh ấy có lẽ cũng không muốn dạy phương pháp này cho người khác, nhưng nếu tộc trưởng có biện pháp thuyết phục anh ấy thì mùa đông này bộ lạc sẽ thoải mái rất nhiều.

Do dự rất lâu Vân mới mở miệng nói: “Tộc trưởng, đó là Tư Văn dạy cháu, là dùng cạm bẫy để bắt thú gầy, nghe Tư Văn nói chỉ cần học được kỹ thuật này thì ai cũng có thể bắt được thú gầy. Nhưng Tư Văn hiện tại chưa nói phương pháp này cho bộ lạc, cháu cũng không biết anh ấy có đồng ý nói cho những người khác không, cho nên...”

Đây tuy là việc có lợi với bộ lạc, nhưng nếu Tư Văn không muốn chia sẻ với người khác, bộ lạc cũng không có quyền cưỡng chế bắt anh nói, chế độ tư hữu đã thi hành nhiều năm như vậy, tư tưởng cá nhân đã xâm nhập lòng người từ rất lâu. Tộc trưởng cũng biết đạo lý này, cũng không cưỡng cầu, chỉ muốn bảo người tìm Tư Văn đến.

Lúc tộc trưởng tìm Vân, Sitter cũng ở đó nên hai người cùng nhau tới. Tộc trưởng vừa nói tìm Tư Văn cậu đã lập tức chạy ra ngoài, còn chưa tới cửa bộ lạc đã gặp hai người đi săn về. Rất nhanh ba người đã tới nhà tộc trưởng.

“Tư Văn, Vân nói người làm cạm bẫy, có thể dễ dàng bắt được thú gầy, hơn nữa phương pháp làm cạm bẫy giống cái học được cũng có thể bắt được thú gầy, đúng không?” Thấy bọn anh tiến vào, tộc trưởng liền lập tức đứng lên, vội vàng nói.

Khóe mắt Tư Văn liếc qua Vân đang cúi đầu, không biểu tình gì đi qua xoa xoa đầu cậu, trong động tác tràn đầy ý trấn an, sau đó nghiêm túc nói: “Đúng thế, tộc trưởng. Phương pháp này ta vô ý phát hiện được. Mấy ngày nay ta và Vân dùng loại phương pháp này bắt được không ít con mỗi loại nhỏ, chứng tỏ phương pháp này là chính xác, ta đang định mấy ngày nữa nói với tộc trưởng ngài.”

Ánh mắt tộc trưởng lập tức liền sáng, kích động không biết nói gì cho phải, ngay cả trên khuôn mặt liệt của Og cũng lộ ra biểu tình hỗn hợp giữa kinh ngạc và vui sướng. Khóe miệng Tư Văn cong lên. Thực ra chuyện này có không bị phát hiện thì mấy ngày nữa anh cũng sẽ nói ra. Nếu bây giờ anh đã sinh sống ở đây, hơn nữa sau này cũng sinh hoạt trong này, vậy thì vào mùa đông, bộ lạc nhiều con mỗi hơn cũng đồng nghĩa với việc sinh hoạt của anh thêm một phần bảo đảm.

Vậy nên, anh nhìn nhìn giống cái bên người vẫn cúi đầu như cũ, nhẹ giọng nói: “Tôi rất vui khi có thể giúp được bộ lạc, hơn nữa dù cậu không nói thì tôi cũng muốn nói, nên không cần thấy có lỗi với tôi.”

Người bên cạnh khẽ run run, không nói gì. Tư Văn cười xoa xoa đầu cậu, xoay người thương lượng với tộc trưởng xem nên sắp xếp công việc như thế nào.

Đến lúc thương lượng xong thì đã quá giữa trưa, từ chối lời mời cơm trưa của tộc trưởng, bốn người, vì phương hướng khác nhau mà chia tay ở cửa nhà tộc trưởng. Chồng chồng nhà Og về căn nhà Og xây để ngọt ngào ngào ngào, Tư Văn thì đi cùng đường với Vân.

Vì việc vừa nãy, trong lòng Vân vẫn có chút áy náy, nên không nói câu nào, Tư Văn là tính cách ít nói nên cả hai người im lặng hết quãng đường về.

Lúc Tư Văn đưa Vân về tới nhà, chuẩn bị rời đi bị Vân kéo cánh tay: “Anh có muốn ... ăn cơm ở nhà tôi không?”

Bàn tay kéo mình mềm mại, lành lạnh, còn hơi run run, tư thế cánh tay cứng đờ, chứng tỏ chủ nhân rất khắt khe, mái tóc thật dài xoa trên vai, bóng loáng mềm mại, giống hệt như người này. Trong mắt Tư Văn dần dần hiện lên một thứ ôn nhu mà anh không biết tên. Hai người một trước một sau vào cửa, gió khẽ thổi qua, tóc người trước mặt bị thổi bay, lộ ra vành tai đỏ rực và khuôn mặt nghiêng hồng hồng. Độ cong của khóe miệng Tư Văn tăng lên, ôn nhu trong mắt cũng tràn ra. Có lẽ đi tới nơi này cũng là một việc rất vui vẻ cũng không biết chừng.

**

Zổ: “Vương Tạ lưu Yến Hoa” qua bn năm cuối cùng cũng ra p2. Tôi chưa kịp đọc nhưng nghe nói Yến Hoa cũng trùng sinh, không biết ntn. Điệp Cẩm cũng mới hoàn 1 bộ, chủ công, hiện đại, trùng sinh, công sủng thụ tôi mới đọc đc 1 nửa cũng ko ấn tượng lắm

[Tư Văn] Chương 15

Chương 15

Tác giả: Điệp Cẩm

Edit: Zổ

Beta: chờ ~ing

Việc cạm bẫy tất nhiên là tiến hành càng nhanh càng tốt. Ăn cơm trưa xong, Tư Văn liền cùng Vân đến khu an toàn, tộc trưởng và tế tự đã chờ sẵn ở đó. Tâm tình Tư Văn hơi vi diệu, hai người kia nếu ở xã hội hiện đại chính là tương đương với tổng thống, thủ tướng, giờ lại ở đây chờ nghe anh giảng dạy, cảm thấy hơi Alexander*.

*Alexander đọc sang tiếng tq gần giống với áp lực sơn đại, nghĩa nôm na là rất áp lực

Theo như thương lượng buổi sáng của mấy người, vì Tư Văn là giống đực nên anh cũng không muốn giao tiếp quá nhiều với giống cái, không kể đến việc mấy giống đực kia có thể vì thế mà tập thể gây chuyện không, chỉ lỡ đâu lại có thêm scandal gì đó, thì anh có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Vì thế, anh dạy phương pháp cho tộc trưởng và tế tự, để hai người kia dạy lại cho giống cái trong bộ lạc, nhưng vì giống cái khá đông nên sau này Vân cũng là một trong những người giảng dạy.

Tộc trưởng tất nhiên là sẵn khoái đáp ứng, dù bằng phương pháp gì, chỉ cần giống cái trong bộ lạc có thể dùng để bắt một ít động vật loại nhỏ, giảm bớt sự thiếu hụt của thực vật mùa đông thì ông đều đồng ý. Tư Văn dạy rất nghiêm túc, mấy người tộc trưởng cũng học rất nghiêm túc. Nhất là Vân, đây là lần đầu tiên cậu tham gia một chuyện lớn như vậy, sợ bỏ lỡ chuyện gì, sau này dạy không tốt, cả người căng thẳng, khẩn trương muốn chết.

Tư Văn thấy cậu tuy nhăn mặt nhưng trong mắt đầy nghiêm túc, còn thỉnh thoảng khoa chân múa tay mấy cái, khóe miệng cong lên, chỉ là trong mắt dần dần phức tạp. Hai người bọn anh chân chính gặp nhau cũng không nhiều, thế nhưng sự cố gắng và thiện lương của người này anh đều biết, lúc hai người ở cùng một chỗ, tuy rằng chủ yếu là không nói lời nào, vậy nhưng thoải mái giống như bạn bè lâu năm, càng ngày càng có ăn ý.

Ngẫu nhiên trong lòng anh cũng hiện lên mấy kiểu tâm tình quỷ dị như “Kỳ thực sống ở đây cũng không có gì không tốt”, tất nhiên, loại suy nghĩ này lập tức bị anh gạt bỏ. Dù có ăn ý như thế nào, nhưng nếu thật sự cười đối phương về chung sống cùng anh, anh vẫn không chấp nhận được. Dù sao trước kia anh thích em gái mềm mại chứ không phải em trai cứng rắn, hướng chi, nghĩ đến tính phức tạp sau này, anh liền có cảm giác đau đầu đầy khổ sở, dùng chỗ kia để làm, anh đúng là không thể chấp nhận.

Vân không biết anh đang suy nghĩ gì nên vẫn nghiêm túc nghe anh nói, chỉ là hai người từng trải là tộc trưởng và tế tự nhìn nhau, từ mắt của đối phương nhìn thấy cùng một thứ. Hai người tuổi cộng vào hơn ba trăm cười hiểu rõ.

Vì thế, nghe xong giảng giả, tế tự mắt đầy đồng tình rời đi, mà tộc trưởng thì kéo anh ra một góc, thăm thì: “Nhóc con, giống cái không dễ theo đuổi đâu, nhớ năm đó a phụ ngươi phải theo đuổi a ba ngươi từ nhỏ tới lớn, ngươi mới theo đuổi đối phương mấy ngày chứ, không đáp ứng ngươi là bình thường, cố gắng lên, ta chờ tham gia cử hành nghi lễ bạn lứa của hai người đấy.”

Tư Văn im lặng không nói gì, rõ ràng vừa nãy anh chỉ nói về cách làm hồ bầy, vì cái gì ông chú ông lại đột nhiên nói ra những lời này? Ngài xác định vừa nãy ngài nghe nghiêm túc sao? Hay là trong lời thuyết minh của anh có lẫn thứ gì kỳ quái?

Dạy xong cách làm hồ bầy, anh không quên nói cho mọi người loại bầy đơn giản này chỉ có thể sử dụng trong thời gian ngắn, những việc kế tiếp thì không có quan hệ gì lớn với Tư Văn. Đến lúc chỉ còn anh và Vân, Tư Văn nói: “Hôm nay cậu còn chưa đi hái trái cây đúng không? Tôi cũng muốn hái một ít, cùng đi?”

Vân ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn anh một cái, còn đang đắm chìm trong những giảng giải vừa nãy chưa tỉnh lại. Tư Văn buồn cười xoa xoa đầu cậu, nói lại một lần, sau đó Vân lập tức lại ngơ ngác. Ở thú thể, nếu giống đực mời giống cái, dù nội dung là gì thì cũng là có hảo cảm với giống cái, nhưng trái lại thì không áp dụng. Rõ ràng Tư Văn không thích cậu, vậy sao lại nói như thế?

Sau đó, cậu bỗng nhớ tới lần trước Tư Văn từng nói một câu: Sau khi tôi biến thân thì không nhớ rất nhiều chuyện. Vì thế, cậu lập tức hiểu ra, đối phương quên mất nhiều việc, có lẽ bao gồm cả việc này, cho nên đối phương chỉ là đơn thuần mời cậu cùng đi hái trái cây mà thôi. Vân tự cho là đúng, thoáng khoải đồng ý lời mời của Tư Văn. Nhưng họ không có công cụ, phải có túi da thú mới được.

Tư Văn nhìn Vân đi phía trước, nở nụ cười sung sướng. Hơn một tháng nay, ngoại trừ việc học tập săn bắn, anh còn hiểu được rất nhiều phong tục của thế giới thú nhân, tất nhiên là học từ sư phụ tốt của anh là Og. Thú nhân mặt liệt này chắc chắn cho rằng anh thích Vân nên truyền thụ không ít tâm đắc theo đuổi Sitter, cho nên việc có hiểu hàm nghĩa của câu nói kia hay không không phải như Vân nghĩ, nhưng anh cũng không định giải thích.

Kỳ thực việc này là anh vừa dè dặt quyết định, nếu anh đã định sinh sống ở thế giới này, tất nhiên là không muốn một mình cô đơn suốt đời, anh có thể sống hai trăm năm, tương đương cô đơn cả hai đời. Nếu không muốn sống một mình thì nhất thiết phải tìm một người đàn ông, mà người trước mắt này có lẽ là một lựa chọn tốt. Anh cũng không biết bản thân có phải đã bị bề cong không nhưng những lần rung động ngẫu nhiên anh vẫn biết. Nếu anh rung động trước người này thì anh sẽ không lùi bước, đàn ông ấy mà, trong từ điển tình yêu không có từ lùi bước, ít nhất anh không có.

Cho nên câu nói vừa rồi là anh có ý theo đuổi đối phương, tuy giờ còn chưa chấp nhận được việc chung sống cả đời với một người đàn ông nhưng anh có dự cảm anh sẽ có thể thích ứng rất nhanh. Ai bảo nơi này là một xã hội toàn dân làm gay chứ? Trong hoàn cảnh đó, dù giống cái sống với giống cái cũng là gay, đâu có ngoại lệ nào. Còn việc đối phương hiểu lầm, Tư Văn tỏ vẻ, anh cái gì cũng chưa nói, anh đang đứng đắn theo đuổi đối phương.

Mà một nhân vật chính khác thì vừa đi vừa nhớ lại phương pháp và các hạng mục cần chú ý của việc đào hồ bầy, hoàn toàn không biết người bên cạnh đã bắt đầu giơ móng vuốt có ý với mình.

Nhà Tư Văn gần hơn nên hai người về nhà Tư Văn lấy túi da thú rồi lại quay lại khu an toàn. Vì có Tư Văn đi cùng, Vân còn muốn đi vào sâu hơn, nhưng cậu cũng rất đúng mực, chỉ hái được vài quả tím xong liền ngoan ngoãn quay về. Hai người hái được hai túi trái cây lớn, bắt đầy trở lại, mang theo cả con mỗi buổi sáng lấy trong hồ bầy Vân đào.

Phương pháp bảo tồn hoa quả ở thú thể rất đơn giản, phơi khô, sau đó đến mùa đông, tuy mất hết hơi nước nhưng những trái cây nhão này lại là thức ăn dự trữ chủ yếu. Giống cái không giống giống đực, giống đực ăn chủ yếu là thịt, giống cái lại cần thêm một lượng nhất định rau dưa và hoa quả. Tư Văn nghĩ là do trong thân thể thú nhân có nhiều gen dã thú hơn. Nếu không phải vậy, tại sao một người hiện đại như anh, bữa nào cũng ăn thịt mà không cảm thấy ngấy mỡ hay buồn nôn, mà ngược lại còn không thích ăn rau vì rất dễ đói?

Đối với cách bảo tồn thô bạo đơn giản này, Tư Văn từ chối cho ý kiến, vì chính anh cũng không biết làm sao để giữ được sự tươi ngon của hoa quả, nên anh cũng không ngăn cản Vân mở túi trái cây ra, sau đó dạy

anh cách làm. Nhưng ở nơi Vân không nhìn đến, vài củ tròn vo và một ít hoa quả bị anh cắt đi.

Đêm đó, Tư Văn đưa Vân về nhà, không ngoài dự định mà ở lại nhà Vân ăn cơm, sau đó, sau khi nướng xong thịt, anh cực kì ngạc nhiên gắp vài củ tròn vo từ trong đồng lửa ra.

“Đây là cái gì?” Tư Văn dùng cánh tay thú hóa chọc chọc, vừa quay mặt vô tội hỏi Vân.

Vân cũng ngờ ngác nhìn Tư Văn chọc tới chọc lui vào mấy củ đó, sau đó “Phập”, đầu móng vuốt thú hóa chọc vào trong, lộ ra màu vàng bên trong khác với vỏ đen bên ngoài. Móng vuốt không dừng lại, lập tức bẻ thứ đó thành hai nửa, một mùi thơm Vân chưa bao giờ ngửi qua bỗng nhiên bay ra, cậu không nhịn được nuốt nuốt nước miếng.

Trong mắt Tư Văn lóe một mặt cười thâm, anh tất nhiên biết đây là gì, chính là anh cẩn thận bỏ lẫn vào. Nếu thực vật mùa đông thiếu, anh đã có lòng trung thành với thế giới này, hơi hơi cố gắng một ít tri thức Trái Đất cũng rất tốt.

Thực vật nơi này rất phong phú, trong những cây nông nghiệp ít ỏi mà anh biết thì phần lớn cũng tìm được, hơn nữa, rõ ràng là việc những thứ này có thể ăn cũng chưa ai biết. Việc này cũng đồng nghĩa với việc trong một khoảng thời gian, anh đều sẽ phát hiện các loại có thể dùng để ăn, cũng không phải việc tốt. Nếu thân thể hiện tại là thân thể trước đây của anh, làm như vậy thì không sao, nhưng bây giờ thân thể anh là người nguyên bản sống ở đây nên việc này sẽ cần một vài người giúp anh chia sẻ.

Kéo Vân vào chuyện này là do tư tâm của anh, nếu không có gì ngoài ý muốn, sau này anh sẽ cùng cậu chung sống qua một đời, mà bí mật này anh định nói cho cậu. Anh không muốn sau này nếu phát hiện được thứ gì mới thì lại phải dùng thủ đoạn lừa dối phươg. Lừa gạt và giấu diếm là việc anh sẽ không làm với người yêu mình, cũng là việc mà anh không thể tha thứ đối phươg làm với anh.

Nhưng việc này quá mức khó tin, anh khẳng định bây giờ chưa thể lập tức nói cho cậu, vậy nên, cứ từ từ, kéo đối phươg vào chuyện này chính là bước đầu tiên, sau này cũng dễ để đối phươg tin tưởng hơn, không phải sao?

Zổ: tôi cho mượn mt đến hết tuần, ngày mai và mấy ngày nữa mọi người khỏi ngóng

15. Chương 15

Vị mềm mại lại dễ nhiễm hương vị của thực vật khác của khoai tây rất ít người có thể chống cự, vậy nên sau khi Vân thăm dò mà ăn thử cũng bị loại mềm nhũn chưa từng ăn này thu phục. Hai người ăn hết sạch mấy củ khoai tây nướng. Tư Văn thầm than trong lòng, tuy bữa nào ăn thịt cũng không sao, nhưng loại hương vị quen thuộc mà lâu lắm mới được ăn đúng là khiến người ta hạnh phúc.

Sau khi thỏa mãn dạ dày, Tư Văn tự giác thu thập đồ vật đi rửa, nhưng không về. Lúc này trời đã tối đen, trong phòng để một thứ tên là Đá Trắng. Loại đá màu trắng này vào ban đêm sẽ phát ra ánh sáng nhu hòa, bình thường khoảng ba bốn cục đá là có thể chiếu sáng một căn phòng, rất thông thường ở thú thế, phiền toái duy nhất là mỗi ngày phải phơi đá dưới ánh mặt trời.

Khi lần đầu tiên biết sự tồn tại của thứ này, Tư Văn đã hoàn toàn khiếp sợ sự thần kỳ của dị giới. Không nói đến các loại động vật lai giống kì quặc, riêng loại đá có thể hấp thu năng lượng mặt trời sau đó phát sáng đã cực kì nghịch thiên.

Được ích lợi từ loại đá nghịch thiên này, giờ Tư Văn có thể dưới ánh sáng rõ ràng như vậy mà ngắm kĩ Vân. Tuy người này không đẹp trai phong độ, nhưng nếu ở kiếp trước cũng là thanh niên thanh tú, da vì phơi nắng nhiều nên hơi đen, nhưng rất khỏe mạnh và tràn ngập sức sống. Làm cho người khác nhớ lâu nhất là nụ cười của cậu, rõ ràng chỉ là một nụ cười bình thường nhưng lại làm cả khuôn mặt trở nên ôn nhu, ý cười thần nhiên giống như dòng suối mát chảy trong lòng người, khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Anh bỗng nhiên cảm nhận được cảm giác rung động càng mãnh liệt.

Che dấu mà cắn trái cây trên tay một miếng, anh làm như lơ đãng hỏi: “Thứ vừa nãy cậu đã thấy bao giờ chưa?”

Miệng Vân còn đang ăn hoa quả, quai hàm vội vàng nhai nhai, nuốt hoa quả trong miệng xuống rồi nói: “Rồi, trong khu an toàn có rất nhiều, thế nhưng trước kia không biết nó ăn được, nhưng đúng là ngon quá.” Nghĩ lại còn thèm thường liếm liếm môi.

Trong mắt Tư Văn lóe ra ánh sáng không biết tên, bộ dáng phồng miêng của Vân vừa nẩy khiến anh nghĩ đến một con sóc ôm một quả thông vui vẻ gặm, khiến anh không nhịn được mà muốn vuốt lông đối phương. Anh nâng tay lên, để vào sau đầu mình, không có biện pháp, giờ hai người còn chưa vượt qua quan hệ bạn bè, loại động tác thân mật như xoa đầu không thể làm.

Anh bỗng nhiên cảm thấy kế hoạch của mình có lẽ nên sửa, nhưng việc này không thể lộ ra, vì thế anh gãi đầu, làm ra vẻ hăm hịu không hề tâm cơ, nói: “Tôi cũng không biết thứ đó ăn được, chắc là lúc nhóm nữa không cẩn thận bỏ vào, nhưng đúng là ngon thật.”

Vân gật gật đầu, mặt đầu vẽ tán đồng, sau đó cau mày suy nghĩ một lúc, do do dự dự nói: “Anh nói xem, thứ này có phải nói cho tộc trưởng không? Tôi cảm thấy sau khi ăn hai viên to to thì ăn ít thịt và canh hơn bình thường thế mà giờ vẫn rất no, anh thì sao?”

Tư Văn thấy hơi kinh ngạc, xem ra Vân sâu sắc hơn anh nghĩ rất nhiều. Anh phối hợp mà gật gật đầu, trong lòng mừng thầm, một người ôn nhu lại thông minh như vậy là người mà Tư Văn anh thích, đúng là quá tốt.

Không biết tư duy của đối phương đã bay tới chân trời kì quặc nào, Vân nghiêm túc tự hỏi một lúc rồi nói: “Chúng ta nói với tộc trưởng đi, có lẽ thứ này cũng có thể trở thành lương thực mùa đông. Trước kia tôi cũng vô tình mang thứ này về nhà rồi, lúc còn nhỏ còn coi nó như đồ chơi, tôi nhớ thứ này nếu để ngoài trời thì một hai tháng cũng không hỏng, nếu đúng là để được lâu như vậy thì tốt quá.”

Tư Văn tán thưởng nhìn cậu, nhưng không đồng ý với ý kiến của đối phương: “Việc này tất nhiên phải nói với tộc trưởng, nhưng giờ tộc trưởng đang bận việc cạm bẫy, chắc là không có thời gian. Hơn nữa, thứ này gọi là gì, có phải chống đối thật không, ăn như thế nào chúng ta đều chưa biết rõ, không bằng lại chờ thêm mấy ngày, đợi việc cạm bẫy lo liệu xong, tộc trưởng có thời gian, chúng ta cũng giải quyết được mấy vấn đề này thì nói với tộc trưởng cũng không muộn.”

Vân cũng hiểu mình quá vội vàng, giống như Tư Văn nói, còn nhiều chuyện cậu chưa hiểu rõ đã đi nói với tộc trưởng thì chưa chắc tộc trưởng đã tin. Ngượng ngùng gật gật đầu, vân nói: “Vậy gọi thứ này là gì?”

“Gọi là khoai tây đi.”

Vân nghi hoặc nhìn anh, chớp chớp mắt: “Sao lại gọi là khoai tây?”

Người Tư Văn không thể nhận ra mà cứng một lúc, cười gượng: “Nghĩ linh tinh thôi, gọi là gì cũng được.” Khoai tây, xem ra chưa phải lúc lấy lại tên cho chúng mày rồi. Thực ra cũng chỉ là một loại thực vật, gọi là gì cũng chẳng sao, chỉ là kỹ thuật đặt tên ở thú thể làm anh không còn gì để nói, ví dụ như đá màu trắng thì gọi là Đá Trắng, trái cây màu xanh thì gọi là Quả Xanh, màu hồng gọi là Quả Hồng. Anh sợ bọn họ sẽ gọi khoai tây là Quả Đất, như vậy làm người hiện đại biết tên gọi của khoai tây như anh không hold nổi.

Vân đơn giản nên cũng không rối rắm về vấn đề này. Tư Văn hơi hơi thả lỏng, nhìn bầu trời bên ngoài đã mọc đầy sao, bỗng nhiên xuất hiện ý muốn ngắm sao.

Ở hiện đại, trong rất nhiều phim truyền hình đều có màn nam chân heo và nữ chân heo (nam chủ và nữ chủ) cùng nhau ngắm sao, tâm sự cực kì lãng mạn. Tuy anh không biết tại sao ngắm sao lại lãng mạn nhưng đối với người từ trước đến nay không có kinh nghiệm theo đuổi người khác, không biết tán tỉnh con gái, lại càng không biết theo đuổi con trai như Tư Văn mà nói thì đúng là méo mó có hơn không.

Vì thế, anh đứng lên, đi đến sân dưới bầu trời đêm, quay đầu cười khê với Vân: “Bầu trời rất đẹp, cậu có muốn ra ngắm thử không?”

Vân chân chờ gật gật đầu, chậm rãi bước ra khỏi phòng, một bầu trời tối đen cùng vô vàn vì sao lấp lánh vẽ nên một bức tranh bao la hùng vĩ, đẹp vô cùng.

Tư Văn quay đầu, nhìn Vân đang si mê ngẩng đầu ngắm sao, bỗng nhiên hiểu được vì sao ngắm sao lại là một việc lãng mạn.

Không phải bởi bản thân nó rất lãng mạn, mà bởi một một việc bạn làm, mỗi một phút bạn ở chung với người yêu, vì tình yêu mà đều trở lên lãng mạn.

Bỗng nhiên anh thấy quyết định trước kia thật ngu xuẩn, dù giới tính người này không đúng thể nhưng rõ ràng đã có tâm động mà trước kia chưa hề có thì cũng đủ để anh nhận định đối phương, nếu đã nhận định thì vì sao không can đảm mà nói ra? Anh không còn hy vọng người này cho rằng hai người là bạn bè mà muốn cậu biết rằng anh đang nghiêm túc theo đuổi cậu.

Trọng yếu nhất là nhờ đâu đối phương tưởng anh không thích cậu nên hoàn toàn không suy xét chính mình, như vậy tỷ lệ kết thành bạn lữ của hai người chẳng phải sẽ rất thấp sao? Nhờ đâu đối phương thực ra cũng thích anh, nhưng bởi vì anh không thích nên cũng không biểu lộ ra, vậy chẳng phải hai người sẽ lãng phí rất nhiều thời gian quanh co lòng vòng sao? Phải biết là tỷ lệ phát sinh chuyện này là rất cao. Vân đối xử với anh cũng không giống với người khác, Sitter từng nói riêng với anh rằng nhiều năm như vậy Vân chưa từng nhận ý tốt của thú nhân nào trừ anh. Hơn nữa, anh dám khẳng định, nếu Vân thích anh, dưới tình huống anh không biểu lộ gì, Vân chắc chắn sẽ chôn sâu tình cảm với anh xuống tận đáy lòng.

Có lẽ vì ánh mắt anh càng lúc càng sâu thẳm, càng lúc càng phức tạp, Vân cúi xuống, quay sang nhìn anh như hỏi thăm.

Trên mặt Tư Văn nở nụ cười nhẹ, nhìn mặt cậu, Vân hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì chỉ có thể tùy cho đối phương nhìn, dần dần, mặt như bị lửa thiêu mà đỏ ửng. Lúc cậu đang thấy mặt đỏ lên, khí tức giống được nồng đậm chiếm lấy khứu giác của cậu, trên mặt chợt lạnh, triệt để gây dị.

Cậu đây là, bị hôn?

Zổ: quay lại với Vân Vân ~ chỗ tôi đến mùa rồi ~ chuẩn bị phơi thóc phơi rơm ~ lại còn cười ~ thất nghiệp thâm niên tỏ vẻ phong bì thật chán ghét ~ bạn bè cười xin ầm ầm trong khi bản thân vẫn tam thất (thất học thất tình thất nghiệp), tôi đau khổ quá T_T ~

16. Chương 16

Vân ngây ngốc nhìn người trước mắt, trên mặt tràn đầy bất ngờ.

Tư Văn nhẹ nở nụ cười, trong ngực tim đập thành thịch, hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Tôi cảm thấy em là một giống cái tốt, tôi muốn em làm giống cái của tôi.”

Lúc này Vân mới kịp phản ứng, mặt bỗng dưng đỏ bừng, ngốc nghếch gật đầu. Tư Văn khẽ thở dài, vẫn bị dọa sao? Nâng tay xoa xoa đầu đối phương, nói: “Không còn sớm nữa, mau đi nghỉ đi, ngày mai đi săn xong chúng ta cùng đào khoai tây.”

Tận khi bóng dáng anh biến mất trong tầm mắt của Vân, cậu mới ngốc ngốc về phòng ngủ. Đêm nay, Đá Trắng trong phòng không bị cất vào hộp gỗ.

Ngày hôm sau, khi gặp nhau hai người coi như không có việc gì mà ở chung như bình thường. Tư Văn nhẹ nhàng thở phào, như vậy là tốt nhất, đột nhiên thay đổi dù tốt hay xấu đều làm người ta không kịp thích ứng.

Việc khoai tây Tư Văn không giấu Og. Thú nhân mặt liệt này là một người bạn trung thực lại cường đại, hơn nữa, với tính cách của anh thì dù anh biết linh hồn Tư Văn đến từ dị thể cũng sẽ không quá quan tâm. Trong lòng anh, tất cả những việc không liên quan đến Sitter anh cũng sẽ coi như không liên quan đến mình. Vậy nên để cho anh tham dự việc này cũng là một việc như tìm đồng minh.

Đương nhiên, Tư Văn cũng không lo lắng về Sitter, tuy những việc Og biết phần lớn Sitter cũng biết, nhưng thiếu niên đơn thuần sáng sủa này tuyệt đối sẽ không suy nghĩ nhiều. Hơn nữa, đối phương hẳn là một bé tham ăn ngăm, nếu không sao mỗi lần săn thú xong Og lại đi tìm các loại ăn ngon chứ. Không ngoài dự đoán, vừa nói với hai người kia xong, Sitter lập tức hét lên: “Em muốn ăn cái đó, Vân, chúng ta giữa trưa ăn cái đó đi!”

Nói xong, mở lớn đôi mắt to, tội nghiệp nhìn Vân, sắc mặt Og không thay đổi, ngầu ngầu nói: “Vây ăn cái đó.”

Tay Tư Văn giật giật, loại ngũ khí mệnh lệnh này đúng là không làm người ta thích tí nào, hơn nữa, tính cách của Og cũng khá khó ưa.

Vân gật đầu đáp ứng, vì thế bốn người lập tức xuất phát đến khu an toàn đào khoai tây. Có lẽ là do Sitter thích ăn, Tư Văn cảm thấy Og đào phá lệ ra sức. Thu một đồng lớn khoai tây, bốn người ngon lành ăn một bữa đại tiệc khoai tây. Vì khoai tây nướng không có vị nên Tư Văn còn cho thêm thịt để ninh canh khoai tây hầm xương. Tuy thiếu gia vị nhưng nguyên liệu đều tốt nên hương vị rất ngon, lại là đồ chưa từng ăn nên Sitter và Vân ăn đều thấy rất vừa lòng.

Cũng vì thế mà càng xác định địa vị không thể dao động của khoai tây trong lòng Sitter. Còn Og, yêu vợ phát điên như anh ta, ngay sau bữa cơm liền thảo luận kĩ càng với Tư Văn về việc làm như thế nào để hầm canh xương khoai tây ngon, hơn nữa chiếm được đáp án cực kì vừa lòng. Sau đó là một loạt thực nghiệm về khoai tây, luộc, hấp, rán, xào, Tư Văn hào phóng làm hết các cách nấu khoai tây trong đầu, thành công làm khoai tây xâm nhập thực đơn của bốn người.

Qua vài ngày thử nghiệm, khoai tây này giống với khoai tây trên trái đất kiếp trước, chỉ là hàm lượng tinh bột cao hơn một ít, có lẽ vì thế mà Tư Văn cảm thấy khoai tây nơi này ăn càng đỡ đói hơn. Og mặt liệt cả ngày không nhả xét gì, trái lại, Vân và Sitter triệt để rơi vào mị lực của khoai tây.

Bọn họ cảm thấy giống cái thậm chí có thể dùng thứ này làm món chính, phải biết là giống cái không thể tiêu hóa mạnh như giống đực, không thể ăn thịt dài ngày, cho nên giống cái thường xuyên ăn thêm rau xanh. Chỉ là rau xanh đến mùa đông thì không còn, đối với giống cái mà nói, mùa đông không có hoa quả và rau xanh để ăn thì dù có thịt cũng không hạnh phúc.

Sau khi xác định được khoai tây cũng có thể làm món chính thì việc cạm bẫy cũng coi như ổn thỏa. Việc này cũng không khó học cho nên rất nhanh, đại bộ phận giống cái của tộc Dực Hồ đã nắm giữ được kĩ xảo cơ bản, còn con mồi loại nhỏ xung quanh bộ lạc thì gặp uy hiếp nghiêm trọng. Nhìn một đám con mồi loại nhỏ bị sấy khô treo lên, tộc trưởng đại nhân mày mỗi ngày một giãn ra. Ngay lúc tâm tình ông vô cùng thư sướng thì lại đón nhận một tin khiến tâm tình càng thêm thư sướng.

Mấy cục tròn tròn tùy ý có thể thấy trong khu an toàn lại là thứ ăn được. Cái vị mềm mại đó đúng là một cảm thụ mới mẻ, hơn nữa nếu nấu cùng thịt thì còn ngon hơn cả thịt, ăn lại chắc bụng. Thứ quả này đúng là thần kỳ. Tộc trưởng ý thức được tầm quan trọng của nó nên cực nhiệt tình, đồng dạng, còn có tế tự.

Lúc này, tế tự và tộc trưởng đang cực kì nghiêm túc nhìn Vân. Loại này trước kia có thú nhân vì mùa đông không có lương thực nên cũng thử qua, nhưng bởi vì ăn sống cho nên trừ khi quá đói, nếu không cũng không ai chịu ăn. Bây giờ mới biết phương pháp ăn của họ là sai, thế nhưng thứ này rất cuộc có thể để bao lâu thì đúng là không biết.

“Vân, con xác định thứ này có thể để hai tháng?” Tế tự lo lắng hỏi, nếu đúng như vậy thì quá tốt.

Vân nghiêm túc gật đầu: “Trước kia lúc con hái rau không để ý mang về mấy củ, sau đó cũng không vứt đi, hai tháng sau mới nhớ ra thì đúng là còn chưa hỏng.”

Tế tự là người nhìn Vân lớn lên, cậu là người như thế nào tế tự biết rất rõ, nếu cậu đã nói như thế thì chắc chắn là thật, lập tức kích động nói: “Thần thú trên cao, rốt cuộc có thể bình an qua mùa đông.”

Tộc trưởng cũng rất kích động, nhưng dù sao ông cũng là người đứng đầu bộ lạc, kích động cũng không quên chính sự: “Từ hôm nay, các giống cái đều phải đi đào khoai tây. Vân, Sitter, việc này giao cho hai người phụ trách. Việc đào bẫy thì tạm thời dừng lại đã, mỗi ngày chọn ra hai mươi giống cái đào khoai, khoai tây cũng giống như bẫy, thu hoạch thuộc về bộ lạc, mọi người dùng thứ khác để đổi về. Tất nhiên, chuyện này cũng có thể gọi cả giống đực, bọn họ khỏe mạnh có thể vác nhiều hơn.” Đương nhiên, nếu nhân dịp đó mà thành thêm mấy đôi bạn lứa thì ông sẽ càng cao hứng.

Tư Văn âm thầm gật đầu. Cạm bẫy cũng không cần đào hàng ngày, nếu không khu an toàn sẽ nơi nơi là hố, hơn nữa bẫy có thể dùng lại. Anh rất tán thành cách làm việc của tộc trưởng, phương thức toàn dân

tư hữu nhưng vẫn có công hữu nhất định này rất tốt, dù sao xã hội nào cũng có người yếu, có người cần sự giúp đỡ.

Vân và Sitter vui vẻ nhận nhiệm vụ, nhất là Sitter, từ nhỏ đến giờ cậu còn chưa từng làm loại chuyên uy phong như thế này.

Khoai tây không thể làm các thú nhân nhanh chóng nhận như cạm bẫy, vì thế tộc trưởng tổ chức đại hội toàn tộc, cũng chỉ tiết trình bày cách ăn khoai tây và cách cất giữ, tất nhiên là có cả ăn thử. Vì nhân số quá nhiều nên tuyển mười mấy giống cái và giống đực rất có uy vọng ăn thử khoai tây hầm xương do Vân và Sitter làm, thành công đẩy mạnh tiêu thụ khoai tây ở thế giới thú nhân.

Đương nhiên, trừ việc đào bẫy thì đào khoai tây cũng là một việc làm đến khí thế ngất trời trong bộ lạc. Theo chỉ thị của tộc trưởng, mỗi ngày hai mươi giống cái một nhóm, thứ tự giống đào bẫy lúc trước, mà Vân và Sitter đương nhiên trở thành nhóm đầu tiên.

Sitter hơi rầu rĩ ngồi chọc bùn đất, tuy vẫn ra sức làm như trước nhưng vẫn có thể nhìn ra cậu không vui. Việc này cũng đúng thôi, cậu vốn tưởng có thể dạy người khác, thế nhưng việc không có bất cứ hàm lượng kỹ thuật nào như đào khoai tây hiển nhiên không cần dạy dỗ gì. Hơn nữa ai cũng nhận ra được hình dáng cây khoai tây nên căn bản không ai cần cậu dạy. Cậu ngồi một bên hờn dỗi, Vân cũng không bình thường, tay làm không ngừng nhưng nhìn mất thì biết cậu đang rất hoảng hốt.

Trên thực tế, cậu đúng là có chút băn khoăn. Trong ấn tượng của cậu, Tư Văn tuy không nói nhiều nhưng biết rất nhiều, cạm bẫy, khoai tây đều là anh phát hiện. Một thú nhân vừa thông minh vừa am hiểu săn bắn lại cường đại như vậy sao lại thích chính mình chứ? Mấy thú nhân cường đại khác không phải đều thích giống cái xinh đẹp sao. Cậu là một giống cái bình thường, tuy cũng không phải không ai muốn, nhưng theo đuổi cậu đều là những giống đực thực lực thường thường, mạnh như Tư Văn vẫn là người đầu tiên.

Cậu liếc nhìn Sitter, âm thầm thở dài. Tuy Og cũng rất cường đại, nhưng trong bộ lạc, Sitter không phải xinh đẹp nhất thì cũng rất xinh đẹp, không như cậu. Hơn nữa, Og và Sitter lớn lên cùng nhau, thích Sitter cũng là việc bình thường. Vậy nhưng cậu và Tư Văn cũng không quen biết nhau từ nhỏ, lúc cậu đến tộc Dực Hổ thì Tư Văn đã ở cạnh khu an toàn, hai người chưa từng gặp nhau, sao anh lại có thể thích cậu chứ.

Còn cậu đối với Tư Văn, nói thật, cậu cũng không phải không có cảm giác. Tuy đối phương không hay nói nhưng chắc chắn là một giống đực tốt và ôn nhu. Nhưng từ ngày hôm đó anh hôn cậu xong, sau cũng không nói thêm gì, cũng không hiểu ra sao, trong bộ lạc không có giống đực nào theo đuổi giống cái như vậy.

Tất nhiên Tư Văn không biết những chuyện này, anh và Og đang giảng co cùng hai con hổ rằng kiếm cực lớn.

**

Zổ: tui đang gõ cách cách thì ông anh lượn tới “gì đây?”

Tui hùng hồn: “truyện ạ”

Anh tui: “tao tưởng m học”

Đan Mạch, iem đã không biết đến chữ học từ 5 năm trước rồi anh ạ.

uốn éo đôi truyện, cầu giới thiệu, chửi điên, cổ đại, chủ công càng tốt ~

17. Chương 17

Loại động vật này được gọi là hổ răng dài, giống như loài hổ răng kiếm từng tồn tại trên trái đất, có răng nanh rất dài, sắc nhọn, có thể dễ dàng xé rách da lông con mồi, lực cắn mạnh cùng thân mình linh mẫn, móng vuốt bén nhọn, là một trong những con mồi khó săn nhất trong đại lục thú nhân. Bình thường, thú nhân sẽ không một mình chống lại một con hổ răng dài, nhất là mấy thú nhân có thú hình là động vật hiền lành, giá trị vũ lực nhỏ.

Tuy thú nhân tộc Dực Hổ có hình thú là hổ, nhưng nếu đối mặt với hổ răng dài, người nào yếu hơn một chút thì sẽ mất mạng, còn người mạnh thì dù có giết được hổ nhưng cũng sẽ bị thương nặng. Cũng đúng

thời, chữa thương ở thú thể không phát triển như ở hiện đại, bởi thế mà dù có giết được hổ răng dài thì cũng không thay đổi được vận mệnh trở về với cái ôm của thần thú. Vì thế, lúc đối mặt với hai con hổ răng dài, Og và Tư Văn cực kì căng thẳng.

Dù căng thẳng nhưng đầu Tư Văn vẫn suy nghĩ cực nhanh. Hôm nay bọn họ đi săn xong, Og đi hái trái cây cho Sitter, mà Tư Văn đang muốn theo đuổi Vân nên cũng cùng hái. Hai người cùng nhau đi tới một nơi cạnh khu an toàn, vì giống cái không thường tới đây nên nhiều trái cây hơn. Vậy nhưng bọn họ còn chưa hái được bao nhiêu thì hai con vật cực lớn giống hổ răng kiếm liền xuất hiện.

Do đã học hỏi về động vật hung mãnh ở thú thể từ Og, Tư Văn liếc mắt đã nhận ra loại động vật giống hổ răng kiếm này chính là một trong những loại động vật hung ác nhất ở thú thể – hổ răng dài.

Nơi này theo lý thuyết là tương đối an toàn, căn bản không có khả năng xuất hiện loại động vật hung mãnh như hổ răng dài, thế nhưng hiện tại xuất hiện là do trùng hợp sao? Chỉ có hai con này hay vẫn còn những con khác? Theo như Og nói, hổ răng dài là loại động vật quần cư, một tộc quần nhỏ nhất có bảy, tám cá thể, lớn nhất có thể có mười hai, mười ba. Nói cách khác, có khả năng rất lớn rằng cách bộ lạc không xa có những con động vật hung ác này.

Anh nhìn Og, rõ ràng đối phương cũng ý thức được vấn đề này. Hai con hổ cực lớn nhìn nhau, lập tức đè thấp chi trước, trong chớp mắt mở ra đôi cánh lớn trên lưng, cúi đầu cảnh giác nhìn hổ răng dài trước mắt, gầm rú cảnh cáo. Hai con hổ răng dài nhàn nhã đảo quanh Dực Hổ, tìm kiếm cơ hội tấn công.

Bốn con hổ bất đồng chủng loại giằng co không biết bao lâu, sau đó, một con hổ răng dài bỗng nhiên hành hồng, há cái mồm đầy máu về phía một con Dực Hổ, một con khác cũng như nhận được tín hiệu mà tấn công con còn lại.

Thân hình to lớn của hổ răng dài lao tới, mồm mở to, hai cái răng nanh to lớn phản xạ ánh sáng lạnh. Tư Văn bình tĩnh nhảy sang bên cạnh, vả mạnh vào cổ con hổ răng dài. Hổ răng dài bị đau, gầm to một tiếng, bỏ qua Tư Văn, quay sang định cùng một con hổ răng dài khác vây công Og. Tư Văn cả kinh, lập tức cắn vào chân sau của con hổ răng dài, máu nóng từ chỗ cắn chảy ra, sau một tiếng hổ gầm, đầu Tư Văn bị một cái chân xù lông hung hăng đập một phát.

Tư Văn bị đá đến mắt đầy sao, không thể không buông hổ răng dài. Có lẽ vì Tư Văn làm nó chảy máu, con hổ răng dài này sau đó vẫn chăm chú tấn công anh. Rất nhanh, hai bên đều bị thương ở những mức khác nhau. Tư Văn âm thầm sợ hãi than, sức chiến đấu của hổ răng dài đúng là đáng sợ, nếu không phải nhờ có cánh, không chừng anh đã chết mấy lần. Thế nhưng cũng vì dùng cánh mà hai Dực Hổ xuống sức rất nhanh.

Og còn đỡ, Tư Văn là người hiện đại chỉ vừa đến thú thể chưa đầy hai tháng, chưa từng đối mặt với dã thú mạnh hơn mình nhiều như vậy, nên sợ hãi hơn Og nhiều, thương cũng nặng hơn. Đến bây giờ Tư Văn mới thực sự hiểu được, đối với lực lượng tuyệt đối, chỉ có thực lực mới có thể chống lại, nếu chỉ dùng kỹ xảo là không có khả năng. Vậy nhưng anh không cam lòng, anh thật vất vả mới chấp nhận được việc mình xuyên đến một xã hội toàn dân làm gay, còn có đối tượng muốn theo đuổi, muốn sinh hoạt thật tốt ở nơi này, sao có thể chết như vậy được.

Đôi mắt Dực Hổ bỗng sáng lên, dùng hình thú thì dù linh hoạt như thế nào thì vì cơ thể to lớn nên kém hơn hình người một ít, mà tốc độ của hổ răng dài xấp xỉ như Dực Hổ, nếu anh biến về hình người thì sẽ nhanh hơn hổ răng dài rất nhiều.

Ngay sau đó, một con Dực Hổ đang giằng co với hổ răng dài liền biến thành một người đàn ông cao lớn mặc quần da thú, trong nháy mắt vừa biến thành hình người, hai tay người đàn ông lập tức biến thành một đôi chi trước xù lông của thú. Người đàn ông nhanh chóng chạy đến trước mặt hổ răng dài, xoay người né công kích của nó, nhảy một cái liền xuất hiện trên cổ con hổ.

Hổ răng dài vừa gầm rú vừa vằn vện kịch liệt, muốn hất người ngồi trên lưng mình xuống đất. Tư Văn sao có thể để nó thực hiện được, một cái tay thú hóa ôm chặt phần lông dài trên cổ con hổ, cái tay còn lại đâm mạnh vào mắt nó. Tiếng hổ gầm thê lương lập tức vang vọng khắp rừng.

Tư Văn rút tay, gần như nằm trên cổ con hổ răng dài, ôm thật chặt cổ đối phương, không thể thả lỏng, nếu thả lỏng anh nhất định sẽ bị quăng đi, sau đó bị giẫm thành một đồng thịt nát. Hai bên đang giằng co, một

con hổ răng dài khác cũng kêu lên một tiếng thê lương. Khóe miệng Tư Văn cong cong, xem ra Og cũng có tiền triển.

Tư Văn bị vung vẩy một lúc, sức lực của con hổ răng dài dần dần hao hết, hơn nữa máu mắt chảy không ngừng, nó dần dần trở nên suy yếu. Tư Văn nuốt nước miếng, gơ tay thú hóa lên đâm thật mạnh, thật sâu vào cổ con hổ. Hình như dự cảm được cái chết đang đến gần, con hổ răng dài điên cuồng giãy dụa, Tư Văn đã hết sức nên bị hất ngã xuống đất, may mà anh cũng biết tình huống hiện tại, nhin đau lặn một vòng, trốn khỏi phạm vi công kích của chân hổ răng dài.

Dù vết thương kia không phải ở động mạch chủ của đối phương, thế nhưng con hổ răng dài vốn đã mất khá nhiều máu vẫn từ từ ngã xuống, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ, vết máu đỏ tươi chậm rãi lan ra mặt đất. Tư Văn cảnh giác nhìn chăm chăm vào con hổ răng dài đã không còn sức chiến đấu, đến tận khi đối phương không còn phát ra tiếng động mới từ từ lê thân hình đau đớn lại gần, sợ nó còn chưa chết hẳn nên vả thêm một cái, sau đó mới nhẹ nhàng thở phào.

Mềm nhũn mà ngã úp sấp vào trên người con hổ răng dài, Tư Văn nhìn về phía Og, người này cũng không biết từ lúc nào đã giết con hổ răng dài kia, thế nhưng chính anh bị thương cũng không nhẹ. Tư Văn nở nụ cười, cảm giác chinh phục quá cường liệt, đúng là quá quá tốt, nhưng một lần là đủ rồi, nếu là hai lần cái mạng của anh cũng chưa chắc đã giữ được.

Cuộc chiến đấu này làm hai người mất quá nhiều sức lực, lại còn bị thương, căn bản không có khả năng mang con mồi về bộ lạc, chỉ sợ tự mình về đã là một việc khó khăn. Cũng không biết có phải ông trời thương bọn họ hay không, sau khi kết thúc chiến đấu không bao lâu, Tư Văn liền nghe thấy tiếng “phì phì” đặc biệt của rắn. Tư Văn tuyệt vọng nhắm mắt lại, lúc suy yếu như vậy mà còn gặp một con rắn thì bọn họ đúng là không còn đường sống.

Nhưng ngoài dự đoán của anh, Og vốn đang dựa vào hổ răng dài nhắm mắt dưỡng thần, gầm lên một tiếng hổ gầm trầm thấp từ ***g ngực. Ngay sau đó, tiếng “phì phì” này càng rõ hơn, một con rắn xanh to như thùng nước bò vào tầm mắt Tư Văn, đầu rắn vươn cao, một người đàn ông tóc xanh đẹp trai dần dần hiện ra.

“Bacon, quả nhiên là cậu.” Khuôn mặt liệt của Og thế mà xuất hiện nụ cười nhẹ.

Tư Văn không còn sức cảm thán và kinh ngạc, từ lời của Og nghe ra đây là người quen, anh vừa thả lỏng liền rơi vào bóng tối vô tận.

**

Zổ: u về, nhà cửa sáng bóng, mặc dù vẫn được nghe bài ca không bao giờ quên QAQ.

U: con không thấy bẩn à, phải chăm mà cọ chứ *lược ba trăm chữ*

Tui không dám nói thật là con không thấy bẩn, nếu không tui sẽ bị mẹ tui vả như Tư Văn vả hổ trong khu an toàn vậy đó QAQ

18. Chương 18

Lúc anh tỉnh lại, thứ đập vào mắt đầu tiên là trần nhà được Đá Trắng chiếu sáng, mùi thảo dược nồng đậm vờn quanh chớp mũi. Đau đớn từng cơn từ miệng vết thương khiến anh không nhin được mà cau mày, hơi hơi quay đầu, một gương mặt đẹp lạnh của giống cái đang im lặng ngủ lệt vào trong mắt anh.

Tuy làn da hơi đen nhưng cũng không thể che dấu quầng thâm đen dưới mắt cậu. Không biết có phải vì lo lắng hay không mà ngay cả lúc ngủ, chân mày của Vân cũng cau lại. Tư Văn khẽ thở dài, lần này nhất định là làm đối phương sợ rồi. Anh nâng bàn tay vẫn còn đau nhức lên, nhẹ nhàng xoa đầu Vân.

Không biết có phải cảm nhận được vuốt ve của anh không, đầu giống cái nhẹ nhàng cọ cọ lòng bàn tay anh. Khóe miệng Tư Văn cong lên, lại một lần nữa chìm vào bóng tối.

Đúng như anh đoán, Vân cực kì sợ hãi, lúc ba con mang Og và Tư Văn người đầy máu tươi về, đầu óc Vân trống rỗng. Cậu không nghe được tiếng khóc bi thương của Sitter, cũng không nghe thấy tiếng quát tháo

nóng của tế tự, mà chỉ nghe được tiếng tim đập của chính mình, “thình thịch, thình thịch”, càng ngày càng nhanh, cả người bỗng nhiên run rẩy.

Cậu bỗng nhiên ý thức được rằng, người này rất quan trọng với cậu, so với cậu tưởng tượng còn quan trọng hơn. Tuy ở chung không lâu nhưng thú nhân hơi trầm mặc lại rất ôn nhu này đã bắt tri bắt giác mà ảnh hưởng đến cảm xúc của cậu. Đến lúc tế tự bắt đầu chữa trị cho Tư Văn, Vân mới như bừng tỉnh mà vội vàng vào phòng. Trong nhà đá nong đậm mùi máu tươi, Sitter đang đứng bên cạnh yên lặng khóc, trên tay lại không ngừng cầm máu cho Og.

Vân hít sâu, cậu rất quen thân với tế tự, vì trước đây từng được ông chăm sóc nên cũng thường đến thăm ông, cũng hiểu được một ít việc chữa trị, liền xoay người đi nấu nước. Nấu sôi nước thì làm theo tế tự hay làm, chà lau cẩn thận xung quanh miệng mấy vết thương nhỏ bằng vải nhúng nước sôi, sau đó đắp thảo dược. Không biết qua bao lâu, máu trên người Tư Văn mới được thanh lý sạch sẽ, miệng vết thương cũng xử lý xong. Cậu khẽ khàng thở ra, chân mềm nhũn, liền ngã ngồi trên mặt đất.

Tế tự im lặng thở dài, này giờ đứa bé này vẫn luôn run rẩy, có thể kiên trì đến lúc này cũng đã không dễ dàng: “Trên người cậu ấy không có vết thương trí mạng, những vết thương này chỉ cần nghỉ ngơi là được. Năng lực khôi phục của thú nhân rất mạnh, không có việc gì đâu.”

Vân gật đầu, gắng gượng cười: “Lúc nào anh ấy có thể tỉnh lại ạ?”

“Khoảng ngày mai là tỉnh, đừng lo lắng.”

“Cảm ơn ngài, tế tự đại nhân.” Vân chân thành cảm ơn, nói tiếp: “Con có thể ở đây chăm sóc anh ấy không?”

Tâm tình vốn khẩn trương của tế tự cũng thả lỏng, nở nụ cười ôn nhu: “Tất nhiên là được, xem ra trong bộ lạc lại sắp có việc vui.”

Khuôn mặt tái nhợt của Vân cuối cùng cũng có chút máu đỏ. Giọng Sitter vẫn nức nở khóc truyền đến: “Vân, cậu cùng cử hành nghi thức bạn lữ với tớ được không?”

Tế tự “phụt” một tiếng cười ra: “Muốn cử hành nghi thức cũng phải sang năm, con còn chưa trưởng thành đâu, muốn gả cho Og đến vậy hả?”

Trên mặt Sitter còn nước mắt, đôi mắt sưng đỏ. Lau nước mắt, cậu hơi hung dữ hô: “Vậy thì sao, nếu bây giờ Og có thể tỉnh lại, bảo con cử hành nghi thức cùng anh ngay bây giờ cũng được.”

Mọi người cùng bị vẻ mặt và ngữ khí của cậu chọc cho bật cười, không khí vốn trầm trọng cũng vui vẻ hơn. Chờ Vân cảm ơn những người đến giúp đỡ, Sitter cũng ngoan ngoãn làm theo, tế tự lên tiếng: “Được rồi, nếu Og và Tư Văn đã không sao, vậy mọi người làm gì thì làm đi.”

Mọi người lúc này mới giải tán, tế tự dẫn dò Sitter và Vân một lúc rồi cũng đi.

Sitter nhìn Og nằm trên giường, nước mắt bắt tri bắt giác lại chảy xuống, nhỏ giọng hỏi: “Vân, cậu nói xem Og sẽ tỉnh lại sao?”

Trong lòng Vân run rẩy, nói: “Tất nhiên sẽ tỉnh, không phải tế tự nói rồi sao, bọn họ sẽ rất nhanh tỉnh lại, hơn nữa, Og còn chờ cậu làm bạn lữ của anh mà, nhất định sẽ tỉnh lại.”

Tựa hồ bị lời của cậu chọc cười, Sitter nở nụ cười: “Hừ, nếu mà anh cứ không tỉnh, tớ sẽ cử hành nghi thức bạn lữ với người khác!” Nhưng cũng gần như ngay lập tức, cậu lại cúi đầu nói: “Vân, tớ sợ lắm.”

Vân không nói gì, trên mặt lại nở nụ cười khổ, Sitter sợ hãi, cậu sao lại không sợ, chỉ hy vọng người này mau tỉnh lại.

Hai ngày sau đó, Vân cơ hồ như không ngủ không ngừng canh ở bên người Tư Văn. Ngay cả Sitter, dù bình thường hoạt bát nhảy nhót đến đâu, bây giờ cũng cực kỳ cẩn thận mà chăm sóc Og. Hai ngày gian nan cuối cùng cũng qua, sáng ngày bị thương thứ ba, Og mở mắt. Sitter cao hứng hết khóc lại nhảy. Vân cũng rất vui vẻ, nhưng nhìn đến Tư Văn đang nằm trên giường đá, vui vẻ liền biến thành lo lắng.

Nhưng sau đó cậu lại tự an ủi mình, Tư Văn bị thương nặng hơn Og nên không tỉnh trước Og cũng là bình thường. Vậy nhưng sự lo lắng và nôn nóng kia như thế nào cũng không thể nhịn được. Hình như là biết tâm tình của Văn, Sitter cũng không nói thêm gì, khó được mà im lặng ở cạnh Og cẩn thận chăm sóc.

Buổi tối, tế tự như thường lệ mà đến xem Tư Văn và Og. Sau khi ông xác định Og không còn vấn đề gì, Sitter liền đỡ Og về, lúc đi muốn nói lại thôi nhìn Văn, mặt đầy rối rắm mà đi. Điều này làm Văn cảm thấy ấm lòng, cũng hơi bình tĩnh lại. Tế tự có y thuật tốt nhất bộ lạc, ông nói Tư Văn không sao thì chắc chắn là không sao.

Văn cực kì mệt mỏi nên dần dần gục vào giường đá ngủ, trong giấc mơ, cậu thấy mình đứng ở một thảo nguyên rộng lớn, trước mặt có một bóng dáng quen thuộc, là Tư Văn. Cậu nói chuyện với anh nhưng anh không thèm để ý. Cậu đi về phía trước một bước, bóng dáng kia cũng đi về phía trước một bước, giữa hai người họ vĩnh viễn là một khoảng cách gần như vậy. Cậu dần dần cảm thấy khó chịu, không ngừng đuổi theo, không biết qua bao lâu, người trước mặt rốt cuộc ngừng lại, quay người.

Đôi mắt kia đen, bên trong vẫn tràn đầy ôn nhu như trước, anh ôm cậu vào lòng, khí tức giống được nồng đậm tràn ngập xung quanh, cậu an tĩnh ngủ trong loại khí tức này.

Không biết ngủ bao lâu, giống cái thanh tú bên giường bỗng bừng tỉnh, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy đôi mắt đen đong đầy ý cười ôn nhu.

Đôi mắt Văn tròn tròn, há há miệng, một lúc lâu mới lắp bắp nói: “Anh...anh...tỉnh?”

Tư Văn cười, mắt cong cong, tiếng nói khàn khàn đầy ôn nhu: “Anh tỉnh, cảm ơn em, Văn.”

Văn vô thức nhìn anh, ngắc ngứ hỏi: “Có chỗ nào khó chịu không?”

“Không, em chăm sóc rất tốt.”

Màu đỏ trên mặt Văn càng đậm, bỏ lại một câu “Tôi đi tìm tế tự” xong liền vội vàng chạy trốn. Tư Văn nhìn hướng cậu đi, âm thầm suy tư.

Không thể phủ nhận, thú nhân ở thế giới này so với con người trên trái đất thì mạnh hơn nhiều, thế nhưng bù lại, ở thú thế cũng có những động vật mạnh tương đương, thậm chí còn hằn thú nhân. Hơn nữa, sức sản xuất cũng như công cụ sản xuất không tính cao, hoàn cảnh sinh tồn của các thú nhân ở một khía cạnh mà nói thì so với người hiện đại khó khăn hơn nhiều. Vậy nên thực lực của thú nhân càng quan trọng, mà thực lực hiện tại của anh, bị hạn chế bởi thân thể này, cũng không thể gọi là cao.

Anh không học võ, muốn mở bàn tay vàng biến thành siêu nhân là không có khả năng. Nhưng mặc kệ thế nào cũng phải tìm cách tăng thực lực của mình, tình huống chật vật như vậy ít đi thì hơn. Thật vất vả mới có thể thêm một lần sống, anh cũng không muốn mất đi dễ dàng như vậy.

**

Zổ: tôi nhớ tới 1 bộ thú nhân có 2 anh thụ cùng xuyên, anh thụ phụ lúc đang rặn đẻ bỗng nghĩ có khi nào rặn ra cục ị không, thế là nhất định không chịu rặn, đọc đoạn đó cười chết tôi.

19. Chương 19

Sau khi xem xét thương thế của Tư Văn, tế tự càng thêm khẳng định đối phương không có vấn đề gì lớn. Cứ ngỡ kia làm anh bị nội thương, tuy không đến mức bất động nhưng cũng không dễ chịu, khiến anh lại cảm khái về sức chiến đấu cường hãn của hổ răng dài. Tế tự dặn Văn một đống những điều cấm kỵ, còn đưa cho cậu một túi thảo dược to mới để hai người đi về.

Tư Văn nhìn túi dược thảo to oành trên tay Văn, khuôn mặt tuần tú nhẵn thành mướp đắng. Anh sợ nhất là uống thuốc đông y, hương vị này ba ngày cũng không tan trong miệng, uống kiểu gì cũng thấy đắng muốn chết. Thảo dược ở nơi này không bị bào chế nhưng hương vị cũng không tốt hơn tí nào, không chừng càng khó uống.

Anh chưa kịp đi thì tộc trưởng đã tới, trên mặt là vẻ nghiêm trọng hiếm thấy: “Tư Văn, các người gặp hai con hổ răng dài kia ở cạnh khu an toàn thật chứ?”

Tư Văn lập tức hiểu rõ, sắc mặt ngưng trọng đáp: “Đúng thế, tộc trưởng, theo lý mà nói thì hổ rằng dài không thể xuất hiện ở đó, nhưng vì sao...”

Trong mắt tộc trưởng chợt lóe ý tán thưởng: “Chính xác, hai ngày nay ta phái người hỏi thăm những bộ tộc gần đây. Chỗ bọn họ tuy không xuất hiện hổ rằng dài nhưng cũng thấy một vào loài động vật cỡ lớn mà trước giờ chưa từng xuất hiện. Những bộ tộc đó cũng có vài người bị thương.”

Tư Văn cau mày, sự tình như thế nào lại càng ngày càng bất thường, anh nhìn tộc trưởng có ý hỏi.

Tộc trưởng vỗ vỗ vai anh nhưng không giải thích: “Người và Og cứ an tâm dưỡng thương đi. Các người là thú nhân giỏi của bộ lạc, mau mau lành thương, có chuyện gì còn có thể hỗ trợ chứ! Hơn nữa kì đi săn mùa đông cũng sắp tới, người mà chưa khỏe thì sao có thể săn đủ thịt và da thú cho Vân? Còn hổ rằng dài, đúng là phát hiện được tung tích ở gần khu an toàn, hai ngày này bộ lạc đã tổ chức tập thể đi lùng giết một lần, người không cần lo lắng nữa. Hai con hổ rằng dài các người săn được, ta đã bảo người xử lý thịt, cũng lột da. Da loài này rất dày, đủ để làm cho Vân một bộ quần áo tốt, nhất định sẽ rất ấm áp.”

Nếu tộc trưởng không nói, Tư Văn cũng sẽ không hỏi. Anh mỉm cười gật đầu, nói: “Cảm ơn tộc trưởng, ta sẽ làm cho Vân một bộ quần áo thật dày.” Vân đứng bên cạnh mặt vốn đã đỏ giờ càng đỏ hơn, mắt tự nhiên cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Tộc trưởng cười híp mắt, xoay người đi làm việc, người trẻ tuổi nha, là nên tìm bạn lữ. Aiz, xem ra không lâu nữa ông cũng phải tổ chức nghi thức bạn lữ cho đám nhóc đó, việc này đúng là sở thích của ông.

Tiến bước tộc trưởng, giữa Tư Văn và Vân bỗng nhiên im lặng. Cả hai đều thấy hơi xấu hổ, Vân then thùng, còn Tư Văn đang ra sức suy nghĩ xem nên nói cái gì. Đại luật sư chưa từng theo đuổi ai thực ra rất vùng miệng.

Nhìn nhìn vết thương lớn nhỏ trên người đã được băng bó tốt, trong lòng Tư Văn bỗng nhiên cảm thấy đau lòng, lại nhớ đến tế tự kể riêng với mình chuyện người này dốc lòng chăm sóc mình, bỗng nhiên cảm giác có hàng nghìn hàng vạn lời nói ở trong ngực, nhưng lại không thể thốt ra nửa lời.

Một lúc lâu sau, anh mới mở miệng nói: “Vân, tôi,” Anh dừng lại một chút, hơi cau mày, lại giãn ra, hít sâu một hơi, nói tiếp: “Anh thích em, muốn em trở thành bạn lữ của anh, em nguyện ý chứ? Tuy là, ày, chúng ta quen nhau chưa được lâu nhưng anh tin chúng ta sẽ là một đôi rất phù hợp. Anh hy vọng em có thể thử chấp nhận anh.”

Nói mấy câu mà trán anh đã đầy mồ hôi, khăn trương nắm chặt tay, tim đập thành thịch, thấp thỏm chờ đối phương trả lời.

Vân ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không biết vì sao người này sẽ nói như vậy, nhưng nhìn đến đôi vành tai hồng hồng của anh, khóe miệng cậu nở nụ cười, gần như không thể nghe thấy mà “Vâng” một tiếng. Tuy tiếng rất nhỏ nhưng dựa vào thính giác cực tinh của thú nhân, Tư Văn vẫn có thể nghe rõ. Vậy nên, Vân đây là đáp ứng anh?

Niềm vui cực lớn tràn ngập ***g ngực Tư Văn. Anh bỗng nhiên ý thức được rằng, a, người này là người mình thích, cũng là người sẽ chung sống cùng mình suốt đời. Anh hoảng hốt cười, thoát nhìn hơi ngốc, lại khiến Vân cảm thấy rất ngọt ngào. Vân im lặng nghĩ, thì ra Sitter nói đúng, nhìn thấy giống đực mình thích đúng là sẽ cảm thấy ngọt đến tận lòng.

Sitter nghi hoặc nhìn nhìn xung quanh, không có gì kì lạ, lại nhìn nhìn chính mình, quần áo chỉnh tề, tóc cũng không dựng lên, không có chỗ nào buồn cười, thế sao Vân lại cười sáng lạn như vậy, thoát nhìn....ngây ngốc...

Nói đúng ra, mấy ngày nay cậu đều thấy rất kỳ quái, thường sẽ thấy như bây giờ, tự dưng tự lành liền bắt đầu cười, ngốc cực kì, cũng không biết đang cười cái gì, chẳng lẽ là do Tư Văn khôi phục rất tốt? Nhưng cũng không thể cười thành như thế chứ? Og nhà cậu cũng khôi phục rất nhanh, cậu cũng không cười thành như vậy, vậy thì Vân làm sao vậy cả?

Gặp tình huống như Sitter, Og cũng thấy thấy Tư Văn cười không lí do, thế nhưng chỉ liếc mắt một cái, thú nhân có bằng chứng nhận “bạn lữ chuẩn” này liền biết vì sao. Cái kiểu cười ngọt phát ớn lại ngu phát

sợ này chỉ thú nhân đã tìm được bạn lữ đồng thời xác định quan hệ mới có. Đúng là rất ngu. Vẫn là chính mình tốt, lúc xác định quan hệ với Sitter trước kia cũng không cười ngu như vậy.

Tư Văn cũng mặc kệ Og nghĩ cái gì, giờ chỉ cần nghĩ đến Vân, trong lòng anh liền tràn đầy cảm xúc khiến nội tiết tố gia tăng đột biến. Mỗi ngày nay càng ngày càng thấy Vân tốt, càng ngày càng thấy mình thích đối phương. Đúng là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, người đang yêu đều ngu ngốc sao?

Sau bảy, tám ngày tĩnh dưỡng, thương thế của Tư Văn và Og đã đỡ nhiều, trừ mấy vết thương quá sâu thì những vết thương còn lại đều đã khép miệng. Chỉ là nội thương của Tư Văn còn phải mất một thời gian, mà Og không bị nội thương nên không phải lo lắng gì. Đã nhiều ngày chưa gặp bạn bè, hôm nay Og dẫn theo một người bạn đến nhà Tư Văn, chỉ là vừa nhìn thấy kiểu cười ngu – ngọt khiến Og hơi cau mày, khuôn mặt luôn không có biểu tình cũng lộ ra vẻ ghét bỏ.

Có lẽ là ánh mắt anh quá mức cường liệt, rốt cuộc Tư Văn cũng để ý là anh tới, nhưng ngay sau đó, Tư Văn phát hiện, ngoài Og còn có một người đàn ông tóc xanh xinh đẹp đến yêu nghiệt, chính là người cứu bọn họ ở trong rừng ngày hôm đó.

**

Zổ: mùa...hôm nay đang ăn cơm lại phải chạy thóc, chạy xong hết mưa lại kéo thóc ra OTZ

Tôi đang đọc 1 bộ chủ thụ trọng sinh báo tù trạch đấu =v= đọc 1 đoạn mới phát hiện song trọng sinh, chậm nhiệt, trọng về năm 8 tuổi nên 2 anh cứ thiếu niên đến gần hết truyện, H khá là nồng nhiệt, đoạn cuối hơi nhanh và cầu huyệt.

20. Chương 20

Tư Văn nheo nheo mắt, nếu anh nhớ không lầm thì người tóc xanh này có hình thù là một con rắn lớn, còn là loại da xanh nhìn là biết có độc, hơn nữa khuôn mặt yêu nghiệt như vậy lại làm anh nhớ tới xà tinh trong phim Anh em hồ lô. Không chỉ như thế, tên người này còn là Bacon nữa chứ, vừa là tên người vừa là tên đồ ăn, giờ còn là tên một thú nhân có hình thù là rắn, tác dụng của tên này đúng là nhiều nha!

* Bacon tiếng Anh là thịt lợn muối xông khói

Nào bỏ không đáng tin trong đầu anh còn chưa phát triển được nhiều thì Og đứng bên cạnh đã mở miệng: “Lần này ra ngoài thế nào?”

“Rất tốt, thấy được rất nhiều thứ chưa từng thấy.” Bacon cười khê ra tiếng, tim Tư Văn đập nhanh một nhịp, giọng nói này đúng là không khoa học, ngay cả một người đàn ông như anh đều cảm thấy vô cùng từ tính. Mặt và giọng nói chẳng lẽ đúng là có quan hệ trực tiếp?

Trên mặt anh là nụ cười thành thực nhưng suy nghĩ đã không biết chạy đến nơi nào, một giọng nói đúng lúc kéo anh lại: “Nhiều năm không gặp, Tư Văn cậu cuối cùng cũng đã biến hóa, nghe nói cạm bẫy gần đây là do cậu nghĩ ra. Hơn nữa mấy ngày trước còn sẵn được hổ răng dài, Og cũng nói với tôi là thực lực cậu rất được, chờ cậu khỏe lại, tìm thời gian đánh một trận đi!”

Tư Văn: “....Vì sao phải đánh nhau?”

Trong mắt Bacon có sự hưng phấn, ngữ khí cũng bắt đầu kích động: “Cậu rất mạnh, Og nói cho tôi một ít kỹ xảo cậu dạy cậu ấy, tôi thấy rất tốt, muốn đánh với cậu một trận xem hai chúng ta ai mạnh hơn.”

Tư Văn ghen hòng, bắt đầu dĩ ngôn: “Anh đã đánh với Og chưa? Nếu anh mạnh hơn Og thì tức là mạnh hơn tôi, tôi không thắng được Og.” Còn kỹ xảo, anh đâu có dạy tên mặt liệt kia, rõ ràng là anh ta tự học trộm có được không!

Bacon lắc đầu, nghiêm trang trả lời: “Trước kia mạnh hơn Og, nhưng tôi đi hơn nửa năm, lực lượng của Og cũng cao hơn, tôi không biết.”

“Vậy đánh với Og trước, anh ấy bị thương nhẹ hơn tôi nên khỏe nhanh hơn, hơn nữa nếu thắng Og thì không cần đánh với tôi nữa.” Tư Văn cảm thấy áp lực rất lớn, anh thực sự không thích đánh nhau, hòa bình mới là chủ lưu của thời đại được không?

“Không được, Og là Og, cậu là cậu, dù có thắng Og cũng phải đánh với cậu.” Bacon rất nghiêm túc, một bộ cậu không đồng ý tôi thì không bỏ qua.

Tư Văn liếc thấy ánh mắt bất đắc dĩ của Og liền hiểu, xem ra thú nhân này có chấp niệm mạnh mẽ với lực lượng, hơn nữa không chừng còn là người cuồng đánh nhau. Lần này anh đúng là không đoán sai, trong khoảng thời gian kế tiếp, người đàn ông tóc xanh yêu nghiệt này đánh với tất cả người mạnh trong bộ lạc, một lần nữa xác định địa vị cường đại tuyệt đối của mình tại tộc Dực Hồ. Tất nhiên, đó đều là sau này, lần này Bacon đến là có chuyện muốn nói.

“Xung quanh bộ lạc chúng ta phát hiện năm con hổ rằng dài trưởng thành, ba con non, đều ở chỗ cách khu an toàn không xa, tộc trưởng đang chuẩn bị người giết chúng.” Khuôn mặt yêu nghiệt của Bacon ngưng trọng, nội dung lời nói cũng là không thoải mái.

Tư Văn rung mình, nếu như vậy tức là sự xuất hiện của hổ rằng dài không phải ngẫu nhiên, chẳng lẽ... Trong mắt anh bỗng hiện lên sự kinh sợ, ngẩng đầu nhìn Og và Bacon, nhìn lẫn nhau, suy đoán trong lòng lập tức được chứng thực. Hổ rằng dài xuất hiện là vì sắp có thú triều.

Thú triều là hiện tượng xảy ra vào cuối thu đầu đông, các loại dã thú sẽ công kích thú nhân trên quy mô lớn. Mỗi một lần thú triều qua đi, các bộ tộc ở thú thế sẽ gặp phải sự suy giảm mạnh về nhân khẩu và sự thiếu thốn thực vật vào mùa xuân, là tai họa nghiêm trọng nhất ở thú thế. Nhưng tỷ lệ xuất hiện thú triều rất thấp, trong mấy ngàn năm cũng chỉ xảy ra khoảng bảy, tám lần, gần như là nghìn năm mới có một lần.

Tuy ít phát sinh nhưng lực phá hoại cao đi kèm với thương vong lớn, loại tai hạn nghìn năm không gặp này mỗi lần xuất hiện làm nhân khẩu giảm mạnh khiến thú thế gần như trở lại trình độ nguyên thủy. Một nghìn năm tiếp theo lại tiếp tục khôi phục và phát triển. Tư Văn cảm thấy đây là lí do vì sao nhân khẩu ở thú thế trước sau gì cũng không nhiều. Tuổi thọ của thú nhân không ngắn, nhưng vì việc sinh đẻ khó khăn, cơ bản đều là mỗi nhà một con, tăng trưởng vốn đã chậm rãi, lại luôn luôn có thiên tai, đúng là tai ương ngập đầu.

Nhưng may mắn là sau mỗi lần thú triều đều có một nghìn năm để nghỉ ngơi, hồi phục, nếu không, nói không chừng thú nhân sẽ tuyệt chủng. Đây cũng là lí do mà mỗi lần sắp tới thú triều, các bộ lạc đều cực kỳ coi trọng mà toàn lực ứng phó. Nhưng dù có như thế thì thương vong vẫn không thể tránh khỏi.

Nghĩ đến đây, Tư Văn không khỏi cảm thấy xui xẻo, xuyên việt thành một con thú có cánh thì cũng thôi, thế mà còn gặp phải thú triều nghìn năm có một, nhân phẩm của anh đúng là tốt quá hóa dở. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, dù có oán giận thế nào, việc đến nước này cũng không thể thay đổi, chỉ có thể toàn lực ứng phó, nghiêm túc đối mặt.

Suy nghĩ nhiều như vậy kỳ thực cũng chỉ trong chớp mắt, Og áp chế cảm xúc trong lòng, mặt liệt hỏi: “Tộc trưởng nói thế nào?”

“Tuy tộc trưởng không dám hoàn toàn xác định là thú triều, nhưng căn cứ vào ghi chép chỗ tế tự thì khả năng rất lớn. Mấy ngày nay tộc trưởng đã phái người đến các bộ lạc khác xem xét, nếu ở những chỗ đó cũng thế thì nhất định là thú triều. Nhưng giờ còn chưa đi săn tập thể, đồ ăn và da lông tồn trữ trong bộ lạc cũng rất ít, dù có thoát được thú triều thì cũng không có thức ăn và da lông để qua mùa đông.”

Tư Văn kinh ngạc cau mày, săn bắn tập thể? Việc này Vân chưa từng nói với anh, cũng không có ai khác nói, anh đúng là không biết. Nhưng bây giờ rõ ràng không phải lúc chú ý điều này, mà là việc khác. Lúc trước nghe được Vân nói về thú triều, sau đó lại quanh co vòng vèo hỏi Og, rồi lại quá bận rộn nên để sót một tin tức trọng đại lộ ra trong đó.

Tin tức trọng đại này kỳ thực là ghi chép ở chỗ tế tự như lời mọi người nói, gọi là tế tự truyền thừa. Nghe nói mỗi một đời tế tự đều sẽ ghi vào đó những sự kiện trọng đại trong thời đại của mình, mà những ghi chép này là truyền thừa quý giá nhất thú thế. Tư Văn chú ý, là phương tiện ghi chép là cái gì? Là tranh vẽ đơn giản, hay là chữ viết, nếu là chữ viết thì lại là loại chữ viết như thế nào?

Suy nghĩ rồi rầm, trong lòng Tư Văn có nghi vấn, đợi đến lúc khỏe hơn anh sẽ đến chỗ tế tự một chuyến, xem có thể nhìn ghi chép trong tay tế tự không. Biết đâu có thu hoạch cũng không chừng. Dù sao ghi chép của một thời đại chính là thứ quý giá nhất truyền lại cho đời sau.

Tâm tư của anh đã chạy được vài vòng, Bacon thì lại nói thêm: “Tuy gần đây có cạm bẫy và khoai tây, đồ

ăn trong bộ lạc nhiều hơn năm ngoài, nhưng da lông rất ít, hơn nữa, thú nhân cũng không thể chỉ ăn khoai tây như giống cái, vậy nên tộc trưởng quyết định từ mai sẽ bắt đầu săn thú tập thể, thú nhân bị thương không cần đi, nhưng nếu không có chuyện quan trọng thì cùng đi đào khoai tây với giống cái. Hai người các cậu giờ thế nào?”

“Rất khỏe, không có vấn đề gì, ngày mai chúng tôi sẽ đi đào khoai tây.” Không đợi Og nói, Tư Văn đã giành trước trả lời. Quả nhiên trong mắt Og có sự kinh ngạc, theo lý mà nói thân thể Tư Văn còn chưa thể lao động, vì sao...

Tư Văn để mặc anh suy đoán, cũng không giải thích, đợi Bacon đi anh mới thản nhiên cười nói: “Tôi đã không sao rồi, làm việc một ít cũng không sao, bộ lạc đang lúc khó khăn, tôi cũng không thể không làm gì, phải không?”

Og trầm mặc nhìn anh một lúc, bỗng nhiên nói: “Bacon rất thích tự đề cao bản thân, nhưng không có hứng thú với những việc khác, cậu ta là bạn tốt của tôi, là người tốt.”

Tư Văn cười cười gật đầu, biết đây là đối phương nhìn thấy mình xa cách Bacon cho nên nói cho mình tính cách của người kia. Âm thầm thở dài, Tư Văn cảm thấy tên mặt liệt này tuy muộn tào nhưng rất trọng nghĩa với bạn bè, từ việc đào động nước trước đây đến việc bây giờ vì thấy mình ít bạn bè nên giật dây bắc cầu, cũng sắp thành mô phạm bạn tốt thú thế. Nhưng ngày mai vẫn nên cẩn thận tìm kiếm, xem có thể tìm được đồ ăn hay không đi thôi!

Dù sao cũng phải sống mới có thể báo ân, mới có thể chăm lo cho giống cái ôn nhu kia.

**

Zổ: có ai đọc “Tuyệt đối phù hợp” của Y Đình Mạt Đồng chưa? Vỡn du chủ thụ edit hoàn rồi đó, tác giả mới hoàn một bộ cùng hệ liệt, nhưng là chủ công nha ~

21. Chương 21

Sau khi những người được tộc trưởng phái đi trở về, thú triều được chứng thực, các bộ lạc xung quanh đều xuất hiện những mãnh thú lớn khác nhau. Một ít bộ lạc có hình thú không quá cường đại như tộc Hồ Ly và tộc Mèo Rừng đều bị thương rất nhiều thú nhân. Những tộc trưởng của các bộ tộc đó cũng rất bất đắc dĩ, bọn họ bị hạn chế của hình thú, không cường đại như tộc Dực Hổ nên phái người đến tộc Dực Hổ xin được che chở.

Tộc trưởng không lập tức đồng ý, tuy trong lòng ông cũng rất đồng tình với bọn họ, nhưng tộc Dực Hổ tuy cường đại nhưng cũng không thể bảo vệ quá nhiều người ngoài bộ tộc của mình, người của tộc Mèo Rừng cũng không ít, nên chuyện này vẫn cần suy xét thêm. Người của tộc Mèo Rừng và Hồ Ly rất thất vọng, nhưng cũng hiểu được nên thành thành thật thật vào phòng mà tộc Dực Hổ an bài để chờ đợi kết quả.

Người của tộc Mèo Rừng vừa đi, tộc trưởng liền quay đầu hỏi Tư Văn, Og và Bacon đang đứng bên cạnh. Việc cạm bẫy và khoai tây trước đó đã khiến tộc trưởng bắt đầu coi trọng Tư Văn và Og, hỏi ý kiến họ trong rất nhiều việc cho nên tộc trưởng đã cho người gọi họ tới ngay từ đầu. Còn Bacon, ngượng ngùng nha, là thú nhân có hình thú là rắn, gen dã thú trên người anh rất rõ ràng, cực kì khôn khéo giáo hoạt, chưa từng chịu thiệt trong giao dịch với tộc khác nên tộc trưởng rất coi trọng ý kiến của anh.

“Các người cảm thấy thế nào?”

Tư Văn nhìn xuống, không nói gì. Og là mặt liệt ít lời, cũng không mở miệng. Bacon thì không cố kỵ gì, cười he he nói: “Tộc trưởng, chúng ta có thể giúp bọn họ. Tộc Mèo Rừng tuy không mạnh, nhưng lại linh hoạt, đồ ăn cũng không giống trong bộ lạc chúng ta, chủng loại đồ ăn sẽ nhiều hơn. Bọn họ tới đây cũng sẽ đi săn thú, tuy không phải con mồi loại lớn nhưng trung bình thì vẫn có thể săn được. Còn nữa nha, tộc Mèo Rừng này không ít giống cái, biết đâu qua thú triều sẽ có vài người ở lại, thú nhân của bộ lạc chúng ta rất cường tráng mà.”

Mắt tộc trưởng cũng phát sáng, giống cái! Giống đực tộc Mèo Rừng không quá khỏe, thể nhưng giống cái nhiều nha, cũng gần bằng tộc Dực Hổ, mà thú nhân thì lại không bằng. Nếu thật sự có thể khiến vài giống

cái ở lại thì đúng là quá tốt. Còn đồ ăn thì như Bacon nói, nhiều chủng loại hơn thì đồ ăn cũng nhiều hơn, mọi người cùng cố gắng thì vẫn có thể đủ.

“Nhưng sức chiến đấu của thú nhân tộc Mèo Rừng khá thấp, chúng ta không bảo vệ được nhiều người như vậy.” Tộc trưởng hơi tiếc nuối, tuy tốt nhưng không thể dùng tính mạng của tộc nhân mình mạo hiểm!

Bacon hí mắt, cười nói: “Tộc trưởng, cạm bẫy có thể dùng để bắt động vật nhỏ, vậy nếu đào hố lớn hơn, cọc gỗ bên dưới nhọn hơn thì không phải cũng có thể bắt mãnh thú? Hố đào sâu hơn thì tôi tin chúng nó cũng không thể nhảy ra.”

Tư Văn yên lặng liếc Bacon một cái, thú nhân nơi này đều thuần phác không có tâm kế, tuy cũng rất thông minh nhưng thông minh như Bacon có thể từ cạm bẫy nghĩ đến hố sâu như vậy cũng không phải thông minh bình thường. Nghĩ như thế, anh lại thêm phần tán thưởng thú nhân tóc xanh này.

Mắt tộc trưởng sáng lên, vội vàng hỏi: “Phương pháp này tốt lắm, người biết làm như thế nào sao?”

Bacon tiện tay cầm quả trám cắn, vừa ăn vừa mơ hồ nói: “Tôi cũng không biết, cạm bẫy là do Tư Văn nghĩ ra, tộc trưởng hỏi cậu ta ấy.”

Tư Văn nhìn Bacon cười mỉm nhìn sang, không nói gì nhìn trời, anh đây là bị tính kế sao? Nghĩ như thế nhưng trên mặt ra vẻ trầm tư một lúc lâu mới nói: “Chúng ta có thể đào một cái rãnh sâu xung quanh khu an toàn, bên trong cắm cọc gỗ vót nhọn, như vậy thì dã thú rơi vào cũng không thể trèo lên, chúng ta chẳng những có thể đối mặt ít dã thú hơn mà còn có thể có thêm đồ ăn.”

Còn tưởng vậy, anh cũng muốn xây nhưng không có chuyên*, gỗ thì chưa chắc đã hữu dụng. Nhưng chuyên phải dùng loại đất gì, nung như thế nào thì anh hoàn toàn không biết, cho nên chỉ có thể không đề cập đến.

Tộc trưởng lập tức sang sảng cười to: “Tư Văn à, người còn lợi hại hơn a phụ người đó. Chuyện này giao cho ba người các người đi làm. Người và Og còn chưa khỏi hẳn, chú ý chút, còn Bacon, người làm nhiều hơn đi.”

Ba người đi ra nhà tộc trưởng, Bacon nắm tay đập đập vào bả vai Tư Văn, cười nói: “Tôi đã so với Og rồi, tôi thắng, ngày mai chúng ta so đi.”

Trong giọng nói không hề có ý nghi vấn, giống như chắc chắn Tư Văn sẽ đáp ứng. Khóe miệng Tư Văn giật giật, mặt không thay đổi nói: “Tôi còn chưa khỏi, ngày mai Văn muốn đi hái trái cây, tôi sẽ đi cùng, Og cũng đi cùng Sitter. Nếu anh không có việc gì, không bằng đi làm đào hố đi.”

Bacon sờ sờ mũi, quả nhiên, người này vì chuyện vừa nãy mà mang thù, đúng là hẹp hòi! Nhưng việc này là do chính mình gây ra, cũng không trách được người ta, cho nên tên này tiếp tục dùng khuôn mặt tươi cười nói: “Vậy thì cùng nhau đi đi, vừa vặn mai Cát cũng đi hái trái cây, tôi cũng muốn đi với em ấy.”

Tư Văn từ chối cho ý kiến, Og lại hơi nhú mày, nói: “Cậu không định kết thành bạn lữ với Bối Á?”

Bacon kinh ngạc mở to hai mắt: “Ai nói tôi muốn thành bạn lữ với Bối Á? Bạn lữ của tôi là Cát, Cát tốt nhất.”

Quả nhiên, thú nhân dù thông minh, hào sảng hay mặt than thì đều là thê khổng...

Nhớ tới việc vừa bị tính kế, tuy trong lòng cũng không quá mang thù nhưng Tư Văn vẫn không nhịn được mở miệng: “Người trong bộ lạc đều biết anh và Bối Á muốn cử hành nghi thức bạn lữ, tộc trưởng và bạn lữ của ông ấy đều đồng ý.”

Mặt Bacon lập tức đen xì, lẩm bẩm nói: “Thảo nào mình về cũng không muốn để ý đến mình...” Lời sau càng nói càng nhỏ, không biết nói những gì, xoay người chạy nhanh như chớp.

Tư Văn vừa lòng cong môi, gương mặt thấy Og đang quỷ dị nhìn anh, giật giật mi, sao chứ?

Og không đáp lại, yên lặng nhìn anh một lúc, nói: “Sáng mai tôi chờ cậu ở khu an toàn.” Tuy thương tích của họ chưa khỏi hẳn nhưng vẫn có thể đánh mấy con mồi bình thường.

Tư Văn gật gật đầu, hai người đi mỗi người một ngã. Og tất nhiên là đi tìm Sitter, Tư Văn lại không đi tìm Văn mà đi tới chỗ tế tự.

Tế tự là một giống cái một trăm hai mươi tuổi, bạn lữ của ông là thú nhân tộc Báo, trước đây lúc giao dịch bộ lạc thích tế tự liền cùng ông về tộc Dực Hổ, chỉ là theo đuổi rất lâu mới khiến tế tự gật đầu. Ở thú thế, giống cái tuy trân quý nhưng vẫn có thể kết thành bạn lữ với thú nhân của bộ tộc khác, còn sau đó ở đâu thì không quy định.

Chỉ là thân phận, trách nhiệm của tế tự đều trọng đại, cũng có ý nghĩa bất đồng với bất kì thú nhân nào nên không thể đến bộ lạc khác, cho nên thú nhân tộc Báo này liền sống ở tộc Dực Hổ cùng tế tự. Việc này cũng không hiếm gặp trong lịch sử thú nhân, chỉ là vì thường xuyên tiếp xúc với được vật và thường phải nếm thử được thảo nên thân thể của tế tự cũng không dễ dàng thụ thai.

Tế tự bây giờ cũng chưa có con, nhưng ở thú thế, a phụ và a ba tuy rất chờ mong sinh mạng mới nhưng cũng không vì thế mà tổn thương tình cảm, huống chi tế tự mới một trăm hai mươi tuổi, vẫn có thể mang thai, nói không chừng vài năm nữa sẽ có.

Tế tự thấy Tư Văn đến, cũng không kinh ngạc. Mấy ngày nay, vì Văn lo lắng nên anh thường đến đây cho tế tự kiểm tra để Văn yên tâm. Lúc kiểm tra theo thông lệ, thú nhân tộc Báo kia vẫn đứng ở bên cạnh coi chừng, ánh mắt chăm chú nhìn tế tự, lại nói đây vẫn là lần đầu tiên anh gặp đối phương, nghe nói đợt trước ông về tộc Báo.

“Đã gần khỏi rồi, nhưng vẫn cần nghỉ ngơi thêm mấy ngày.” Tế tự cười vui mừng, thân thể đứa bé này rất tốt, Văn cũng không cần lo lắng nữa, cảm tình của hai đứa đúng là tốt.

“Cảm ơn tế tự, tôi muốn nhờ ngài một việc.” Tư Văn không nhanh không chậm nói, sắc mặt rất nghiêm túc, tay đặt hai bên hơi hơn run rẩy.

Tế tự kinh ngạc nhìn anh một cái, lo lắng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Ngài hẳn là cũng nghe tộc trưởng nói, năm nay nói không chừng sẽ có thú triều, tôi biết ngài nơi này có ghi chép về thú triều, muốn mượn về xem.”

Khuôn mặt tế tự giãn ra, trách cứ: “Mượn thì mượn, ta còn tưởng xảy ra chuyện gì, người chờ, ta lấy ra cho người.” Nói xong đứng dậy đi vào phòng, lát sau đã mang một cuộn da thú nhỏ đi ra.

Tế tự đặt da thú lên bàn đá, mở ra, đồng tử của Tư Văn mở to, chữ này rất quen thuộc với anh, chính là chữ hán, nhưng là phiên thể.

Tế tự cũng không kì quái với phản ứng của anh, ghi chép là thần thánh, rất nhiều thú nhân nhìn thấy cũng không nhận được kích động. Ông lý giải mà cười cười, nói: “Người chưa học chữ trong này, để ta giảng cho người.”

Tư Văn thu cảm xúc, lắc đầu nói: “Tôi tự xem được, trên đây còn có tranh vẽ, Văn cũng dạy tôi vài chữ, không hiểu sẽ hỏi lại ngài.”

Từ lúc muốn xem ghi chép, Tư Văn đã hỏi Văn đã từng xem ghi chép chỗ tế tự chưa. Văn tất nhiên đã từng xem, trước đây cậu từng có thời gian dài ở chỗ tế tự, lúc tế tự nhàn rỗi sẽ giảng cho cậu nghe những điều được ghi lại, còn dạy chữ cho cậu. Tế tự không nghi ngờ anh, nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý, chỉ dặn nếu không hiểu thì tìm ông.

Tư Văn nắm chặt da thú trong tay, hít sâu một hơi, chữ này là chữ hán, đây coi như là tin tốt với anh, ghi chép này không chừng có thể mang lại cho anh chút kinh hỉ chẳng.

**

Zổ: hôm nay gió mùa về, mưa không phải phơi thóc

~Mới có mùa thị mới trên đèn, tôi không đọc ĐMBK nên không phát biểu gì, nhưng mà tôi cũng là đứa chỉ edit trên bản QT mà không có raw nên hơi nhột. Nói lại lần nữa là tôi đúng là đứa chỉnh sửa bản QT nên chém gió thành bão, ai không thích thì đừng đọc, có ý kiến gì cũng làm ơn nói ở đây trước khi đi tung hê cho thiên hạ, người ta gọi đây là nói xấu sau lưng đấy mấy bạn ạ.

22. Chương 22

Tư Văn cầm cuộn da thú nhỏ về, nhưng không mở ra xem, nơi này rõ ràng không phải Trái Đất nhưng lại có chữ giống chữ Trung. Quốc, còn là phồn thể, như vậy là trước đây cũng từng có người xuyên việt, hay nơi này kỳ thực là Trái Đất? Nếu là trường hợp sau thì anh đi tới mấy vạn năm sau hay vài vạn năm trước? Tư Văn có dự cảm rằng cuộn da thú này có lẽ sẽ giải đáp được nghi hoặc của anh, thế nhưng không phải hôm nay.

Anh có việc quan trọng hơn cần làm, nếu tộc trưởng quyết định tiếp nhận tộc Mèo Rừng thì thức ăn là quan trọng nhất, anh cần nhanh chóng tìm được món chính như lúa mì hay lúa gạo. Vì có gen dã thú, giống cái còn được, nhưng thú nhân ăn khoai tây không chỉ nhiều mà còn dễ đói hơn, vậy nên mọi người cần càng nhiều lương thực, mà tồn trữ cũng là một vấn đề lớn.

Người nơi đây chỉ có hai phương pháp cất giữ thịt, là nướng thành thịt khô hoặc là trực tiếp phơi khô, không có cách nào khác. Đối với vấn đề này, Tư Văn cũng không có biện pháp, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước. Về rau dưa và hoa quả thì có thể đào hầm, trong thôn anh ngày xưa nhà nào cũng có hầm, nhưng đào như thế nào cũng là vấn đề. Nhưng nếu thú nhân đã có kinh nghiệm đào động nước thì có lẽ đào hầm cũng không khó, cùng lắm thì làm như làm nhà, che đỉnh là được.

Chỉ là một khi làm như thế thì rất dễ khiến người khác chú ý. Thú nhân tuy phần lớn không có nhiều tâm tư, nhưng ai có thể cam đoan tất cả đều như thế chứ? Anh vốn định từ từ làm, nhưng ai ngờ ông Trời ngứa mắt anh như vậy, trực tiếp đến thú triều!!! Đau đầu xoa xoa huyết thái dương, từ từ làm vậy, giờ cũng không thể suy xét nhiều thế, dù sao cũng không thể nhìn Văn vào mùa đông phải chịu đói!

Cho dù bây giờ đã bắt đầu vào đông, trong khu an toàn vẫn xanh um tươi tốt, những cây này có xanh tốt cả mùa đông, cũng có sẽ tàn lụi trong mười ngày tới. Thú nhân khỏe mạnh đang không ngừng tuần tra trong khu an toàn, nhìn đâu cũng thấy được giống cái đang khí thế ngất trời làm việc dưới sự bảo vệ của thú nhân, khoai tây tròn vo không ngừng được đào ra trên mặt đất, hơi giữ giữ lớp đất phía trên, bỏ vào túi da bên người.

Đi một đoạn là có thể nhìn thấy những chiếc túi da hoặc to hoặc nhỏ được nhồi đầy khoai tây, chủ nhân của chúng nó cũng không lo lắng bị người khác lấy. Ở thú thế, không làm mà hưởng, hoặc ăn trộm thành quả lao động của người khác là hành vi khiến tất cả mọi người phỉ nhổ. Những chiếc túi hoặc to hoặc nhỏ này khiến sắc mặt Tư Văn tốt hơn một chút, mọi người đều đang cố gắng, đây chính là cục diện tốt nhất.

Mấy ngày nay ở chung, tuy không tiếp xúc với nhiều người, nhưng đối với những người không có tâm kế lại tốt bụng này, anh thích từ đáy lòng. Anh cũng không muốn bất kỳ ai trong số họ mất đi, vậy nên mọi người cùng nhau cố gắng mới là phương pháp duy nhất vượt qua cửa ải khó khăn này. Mà thực hiện nhiên, tất cả mọi người cũng nghĩ như vậy.

Thở ra một hơi, Tư Văn bắt đầu cố gắng cúi người tìm kiếm trên mặt đất. Thiên nhiên là nơi cho các sinh linh sinh tồn, là một kho báu vô cùng vô tận, mà hiện tại, kho báu này đang hiện ra trước mắt anh. Trừ khoai tây đã phát hiện lúc trước, các loại rau dại và vài loại trung được thông thường anh có thể nhận ra thì anh còn phát hiện dây khoai lang. Xả dây khoai lang, đào đất, củ khoai lang khá lớn ở phía dưới khiến anh nhẹ nhàng thở ra.

Tuy khí hậu nơi này phân chia thành bốn mùa nhưng cũng khá giống khí hậu trên Trái Đất, cũng bởi thế mà những thứ anh vốn biết nên thu hoạch lúc nào giờ cũng không thể xác định chính xác. Nhưng bây giờ xem ra mùa thu hoạch thứ này ở đây cũng không khác lắm.

Không tìm được món chính thì tìm thứ này cũng coi như tạm được. Kiếp trước khoai lang ở nước Z cũng không phải đồ có sẵn mà là hàng nhập ngoại điển hình. Dân số nước Z tăng mạnh nên khoai lang cũng mở rộng trên quy mô lớn. Thứ này có thể trồng ở đất cằn cỗi, sản lượng lại cao, hơn nữa còn chắc bụng cho nên được trồng rộng rãi là tất nhiên. Như vậy ở đây là có thể nuôi sống giống cái và thú con. Còn về giống đực thì ăn ít thịt đi là được, tiết kiệm được phần nào thì tỷ lệ sống sót của mọi người tăng phần ấy.

Khoai lang trong tay bị để vào nước sông trong veo. Loại anh đào được là vỏ hồng ruột trắng, thích hợp luộc, nướng lên thì vị cũng khác loại da vàng ruột vàng hay ruột tím. Chậm rãi rửa xong, Tư Văn bắt đầu

tìm Vân. Nhiều ngày qua đi, đối với độ nhạy của mũi mình, Tư Văn từ khiếp sợ đến hưởng thụ, mũi như vậy tìm người là tiện nhất.

Đến nơi đây anh mới biết được, thì ra mùi giữa người với người đúng là khác nhau. Có vài người có mùi khiến anh cảm giác thoải mái, có vài người mùi khiến anh không thích lắm, có vài người thì khiến anh không có phản ứng gì. Mà mùi của Vân là mùi anh thích nhất. Vậy tức là lúc anh còn chưa biết tình cảm của mình thì thân thể đã theo bản năng mà tìm người phù hợp nhất sao?

Lúc anh đến, Vân đang ngồi xổm trên mặt đất đào khoai tây, ánh mắt rất sạch sẽ, chuyên chú. Cậu cao khoảng 1m7, hơi thấp hơn những giống cái xung quanh, hơn nữa người lại hơi gầy, ngồi ở chỗ đó nhìn nhỏ nhỏ, khuôn mặt nghiêm túc khiến lòng Tư Văn nóng lên, dịu dàng gọi: “Vân.”

Vân quay đầu, đôi mắt vì khiếp sợ mà mở to. Tư Văn ngồi xuống, bẻ thứ trong tay ra làm đôi, đưa một nửa đến trước mặt Vân: “Ăn thử cái này.”

Vân theo bản năng cắn một miếng, vị ngọt lành lan ra trong miệng, nghi hoặc nhìn thú nhân trước mắt, nói: “Đây là ... trái cây?” Sau đó bỗng nhiên ý thức được đối phương vừa dứt cho mình ăn, lập tức ngậy cả người.

Ý cười trong mắt Tư Văn càng đậm, lắc đầu nói: “Thứ này có thể dùng làm món chính, luộc hay nướng đều rất ngon.”

Vân đang muốn nói gì thì giọng nói tràn ngập sức sống lại có chút trêu ghẹo của Sitter vang lên: “Hai người định cứ ngồi như vậy đó hả?”

Tư Văn ngẩng đầu, cười cười với Sitter, đứng lên, còn không quên kéo Vân, sau đó, lúc đối phương vừa đứng dậy liền dùng hai tay chặt chẽ bảo vệ đối phương, tránh cho đối phương vì ngồi lâu quá mà tê chân không đứng nổi.

Nụ cười trên mặt Sitter càng tươi hơn, cười tùm tùm chỉ túi da thú dưới chân: “Tớ phát hiện rất nhiều khoai tây ở bên kia, định gọi cậu cùng đi nhưng mà giờ xem ra, cậu có Tư Văn nên chắc chắn không cần tớ. Nhưng mà...” Cậu chỉ chỉ khoai lang trên tay Tư Văn, hỏi: “Đây là cái gì? Nhìn có vẻ ăn ngon, em thấy anh vừa dứt cho Vân ăn mà, cũng cho em thử đi.” Nói xong còn nheo mắt cong mày cười.

“Tất nhiên là sẽ cho em ăn thử rồi. Chiều nay Og không đi cùng em à?” Anh nói, đưa khoai lang ra, nhưng nhìn thấy đôi tay đầy đất của đối phương thì dừng lại: “Đi rửa tay trước.”

Sitter le lưỡi đáng yêu, chạy về phía sông. Cậu vừa đi, hai người liền bắt đầu trầm mặc, một lúc lâu, Tư Văn đánh vỡ im lặng: “Thương của anh đã gần khỏi rồi, vừa đến chỗ tế tự kiểm tra, tế tự nói vài ngày nữa là có thể đi săn thú.”

Trong mắt Vân đầy vui sướng, cúi đầu vâng, sau đó, giống như hạ quyết tâm mà cúi đầu hỏi: “Việc anh nói trước đây có tính toán gì không?”

Tư Văn ra vẻ nghi hoặc: “Việc gì?”

Vân vội vàng ngẩng đầu, thấy ý cười trong mắt anh, hơi sững sốt, buồn bực quay đầu muốn đi. Tư Văn sao có thể để cậu như ý, ôm người vào trong lòng, đầu đặt lên vai đối phương, hơi thở nóng bỏng phả vào tai Vân.

“Việc anh nói với em, lúc nào anh cũng suy nghĩ đến, vậy nên, đáp ứng anh đi, anh rất muốn nói cho mọi người rằng em là bạn đời của anh, sẽ vì anh sinh một đám thú con, hai chúng ta sẽ cùng nhau sống cả đời.”

**

Zô: =. = éo, lúc nào tôi mới có zai ôm vào lâu, thất tình đau khổ quá

Tôi đổi cách xưng hô giữa Tư Văn và Sitter, trước 2 ng chỉ quen nhau qua Og, giờ có cả Vân nữa nên đổi cho thân mật, đổi ‘bạn lữ’ thành ‘bạn đời’ cho dễ hiểu.

23. Chương 23

Vân ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đen tràn đầy ôn nhu. Cái ôm của người này thật kiên cố, người thật ôn nhu, đối với mình rất tốt, mỗi lần nhìn thấy anh sẽ thật vui vẻ, nhìn thấy anh bị thương sẽ thật khổ sở, nghe anh nói muốn làm bạn đời của mình, sự vui vẻ trong lòng quá mức rõ ràng. Như vậy, vì sao lại không đồng ý anh, rõ ràng lúc trước không đồng ý trong lòng rất mất mát, vậy nên, vì sao không đồng ý?

Vì thế Tư Văn được thỏa lòng mong ước mà nhìn thấy đầu Vân khẽ gật. Anh nhẹ nhàng thở phào, ôm người trong lòng càng chặt, đang định mở miệng nói gì thì giọng nói của Sitter lại vang lên: “Ủa? Sao hai người lại ôm nhau? Vân, hai người cùng một chỗ? Sang năm chúng ta cùng cử hành nghi thức bạn đời được không?”

Cậu vừa nói như vậy, không khí kiêu diễm nguyên bản liền tan thành mây khói, sắc mặt Tư Văn không khỏi đen thui. Anh thật vất vả mới chuẩn bị được tình cảm để nói mấy câu sến súa, giờ thì tốt rồi, còn chưa kịp mở miệng đã bị cắt ngang. Nhưng thế cũng không sao, lần đầu tiên làm loại chuyện này, anh cũng sợ mình không nói được, ài, sau này nói vậy.

Lời nói của Sitter khiến Vân càng thêm thẹn thùng, nhưng lần này cũng không né tránh mà thoải mái gật đầu, nói: “Được, đợi sang năm cậu trưởng thành, chúng ta cùng làm.”

“Tốt quá! Tôi vẫn muốn cử hành nghi thức cùng cậu, đáng tiếc trước kia cậu cũng không đồng ý giống đực nào. Giờ thì tốt rồi. He he, lúc làm quần áo cậu phải dạy tớ đây, tớ muốn làm cho Og một bộ quần áo đẹp nhất!” Sitter vui không kiềm được, tay nghề làm quần áo của cậu không được tốt lắm, nhưng bộ lạc có quy định, lúc làm nghi thức, quần áo thú nhân mặc bắt buộc phải do giống cái của anh ta làm, không thể để người khác làm giúp. Bây giờ, cậu có thể thương lượng với Vân, hơn nữa có người cùng cậu cũng không khản trương như vậy.

Mày Tư Văn cau lại, còn phải chờ một năm sao? Nhưng như thế cũng tốt, dù sao anh cũng là trai thẳng, tuy động tâm với một người con trai, còn muốn kết thành chồng chồng, nhưng trong lòng còn đang trong giai đoạn gia cố kiến thiết, chờ một thời gian cũng không sao.

Sitter nhận được hứa hẹn của Vân, cao hứng ghê gớm, nói xong liền cười hì hì chạy đi. Tư Văn cảm thấy trăm phần trăm là đi tìm Og, mà trong bộ lạc có lẽ ngày mai sẽ truyền ra tin hai người bọn anh đang yêu nhau. Tuy miệng Sitter hơi rộng nhưng đó cũng coi như ưu điểm ha? Tốc độ truyền tin càng nhanh thì Vân cũng càng nhanh mà dán nhãn thuộc về anh, đây đúng là phương pháp tốt để ngăn cản những thú nhân khác.

Hơn nữa người vì bạn bè, trượng nghĩa lại sáng sủa hoạt bát như Sitter anh cũng không ghét nổi. Anh còn đang mong Vân sẽ bị Sitter ảnh hưởng mà sáng sủa hơn, bây giờ cậu có vẻ hơi nội hướng, hơn nữa có lẽ là vì không phải người của tộc Dực Hổ lại sinh sống ở trong tộc nên cậu rất miễn cưỡng. Anh cũng không phải người có EQ cao, sợ sau này Vân có việc gì cũng giấu trong lòng, đây là việc mà anh không mong muốn. Còn việc Sitter đơn giản dễ lừa, không phải còn có Og sao, tên mặt liệt này tuyệt đối không để người của mình chịu thiệt.

Thế nhưng Sitter vừa đi, không khí giữa hai người bỗng nhiên hơi xấu hổ, hai người không có kinh nghiệm, không biết nên nói gì. Vì thế, sau khi yên lặng nhìn nhau vài giây, Tư Văn giờ khoai lang bị cắn một miếng trên tay mình lên:

“Em thấy thứ này thế nào?”

Vân hơi sững sốt, thành thật trả lời: “Ăn rất giòn, rất ngọt, em thấy ngon.”

Tư Văn cười cười, độ ngọt của khoai lang vượt qua dự đoán của anh, nhưng từ sự quan sát mấy ngày nay thì Vân rất thích đồ ngọt, vậy nên khoai lang chín có lẽ cậu càng thích hơn.

“Buổi tối làm cho em ăn. Muốn ăn gì? Thú moa được không?”

Vân lắc đầu, hơi do dự: “Ăn thú ụt ịt được không ạ?”

Tư Văn xoa xoa đầu cậu, cười nói: “Tất nhiên là được, em muốn ăn gì thì anh sẵn cho em. Buổi tối anh nấu, lát nữa về đây đón em.” Sau đó nhìn “phu nhân” mới ra lò nhà mình ngoan ngoãn gật đầu, lúc này

mới tâm tình sung sướng xoay người rời đi.

Đào đào chỗ này, bới bới chỗ kia, tìm hơn nửa túi khoai lang, một túi nhỏ nấm tươi, hái vài loại hương liệu mới phát hiện, tiện tay hái một ít trái cây, lại săn một con thú ụt ịt, nhìn nhìn sắc trời, Tư Văn đành chỉ hành vi kiếm lương thực của mình.

Cất đồ vào nhà, Tư Văn tay không đi đón Vân, nhưng lúc tìm được người thì phát hiện ngoài Vân còn có người tên Bối Á kia. Thấy anh đi tới, y trừng mắt nhìn anh rồi bỏ đi. Tư Văn không hiểu mô tê gì, trừng anh làm gì, anh cũng không trêu chọc y, người hào sảng như tộc trưởng sao lại có đứa con kì ba như y nhỉ?

“Cậu ta nói gì?” Ba bước thành hai bước mà đi qua, ngữ khí hơi cấp bách, Bối Á này luôn ngứa mắt Vân, cũng không biết đã nói gì.

Vân lắc đầu, không nói gì. Tư Văn thấy thế yên lặng thở dài, hai người đều không có hảo cảm với đối phương, chạm mặt nhau có thể nói cái gì, chắc chắn không hay ho gì, anh đứng là hỏi thừa.

Cầm thu hoạch của Vân, hai người cùng nhau về nhà. Đã nói trước là Tư Văn nấu nên Vân vừa đến nhà đã bị anh bắt đi nghỉ ngơi. Một ngày trước anh đã làm bồn gỗ, rót đầy nước ấm để Vân ngâm chân, mấy ngày nay cậu cũng mệt mỏi rồi.

Dùng mỡ của thú ụt ịt để rán thịt cắt lát, lại rán trứng trộn hành thái nhỏ, xào rau xanh xong anh bắt đầu làm món chính. Vì không có gạo hay lúa mì, Tư Văn chỉ có thể nướng chín khoai tây, sau đó nghiền thành bột, đánh trứng thú gáy trộn đều, rán bánh khoai tây. Vì khoai tây ở đây có hàm lượng tinh bột cao nên cũng không bị rời rạc. Có món chính, lại làm canh, thú gáy giống như gà Trái Đất, hầm canh không thể tốt hơn.

Canh hầm lửa nhỏ, anh bắt đầu xử lý thú ụt ịt, chuẩn bị nướng. Nói đến nướng thịt, dù có gen dã thú trong cơ thể nhưng Tư Văn cũng cảm thấy hơi ngán, phải cho thêm thì là* ăn mới ngon. Nhưng thứ này trông như thế nào anh cũng không biết, từ từ tìm vậy!

*thì là Ai Cập, dùng để nướng thịt

Vân thoải mái mái ngâm chân, mới ra cửa phòng đã ngửi thấy một mùi hương nồng đậm, cơ hồ đều là cậu chưa từng ngửi, tất nhiên là trừ mùi thịt nướng. Bữa tối phong phú trên bàn khiến cậu ngẩn ngơ: “Anh làm tất cả sao?”

Tư Văn vừa lật thú ụt ịt trong tay vừa nói: “Tất nhiên là anh, ném thử xem có ngon không.”

Đương nhiên là ăn ngon, người ở đây không biết dùng dầu mỡ, phương thức nấu ăn không phải luộc thì là nướng, nhưng trên bàn hơn một nửa là rán và xào, hương vị mới mẻ lập tức chinh phục dạ dày của Vân. Vì ăn ngon nên bất tri bất giác Vân liền ăn quá no.

Tư Văn rất tự nhiên vươn tay thay cậu nhẹ nhàng xoa bụng. Có lẽ là rất thư thái nên Vân cũng không thấy xấu hổ với động tác thân mật này, còn thoải mái than thở: “Mấy món này ngon quá, anh nấu như thế nào mà ngon vậy? Mọi người đều chỉ biết luộc và nướng, nhưng mà có nhiều món không phải nướng, nhưng mà ngon quá, anh làm như thế nào thế?”

Tư Văn tất nhiên là nói cho cậu, sau đó lẩm bẩm nói: “Từ lúc biến hóa tới nay anh chỉ ăn một mình, cũng không biết làm đồ ăn thế nào, phương pháp đúng không, nhưng giờ xem ra là người nổi bật trong bộ lạc rồi.”

Vân lập tức gạt đầu, tỏ vẻ tán thành. Tư Văn xoa xoa đầu cậu, xoay người bới từ đồng lửa vừa nướng thịt ra vài cục đen tuyền, mùi vị ngọt ngào cũng lập tức tràn ra. Bình tĩnh bề đôi thứ đen tuyền trong tay liền lộ ra ruột vàng tỏa hương bên trong. Loại khoai lang da vàng ruột vàng hơi hồng này là anh tìm được sau, chỉ là ít hơn rất nhiều so với loại da đỏ ruột trắng.

Nướng khoai lang là món ăn vặt mà người hiện đại thích ăn vào những ngày nhàn rỗi, việc này cũng đủ chứng minh mỹ vị của nó. Vân cũng không ngoại lệ bị mỹ vị này chinh phục.

Tư Văn không nhanh không chậm cắn khoai lang trong tay, hỏi: “Này cũng không khác khoai tây lắm, hơn nữa cũng có thể để lâu, sau này đào nhiều chút, mùa đông cũng có thể ăn.”

Vân tất nhiên sẽ không phản đối, thứ ăn ngon hơn khoai tây lại có thể chống đói là lương thực mùa đông thì không thể tốt hơn.

Tư Văn ngồi một lúc, thảo luận với Vân xem lúc nào nên nói việc khoai lang cho tộc trưởng xong liền đi về. Về tới căn nhà tối om của mình, lấy Đèn Trắc ra chiếu sáng cả căn phòng, Tư Văn hít sâu một hơi, cầm cuộn da thú nhỏ kia ra.

Da thú có tốt đến đâu cũng không để được mấy nghìn năm, cho nên mỗi một đời tế tự lúc nhận chức sẽ dùng một cuộn da thú mới chép lại một phần, lại ghi thêm những việc lớn phát sinh trong thời đại của mình, mà da thú cũ thì sẽ được hỏa táng cũng tế tự đã mất.

Cuộn da thú không lớn lại viết đầy chữ phồn thể. Tư Văn nhìn rất cẩn thận, đọc từng chữ từng chữ, đọc xong đã không biết nên nói gì. Cuộn da thú ghi lại các truyền thuyết về thần thú của thú thể. Tương truyền rất lâu trước đây, thú nhân không biết biến hình thú, tất cả thú nhân đều chỉ có hình người như giống cái, thể nhưng vì trên đại lục thú nhân có quá nhiều dã thú nên hàng năm có rất nhiều người chết.

Thần thú không đành lòng, liền ban cho một bộ phận thú nhân lực lượng, làm cho họ có sức mạnh cường đại có thể sánh bằng những loài dã thú kia, mà những người không được ban cho thì nhận nhiệm vụ sinh sản hậu đại. Từ đó về sau thú nhân ở trên thế giới này mới có thể sinh sản.

Việc này cũng không có vấn đề gì, nhưng sau đoạn này có một đoạn ghi: quần áo trên người hần rất kỳ quái, rất mềm mại, rất nhỏ, còn khác quần áo của tất cả mọi người. Hần ở đây được thú nhân của bộ lạc nhật về từ bên ngoài, là một giống cái, thể nhưng hần đến cuối cùng cũng không thành bạn đời của bất cứ thú nhân nào. Lúc đầu, hần không hiểu lời chúng ta nói, chúng ta cũng không hiểu lời hần nói, tận đến khi chúng ta nghe hiểu được lời của hần mới phát hiện trước kia chúng ta nhầm rú, mà không phải ngôn ngữ.

Hần nói với chúng ta rằng hần tên là Tôn Bình, là thư sinh, chúng ta không ai biết cái gì là thư sinh. Sau này, hần dạy chúng ta ngôn ngữ của gia hương hần, lại dạy chúng ta biết chữ, mặc dù có những người rất ngốc nhưng hần cũng chưa từng nói gì, rốt cuộc, chúng ta cũng học được chữ viết của gia hương hần. Thế nhưng sau đó không lâu hần liền chết, hần nói hần nhớ gia hương của hần. Từng có người hỏi gia hương của hần ở đâu, hần nói ở Trường An, quốc gia của hần là Đại Hán. Thế nhưng quốc gia là cái gì, ta không biết. Ta chỉ biết hần rất trắng, rất xinh đẹp, rất nhiều giống đực trong bộ lạc đều thích hần, đều theo đuổi hần, hần lại không đáp ứng ai.

Thế nhưng hần già rất nhanh. Hần tới nơi này chưa đến năm năm đã bắt đầu mọc râu, dần dần, chỉ vài chục năm hần đã y như một giống cái già cả, sau đó không vài năm đã trở về với cái ôm của thần thú. Sau khi hần chết, có một thú nhân vẫn ở bên hần mà không cử hành nghi thức bạn đời với bất cứ giống cái nào mang đi hần. Ta không gặp lại thú nhân kia, cũng không biết hai người đi nơi nào. Thế nhưng ta rất cảm tạ hần đã dạy chúng ta ngôn ngữ gia hương hần, rất êm tai, viết ra cũng dễ nhìn, chúng ta có thể dùng nó ghi lại rất nhiều chuyện, rất thuận tiện, rất hữu dụng. Hy vọng thần thú có thể đối xử tử tế với hần.

Đến lúc này Tư Văn có thể khẳng định, trước hần cũng đã có người xuyên việt tới đây, còn là đồng hương, là một thư sinh triều Hán, dạy thú nhân nói tiếng Trung, Quốc, viết chữ Hán. Thư sinh tên Tôn Bình này chắc chắn cũng không cổ hủ, nếu không cũng sẽ không sống nốt quãng đời còn lại mà đã suy nghĩ nhiều mà chết sớm.

Nhưng Tôn Bình có thể làm cũng chỉ có thế, cổ đại đối với sỹ nông công thương xác định cực kỳ nghiêm khắc, người đọc sách lại chú trọng thanh cao, mấy vấn đề về sinh tồn đều không quá hiểu biết nên công cụ và phương thức sản xuất nơi này cũng không có gì thay đổi, vẫn y như cũ. Lực lượng của thú nhân vốn mạnh mẽ, nếu người xuyên đến là thợ thủ công thì cũng không biết thú thể sẽ phát triển thành dạng gì. Nhưng như bây giờ anh thấy cũng rất tốt.

Cổ gắng mới có thịt ăn, mỗi người đều đang cố gắng sinh hoạt, không có đấu trí, mọi người đều là người một nhà, sự ấm áp vui vẻ này tốt hơn xã hội hiện đại nhiều lắm.

Cuộn da thú này cũng có thể khiến anh xác định mình đúng là không ở Trái Đất, nhưng cụ thể là đang ở hành tinh nào thì không biết được.

Trừ những việc đó, trong da thú ghi lại rất nhiều về thú triều. Tuy tần suất thấp, số lần ít nhưng mỗi lần thú triều được viết rất chi tiết, đại khái cũng là để người sau có chỗ tham khảo. Không thể không nói việc

này rất hữu dụng.

Căn cứ vào ghi chép, thú triều đại khái sẽ liên tục trên dưới hai tháng, số lượng mãnh thú rất lớn, hơn nữa hung mãnh hơn bình thường rất nhiều. Mỗi một lần thú triều qua đi sẽ có rất nhiều thú nhân chết dưới móng vuốt của thú nhân. Ngoài ta, ghi chép còn lộ ra một tin tức quan trọng, năm có thú triều thì mùa đông sẽ rét lạnh hơn bình thường rất nhiều.

Cho nên thú nhân bị thương đại bộ phận không chết vì thương bệnh mà bị đông chết. Như vậy năm nay giữ ấm càng có vẻ quan trọng. Vì cạm bẫy nên giống cái đều có rất nhiều da thú nhầy, loại thú giống với thỏ này có da lông rậm và giữ ấm hơn, thế nhưng vẫn không đủ. Không có bông, chỉ dựa vào da thú để giữ ấm là việc không hiện thực.

Thế nhưng giờ còn chưa tìm được bông, chỉ có thể cố gắng săn càng nhiều con mồi có da lông giữ ấm. Anh không nỡ để Vân bị lạnh. Còn về an toàn của bộ lạc, từ trình độ hung tàn của thú triều được ghi chép lại mà nói, tường vây vẫn là xây thì hơn, chỉ là xây như thế nào thì đúng là đau đầu!

**

Zỏ: oh my chuối! tôi đang edit thì bị mẹ sai quét nhà, sau đó mẹ tôi nhòm nhòm word tôi đang để trên bàn, may mà đúng đoạn bắt đầu về da thú, QAQ

Bên nhà Hạ Nguyệt mới có truyện về hán tử ca nhi, nhưng mà anh thụ xuyên vào ca nhi vừa mới chết chồng, có một con nhỏ, lại đang mang thai. Ai đọc rồi spoil tôi với, tôi còn đang đọc dở bộ trạch đấu 200c

24. Chương 24

Sau khi thương nghị thì quyết định là do Vân nói về khoai lang với tộc trưởng. Việc mở rộng cạm bẫy có ý nghĩa quan trọng với bộ lạc nên lúc săn thú, Tư Văn chú ý quan sát địa hình xung quanh, yên lặng tính toán trong lòng, tiện thể xem xem có phát hiện được thứ gì mới không. Đối tượng săn bắt của anh và Og khác nhau nên hai người không đi cùng nhau. Lúc Og về, anh đang ngồi xỏ đào khoai lang, so với khoai tây thì Vân thích khoai lang hơn nên đương nhiên anh phải đào nhiều một chút, đến mùa đông làm đồ ăn vặt cho cậu ăn. Vì điều kiện kinh tế của gia đình nên từ nhỏ anh đã biết giúp làm việc nhà, làm ruộng tuy không phải biết hết nhưng cũng coi như tạm được, mà đồ ăn và nấu nướng thì anh biết nhiều hơn người nơi này rất nhiều. Og không hề chú ý đến khoai lang anh đào, nghiêm túc hỏi: “Sitter nói Vân sẽ cử hành nghi thức bạn đời với cậu, cùng với chúng tôi.” Tư Văn ngẩng đầu, cười cười: “Ừ, Vân thấy làm cùng Sitter rất tốt.” Og vẫn lạnh mặt như trước: “Cậu định lúc nào cử hành nghi thức?” “Chúng tôi lúc nào cũng được, yên tâm, chúng tôi sẽ không làm nghi thức của anh và Sitter phải lùi lại đâu. Tôi cũng biết anh hy vọng được kết thành bạn đời với Sitter như thế nào mà.” Loại việc kéo giá trị cừu hận thế anh sẽ không làm đâu. Og trầm mặc gật đầu, ngồi xỏ xuống, chỉ vào khoai lang còn đất hỏi: “Đây là cái gì?” “Khoai lang, nướng ăn rất ngon, giống khoai tây, có thể làm món chính.” Tư Văn cười nói. Sắc mặt Og không có gì thay đổi nhưng mắt lại nhìn chằm chằm vào Tư Văn, nhìn không ra cảm xúc. Trong lòng Tư Văn căng thẳng, cười hỏi: “Sao thế?” Lại trầm mặc nhìn một lúc Og mới mở miệng: “Sao cậu biết thứ này có thể ăn?” Tay Tư Văn vô thức nắm chặt, cổ nén khấn trương trong lòng, mặt vẫn nở nụ cười như trước: “Anh biết tôi biến hóa chậm mà. Trước kia ở một mình, rất nhiều thứ đều không có, lại không biết giống cái thích cái gì, rất khó theo đuổi Vân. Sau này tôi nghe anh nói, mỗi lần săn thú về đều mang cho Vân một ít trái cây và rau xanh, còn muốn mang mấy thứ mới mẻ cho nên nhìn nhìn nơi này, xem xem nơi kia, tìm được thứ này. Tôi cảm thấy không có độc nên muốn thử xem có ăn được không, mang về thử một thời gian mới biết ăn như thế nào.” Og không ngờ lại là thế. Vì cạm bẫy và khoai tây, Sitter cảm thấy Tư Văn rất giỏi, thường thường nói với Og rằng Tư Văn rất tốt linh tinh, cho nên không thể tránh khỏi việc tên chiếm hữu dục mạnh mẽ thêm thê không ghen tị. Thế nhưng Og không thể không thừa nhận mấy việc này có tác dụng rất lớn với bộ lạc, anh cũng rất bội phục Tư Văn vì biết nhiều như vậy. Vì đem lực chú ý của Sitter chuyển về người mình anh mới hỏi xem có phải có phương pháp nào phân biệt thực vật nào có thể ăn, thực vật nào không thể ăn hay không. Nhưng với đáp án này của Tư Văn, Og cũng hiểu được đương nhiên. Thú thế có rất nhiều thực vật vì chưa có người nếm qua nên mọi người đều nghĩ là không ăn được. Sau này anh cũng phải chăm đào đào, tìm mấy thứ không có độc ăn thử xem, lúc nào anh cũng phát hiện đồ ăn có thể dùng làm lương thực mùa đông thì lực chú ý của Sitter cũng sẽ trở về người anh. Yên lặng lên kế hoạch trong lòng, Og quyết

định sinh hoạt tương lai của mình. Tư Văn lại bị Og làm sợ đến ra một thân mồ hôi lạnh. Anh là người xuyên việt, biết rất nhiều thứ mà người nơi này không biết, dù những thứ này rất hữu dụng với việc phát triển ở thú thể nhưng cũng là một quả bom hẹn giờ, nói ra sẽ rất khiến người khác chú ý, dễ dàng làm thú nhân nghi kỵ; không nói ra thì rõ ràng có thể sinh hoạt ít nhất cũng ở cổ đại mà lại phải sinh hoạt thuở hồng hoang, chênh lệch cũng không phải là lớn bình thường. Chuyện xuyên việt đúng là một vấn đề khó giải quyết lại còn bị anh ghét bỏ. Anh còn tưởng Og nhìn ra cái gì, nhưng hiện tại xem ra chỉ là tùy ý hỏi, tuy có khả năng có mục đích nhưng chắc chắn không phải là mục đích mà anh nghĩ. Cho nên chỉ nháy mắt, anh liền không lo lắng nữa, nói: “Anh có muốn mang về cho Sitter một ít không, thứ này nướng lên ngọt lắm, ăn rất ngon. Tôi nghĩ Sitter sẽ thích.” Og nghe vậy yên lặng ngồi xuống, nghiêm túc đào khoai, lúc về, túi da thú vốn dùng để chứa trái cây giờ đựng đầy khoai lang. Nếu đã xác định vững chắc quan hệ bạn đời, Văn lại không có a phụ a ba thì theo phong tục nơi này, trừ buổi tối phải về nhà mình, thời gian còn lại anh đều có thể ở nhà Văn. Đối với việc này, Tư Văn vui vạn lần, anh chưa từng theo đuổi người khác, một lần yêu đương duy nhất cũng vì quan niệm bất đồng và sự chất phác không biết nói ngọt của mình mà chấm dứt nên sau khi tỏ tình với Văn, anh vô cùng lo lắng. Không thể không nói Og tuy là tên mặt liệt lại munen tao thể nhưng công phu theo đuổi vẫn có, từ những kinh nghiệm mà anh ngẫu nhiên truyền thụ cho Tư Văn mà nói thì anh chàng này vẫn rất biết cách làm Sitter vui cho nên Tư Văn cũng liền nhìn ngựa chết mà vẽ ngựa sống, tính toán rập khuôn kinh nghiệm của Og. Căn cứ vào quan sát mấy ngày nay của anh, trên cơ bản thì Og đều ăn cơm ở nhà Sitter, hơn nữa hề rảnh rỗi thì anh ta cũng sẽ ở bên cạnh Sitter, một tác không rời. Vì thế, Tư Văn quyết định những ngày kế tiếp rảnh rỗi sẽ đi tìm Văn, hai người ở một chỗ dù không nói lời nào cũng có thể bồi dưỡng ăn ý, đã ăn ý thì tình cảm tất nhiên sẽ tốt. Vậy nên Tư Văn khiêng con mồi và khoai lang đến nhà Văn. Buông đồ xuống, Tư Văn không đi tìm Văn mà nghĩ chuyện đào hầm. Hầm là thứ ở phương Bắc, trước kia ở phương Bắc nhà nào cũng có, thể nhưng theo sự phát triển của thời đại, thứ này cũng chỉ còn ở một vài ngôi nhà cũ. Nhà anh trước kia cũng có một cái, bên trong chưa bao giờ trống không. Ngày bé thứ anh cảm thấy thần kỳ nhất là hầm, ông nội thường sẽ từ đó lấy ra đủ thứ, sau đó biến chúng thành đồ ăn ngon, ví dụ như khoai lang chiên, lạc rang, đó là những đồ ăn vặt không nhiều trong thời thơ ấu của anh. Sau này cha mẹ qua đời, ông nội một mình nuôi anh, tuy rằng áp lực sinh hoạt lớn nhưng anh cũng thường được ăn tới những món đó, tận tới khi ông nội cũng đi thì không còn ai làm cho anh những món ngon trong trí nhớ đó nữa. Anh kinh ngạc nhìn sân trống một lúc lâu, nở nụ cười khổ, chỉ là một cái hầm thôi mà, sao lại nhớ lại nhiều chuyện như vậy chứ. Đời trước anh là cô nhi, cũng không quá lưu luyến thế giới kia, thỉnh thoảng còn cảm thấy mình trùng sinh là do được cha mẹ và ông nội ở trên trời phù hộ. Hừ! Đúng là càng nghĩ càng quá đáng. Chọn một góc sân, Tư Văn định đào một căn hầm, đang định động thủ lại thay đổi quyết định. Đây là lần đầu tiên anh đào hầm, nếu đào hỏng, Văn không ngại nhưng anh ngại nên thôi tối về nhà mình rồi hãy thử. Nhìn sắc trời, đã qua nửa buổi sáng, khoảng mười giờ, ngồi xuống cái ghế dưới tàng cây, Tư Văn cau mày, nghiêm túc tự hỏi những việc nên làm tiếp theo. Thú triều sắp tới, việc phải làm đầu tiên là bảo đảm an toàn. Trừ việc đào hố bảo vệ còn phải xây tường, còn gạch, anh chỉ biết là đất nung ra, còn dùng chất đất gì, nung như thế nào thì anh hoàn toàn không biết, chỉ có thể từ từ mày mò. Ngoài ra còn có cung tên, phải biết là cung tên tốt có lực sát thương cực lớn, nhưng thật đáng tiếc, anh cũng không biết phải làm như thế nào, cũng cần tiếp tục mày mò. Những vũ khí lạnh khác thì khỏi phải mơ tưởng, đừng đùa, đến giờ anh còn chưa phát hiện bất cứ thứ gì liên quan đến kim loại, tám phần là chưa được phát hiện sử dụng, anh dù có tâm cũng vô lực. Đầu tiên là an toàn, thứ hai là thực vật. Tộc Mèo Rừng có bao nhiêu người bây giờ anh còn chưa biết. Ngày mai là bắt đầu tháng săn bắt tập thể, theo quy củ ở đây, khoảng một tháng trước mùa đông là lúc săn bắt tập thể. Trong lúc này, giống đực được chia làm hai nhóm thay phiên nhau, một nhóm ở lại bộ lạc tuần tra bảo vệ sự an toàn của giống cái, nhóm còn lại ra ngoài săn thú. Con mồi săn được nộp một nửa cho bộ lạc, một nửa được giữ lại cho mình. Lúc này, con mồi đang tích trữ mỡ cho mùa đông nên lông sáng, béo tròn, nhưng việc cất giữ lại thành việc khó. Anh không thể làm tất cả thành thịt xông khói hay thịt muối được. Ngày nào cũng ăn thì dù có ngon đến đâu cũng phát ngán, nếu có hầm băng thì tốt rồi, nhưng mà mấy loại ngon ngon lại nhiều vị khác nhau như Lạp xưởng thì có thể làm thử một ít. Xong an toàn và thực vật thì còn lại là giữ ấm. Trong ghi chép có nói mùa đông có thú triều sẽ lạnh hơn mọi năm, điều này làm anh rất lo lắng. Giống đực thì còn được, nhưng giống cái, thú con và cả thú nhân lớn tuổi vốn có sức chịu đựng kém, trời lạnh dễ bị cảm, nếu giữ không đủ ấm sẽ có rất nhiều người bị lạnh hoặc nhiễm bệnh mà chết. Da thú dù có ấm áp đến đâu thì cũng quá đơn sơ, hưởng chi còn cứng rắn như vậy, mặc nhiều thì ngay cả động đậy cũng khó khăn, thú con mà mặc mấy tầng như thế không chừng bị đè đến cong lưng. Nếu có bông thì tốt rồi, bên ngoài mặc áo bông da thú, trong nhà thì ôm chăn vừa giữ ấm vừa mềm bông bông, nghĩ cũng

đã thích. Nhưng bây giờ chưa kể tới việc không phát hiện bông, giường ở đây còn là giường đá, dù có trải bao nhiêu tầng da thú thì vẫn có thể cảm nhận hơi lạnh của đá. Như vậy làm giường gỗ là việc bắt buộc, hơn nữa nếu có thể thì đổi cả nhà đá thành nhà gỗ. Anh vẫn cảm thấy nhà đá quá lạnh, không có lợi với sức khỏe. Nhưng nói đến giường, anh bỗng nhớ đến kháng nhà anh. Loại giường ấm áp khác thường này đúng là thần khí nhân gian, lửa vừa đốt lên giường đã nóng hầm hập, mùa đông ngủ không còn gì thoải mái bằng. Trước đây anh tò mò nên đã chú ý nghiên cứu kháng trong nhà, sau này lớn lên nhớ lại còn đặc biệt mà đi tìm kiếm cách làm. Tuy giờ đã quên bảy tám phần nhưng cấu tạo và nguyên lý đại khái thì vẫn nhớ, vậy nên thứ này nên mau chóng làm ra. Còn việc người khác có làm không thì không phải việc anh có thể quản, anh chỉ mong dựa vào những gì trong đầu mình có thể khiến Vân an ổn qua một mùa đông. Có kháng thì cần phải có củ đốt nên gỗ là cần thiết, không chỉ không thể thiếu mà còn cần rất nhiều, kháng rất phí củ, nơi này lại không có than nên tất nhiên là càng nhiều càng tốt. Trừ những việc này thì chỉ còn lại những việc lật vật trong nhà bọn anh. Lễ trưởng thành của Sitter là một tháng sau khi mùa đông kết thúc, cùng cậu còn có năm giống cái khác. Hàng năm, giống cái trưởng thành của tộc Dực Hồ sẽ tổ chức lễ trưởng thành dưới sự chủ trì của tế tự, các thú nhân thì sau giống cái một tháng, do tộc trưởng chủ trì. Ông định sau khi Sitter tổ chức lễ trưởng thành thì nhanh chóng cùng cậu cử hành nghi thức bạn đời. Vậy nên anh cần phải tích góp da thú. Ở thú thể, lúc giống cái và thú nhân cử hành nghi thức bạn đời thì quần áo hai người mặc đều phải do giống cái làm. Thú nhân đưa da thú mình tích góp cho giống cái, còn da thú làm quần áo cho giống cái thì do a ba và a phụ chuẩn bị. Nhưng Vân không còn a phụ và a ba, trước kia anh lại không biết chuyện này nên việc da thú làm quần áo thành thân của bọn họ chưa có bóng dáng là điều tất nhiên. Vậy nên sau này anh không chỉ phải săn bắt nhiều hơn mà còn phải chọn loại dễ săn. Đau đầu day trán, Tư Văn bỗng nhiên cảm thấy tiền đồ thật hắc ám, việc phải làm quá nhiều. Nhưng ngày kế tiếp anh nhất định sẽ bận rộn bận rộn bận rộn

**

Zổ: sao bao ngày ôm điện thoại cũng đọc xong bộ “Thứ tử quy lai”, trạch đấu cung đấu đủ cả, cũng dài cũng hay, chỉ là.... mie mie mie, tôi đã đọc hơn 200 chương chờ mong chương H để rồi cắt H là tđn!!!!!!!!!!!!!! Gần 300c truyện có 1 chương H mà cũng cắt là tđn!!!!!!!!!!!!!! Tôi cũng không hóng hớt gì H, tôi chỉ muốn xem anh công ngậy thơ – trước – khi – gặp – em – thụ – còn – không – biết – thăm – du – là – gì thì H ntn!!!!!!!!!!!!!! Mie mie mie

25. Chương 25

Vân vừa về đến nhà thì mùi đồ ăn đã bay ra. Ngoài Tư Văn thì không còn ai đối với cậu tốt như vậy, trong lòng ấm áp, ngay cả thân thể mệt mỏi cũng thấy thoải mái hơn. Lúc ngẩng đầu lên, Tư Văn đã đứng ở cửa, trên khuôn mặt kiên nghị tràn đầy ôn nhu, chậm rãi đi đến bên cậu, tìm cậu bỗng nhiên loạn nhịp.

Tư Văn hơi ảo não, nhiều việc quá nên lúc anh nhớ ra thì đã giữa trưa, chỉ có thể nhanh tay nhanh chân nấu nướng, không kịp đi đón Vân. Nhìn túi da thú lớn Vân kéo về anh càng thêm buồn bực, vội vàng đi đến đỡ túi cho cậu, liếc qua thấy tất cả là khoai lang và khoai tây, không khỏi hơi nhăn mày. Anh biết nhà Vân đã có rất nhiều khoai tây, nếu không làm hầm sớ là không còn chỗ để.

Hai người một trước một sau vào cửa, trên bàn đá góc sân đã đặt đầy đồ ăn nóng hầm hập. Tư Văn lấy trong bếp ra một bầu nước ấm, ý bảo Vân rửa tay rửa mặt rồi ăn cơm, không chút nào ngoài ý muốn mà nhận lại ánh mắt kinh ngạc của đối phương. Tư Văn không nhịn được thở dài, tuy chưa tới mùa đông nhưng cũng đã cuối thu, nhiệt độ đã xuống thấp nhưng Vân mỗi ngày vẫn dùng nước lạnh rửa mặt rửa tay, anh rất sợ mấy ngày nữa da cậu sẽ bị nứt nẻ làm khó chịu.

Vân cúi đầu, ngoan ngoãn bỏ tay vào trong nước ấm rửa mặt rửa tay, lại ngoan ngoãn lau khô, cùng Tư Văn ngồi xuống bên bàn. Tay nghề Tư Văn không tồi, nguyên liệu nấu ăn lại tươi mới, đồ ăn Vân chưa từng thấy qua nên ăn rất ngon.

Tư Văn cười càng thêm ôn nhu, trong mắt cũng thêm một tia yêu thương, nhìn món nào được cậu gấp nhiều thì lại gấp thêm cho cậu. Ăn xong một bữa cơm, Vân ăn đến mỹ mãn, không ngoài ý muốn mà no căng bụng. Tư Văn vừa nhẹ nhàng xoa bụng cho cậu vừa hỏi: “Em có bao nhiêu tấm da thú nhầy?”

Vân nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nhắm mắt lại lười biếng nói: “Khoảng hơn bốn mươi tấm.” Cậu ăn no, ánh mặt trời lại ấm áp chiếu vào người, trên bụng còn có một bàn tay to lớn nhẹ nhàng xoa, dần dần cậu liền cảm thấy buồn ngủ.

Nghe ra cậu buồn ngủ, Tư Văn ôm cậu vào lòng, chỉnh tư thế thoải mái: “Lần sau bắt được thú gầy, lông em đừng vứt đi, anh muốn dùng.”

Đầu Vân đã hơi mơ hồ, cố lấy tinh thần nói: “Giờ bây hầu như không có gì, chúng nó đều về hang còn lại cũng không nhảy vào bây nữa, lâu rồi em chưa bắt được thú gầy.”

Tư Văn xoa xoa đầu cậu: “Em để da thú ở đâu?”

Vân bắt mắt cọ cọ, hàm hàm hồ hồ nói: “Ở phòng cách vách phòng ngủ.”

Tư Văn không nói gì nữa, chỉ trấn an xoa xoa người trong lòng. Cậu nhú mày rồi lại giãn ra, an ổn ngủ trong lòng anh. Anh nhìn khuôn mặt cậu, khoe miệng cong cong, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mặt cậu, tràn đầy yêu thương.

Đợi đến lúc Vân ngủ say, Tư Văn ôm cậu về phòng ngủ, đắp da thú, xoay người đến phòng bên cạnh.

Căn phòng này không lớn, bên trong để một đồng da thú xếp ngay ngắn chỉnh tề và một cái giá nhỏ, thoát nhìn hơi trống trải. Trên giá đặt một ít bình gốm không lớn không nhỏ. Tư Văn xem qua, phần lớn là một ít đá màu sắc sáng bóng, anh còn nhìn thấy không ít bảo thạch, nhưng rõ ràng là những thứ này ở thú thể cũng không đáng giá tiền.

Tư Văn đi qua, lật lật mấy tấm da thú. Da thú nhảy chiếm đại bộ phận, còn lại rất nhiều loại nhưng mỗi loại cũng chỉ có một hai tấm, tổng cộng vào cũng khoảng sáu bảy mươi tấm. Trong lòng Tư Văn dâng lên niềm tự hào, nhưng cũng có cả đau lòng, đây đều là đồ cho người khác, cố gắng và vất vả phải trả giá không nói cũng biết. Nhưng dù như thế thì trong đồng da thú này cũng không có loại nào đặc biệt giữ ấm. Dù sao loại da thú như thế cần đổi bằng rất nhiều thứ khác, Vân còn cần nuôi sống chính mình nên không có là đương nhiên.

Lấy da thú nhảy ra giữ giữ, lại nghĩ đến người Vân, Tư Văn cảm thấy thứ này cần phải săn thêm, da thú giữ ấm cũng khá tốt, mùa đông chắc chắn hữu dụng. Chỗ của anh còn mấy tấm da hồ ly, làm áo choàng, lại đi săn một con gấu, lấy một tấm da gấu cho một nửa tương lai của anh qua mùa đông.

Tất nhiên, chỉ da thú còn chưa đủ, kháng phải nhanh chóng làm ra. Lông thú gầy cũng rất hữu dụng, anh không biết trong áo lông bình thường có lông gì, nhưng lông gà chắc cũng dùng được. Không có bông nên cũng chỉ có thể dùng lông gà thay thế, dù sao cũng không thể chỉ dùng da thú, giữ ấm không tốt lắm.

Nghĩ xong phải làm như thế nào, Tư Văn xoay người đi ra ngoài, nhìn Vân còn đang ngủ say bèn đi ra phía bờ sông. Tháng săn bắt sắp tới, có nghĩa việc đào bẫy xung quanh bộ lạc cũng sắp bắt đầu, mà tường vây cũng bị đặt vào kế hoạch của anh. Anh nghĩ tốt nhất là xây xong tường rồi mới đào bẫy ở bên ngoài, cho nên phải xây tường trước. Nhưng anh vẫn chưa biết gì về cách làm gạch nên anh quyết định mày mò xem sao.

Anh nhớ rõ gạch là do đất nung thành, đất khô là không thể thành hình nên chỉ có thể dùng đất ướt, thể nhưng là ướt đến mức độ nào thì anh đúng là không biết. Vậy nên anh định thử dùng các loại đất có độ ẩm bất đồng làm ra hình gạch, sau đó phơi khô nung thử, nung ra được thì tốt, không được thì lại nung tiếp.

Nhưng trước khi chuẩn bị đất thì phải làm khuôn. Cắt lát gỗ, làm thành một hình chữ nhật kích thước phù hợp, lại moi rỗng phần giữa, chỉ để lại một khuôn có độ dày các cạnh vừa phải là xong. Dựa theo khoảng cách giữa đất và bờ sông, Tư Văn đào một các loại đất có độ ẩm khác nhau, sau đó loại nào không cần thêm nước liền trực tiếp bỏ vào khuôn, loại vào cần thêm nước thì thêm nước, cho lượng nước bất đồng xong cũng bỏ vào khuôn.

Có vài loại nước quá nhiều hoặc quá ít nên không lấy ra khỏi khuôn được, Tư Văn lại làm thêm bảy tám cái khuôn dày, sau đó để khuôn đã có đất ở cạnh sông, cắm thêm một nhánh liễu, chứng minh thứ này là có chủ, người khác không thể phá hủy hay động vào, nếu không tức là khiêu khích thú nhân, hai người sẽ đánh nhau một trận. Vậy nên trừ khi là giữa hai bên có cừu oán, bình thường không ai động vào đồ đã có chủ, ai bảo mũi thú nhân linh mẫn, ngửi ra được xung quanh có mùi của ai.

Xong việc, Tư Văn trở về gọi Vân dậy, hai người cùng nhau đến khu an toàn. Tư Văn cùng Vân đào khoai lang và khoai tây một lúc liền rời đi. Cuộn da thú nhỏ kia anh đã xem xong, dù hơi khiếp sợ nhưng cũng chân tâm cảm tạ vị nhân huynh kia. Nếu không có người đó chỉ sợ nơi này lúc anh xuyên tới còn nguyên thủy hơn, nếu cái gì cũng dựa vào gào rú mà không có ngôn ngữ thì đúng là trời cũng muốn diệt anh, may mà ông trời đối với anh cũng không tệ.

Ghi chép trên da thú khá ít và cũng dễ hiểu nhưng Tư Văn vẫn muốn hỏi tế tự một số việc nên anh lật cuộn da thú từ nhà mình ra, chậm rì rì đi đến nhà tế tự.

**

Zổ: thực ra t thấy tác giả lăm chỗ khá là ngây thơ, ví dụ như lần này, gầm rú mà anh thư sinh nghe được biết đâu cũng là một loại ngôn ngữ, ví như người tq chả hay nói tiếng Anh nghe như tiếng chim đấy còn gì. Nói chung là tr cũng không xuất sắc, t thích chủ yếu vì sủng thụ và nó là một trong những tr thú nhân chủ công hiếm hoi mà thôi.

26. Chương 26

Tư Văn tới không khéo, vừa đến cửa đã thấy tế tự và người đàn ông của ông đang ôm hôn nhau. Thú nhân cường tráng ôm chặt đầu người trong lòng, hôn nồng nàn. Người đàn ông trong lòng ông cũng không trốn tránh, hai tay ôm chặt cổ thú nhân, nhiệt tình hôn trả, phát ra tiếng động do kịch liệt mút vào. Trên mặt Tư Văn hiện lên vẻ không được tự nhiên, xoay người đi đến bãi đất trống bên cạnh ngăn người.

Là trai thẳng, Tư Văn chưa từng nhìn cảnh hai người đàn ông hôn nhau kịch liệt như vậy, giờ nhìn thấy quả thật bị dọa sợ. Nhưng chỉ trong nháy mắt, anh nghĩ tới Vân, đổi hai khuôn mặt kia thành mặt anh và Vân, dục niệm mạnh mẽ kéo đến. Dục niệm cường liệt như vậy cơ hồ làm anh kinh sợ, lập tức cười khổ, thân thể này thành niên đã lâu nhưng bởi vì thiếu hụt nên vẫn là xử nam, thật vất vả gặp người mình thích nên dục vọng thật đáng sợ. Nhưng như vậy xem anh chính mình cũng không cần lo lắng không cứng được với một người đàn ông, chỉ cầu nguyện khi nhìn thấy một thân thể có cấu tạo như mình thì vẫn có thể cứng rắn như cũ.

Vứt mấy thứ linh tinh ra khỏi óc, tính thời gian thấy chắc là đã có thể. Mũi và lỗ tai thú nhân đều rất tinh, anh vừa đứng ở kia một lúc có lẽ đối phương đã biết. Đứng ở cửa ngó ngó, quả nhiên hai người bên trong đã tách ra, đang ngồi ở đó không biết nói về điều gì.

Thấy anh tiến vào, tế tự liền cười tùm tùm hỏi: “Xem xong ghi chép rồi?”

Tư Văn gật đầu, nụ cười của tế tự rất tự nhiên, không hề xấu hổ. Ngồi xuống trước mặt tế tự, Tư Văn đưa trả cuộn da thú: “Coi như xem xong, trong đó có những chỗ ghi lại về thú triều, không chừng lần này có thể dùng tới.”

“Không ngờ Vân còn nhớ rõ những chữ này, cũng đã mười mấy năm, ta còn tưởng nó quên hết rồi chứ.” Tế tự có chút cảm khái, nhớ tới đứa bé năm đó nhỏ nhỏ mềm mềm, trong nháy mắt đã lớn như vậy, trong lòng cũng rất vui mừng.

“Vân thường nói với ta rằng ngài đối với em ấy rất tốt, em ấy cũng rất thích học chữ.” Lời này của Tư Văn nửa thật nửa giả. Vân đúng là từng nói với anh rằng tế tự rất tốt với cậu, thế nhưng chữ thì...Vân tỏ vẻ cậu không hề thích viết chữ tạo nào, quá khó.

“Vậy là tốt rồi, thú triều sắp tới, ta đã nghe tộc trưởng nói phương pháp người đề nghị, rất tốt, vừa có thể giết chết dã thú lại có thể thêm nhiều thịt. Nếu có gì không làm được thì nói với ta. Bộ lạc nhiều người như vậy, chắc chắn có thể giải quyết.” Tâm tình tế tự hiển nhiên rất tốt, luôn miệng cười.

Thú nhân bên cạnh ông vẫn không mở miệng lúc này bỗng nhiên nói: “Phương pháp đúng là rất tốt, nếu cần ta có thể giúp.”

Tư Văn ngoài ý muốn nhìn ông một cái, thấy sự tán thưởng không dễ phát hiện trong mắt ông, hiểu rõ cười cười, nói: “Đương nhiên, nhưng hôm nay tìm tế tự cũng không có việc gì, chỉ là muốn hỏi xem tên của ta viết như thế nào?”

Tế tự kỳ quái nhìn anh một cái, kinh ngạc hỏi: “Sao bỗng nhiên muốn hỏi thế?”

“Nghe tộc trưởng nói tên này là do a phụ ta đặt, ý là thiện lương đừng cảm. Mấy ngày nay xem ghi chép bỗng nhiên muốn biết tên mình viết như thế nào.” Giọng nói của anh rất bình thản, tế tự lại cảm thấy trong mắt anh có chút khấn trương, không rõ nghĩ nghĩ cũng không nghĩ ra, nhưng ông rất nhanh đã bình thường lại, trước đây ông cũng hỏi a ba rằng tên mình có nghĩa gì mà, vậy nên cũng không nói nhiều, chấm ngón tay vào nước viết ra hai chữ “Tư Văn”.

Hai chữ viết xong thì Tư Văn liền không còn gì để nói, đồng âm nhưng khác chữ. Lại cảm thán thêm một lần về sự bác đại tinh thâm của chữ Hán, Tư Văn lại nói chuyện với tế tự thêm một lúc nữa, người đàn ông của tế tự không nói lời nào, chỉ là khí tức quanh thân càng ngày càng lạnh. Tư Văn hiểu ra, thức thời ra về.

Nhìn sắc trời, Tư Văn quyết định về căn nhà đá của mình thử đào hầm trước, phải nhanh một chút để khoai lang và khoai tây nhà Văn có chỗ để.

Anh không biết đào hầm cần chú ý những gì, ví dụ như phải đào ở đâu, chọn loại đất nào, đào sâu bao nhiêu nên chỉ có thể cố gắng mà nhớ lại. Trong thôn anh trước kia nhà nào cũng có hầm, cơ bản đều đào trong sân ở một góc hẻo lánh, rất thuận tiện. Anh suy suy nghĩ nghĩ, cảm thấy ở đây cũng giống nhà anh, là đất vàng phổ thông, cũng không thấy có gì khác. Huống chi nước Z lớn như vậy, đất mỗi nơi mỗi khác nhưng ở cổ đại lại có rất nhiều địa phương có hầm, vậy nên chắc chắn đất ở nơi này cũng có thể đào.

Quyết định xong, Tư Văn cảm nhận dòng nước ấm quen thuộc chảy trong cơ thể, nháy mắt đã biến thành một con hổ màu vàng cực lớn. Con hổ đi loang quanh trong sân vài vòng, vồ vồ móng vuốt lên chỗ này chỗ kia, cuối cùng hạ quyết tâm đứng ở phía bên trái sân. Con hổ giơ chi trước, móng cuốt bén nhọn lóe lên ánh sáng lạnh, hàn quang chọi lóe, con hổ đã rập trên mặt đất điên cuồng đào đất.

Lúc đào Tư Văn rất chú ý, không đào quá lớn, chỉ cố gắng chứa đủ thú hình của anh là được. Anh nhớ rõ cửa hầm nhà anh khoảng trên dưới năm mét nên lúc đào được ba mét Tư Văn liền bắt đầu khoét sang các bên. Móng vuốt của Dực Hổ cực nhanh cho nên chỉ lát sau một căn phòng ngang ba mét, dài năm mét, cao ba mét đã xuất hiện. Toàn bộ hầm ở dưới lòng đất, chiều sâu tổng cộng là sáu mét. Đối với thành quả của lần đầu tiên, Tư Văn rất vừa lòng, thế nhưng ngay sau đó anh liền phát hiện vấn đề.

Càng đào xuống sâu thì đất càng ẩm ướt, độ ẩm càng cao. Tuy đến mùa đông trong hầm sẽ ẩm áp nhưng ở nơi vừa ướt vừa ẩm thì chỉ sợ khoai tây, khoai lang sẽ nảy mầm càng nhanh. Vậy nên khô ráo là quan trọng nhất và cũng không thể thiếu nhất. Có lẽ là cảm thấy đất hơi ẩm nên sau khi Tư Văn mài nhẵn trần lại dùng phiến đá đập mạnh để không có bùn đất từ trần rơi xuống, nhưng anh vẫn cảm thấy còn cần dùng cọc gỗ chống đỡ.

Đất ướt nên tính dính cũng cao, dính cùng một chỗ sẽ không rơi ra, nhưng nếu làm khô trừ ẩm sẽ ảnh hưởng đến đất, làm đất khô hơn, đến lúc đó có rơi hay không thì cũng chưa chắc. Hơn nữa, tuy phía trên hầm chỉ có ba mét đất nhưng anh vẫn sợ sập, thật sự là anh chưa từng làm qua. Vì thế, để bảo đảm an toàn, anh lập tức đi đốn gỗ về, tay thú vung lên, gỗ như cái trắng mà bị cắt thành từng đoạn dài ba mét.

Tư Văn chặt những đoạn gỗ thừa thành cọc, sau đó trải cọc vào trong hầm làm đệm, lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Chờ đợi nửa tháng xem có rắn chắc hay không, bây giờ phải nhanh chóng tìm thứ gì để trừ ẩm, sau đó đặt khoai tây và rau dưa vào xem hiệu quả thế nào. Nghĩ như thế Tư Văn lại cảm thấy đau đầu. Thứ dùng để trừ ẩm đúng là không dễ tìm, cũng không biết lúc nào mới có thể tìm ra.

Hơn nữa hầm sâu như vậy, nếu Văn muốn xuống thì anh còn phải làm thang. Nhưng không có đinh, anh lại không phải thợ mộc, làm thế nào được? Dù có phương pháp thì anh cũng không dám làm bừa, sau này Văn phải dùng nó để bò lên bò xuống, vạn nhất không chắc chắn, nửa đường ngã xuống thì anh còn không đau lòng chết.

Nhìn thời gian, Tư Văn đi ra cửa khu an toàn đón Văn. Văn còn chưa kịp phản ứng, Tư Văn đã một tay cầm túi, một tay dắt cậu về nhà. Văn lẳng lẳng nhìn tay hai người đang nắm lẫn nhau, trong lòng càng lúc càng vui vẻ, nhìn sườn mặt kiên nghị của anh, cậu mỉm cười: “Lúc trước, anh dạy em làm bẫy, có phải...” Không biết cậu nhớ tới điều gì lại im lặng không nói tiếp.

Tư Văn kinh ngạc nhìn cậu, cười nói: “Sao bỗng nhiên lại nhớ tới lúc đó? Nhờ việc dạy cạm bẫy mà hai chúng ta cũng dần dần quen biết nhau, nếu không không biết có được như bây giờ mà” Anh bỗng nhiên cúi

đầu, ghé vào tai cậu mà nỉ non: “tự định chung thân...” Sau này ngẫm lại, ngay cả chính anh cũng không biết vì sao mình sẽ làm ra động tác trêu ghẹo phiến tình này. Rõ ràng lúc đầu chỉ đối mặt với Vân anh đã luống cuống, chẳng lẽ tình yêu sẽ khiến đàn ông ở một mặt nào đó vô sự tự thông?

Giọng đàn ông trầm thấp dễ nghe, lại thì thào nhẹ nhàng bên tai cậu, nhiệt độ ấm áp mơn trớn trên làn da, cả người cậu đều bắt đầu run rẩy. Cậu căn bản không ngờ được anh sẽ hành động thân mật như vậy. Tư Văn nhìn đôi mắt mê mang của cậu, nhin không được cúi đầu nở nụ cười, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm xúc, nhớ tới một màn buổi sáng nhìn thấy.

Tay dài giơ ra, người đã bị anh ôm vào trong ngực, bàn tay cố định đầu cậu, lập tức liền cắn lên môi đối phương. Đúng là cắn, Vân có thể cảm giác được anh dùng răng nanh nhẹ nhàng mài đôi môi cậu, tựa như đang ăn một món thịt ngon lành, không nở ăn hết mà muốn tận hưởng từng chút từng chút một. Nhiệt độ trên môi cũng mài cắn làm cậu cứng người không nhúc nhích, hoàn toàn quên phản ứng.

Nhưng Tư Văn có vẻ như cũng không muốn đợi đến lúc cậu đáp lại. Đầu lưỡi liếm láp trên môi cậu, đột nhiên cắn mạnh một cái. Vân bị đau, không tự chủ được mà mở miệng. Đầu lưỡi trơn trượt lập tức chui vào. Vân kinh ngạc mở to đôi mắt, trong mắt Tư Văn lại hiện ra ý cười, liếm láp cắn thận trọng trong khoang miệng cậu, đầu lưỡi liếm qua hàm trên, cảm giác tê tê đại đại lập tức chiếm toàn bộ cảm quan của cậu.

Người đàn ông cũng không buông tha cậu mà cuốn lấy đầu lưỡi cậu điên cuồng mút vào. Vân sao có thể là đối thủ của anh, bị hôn đến choáng váng đầu óc, hai tay không tự chủ được mà ôm chặt lưng Tư Văn, thừa nhận sự tiến công càng lúc càng hung mãnh của anh.

Tư Văn chưa từng cảm thấy hôn môi là một việc tuyệt vời đến vậy, anh quả thực không muốn dừng lại, nhưng cảm thấy Vân bắt đầu hít thở không thông, anh không thể không buông cậu ra. Mặt Vân đỏ rực, trong mắt có hơi nước, khóe mắt hơi đỏ lên, thoát nhìn hơi cong cong. Tư Văn bỗng nhiên cảm thấy khuôn mặt này có sự thanh lãnh và câu nhân không nói thành lời, thiếu chút nữa không nhin được mà nhào lên.

Nhưng anh cũng biết có chừng mực, nhẹ nhàng xoa xoa đầu đối phương, cúi đầu bật cười, bỗng nhiên biến thành một con hổ cực lớn. Con hổ ngậm túi da thú vào miệng, đuôi vòng quanh thắt lưng Vân, đặt cậu lên lưng mình, gầm rú một tiếng, chạy về phía bộ lạc.

**

Zổ: éo nào, edit chương này nhục vl ~ 24,25t mà ế sừng ế sĩa, toàn hôn cháu, nhục éo tả nổi.

Tôi tìm được bợ chủ công kia rồi, là “Cổ hồi đương chữ”, đang định edit thì phát hiện có nhà edit rồi ~ anh công là đầu bếp nha, ngắn nên đọc cũng nhanh ~

27. Chương 27

chúc mừng ngày lễ độc thân và ngày tổng công ~

Tháng sáu bắt đầu, cũng có nghĩa chỉ một tháng nữa thì mảnh đất rộng lớn này sẽ nghênh đón mùa đông giá rét và dài lâu. Người tộc Mèo Rừng đã lục tục toàn bộ đến tộc Dực Hổ, mà giống đực tộc Dực Hổ cũng càng ngày càng bận rộn, cũng càng ra sức săn thú, vừa để hấp dẫn giống cái tộc Mèo Rừng vừa để chuẩn bị cho thú triều.

Trong bộ lạc ai cũng biết mùa đông năm nay có thể sẽ có thú triều, nhưng khiến Tư Văn kinh ngạc là không ai hoảng loạn, tất cả mọi người đều bình tĩnh làm việc của mình. Giống đực cố gắng săn thú, giống cái cố gắng hái quả đào khoai, thú con ngoan ngoãn cùng thú nhân già học kỹ xảo, giúp a ba cất giữ thực vật. Trong bộ lạc vẫn như cũ, hài hòa ổn định, khiến Tư Văn cũng cảm thấy an tâm.

Anh chưa từng trải qua thú triều, thậm chí còn chưa quá hiểu được thế giới này. Những gì anh biết chỉ là đại bộ phận tình huống của tộc Dực Hổ. Làm một người sinh hoạt vài chục năm ở thời đại hòa bình, dù anh biến thành dã thú sinh tồn nửa năm thì trong nội tâm vẫn sợ hãi chiến tranh, huống chi anh còn có người muốn bảo vệ. Nói không hề sợ hãi thì chỉ là lừa mình dối người, nhưng nhìn thấy mỗi người trong bộ lạc đều đang cố gắng làm việc của mình, anh bỗng nhiên cảm thấy thú triều cũng không đáng sợ như vậy.

Con người là loài sinh vật ti tiện lại cao quý, có tâm tư dơ bẩn nhất nhưng lại có phẩm cách cao thượng nhất. Thú nhân là do dã thú dung hợp với con người, sự cường tráng của dã thú kết hợp với sự giả dối của con người, anh cũng không tin thú nhân lại thất bại trước đám dã thú chỉ ỷ vào sức mạnh kia. Huống hồ anh còn là người xuyên việt, tuy hạn chế vì chuyên nghiệp mà không có quá nhiều bàn tay vàng, không thể đạt tới trình bộ xưng bá thú thế, vậy nhưng chẳng nhẽ ngay cả dã thú cũng không đối phó được?

Vậy nhưng anh cũng biết rõ, thú triều tất nhiên sẽ mang tới thương vong. Những gì anh muốn làm là dùng hết những gì mình biết, dùng hết khả năng của mình để mang lại cho những thú nhân thuần phác này thêm một phần cơ hội sinh tồn, sau đó nâng cao thực lực của mình, cố gắng sống sót bảo vệ người mình yêu. Chiến hào là phải đào, tường vây cũng phải xây, vũ khí tầm xa có lực sát thương là phải làm, mà thời gian thì lại không có nhiều. Thời điểm xuyên qua của anh đúng là không tốt tí nào.

Bacon miệng ngậm một cọng cỏ, đẩy đẩy mặt liệt bên cạnh: “Nhìn ra chỗ này có gì khác thường à?”

Hôm nay là ngày đầu tiên của tháng săn bắt, thương thế của Tư Văn và Og đã khỏi hẳn, theo lý thuyết hẳn là đi săn thú, nhưng vì chiến hào nên bọn họ bị tộc trưởng phái đến xem đào như thế nào, quyết định xong thì buổi chiều sẽ khởi công. Vậy nhưng ba người mới đến một lúc, Tư Văn liền nhìn chăm chăm vào đất dưới chân, một lúc lâu như thế cũng không biết đang nhìn cái gì.

Og thản nhiên nhìn anh một cái, không nói gì, Bacon tiếp tục đẩy: “Cậu ta nhìn khối đất kia lâu như vậy rồi, có phải là nơi này không giống những chỗ khác không? Nhưng tôi nhìn nửa ngày cũng không nhận ra. Tộc trưởng bảo chúng ta ra để đào hầm, đứng đây ngắm cỏ làm gì?”

Og như cũ không thêm nói gì, Bacon cũng không để ý. Anh và Og từ nhỏ đã đánh nhau vô số lần nhưng anh biết, trừ khi liên quan đến Sitter, nếu không Og sẽ không dễ dàng để ý người khác, vậy nên anh cũng không chờ Og trả lời, chỉ vì nơi này ngoài hai người họ thì chỉ còn Tư Văn đang nhìn chăm chăm xuống chân. Nếu có người thứ ba, anh mới không thêm nói chuyện với tên đầu gỗ này, anh thật sự là ghen, lâu như vậy không nói chuyện mà cứ đứng không đúng là phát chán.

Tư Văn tựa hồ nghe được tiếng lòng anh, ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Hôm nay không thể đào.”

Og kinh ngạc nhìn anh, Bacon nhú nhú mày, thu liễm sự cợt nhả ngày thường, cả người có chút âm trầm: “Có vấn đề?”

Tư Văn lắc đầu: “Không có vấn đề, nhưng bây giờ chưa thể đào. Chúng ta đi tìm tộc trưởng trước.”

Tuy khó hiểu nhưng hai người vẫn cùng Tư Văn đến chỗ tộc trưởng.

Tộc trưởng tộc Mèo Rừng sau khi đến tộc Dực Hổ, kinh ngạc phát hiện giống cái nơi này cư nhiên cũng có thể đi săn. Tuy chỉ săn được động vật loại nhỏ như thú gầy linh tinh, nhưng động vật loại này chỉ yếu với giống đực tộc Dực Hổ, còn với tộc Mèo Rừng lại là tuyệt vời. Giống đực tộc Mèo Rừng không ăn nhiều như giống đực tộc Dực Hổ, khoảng ba bốn con thú gầy là được, giống cái ăn càng ít. Vậy nên loại phương pháp giản tiện an toàn không mất sức có thể bắt đến thú gầy này đúng là khiến ông phát thèm.

Vậy nhưng dù cho giữa các bộ lạc là quan hệ hữu hảo, hòa bình, rất nhiều đồ vật đều hưởng chung, nhưng một việc rất quan trọng với bộ lạc thì không thể. Loại phương pháp này đối với đại đại bộ tộc ở thú thế này cực kì hữu dụng, vậy nên muốn biết chỉ sợ cũng không dễ.

Tộc trưởng tất nhiên không ngốc. Loại phương pháp này tuy giản tiện nhưng không phải lúc nào cũng bắt được, hơn nữa khu an toàn cũng chỉ lớn bằng đó, thường xuyên làm cạn bầy thì không lâu lắm động vật ở đó sẽ trở lên thưa thớt. Vả lại, động vật cũng có trí tuệ, cũng sẽ chậm rãi học được cách tránh né cạn bầy, lâu dần, con mồi bắt được sẽ càng ngày càng ít. Quan trọng nhất là, theo lời Tư Văn, động vật loại nhỏ giảm nhanh, động vật loại lớn ăn thịt chúng nó cũng sẽ ít đi, cứ tuần hòa như vậy, tất cả động vật sẽ giảm số lượng, việc này đối với thú nhân mà nói thì là một trừng phạt cực kỳ tàn khốc.

Thức ăn chính của thú nhân là các loại động vật trong rừng rậm, nếu động vật ít đi, thì đến lúc đó, dù thực lực có mạnh đến đâu mà không có động vật thì cũng sẽ chết đói. Từ lâu tộc trưởng đã quyết định là qua mùa đông này sẽ hạn chế hoặc cấm làm bẫy một thời gian, đợi đến lúc mấy loại như thú gầy nhiều hơn lại tính. Loại phương pháp này mặc dù giản đơn thuận tiện, nhưng cũng có khuyết điểm, nói cho tộc Mèo Rừng cũng không sao.

Vậy nên, tộc trưởng tộc Mèo Rừng ngoài dự đoán mà nhận được phương pháp cạm bẫy, đồng thời còn có cả lời khuyên. Tuy thế nhưng ông vẫn mừng rỡ đến không phân biệt nổi phương hướng. Tuy không thể làm lâu dài nhưng một năm vài lần thì vẫn có thể, đến lúc làm đại tập hợp, thu hoạch cũng đã rất khả quan, qua mùa đông cũng đã thoải mái hơn.

Bên này tộc trưởng tộc Mèo Rừng còn muốn hỏi chi tiết hơn, bọn Tư Văn đã vào tới. Trên mặt tộc trưởng lập tức xuất hiện nụ cười, hỏi: “Thế nào, chọn được chỗ chưa? Được rồi thì chiều nay ta liền an bài người theo các người.”

Bacon tùy tiện ngồi xuống một chỗ, cười nói: “Tộc trưởng, cần gì gấp thế, đợi thương lượng xong cũng không muộn.”

“Thương lượng cái gì? Không phải đã nói xong hết rồi sao? Ra vấn đề gì?” Tộc trưởng lập tức khẩn trương. Việc đào hào lẽ ra phải không có chuyện gì chứ, nhưng bây giờ bỗng nhiên có chuyện, chẳng lẽ xảy ra việc lớn gì làm không đào được?

Tư Văn vội vàng mở miệng: “Không có vấn đề, chỉ là ta cảm thấy chưa nên đào mà nên xây tường vây trước đã.”

“Tường vây?” Tộc trưởng hơi nghi hoặc, Og và Bacon lại có chút dăm chiêu.

Hai người liếc nhìn nhau, Og trên mặt hơi hơi kích động nói: “Có phải giống vây săn mà vây bộ lạc lại không?”

Tư Văn kinh ngạc, Bacon lại kích động nói: “Sân vây xong thì rất nhiều thú con chạy loạn sẽ bị che ở ngoài, vậy nếu xây tường vây, chúng ta xây rắn chắc chút thì có phải là có thể ngăn cản mãnh thú hay không?”

Tư Văn bình thường trở lại, thì ra là từ việc đó mà liên tưởng ra. Như vậy cũng tốt, chia sẻ sự chú mục của mọi người trên người mình là việc làm anh cực vui vẻ. Anh gật đầu, nói: “Đương nhiên, chỉ cần làm cho vững chắc thì mãnh thú không vào được. Tường vây xây ngoài khu an toàn, lại đào một cái hào ở bên ngoài, như vậy mãnh thú sẽ không thể thừa dịp chúng ta sơ sẩy mà chạy vào bộ lạc. Giống cái và thú con cũng sẽ an toàn hơn.”

Hơn nữa nếu xây tường cao một chút thì những mãnh thú không có cánh sẽ không vào được, còn có thể để giống đực tộc Mèo Rừng đứng trên ném trúc mâu. Bọn họ tuy không có sức khỏe lớn như tộc Dực Hổ nhưng thân thể thì nhẹ nhàng linh hoạt hơn, ném trúc mâu cũng đủ, luyện được chính xác thì có thể giết chết một bộ phận. Thế nhưng lời này anh cũng không nói ra, lí do rất đơn giản, chưa làm ra trúc mâu, nói cũng vô ích, cứ đợi làm ra trúc mâu, thí nghiệm lực sát thương rồi nói sau.

Tộc trưởng sao có thể từ chối, lập tức cười đồng ý, liền mồm khen ba người bọn anh, thúc giục nói: “Vậy còn chờ cái gì, mau làm! Cần gì thì nói với ta, bộ lạc tuyệt đối duy trì.”

Og lại cau mày, nói với Tư Văn: “Tường vây có thể xây xung quanh bộ lạc không? Không thể vây cả khu an toàn được. Như vậy, động vật không vào được, động vật khu an toàn sẽ ít đi, không tốt cho thú con học săn.”

Nghe Og nói thế, Tư Văn mới phát hiện, nếu vây cả khu an toàn thì không chỉ công trình quá lớn mà còn ảnh hưởng tới cả số lượng và chủng loại động vật trong khu an toàn, nói không chừng đến ngày nào đó còn không có động vật.

Biết mình sơ sót, Tư Văn lập tức gật đầu, tỏ ý không nên vây cả khu an toàn. Mấy người thương lượng một lúc, quyết định xây tường vây hơi cách bộ lạc một khoảng, không thể kẻ sát, nếu không sau này có thú con, không có chỗ để xây nhà cửa cho nên tất yếu phải chừa đất trống.

Xác định địa điểm, sau đó là bàn về vật liệu xây tường. Bây giờ thời tiết có gió lại khô ráo, mấy cục gạch anh làm đã khô từ lâu, anh cũng thử nung nhưng đáng tiếc là không có một trường hợp thành công. Nói cách khác, vật liệu xây tường vây còn phải tìm lần nữa.

**

Zô: tôi chơi thân với 3 con A,B,C. Con A mới lấy chồng tháng trước. Con B định cuối năm, không ngờ mới sáng sớm nó đã gọi tôi báo tin sắp cưới con C. (Con C yêu anh con B). OMG! Thất nghiệp mà phong bì cứ

bay từng chiếc thể này thì tôi sống bằng gì??

28. Chương 28

Tâm trạng hiện tại của Tư Văn có thể hình dung bằng câu “sau cơn mưa thấy cầu vồng”. Trước kia vẫn chỉ đem suy nghĩ gắn chặt với gạch, lại xem nhẹ thứ đơn giản bình thường nhất, đá. Nhà ở nơi này toàn bộ là nhà đá, mật độ đá rất lớn, cùng loại với đá bản, bề mặt sáng bóng láng mịn, còn cứng rắn. Nếu dùng đá như thế xây tường vậy thì chỉ cần dính đủ chặt thì còn rắn chắc hơn cả dùng gạch.

Đề nghị được mọi người tán thành, tộc trưởng vui vẻ không khép nổi miệng. Còn vấn đề tư liệu mà Tư Văn lo lắng thì mọi người lại mặt đầy ý mừng. Tộc trưởng vội vàng khẩn cấp dẫn bọn họ đến một chỗ, đến nơi Tư Văn mới hiểu được nguyên nhân mà tộc trưởng không hề lo lắng.

Hiện tại bọn họ đang đứng dưới chân một ngọn núi. Núi không cao nhưng kéo cực dài, thoát nhìn rất nguy nga. Thế nhưng ngọn núi này lại không xanh um tươi tốt như những ngọn núi khác, vì trên núi trừ đá ra thì không có bất cứ loại động vật hay thực vật nào. Áp chế sự khiếp sợ trong nội tâm, Tư Văn bắt đầu xem xét chất đá. Loại đá này không khác loại đá làm nhà lắm, sự khác nhau duy nhất là đá ở đây còn chưa bị cắt, toàn bộ là những khối lớn bất quy tắc.

Xem ra vật liệu làm nhà của thú nhân đều lấy ở đây. Nếu đã thế thì không cần lo lắng vấn đề có cắt được đá hay không. Mấy người tộc trưởng cũng rất vừa lòng, tường vậy đúng là nhất cử đa tiện. Không chỉ tại thú triều mà bất kì thời điểm nào đều có thể bảo vệ bộ lạc. Phải biết, dù bây giờ đang hòa bình nhưng ai biết được một ngày nào đó sẽ không xuất hiện chiến tranh bộ lạc chứ. Mấy năm trước không phải tộc Dực Lang và tộc Lang đánh nhau sao, trừ bỏ đôi cánh kia thì hai tộc cũng không khác nhau mấy, đánh cái gì chứ. Người xem bọn họ, quan hệ với tộc Hồ tốt bao nhiêu! Nhưng phòng ngừa chu đáo thì tộc trưởng vẫn phi thường thích.

Lúc bọn Tư Văn đến, tộc trưởng tộc Mèo Rừng còn chưa đi nên tất nhiên cũng theo tới. Giờ nhìn đến những tảng đá này, ánh mắt ông có thể ví như phát sáng. Tộc Mèo Rừng khác tộc Dực Hồ, mãnh thú loại lớn mà vọt vào bộ lạc tất nhiên sẽ tạo ra thương vong, vậy nhưng nếu có tường vậy thì mãnh thú cũng không thể dễ dàng vọt vào, đúng là không thể tốt hơn. Nghĩ như thế, ánh mắt ông lại nhìn về phía ba người Tư Văn, quả thực như là nhìn một miếng thịt lớn. Nếu ba người đó có thể kết thành bạn đời với giống cái tộc Mèo Rừng thì có khả năng cực lớn là sẽ ở lại tộc Mèo Rừng, như thế, cạm bẫy và tường vậy, cái gì bọn họ cũng sẽ có.

Vì thế ông quyết định, lúc về sẽ cẩn thận mà tuyên dương ba người này trước mặt giống cái bộ lạc mình, tranh thủ bảo giống cái trong bộ lạc thường xuất hiện trước mặt ba người đó. Giống cái bộ lạc ông xinh đẹp có tiếng, ông cũng không tin có nhiều người không thích. Tựa như giống cái theo bản năng theo đuổi thú nhân cường đại, thú nhân cũng sẽ theo bản năng mà theo đuổi giống cái xinh đẹp.

Ý tưởng của tộc trưởng tộc Mèo Rừng đương nhiên sẽ không để bốn người này biết. Tộc trưởng quyết định chuyện này cũng như chuyện đào hào, giao cho ba người họ đi làm: “Bắt đầu từ ngày mai, người trong bộ lạc chia làm ba bộ phận. Một bộ phận ra ngoài săn, một bộ phận theo các người xây tường vậy, một bộ phận lưu lại bộ lạc.”

Quyết định xây tường vậy thì phải bắt đầu chuẩn bị. Tư Văn lại thêm một lần nữa kiến thức sự lợi hại của tay thú của thú nhân. Những tảng đá này dưới móng vuốt của thú nhân mềm như bã đậu, ngoan như bột mì, tùy ý để bọn họ đùa nghịch.

Cắt xong đá thì phải dán dính, sau đó thí nghiệm lực thừa nhận của chúng là bao nhiêu. Việc này do Tư Văn đề xuất. Ở hiện đại, có đủ loại phương pháp có thể dính chặt đá với nhau, nhưng đến thú thể thì mấy việc dán dính này trở nên không đáng tin, không thử thì anh đúng là lo lắng.

Đảm đương trách nhiệm là nước dính ở thú thể là rẽ một loại cỏ tên là cỏ dính dính. Rễ của loại cỏ này rất thô, thú nhân rửa xong, đặt trong bát dùng đá giã mạnh, chỉ chốc lát rẽ cỏ sẽ biến thành chất lỏng sệt màu trắng đậm. Có thể là vì rễ rất nhỏ nên sau khi giã thành chất lỏng thì cơ hồ không có cặn bã, rất thuận tiện.

Kỳ lạ nhất là lúc chất lỏng vừa già từ rế cỏ ra thì không hề có tính dính, nhưng trong quá trình chất lỏng khô lại thì tính dính sẽ càng mạnh, đạt tới đỉnh. Đương nhiên, đây chỉ là trong tình huống dính đồ vật, nếu chỉ để chất lỏng ở một chỗ thì sau này chỉ còn lại một chất rắn màu trắng, không hề dính chút nào, tan ra lần nữa cũng sẽ mất loại đặc tính này.

Cổ dính dính sinh mệnh lực rất mạnh, dù mùa đông rét lạnh thì rế chúng nó vẫn khỏe mạnh sinh trưởng dưới lòng đất như cũ. Vậy nên thú nhân cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc cất giữ loại rế thần kỳ này. Sau khi dùng cổ dính dính để dính hai khối đá vào một chỗ, người có khí lực lớn nhất, Og, liền lên sân khấu.

Hai khối đá này dưới các kiểu đập của Og vẫn kiên cường dính vào nhau, không có bất cứ dấu hiệu tách rời nào, ngược lại là trên hai tảng đá vì lực đập quá mạnh mà xuất hiện các vết lõm, nứt. Kết quả như thế khiến Tư Văn triệt để tin tưởng uy lực của loại chất lỏng rế cây thần kỳ này. Tộc trưởng cũng lập tức quyết định ngày mai liền bắt đầu khởi công, bây giờ đã sắp giữa trưa, cũng không cần làm ngay.

Kỳ lạ này sau khi tộc trưởng nói xong lời này thì Og không có lập tức chào hỏi rồi rời đi tìm Sitter, mà cùng Bacon véo một cái nhìn về phía Tư Văn. Tư Văn im lặng lùi ra sau, sự ra khác thường tất có yêu, ánh mắt hai người này cũng rất rõ rệt mà ý bảo, chúng tôi có chuyện tìm cậu.

“Tư Văn, chúng ta đi đánh một trận được không?” Bacon cười tủm tỉm mở miệng.

Tư Văn run run đến nổi nổi da gà, trấn định nói: “Không đi.” Anh tuy là đàn ông nhưng sinh ra là một người hiện đại, nhìn thấy loại măng xà vừa thô vừa dài lại còn xanh biếc này đúng là không thể chấp nhận nổi, còn bảo anh đánh nhau với con măng xà đó thì đúng là không có khả năng.

“Không đánh, cũng được thôi, không bằng...cậu mời chúng tôi ăn cơm trưa?”

Tư Văn nhìn Bacon cười đến sáng lạn và Og đứng bên cạnh im lặng như cũ nhưng lại tỏa ra khí tức tán thành cười liệt, gật đầu: “Vậy nhưng tôi có một điều kiện, ăn xong bữa cơm này thì anh không thể đòi đánh nhau với tôi lần nào nữa.”

Nụ cười của Bacon bị kiềm hãm, đấu tranh một lúc, cười đến đầy mặt vụn vụn, gật đầu. Tư Văn hơi kinh ngạc, anh cũng không biết một bữa cơm của anh có uy lực lớn thế nào.

Trên đường về, Tư Văn hái một ít gia vị để lát nữa nấu cơm dùng, lại hái mấy loại trái cây Vân thích ăn, chậm rãi đi về nhà. Đương nhiên, nhà này là chỉ nhà Vân. Từ ngày hai người lần đầu tiên thân mật tiếp xúc, Tư Văn liền coi như chính thức ở nhà Vân. Trước kia buổi tối còn về nhà mình, giờ dứt khoát ở lại nhà Vân, chỉ thỉnh thoảng trở về một lần. Đương nhiên hai người phân phòng ngủ, bằng không, Tư Văn cũng không xác định chính mình sẽ làm ra chuyện gì. Bản tính mạnh mẽ của thú nhân có thể khiến cho tự chủ mà anh kiêu ngạo sụp đổ.

Đang bận rộn trong phòng bếp thì Vân về. Sau khi được Tư Văn chỉ bảo thì Vân đã học được cách xào rau đơn giản. Tuy là xào chay nhưng có mỡ động vật nên cũng coi như là món mặn, vậy nhưng đối với thú nhân bữa nào cũng ăn thịt mà nói thì đã là một món ăn chay đến không thể chay hơn.

Ngày đó, sau khi thân mật tiếp xúc, không khí xấu hổ giữa hai người đã biến mất không còn tăm hơi, ngược lại càng thêm thân mật, khăng khít, cũng càng hưởng thụ loại thân mật khăng khít này. Đương nhiên, bọn họ không biểu lộ bên ngoài mà là ẩn chứa trong những động tác nhỏ, có đôi khi chỉ là một cái nhìn cũng có thể cảm thấy ngọt ngào. Ở trong đám đông cũng sẽ theo bản năng mà tìm kiếm thân ảnh của đối phương. Có lẽ không cần đứng chung một chỗ, cũng không cần nói cái gì, chỉ cần có thể nhìn thấy đối phương đã cảm thấy bình yên vô lo.

Hai người giống như cặp vợ chồng đã kết hôn nhiều năm. Tuy không rõ vì sao lại như thế, nhưng loại cảm giác như vợ chồng già mà vẫn có sự ngọt ngào của tân hôn khiến Tư Văn muốn ngừng cũng không được.

Lại nói, anh và Vân đều là một loại người, từ nhỏ mất cha mẹ. Anh tốt xấu gì cũng có ông nội, Vân thì một người thân cũng không có, hơn nữa còn sống trong một tộc xa lạ, tịch mịch cô đơn không cần nói. Có lẽ vì đã trải qua tương tự nhau nên bọn họ có thể rõ ràng đối phương muốn loại tình cảm nào, không cần quá mức kịch liệt, thường thường thân nhiên, nước nhỏ chảy dài là được.

Có đôi khi ngẫm lại, khi tình yêu mất đi màu sắc, còn lại cũng chỉ là hạnh phúc lâu dài ngọt ngào củi gạo dầu muối... Mà mặt khác, anh cũng rất vừa lòng. Tuy còn chưa thể ăn vào miệng nhưng được lợi ích từ việc

thú thể coi trọng sinh con đẻ cái, vận động hài hòa chồng chồng thường thường là đề tài khoe khoang. Vậy nên với phương diện này, Vân rất thành thực, cho nên cuộc sống mấy ngày nay của Tư Văn không thể dùng từ “dễ chịu” để hình dung hết được.

Og và Bacon tất nhiên không thể đến một mình, còn có bạn đời tương lai của họ cùng đến nhà Vân ăn cơm. Đây là chủ ý của Sitter. Từ lần đầu tiên nấu cơm cho Vân, Tư Văn rất hiếm khi để Vân tự làm cơm, cơ bản đều là anh làm. Hơn nữa, lo giữa buổi trưa hoặc giữa buổi chiều Vân sẽ đói, Tư Văn còn tự làm khoai tây chiên, chấm với mùt quả anh tự làm để Vân mang theo. Vân thường ở chung với Sitter, tất nhiên sẽ không ăn mảnh nên sau khi Sitter ăn vài lần liền triệt để mê mẩn loại xử lý khoai tây mới mẻ này.

Làm một người có ẩn tính tham ăn, có đồ ngon sao có thể bỏ qua, vậy nên sau khi nhịn vài ngày, Sitter thật sự nhịn không nổi, cậu muốn ăn đồ ăn mà Vân nói ăn cực ngon! Cho nên Sitter lập tức khuyến khích mình hữu kiên cố của mình, Cát. Hai tên tham ăn ngại không dám nói với Vân bèn áp bức thú nhân nhà mình, cũng chính là Og và Bacon, yêu cầu đến nhà Vân để ăn ngon.

Việc bạn đời yêu cầu nhất định phải thỏa mãn, vậy nên hai người mới có thể đưa ra yêu cầu đến nhà Vân ăn cơm, mà sau khi hai tên tham ăn biết tin tức này, hưng phấn ghê gớm, vội vàng lôi kéo bạn đời nhà mình đến.

Tư Văn cũng lần đầu tiên gặp giống cái mà Bacon thích. Không giống Vân ngại ngần hay Sitter hoạt bát, Cát là một chàng trai có sức khỏe không thua thú nhân, tính cách tùy tiện, hơi giống như con trai phương Bắc hào sảng. Tính cách như thế không dễ ghét, đây cũng là nguyên nhân mà Vân chỉ có quan hệ tốt với hai người kia.

Cát và Sitter rất cổ động, một bữa cơm ăn miệng bóng mỡ, ôm lấy bụng no căng mỹ mãn trở về. Tư Văn cũng hiểu vì sao Bacon và Og tự nhiên tự lành yêu cầu đến chỗ anh ăn cơm. Nhìn bộ dáng bọn họ ăn ít, còn u oán, liên tục nhìn về phía giống cái nhà mình, Tư Văn cái gì cũng hiểu.

Quả nhiên, mặc kệ thú hình là gì, đều là thê khổng!

Vân cũng không ngốc nên cậu cũng nghĩ ra đáp án, còn thương lượng với tư Văn: “Hay là anh dạy Og và Bacon đi, bọn họ chắc chắn nguyện ý học. Nếu ngày nào Sitter và Cát đến nhà chúng ta ăn cơm thì hai người bọn họ chắc chắn sẽ không thoải mái.”

Tư Văn hôn hôn khuôn mặt đỏ bừng của cậu, hỏi: “Sao em biết?”

Tư Văn ghé vào tai anh nhỏ giọng nói thầm: “Trước kia, bọn Sitter mà tìm em nhiều, mặt Bacon và Og liền sẽ rất khó nhìn. Đặc biệt là Og, Sitter dù có cho em cái gì, anh ta đều yên lặng đi làm một cái y chang để đối với em.”

Tư Văn nhịn không được bật cười, loại chuyện này quả nhiên chỉ có người mặt liệt lại thê khổng cực độ kiềm lực chiếm hữu cực mạnh như Og mới có thể làm: “Được, anh sẽ nói với họ. Chiều này lại rán cho em ít thịt mang theo, đói thì ăn, ha?”

“Dạ...” Nửa tiếng đáp ứng mềm mại truyền đến, nửa tiếng còn lại liền biến mất giữa miệng lưỡi tương giao.

**

Zổ: chương này có bug, Tư Văn nói là phân phòng ngủ, nhưng những chương sau sau lại là ngủ chung ~ các bạn lúc đó khỏi thắc mắc

Tôi thích từ “ghê gớm” ghê gớm

~Mới đọc xong bộ “Muốn thượng tiến không phải thượng Tấn”, lâu lắm mới đọc kiểu trọng sinh về hồi còn nhỏ mà yên bình giản đơn đến vậy, nhưng cuối hơi nhanh.

29. Chương 29

Vấn đề vật liệu được giải quyết, dưới sức hành động cường đại của thú nhân, tường vây chỉ là chuyện nhỏ. Tham gia kiến tạo tường vây phần lớn là những thú nhân trên dưới bốn mươi tuổi, những người này đều đã từng làm nhà cho mình nên Tư Văn cũng không cần lo lắng về chất lượng.

Theo như thương lượng trước đó, các thú nhân đào nền móng ở khu an toàn, cách bộ lạc khoảng bảy, tám mét. Đào móng xong liền bắt đầu xây tường. Vì muốn chống đỡ sự tấn công của mãnh thú loại lớn nên độ dày và độ cao của cửa tường vậy đều thực khách quan, ít nhất thú nhân tộc Dực Hồ mà không dùng cánh thì không thể nhảy vào trong.

Làm một thú nhân, Tư Văn tuy biết năng lực hành động cực mạnh của thú nhân, thế nhưng thành quả một buổi chiều của những thú nhân này vẫn làm anh cảm thán không thôi. Cứ theo tốc độ này thì chỉ khoảng một tuần là có thể xong tường vậy. Hào còn đơn giản hơn tường, chắc khoảng ba bốn ngày là được. Như vậy tính ra, phòng hộ có thể hoàn thành trước khi mùa đông đến nửa tháng.

Tốc độ này tuy rất nhanh nhưng Tư Văn vẫn cảm thấy thiếu thời gian. Trước kia vì không có thú triều nên anh không muốn làm quá nhiều việc để cải thiện điều kiện sinh hoạt, nhưng thú triều khiến anh không thể làm như vậy nữa. Bằng không, rõ ràng có thể không ăn đói mặc rách mà lại phải ăn đói mặc rách. Trình độ chữa bệnh của nơi này phỏng chừng cũng không cao. Phát sốt trong nháy mắt có thể chuyển thành viêm phổi lại vì không chữa được mà chết. Như vậy đúng là mất nhiều hơn được.

Quan trọng nhất là anh không muốn Vân bị bất cứ thương tổn nào. Hiện tại anh mới biết được, thì ra đây mới là thích một người. Nhìn thấy người đó sẽ vui vẻ, không thấy sẽ lo lắng, thời thời khắc khắc nhớ thương người đó, hận một ngày hai mươi bốn giờ không thể mang người đó bên người. Anh vẫn chưa từng biết, thì ra anh có thể dán một người đến vậy. Đối với cô gái kia, trong lòng anh bỗng nhiên cảm thấy hơi áy náy. Có lẽ trước kia anh cũng không yêu cô, chắc là hơi thích nhưng vừa mới lộ ra đã bị chính anh lấy công việc làm cớ mà chặt đứt.

Cô thông minh như thế, có lẽ cũng nhận ra nên mới thường xuyên gọi điện thoại, yêu cầu nọ yêu cầu kia. Kỳ thực, có lẽ là muốn tâm tư mình đặt trên người cô nhiều một chút. Bây giờ ngẫm lại, mình lúc đó đúng là khốn nạn. Thương tổn không thể chính, chỉ hy vọng sau này cô có thể tìm được một người đàn ông tốt thật lòng yêu thương cô, không cần đau lòng vì một thằng khốn như mình.

Thở dài, Tư Văn càng cảm thấy áy náy. Anh xuyên đến dị thế, ở thế giới kia có lẽ đã là người chết, tuy anh khốn kiếp nhưng có lẽ không tránh được việc đó sẽ làm cô không thoải mái. Nói như thế xem ra anh càng cảm thấy mình khốn nạn, cũng càng cảm thấy phải đối tốt với Vân. Thật vất vả mới gặp được người mình thích, nếu còn khốn kiếp như thế làm người chạy mất thì anh ngay cả chỗ để khóc cũng không có.

Tư Văn lập tức nhảy từ trên tường vậy xuống, tìm tộc trưởng vừa đến xem náo nhiệt và tiến độ công việc: “Tộc trưởng, ta muốn đến khu an toàn xem xem.”

Tộc trưởng cười tủm tỉm gật đầu, nhìn bóng lưng anh rời đi, yên lặng tưởng bỏ, thú nhân trẻ tuổi khi có bạn đời thường thích dán đối phương, ông biết mà.

Vân đã nói với tộc trưởng về khoai lang. Giống cái đối với loại củ nấu lên cực kì thơm ngọt này yêu thương nhiệt tình, cho nên thứ này cũng giống như khoai tây, trở thành vật tất phải đào. May mà căn cứ quy củ thú thể lưu truyền, tất cả hố đào ra xong đều phải lấp lại, hơn nữa, theo yêu cầu của Tư Văn, mỗi một hố không lấy hết mà lưu lại một hai củ để sang năm lại có.

Kỳ thực Tư Văn ban đầu không nghĩ đến chuyện này, là do một ngày Sitter vô ý nhắc đến mầm khoai tây thì anh mới nhớ ra. Thế nhưng lúc trước đã nói thứ này là do vô tình phát hiện có thể ăn nên việc để mầm theo lý thuyết là không thể biết đến, cho nên chỉ có thể làm bộ như hàm hồ tỏ vẻ không chính xác củ là mầm móng, để mỗi gốc lại một vài củ.

Anh không biết phương pháp này có thể khiến khoai tây và khoai lang tiếp tục mọc trong khu an toàn không, cũng chỉ có thể phó mặc cho ông trời. Nhưng đúng là nên lấy cớ để anh có thể đường đường chính chính nói những gì mình biết ra. Bằng không chỗ nào cũng phải gò bó, còn phải nói dối liên tục, đúng là mệt chết.

Bởi anh đã dặn Vân nói cho tộc trưởng không cần nói cho mọi người rằng khoai lang là hai bọn anh phát hiện nên người trong bộ lạc đều tưởng thứ này do tộc trưởng phát hiện, mấy người không hợp với Vân cũng không nói ra nói vào gì. Nhưng giờ khác trước, nếu lần này bọn họ nói gì thì anh cũng không chỉ phản kích vài câu không đến nơi đến chốn như trước kia. Anh vốn sống ở xã hội hiện đại nhiều quanh co lòng vòng, những thú nhân này sao có thể là đối thủ của anh. Huống chi, tuy là giống cái nhưng bọn họ trên bản chất vẫn là nam nhân, anh cũng sẽ không nường tay với bọn họ.

Xa xa, anh đã nhìn thấy bóng dáng Vân. Thời tiết dần dần lạnh hơn, vảy da thú ngấn trên người Vân không thể chống đỡ giá lạnh, nhưng bởi vì chế tác quần áo ở nơi này chưa phát triển nên vảy ngấn của giống cái cũng chỉ là biến thành vảy dài. Điều này làm Tư Văn mất tự nhiên vô cùng. Tuy tóc của giống cái đều tương đối dài nhưng nhìn thế nào cũng là đàn ông, mặc vảy dài thật sự là đánh mạnh vào tam quan của anh. Nhưng anh cũng không phải thiết kế sư, không biết chút gì về làm quần áo, cũng chỉ có thể từ từ xem xem có thể tự mình dần dần mài mòn ra không.

Hôm nay Vân không đi ra ngoài mà ở nhà. Da thú trong nhà đã bị cậu lấy ra phơi nắng, giờ cậu đang xử lý da thú mà Tư Văn mấy hôm nay săn được, tính toán chỗ kia có thể làm túi da thú, chỗ này thì có thể làm quần áo cho Tư Văn. Đến mùa đông, dù luôn luôn cường tráng không sợ lạnh như thú nhân cũng sẽ cảm thấy lạnh.

Tư Văn thấy cậu mở to hai mắt nghi hoặc nhìn anh, nhìn không được giữ đầu cậu hôn trán cậu một cái, cười hỏi: “Kỳ quái như vậy sao?”

“Không phải là anh đi xây tường vậy sao? Xây xong rồi?” Vân cũng ngoan ngoãn hôn lên mặt anh một cái. Đây là Tư Văn yêu cầu, mỗi ngày ra ngoài hay trở về đều phải hôn một cái.

Đối với việc yêu cầu của mình được nghiêm khắc chấp hành, Tư Văn rất vui vẻ. Lúc đó anh cũng chỉ là nhất thời cao hứng, nhớ tới một tiền bối kiếp trước kết hôn mười mấy năm vẫn rất hạnh phúc từng nói mỗi lần ông ra ngoài hay về nhà, ông và vợ ông đều hôn đối phương. Nghĩ đến về hạnh phúc của tiền bối lúc nói chuyện này, anh bỗng nhiên cũng muốn làm như thế, vì vậy liền nói ra. Không thể không nói động tác nhỏ bé này quả thật khiến anh cảm nhận được hạnh phúc ấm áp.

Tư Văn miễn cưỡng để đầu lên vai cậu, chậm rì rì nói: “Chưa, nhưng họ biết xây thế nào rồi, anh lại nhớ em, vậy nên liền trở lại.” Biết mình khổ nạn thì phải sửa. Kiếp trước, một cô gái nào đó cùng văn phòng đã nói thích một người thì phải dũng cảm nói ra, không thì, người đó sao có thể biết anh thích người đó? Vậy nên, từ giờ trở đi, anh muốn sửa lại suy nghĩ của mình, anh thương cậu thì phải nói cho cậu biết. Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là biểu hiện từ hành động.

Lỗi tai Vân lập tức đỏ ửng, hơi kinh ngạc nhìn anh một cái, không nói gì. Tư Văn nhìn vành tai đỏ rực kia, bỗng nhiên cảm thấy tâm trạng cực kỳ tốt, tuy nói như thế hơi xấu hổ nhưng nhìn được Vân phản ứng như thế thì cái gì cũng đáng giá.

Tư Văn hôn hôn vành tai nóng nóng của cậu, nói: “Buổi tối em muốn ăn gì?” Giữa trưa ăn thú Moo còn từ tối qua, giờ trời cũng lạnh nên không hồng. Sáng nay anh không săn thú nên chiều nay phải đi săn.

Vân không được tự nhiên giật giật đầu: “Ăn gì cũng được. Anh cẩn thận một chút là được. Lúc về anh hái giùm em mấy chùm quả bong bóng nha.” Quả bong bóng là trái cây cần thiết để xử lý da thú, có thể trừ đi mùi trên da lông.

Tư Văn gật đầu, cùng cậu trao nhau một nụ hôn sâu. Vì thiếu dưỡng khí, người trong lòng đỏ bừng cả mặt, đôi mắt ướt sũng nhìn anh. Lòng Tư Văn mềm mại, lưu luyến cọ cọ mặt cậu, nói: “Làm mệt thì nghỉ ngơi, anh sẽ về nhanh thôi.”

**

Zổ: thích thì dũng cảm nói, nvc dũng cảm đối được người yêu, tôi dũng cảm thì nhận được từ chối là tdn nào, chẳng nhẽ tôi đúng là số nv phụ, huuhuuuh

Chương này nói lúc Tư Văn đi săn thú là buổi chiều, nhưng chương sau thành buổi sáng. Tôi cũng không biết nên đừng thắc mắc nha.

[Tư Văn] Chương 31

Chương 31

Tác giả: Điệp Cẩm

Edit: Zổ

Beta: chờ ~ing

Ăn cơm xong, cùng Vân cạo xát một lúc Tư Văn mới đi ra ngoài, chỉ lát sau đã về tới nhà mình. Chỉ mới ngắn ngủi vài ngày, nhà không có người ở đã có vài phần hoang vắng, Tư Văn cũng không để ý, không chừng nơi này về sau cũng chỉ như thế, quá xa bộ lạc, Vân ở đây anh không yên tâm. Anh cũng không thể một ngày hai mươi tư giờ đều bảo vệ được cậu, dù sao cũng phải đi săn thú cho nên sau này hai người thành bạn đời thì ở chỗ Vân là được.

Mở cửa hầm ra, Tư Văn treo cây thang gỗ đơn sơ xuống, thứ này anh nghiên cứu rất lâu mới làm ra được, tuy không đẹp mắt nhưng đủ vững chắc. Trong hầm, anh dùng củ khô trải một tầng dày làm đệm, khoai lang và khoai tây nhìn qua rất tốt, không có dấu hiệu nảy mầm hay mốc meo, củ cải trắng anh đào từ an toàn khu ra cũng còn tốt, không thấy hiện tượng mất nước.

Tư Văn vừa lòng gật đầu, vì không tìm được thứ gì dùng để chống ẩm nên anh chỉ có thể đốt một đồng lửa ở bên trong một lúc lâu, hy vọng có thể trừ bỏ bớt hơi nước, thế nhưng vẫn thấp thỏm không thôi về hiệu quả cất giữ thực vật, may mà thành công. Anh không lấy đồ trong hầm ra, thậm chí còn đóng chặt cửa hầm, ngụy trang mặt đất phía trên để không ai nhìn ra.

Mấy thứ này là anh giữ lại chuẩn bị cho sau này, tuy bây giờ thực vật trong bộ lạc thoát nhìn rất nhiều nhưng ai có thể biết cuối cùng có thể ăn no không, mấy thứ này giữ cho Vân. Nếu như ở kiếp trước thì cậu chính là vợ anh, dưới tình huống anh không còn cha mẹ thì cậu chính là người mà anh nên yêu thương và thân thiết nhất, dù thế nào cũng không thể để cậu chịu thiệt thòi. Loại hành vi để vợ mình chịu đói anh không thể chấp nhận nổi, Vân nhà anh đương nhiên phải cẩn thận mà nuôi, thật sự là rất gầy, xúc cảm không tốt...

Nếu đã xác định được hiệu quả của hầm thì cần gì do dự nữa. Tư Văn lập tức trở lại nhà Vân, đào một cái hầm lớn, ở bên trong chịu nóng đốt lửa một lúc lâu. Lúc Vân trở về thì Tư Văn đang đầu đầy mồ hôi ngồi trong hầm đốt lửa.

Buổi chiều Vân đến khu an toàn, hái một ít gia vị và trái cây trở về. Trên đường đi không thấy có gì nhưng về đến nhà thì cảm thấy rất kỳ quái, bình thường Tư Văn hoặc đi đón cậu, hoặc vừa vào cửa đã nhìn thấy, nhưng hôm nay không chỉ không thấy người, trong sân còn có một cái hố cực to, bên trong còn có khói trắng bay ra. Vân thật cẩn thận chạy tới, cúi đầu liền thấy Tư Văn đang ở bên trong đốt lửa, đầu đầy mồ hôi nhìn cậu cười.

Tư Văn vẫy tay với cậu, cười nứt miệng: “Em chờ anh một lúc, đốt xong anh sẽ lên. Cơm chiều làm món em chưa từng ăn nha.”

Vân nhìn anh đầu đầy mồ hôi cười với mình, đau lòng hỏi: “Anh đang làm gì thế? Sao lại đốt lửa dưới đó, quá nóng.”

Nghe được sự đau lòng trong giọng cậu, mắt Tư Văn không nhịn được cong cong: “Không có việc gì. Em nghỉ ngơi trước đi, anh nấu nước rồi, em đi tắm trước đi, anh lên ngay đây.”

Vân hơi do dự, nhìn thấy thang gỗ đơn sơ gần đấy liền muốn đi xuống. Tư Văn vừa thấy mắt cậu nhìn sang hướng kia, lập tức hô: “Đừng xuống, anh lên ngay đây. Em mà dám xuống tối nay anh sẽ không bỏ qua cho em đâu.”

Vân lập tức đỏ mặt. Thú nhân tuy rất cởi mở trong việc kia nhưng đâu có giống anh, luôn luôn nói những thứ cậu chưa từng nghe, làm cậu thấy xấu hổ và giận dữ vô cùng. Cố tình anh còn thấy thích thú, lần nào cũng nói. Vân bị mấy chữ “buổi tối không bỏ qua” dọa sợ liền lập tức đi tắm rửa.

Ác thú vị trong lòng Tư Văn vèo vèo bay lên. Tuy Vân da mặt mỏng nhưng thú nhân luôn là nghĩ gì nói thế nên rõ ràng cực kì thẹn thùng nhưng vẫn có vẻ rất thoải mái, thật sự khiến anh muốn ngừng không được, cho nên không tự chủ được mà nói một ít lời trêu ghẹo, càng nói Vân càng ngượng ngùng, nhưng vẫn nghiêm túc lắng nghe, trả lời làm anh thích ghê gớm, không trêu chọc một chút thì cả người khó chịu.

Lại nói, Vân làm anh phát hiện nhiều đặc chất của bản thân mà trước kia anh không biết, ít nhất trước kia anh tuyệt đối sẽ không làm ra loại sự tình này. Ai chẳng biết Tư Văn tính cách lạnh lùng, ít nói, chất phác lại không biết lấy lòng phụ nữ, hơn nữa gần ba mươi tuổi cũng không có bạn gái, rất nhiều người còn suy

đoán anh bị lãnh cảm. Trước kia đối với ***, anh không lãnh cảm nhưng cũng không quá nhiệt tình, khó chịu tìm tay phải, sau này bận rộn làm việc thì dù có bạn gái cũng không phí thời gian vào việc đó, cho nên đến chết vẫn là xử nam.

Mắt Tư Văn cong cong. Anh bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện, xử nam = chưa từng làm = không kinh nghiệm = kỹ thuật kém = không biết làm. Anh bỗng nhiên liền cảm thấy lo lắng, đàn ông và đàn ông làm như thế nào, anh biết nhưng mẹ nó không có kinh nghiệm thực chiến! Ngay cả kinh nghiệm cùng phụ nữ cũng không có, yên lặng nhìn trời, Tư Văn quyết định lùi ngày ăn Vân, phải cân nhắc kỹ thuật trước rồi lại nói.

Cắt khoai lang thành mảnh nhỏ, nướng khô, đây là đồ ăn vặt ngày mai của Vân, lại làm vài món Vân thích ăn, Tư Văn liền bắt đầu nướng thịt. Vừa nướng thịt, anh cũng không quên gọt trước vài củ khoai tây, cắt lát, dùng xiên nhọn xiên, để trên lửa bắt đầu nướng. Đợi khoai tây chín, múc một thìa chất lỏng ở bình nhỏ bên cạnh, rót một lớp mỏng, mùi hương nồng đậm xông vào mũi, làm Vân vừa đi ra nhin không được nuốt nước miếng.

“Đây là gì thế anh, thơm quá nha!” Vân cầm một miếng vải nhỏ, chậm rãi sát tóc, đồ miệng chỉ chỉ bình nhỏ.

Động tác trên tay Tư Văn không ngừng, nhanh chóng cầm lấy khoai tây hồng hồng, thổi nguội rồi đưa tới miệng Vân. Vì mây ngày nay Tư Văn quyết định bỏ tính khốn kiếp của đời trước nên đối với Vân càng ngày càng tốt, gần như coi cậu là con mà thương yêu, việc dứt đồ ăn này đã xảy ra vô số lần nên Vân được dứt thành thói quen, theo bản năng cắn một miếng, sau đó mở to hai mắt, đôi mắt như tỏa sáng.

“Ngon không?” Tư Văn đưa xiên khoai tây trong tay cho cậu, nhìn thịt đã chín bèn tắt lửa, chuẩn bị ăn cơm.

Vân gật đầu, ăn không ngừng, mặt đầy thỏa mãn, thỉnh thoảng còn khẽ hà hơi. Tư Văn rửa tay, cầm vải bố trên vai Vân, nhẹ nhàng sát tóc cho cậu. Thú nhân nơi này có một mái tóc dài, chỉ là chiều dài và màu sắc khá khác nhau.

Đến lúc tóc trong tay khô thì Vân cũng đã ăn hết sạch bảy tám xiên khoai tây Tư Văn nướng, miệng hồng hồng quay đầu hỏi: “Đây là gì anh?”

“Là tương anh làm, ngon chứ? Anh quét cả trên thịt nướng, lát nữa ném thử?” Tư Văn sửa lại tóc cho cậu, ôn nhu hỏi. Vân lập tức gật đầu.

Hai người trẻ tuổi đang ở tình yêu cuồng nhiệt, ăn cơm đương nhiên không thể chỉ là ăn cơm mà còn phải em dứt anh anh mớm em, thỉnh thoảng lại hôn trộm mấy cái mới là bình thường, cho nên ăn xong bữa cơm tối ngọt ngọt ngào ngào này thì trời đã đen tuyền.

Tư Văn thu dọn xong, cũng tắm rửa một cái thì Vân đã buồn ngủ, nhưng Tư Văn cũng không muốn để cậu ngủ ngay. Ôm người vào trong lòng hôn hôn, Tư Văn trầm ngâm một lúc, hỏi: “Vân, em từng nghe thấy có người có thể trao đổi với thú thần chưa?”

Vân tựa vào lòng anh, ngáp, mơ mơ hồ hồ nói: “Có ạ, tể tự có thể, nghe nói còn một vài người nữa có thể trao đổi với thú thần trong mơ. Tể tự nói là do họ dưng cảm lương thiện. Thú thần thiện lương như vậy, nếu lúc nào đó em cũng có thể trao đổi với thần thú một chút thì tốt quá.”

Mắt Tư Văn lóe sáng, hơi do dự nói: “Sẽ, thú thần rất tốt, ngài nhất định sẽ thích em.”

“Sao anh biết thú thần thích em?” Giọng Vân hơi mơ hồ, mềm mềm mại mại, lập tức khiến nơi nào đó của người nào đó có phản ứng. Hai người dán nhau gần như vậy, thứ lớn như vậy Vân lập tức cảm giác được, tỉnh cả buồn ngủ, tròn to mắt nhìn anh.

“Tư Văn ho khan vài tiếng, nói: “Đương nhiên là anh biết rồi, mấy hôm trước anh nhìn thấy thú thần, ngài ấy khen em rất tốt.”

Cơn buồn ngủ của Vân tan biến, kích động hỏi: “Thật sao, thật sao?” Tư Văn nhìn ánh sáng trong mắt cậu, lòng hơi chua, tên thú thần vô dụng kia, đúng là không phải thứ tốt, để anh xuyên việt đến đây còn

không cho bàn tay vàng, cái gì cũng chỉ cho một tẹo, đều là anh tự mày mò, còn bắt anh tìm có khiến sự tình danh chính ngôn thuận, đúng là không chuyên nghiệp.

“Anh lừa em làm gì, thú thần đúng là nói như thế. Nhưng rất kỳ quái, thú thần nói với anh rất nhiều chuyện, còn nói cho anh biết rất nhiều thứ có thể ăn, ăn như thế nào. Hôm nay anh đi khu an toàn, phát hiện một ít thú thú thần nói, vốn muốn thử xem nhưng nghĩ có lẽ chỉ là mình nằm mơ. Nhưng nếu tể tự cũng có thể trao đổi với thú thần thì không chừng mộng của anh là thật, ngày mai thử xem sao. Nếu là thật thì tốt rồi, xem ra thú thần biết mùa đông này chúng ta sẽ thật khổ sở nên muốn giúp chúng ta.”

Vân kích động gật mạnh đầu, ánh mắt sáng long lanh: “Tể tự nói thú thần đối với thú nhân rất tốt, ngày mai nhất định phải thử xem.”

Tư Văn cười gật đầu, xoa xoa đầu cậu, cười nói: “Không buồn ngủ?”

Tinh thần Vân lập tức uể oải, ngáp khê một cái. Tư Văn cười kéo người vào lòng, lấy vải che Đá Trắng lại.

Đêm tối như nhung, một đám điểm nhỏ màu hồng bắt đầu chậm rãi tụ tập quanh tộc Dực Hổ. Thú nhân tuần tra đang cần cù thủ hộ bộ lạc, một cơn gió thổi qua, hương vị nào đó xẹt qua chóp mũi, thú nhân tuần tra nhất tề thay đổi sắc mặt.

Điểm nhỏ màu hồng càng lúc càng nhiều, không bao lâu, một tiếng gào rú xé toang màn đêm yên tĩnh, mũi máu tươi bắt đầu lan tràn trong rừng rậm. Thú triều, đến.

**

Zổ: trước kia tôi dùng máy bàn, mấy tháng trước máy hỏng nên tôi vác CPU của anh rể sang xài tạm, trộm vào nhà vác máy đi nên tôi đành phải dĩ CPU của tôi cho ông anh rể đền bù. Nghĩ lại tiếc đồng “tài nguyên” 4 năm quạ QAQ

30. Chương 30

Tiếng hổ gầm phần nộ làm bừng tỉnh bộ lạc còn đang trong giấc ngủ. Tư Văn tỉnh lại, quay đầu liền thấy khuôn mặt còn đang ngái ngủ của Vân, cậu hàm hàm hồ hồ hỏi: “Sao thế ạ?”

Tư Văn chưa kịp trả lời thì tiếng hổ gầm cực lớn lại truyền đến. Sắc mặt Tư Văn bỗng nhiên trở nên rất khó coi, Vân nghe không hiểu nhưng anh thì hiểu được. Tiếng hổ gầm thứ nhất là sự phần nộ khi lãnh địa bị xâm phạm, tiếng thứ hai là tiếng gào thét đầy thông khổ.

Nháy mắt đã đứng lên, cầm quần áo bên cạnh quần ki lấy cục cưng nhà mình, ôm cậu xuống giường. Vừa mở cửa, không khí lạnh lẽo thoáng lẫn mùi máu tươi đập vào mặt. Mặt Tư Văn cau lại, lập tức biến thành hổ, đặt người lên lưng, đuổi chân chạy thẳng tới trung tâm bộ lạc.

Việc này là do anh, Bacon và Og thương lượng trước đó. Trong ba người chỉ có nhà Bacon ở trung tâm bộ lạc, vì tộc Dực Hổ không có địa phương tị nạn lúc chiến tranh nên ba người thương lượng một khi có tình huống gì liền đưa giống cái nhà mình đến chỗ Bacon. Nơi này là trung tâm bộ lạc, khả năng dã thú có thể xông vào là rất nhỏ, hơn nữa chung quanh còn có tộc trưởng và tể tự cũng an toàn hơn.

Vân nắm chặt túm lông mềm mại dưới tay. Mấy ngày nay thời tiết rất lạnh, đêm đã khuya, cậu bị gió thổi run rẩy không thôi, chỉ có thể cố gắng vùi mình vào lớp lông của thú nhân dưới thân, hy vọng lông thú khá dài và nhiệt độ cơ thể ấm áp của anh có thể làm cậu thoải mái hơn. Tiếng hổ gầm vừa này cậu cũng nghe thấy, tuy cậu không phải thú nhân nên không hiểu, nhưng cậu bản năng cảm thấy được có chuyện gì đang xảy ra.

Tư Văn một đường chạy như điên, chỉ chốc lát đã đến trung tâm bộ lạc. Con hổ cực lớn một chưởng đánh vào cửa lớn đóng chặt, dùng đuôi ôn nhu mà mạnh mẽ ôm giống cái trên người xuống dưới. Vân còn chưa đứng vững, Sitter đã từ trong phòng chạy ra: “Vân, Vân, sao cậu cũng đến đây, có phải là có chuyện gì không?”

Vân chà chà chân, lắc đầu, quay lại mê mang nhìn thú nhân cao lớn đứng sau. Tư Văn xoa xoa đầu cậu, thấy ánh mắt tò mò của Sitter, cười khỏ, xem ra Og không nói với cậu ấy, nhưng cũng đúng, anh cũng không phải là không nói với Vân sao.

Cát đứng ở trong cửa, hô: “Mau vào, trời lạnh lắm.”

Sitter bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm: “Lạnh đâu mà lạnh, nhìn cậu quần y như thú ụt ịt, coi chừng Bacon không cần cậu...”

Khỏe miệng Tư Văn cong cong. Mấy người vào nhà, Tư Văn vừa xoa xoa tay người nào đó vừa dặn dò: “Ba người các em thành thành thật thật ở yên trong này, không được đi ra ngoài, lát nữa anh sẽ đến đón em, nhưng nhớ kỹ, đừng ngủ. Ngoan, chờ anh.”

Anh nói xong muốn đi, Vân giữ chặt tay anh, mắt tràn đầy lo lắng: “Anh, cẩn thận một chút, đừng bị thương.”

Tư Văn yên lặng xoa đầu cậu, không nói gì. Anh không muốn cậu biết, không muốn để cậu lo lắng, lại quên cậu rất thông minh, còn là một người đàn ông. Ôn nhu hôn khuôn mặt người trước mắt, nhỏ giọng nói: “Anh sẽ cẩn thận. Ba người bọn em cảnh giác chút, tốt nhất tìm gậy gộc phòng thân, những gì anh dạy em chưa quên chứ?”

Vân gật đầu, cũng hôn lại anh một cái, ánh mắt sáng rọi: “Không quên, anh cẩn thận nha.” Tư Văn gật đầu, xoa người nhanh chóng rời đi.

Ra cửa, Tư Văn liền lập tức biến thành hình thú, chạy về phía khu an toàn. Nếu anh nghĩ không sai thì hẳn là có dã thú xâm nhập, nhưng nếu chỉ là dã thú phổ thông tập kích thì sao lại có mùi máu tươi đậm như vậy? Anh bỗng nhiên nghĩ đến một việc cực kì không tốt, trong ghi chép từng viết, thú triều tuy bắt đầu từ tháng đầu tiên của mùa đông, nhưng trên thực tế, thời điểm dã thú của thú triều công kích bộ lạc thì không nhất định. Nhưng tộc Dực Hổ trải qua vài lần thú triều đều là vào đông, tế tự ghi chép cũng là nghe tế tự bộ lạc khác nói lúc trao đổi nên Tư Văn cũng không để ý.

Thế nhưng bây giờ xem ra, không chừng đúng vậy, đối với bộ lạc mà nói, đây đúng là tai nạn. Chiến hào chưa đào, tường vây mới xây một ít, tháng săn bắt cũng mới bắt đầu không lâu, thực vật thiếu. Nếu bây giờ thú triều đến sớm, tổn thương là tất yếu. Như vậy tộc Dực Hổ nếu muốn chịu đựng qua thú triều, sợ là càng khó.

Tư Văn không khỏi âm thầm thở dài. Sao anh không xuyên sớm một chút, như vậy cũng có nhiều thời gian cải tạo sinh hoạt hơn. Xuyên đúng là không may, xem ra xuyên viết còn phải xem nhân phẩm nữa. Hả, người hỏi vì sao không xuyên đến sau thú triều hả? Vậy sao được, tộc Dực Hổ điều kiện thiếu thốn như vậy, nếu Vân có chuyện gì thì ai đền cho anh?

Mùi màu tươi trên chóp mũi càng đậm, tiếng cấn xé gào rú của dã thú cũng càng rõ. Dựa vào thị lực ban đêm cực mạnh của dã thú, Tư Văn có thể nhìn rõ tình hình chiến đấu, nhất thời trong lòng trầm xuống. Anh đã đoán đúng, thú triều đến sớm. Tập kích bộ lạc là một bầy Sói gió, ước chừng có bốn năm mươi con.

Sói gió, giống như tên, tốc độ của loài sói này cực kì nhanh, thú nhân của bất cứ bộ lạc nào cũng không nhanh như nó, nhưng sức thì tương đối yếu. Nhưng dù có yếu thì Sói gió, có thân mình không kém Dực Hổ, cũng là một trong những mãnh thú bị thú nhân trên đại lục thú nhân kiêng kỵ. Loại động vật giao hoạt này rất hiểu được cách lợi dụng ưu thế của mình, đối với động vật nhỏ yếu hơn mình thì đơn thương độc mã, gặp phải đối thủ mạnh hơn mình liền đánh theo bầy. Vì thế, loại dã thú này đều quần cư, một đàn Sói gió thường khoảng ba mươi lăm đến bốn mươi con. Rõ ràng đàn tập kích tộc Dực Hổ này số lượng nhiều hơn bình thường.

Tốc độ của Sói gió nhanh, sức mạnh cũng được. Thú nhân rất kiêng kỵ Sói gió đi theo bầy, nhưng tuy kiêng kỵ nhưng bọn họ cũng phải dũng cảm xông lên, vì sau lưng họ là bộ lạc, bên trong có người thân và người yêu của họ.

Hổ cực lớn, mãng xà thô như thùng nước, gấu đen cường tráng, báo nhanh nhẹn và cả Sói gió khổng lồ đều như không muốn sống mà cấn xé nhau. Trên mặt đất ngổn ngang mấy cỗ thi thể của Sói gió. Tư Văn hít sâu một hơi, lập tức gia nhập cuộc chiến.

Sói gió số lượng nhiều nhưng người tộc Dực Hồ càng nhiều, nhưng vì Sói gió khó đánh nên lúc trận chiến này kết thúc thì trời đã tang täng sáng. Khuôn mặt tộc trưởng đầy mệt mỏi, chỉ huy mọi người nâng người bị thương đến chỗ tế tự, sau đó quét tước chiến trường.

Vì song phương đều cần xé loạn xạ nên da Sói gió hoàn chỉnh cũng không có nhiều, thế nhưng vì tư tưởng không thể lãng phí nên các thú nhân vẫn lột toàn bộ da Sói gió, thịt thì nộp cho bộ lạc, sấy khô thành lương thực mùa đông. Thực ra lúc đầu tộc trưởng cũng không muốn thế, thịt Sói gió vừa đắng vừa sấp, rất khó ăn, nhưng thú triều đến sớm, thực vật của bộ lạc không đủ, lại có người bị thương, những miếng thịt này không thể vứt đi, không chừng sau này còn là đồ cứu mạng.

Quét tước chiến trường xong, các thú nhân liền tốp năm tốp ba tản ra. Tư Văn vừa định đi thì bị tộc trưởng đại nhân gọi lại, bị giữ lại còn có hai anh bạn già Bacon và Og. Hai người này lúc ở hình thú thì trên da lông có rất nhiều vết bẩn, rất nhiều máu, biến thành người lại vẫn sạch sẽ. Tư Văn bình tĩnh nghĩ mình cũng như thế, vì thế cố gắng nhịn cảm giác khó chịu trên người.

“Các người thấy thế nào?” Tộc trưởng chậm rãi mở miệng, biểu tình trên mặt rất ngưng trọng. Trận chiến hôm nay, tộc Dực Hồ có ba mươi tám thú nhân bị thương, nhưng may mắn là không có người bị thương nặng hay tử vong. Nhưng thú triều đến sớm, đối với tộc Dực Hồ mà nói, đúng là không phải tin tốt.

Bacon hung hăng lau mặt, vì hình thú của anh là rắn, nên lúc sắp đến mùa đông anh rất hay buồn ngủ, dù sao cũng sẽ phải ngủ đông, tuy rằng ngủ muộn dậy sớm hơn rắn bình thường. Thế nhưng, rắn ngủ đông cực ghét bị quấy rầy, nhất là Bacon. Phần lớn người trong bộ lạc đều biết, sau mùa thu, chỉ cần Bacon đang ngủ thì sẽ không xen vào chuyện của người khác, nếu không, tâm trạng của anh sẽ không tốt.

Cho nên Bacon đang ngủ bị quấy rầy, ngữ khí liền hung ác hơn: “Có thể làm sao được, làm chiến hào và tường vây trước đã, nếu lại có gì đến, cũng không sợ lên vào bộ lạc, mọi người cũng yên tâm. Bọn súc sinh đó, đến thì để cho chúng nó vĩnh viễn ở lại!”

Lời này là có căn cứ. Sói gió cực kì xảo hoạt, Sói gió trưởng thành tấn công, cư nhiên có mấy con chưa lớn lắm lên vào bộ lạc. Tuy không xảy ra chuyện gì nhưng cũng làm mọi người hoảng sợ. Trong bộ lạc đều là giống cái và thú con, nếu không phải trong bộ lạc còn có người ở lại canh giữ, còn không biết lúc này sẽ như thế nào đâu.

Tư Văn âm thầm gật đầu, trong lòng yên lặng nghĩ, Sói gió đúng là súc sinh, nhưng bọn họ là dã thú biến thành người thì là súc sinh hay là người? Og vẫn mặt liệt như cũ, không nói lời nào. Tộc trưởng liếc nhìn hai người bọn họ, thở dài: “Ngoài ra thì sao? Thực vật không đủ, da lông cũng không nhiều. Tế tự nói mùa đông năm nay sợ là lạnh hơn trước kia nhiều. Muốn vượt qua mùa đông năm nay cũng khó khăn lắm!”

Vài người đều không nói gì. Tộc trưởng cười khổ lắc đầu, nói với bọn họ: “Tư Văn và Og lo chuyện đào chiến hào, Bacon người lo việc xây tường vây. Làm xong sớm thì bộ lạc cũng thêm vài phần an toàn. Được rồi, về đi.”

Tư Văn vốn định nói lời nói dối kia của mình với tộc trưởng, nhưng nghĩ nghĩ, bây giờ cũng không phải lúc, anh cũng chưa nghĩ ra nên nói như thế nào. Nói như vậy cùng Vân thì được, nhưng cùng tộc trưởng thì không được. Anh tin Vân nhưng không tin tộc trưởng như thế, huống hồ anh còn phải nghĩ xem nên nói như thế nào. Anh cũng không muốn cả tộc Dực Hồ đều đặt hy vọng lên người anh, loại việc vác tù và hàng tổng anh cũng không muốn làm.

Thấy ba người đồng ý, tộc trưởng lúc này mới thả người. Bacon vừa đi vừa ngáp cả một đường, làm Tư Văn vốn không buồn ngủ cũng thành muốn ngủ. Vừa đến cửa nhà Bacon liền thấy ba giống cái đang đứng ở đó, thấy mấy người bọn anh, một người trong đó lập tức chạy lại, một đầu chui vào lòng Og.

Sitter y như cún con mà ngửi đồng ngửi tây trong lòng Og, sau đó cau mũi thống khổ nói: “Hôi quá á!” Tuy nói như vậy nhưng vẫn chui trong lòng Og, nhất định không chịu ra.

Khóe miệng Tư Văn cong cong, nói với Bacon: “Tôi đi trước, trưa lại đây ăn cơm nhé, chúng ta thương lượng xem sao.”

Bacon không quan trọng gật đầu. Sitter lại xẹt một cái từ lòng Og ngẩng đầu lên, cười ngọt ngào ngào: “Làm món thú gầy đôn khoai tây gì đó đi anh, còn cả bánh khoai tây rán, rau xào, lại làm vài món chưa

từng ăn, được không ạ?” Nói xong còn vô thức chớp mắt.

Khóe miệng Tư Văn giật giật, thiếu niên tóc dài đến vai đầy mặt chờ mong nhìn mình, nhân tiện chớp chớp mắt làm anh bỗng nhiên nhớ tới hai chữ: bán manh. Nhưng cơ hồ là câu nói vừa dứt, một ánh mắt lạnh liệt liền bắn đến người Tư Văn. Khóe miệng Tư Văn lại không nhìn được giật giật, thê khổng + chiêm hữu dục mạnh, thích ghen tuông + mặt liệt gị đó, đúng là thương không dậy nổi.

Vân vụng trộm nhếch miệng, đi đến bên người Tư Văn, nói với Sitter đầy mặt chờ mong: “Vây lát nữa cậu đến thì mang cho tớ mấy củ quả ngọt nhé, lúc đó trừ bỏ đồ ăn còn cho cậu ăn cả khoai lang khô nữa.”

Ánh mắt Sitter lập tức sáng lên, gật đầu như gà mổ thóc. Cát “phụt” một tiếng bật cười: “Cả ngày chỉ biết ăn, nếu ăn béo, lúc làm nghi thức mặc quần áo không đẹp thì đừng có mà khóc.”

Sitter nhú mồm, không phục nói: “Tớ mới không béo!” Trong giọng nói không che được chột dạ. Thực ra, khách quan mà nói thì Sitter tương đối thon thả, nhưng vì mấy ngày nay ăn đồ ăn vặt của Vân ngon, đúng là béo hơn trước, nhưng trong mắt Og thì vẫn rất gầy.

Vì thế đại ca mặt liệt bình tĩnh sờ mó thất lưng cậu một phen, sau đó trầm ổn nói: “Rất gầy, béo chút tốt.”

Sitter lập tức hớn lên mặt anh một cái thật kêu, cao hứng nói: “Phải không, anh cũng thấy em gầy hả, hê hê.”

Cát bĩu môi không nói, anh biết Og đúng là đáng ghét nhất, toàn bảo vệ Sitter, làm cậu đùa một chút cũng không thấy vui. Trong mắt Tư Văn lại có chút phức tạp. Trước kia nghe nhiều nhất là mấy cô nàng phòng kinh doanh suốt ngày nói béo béo, sau đó ồn ào muốn giảm béo. Không ngờ tới nơi này cũng có thể nghe nói như thế, chỉ là giới tính người nói thì không đúng lắm.

Nói thật, theo như suy duy của một anh zai thẳng, tuy cũng sẽ chú ý dáng người, nhưng theo đuổi là một thân cơ bắp chứ không phải thon thả hay mảnh mai, nên nghe Sitter nói thế, anh vẫn cảm thấy không tự nhiên. Nhưng ngay sau đó, anh liền cảm thấy đây là một chuyện bình thường, thú thế không có phụ nữ, giống cái tuy thân là đàn ông nhưng lại là người phụ trách sinh sản, nhiều ít gì cũng có đặc chất của nữ tính.

Hơn nữa, thân là đàn ông cũng có bản chất theo đuổi cái đẹp. Tuy trong cơ thể thú nhân có gen cường đại của dã thú, nhưng gen của người cũng không kém, nên giống cái nơi này theo đuổi xinh đẹp, chú ý dáng người gì đó cũng là có thể chấp nhận được. Giống cái thú thế vốn gầy nhỏ hơn thú nhân, cho thấy tạo hóa cũng biết đàn ông so với những thứ nhỏ yếu hơn mình sẽ sinh ra ý muốn bảo hộ, dùng việc này làm cam đoan lực dụ hoặc trên tâm lý của giống cái với thú nhân. Huồng hồ, ở hiện đại, trừ phụ nữ thì cũng ngày càng nhiều đàn ông để ý dáng người. Không có biện pháp, dáng người của chính người cũng không tốt thì sao có thể hấp dẫn những người có dáng người tốt?

Quan trọng nhất là, nếu bọn họ không phải thon nhỏ như hiện tại mà là một đám đàn ông lưng hùm vai gấu, Tư Văn cảm thấy trong lòng mình dù có kiến thiết nhiều hơn cũng có thể không thích được bọn họ. Thực ra tên này cũng không biết, yêu thích của mỗi người đều bất đồng, anh thích nhỏ gầy một chút, có người lại thích cơ bắp tràn trề hay là lưng hùm vai gấu. Nếu không, tình cảm của những thú nhân kết thành bạn đời với thú nhân ở thú thế sao có thể tồn tại được, đừng đùa! Cho nên nói, con à, trên con đường bề cong chính mình, con đi còn chưa đủ xa đâu!

Tâm tư của Tư Văn quanh co vài vòng, quay đầu thấy Vân nhà anh đang cười cãi nhau với Sitter và Cát, trong lòng mềm mại vô cùng, vẫn là Vân nhà anh tốt. Sau đó, trong nháy mắt, anh bỗng nhiên cảm giác chính mình có khả năng, hình như, có vẻ, đại khái, có lẽ đã đặt chân trên con đường thê khổng. Nhưng vậy có là gì, thê khổng thì thê khổng, anh thật vất vả mới gặp được người mình thích, không chiều thì đâm lên chắc?

Kết quả cuối cùng tất nhiên là Tư Văn dắt Vân về, tiện thể mang theo đủ loại yêu cầu đối với cơm trưa của Sitter, cộng thêm vô số mắt lạnh và sát khí của Og.

Qua một buổi tối, hầm đã có thể sử dụng. Có kinh nghiệm lần trước nên hầm lần này cảm giác tốt hơn, Tư Văn đương nhiên cũng rất vui vẻ. Vẫn là một giống cái chăm chỉ cho nên khoai tây, khoai lang và hoa quả

hái mấy hôm nay đã chắt thành một đồng lớn. Cho nên Tư Văn về cơm nước xong, bắt Vân đi ngủ một giấc liền bắt đầu xử lý những thứ đào trong đất và hái trên cây này.

Lấy từng củ khoai tây, khoai lang ra, bỏ đi những củ đã hư thối hay là bắt đầu hỏng, phân loại xong thì bắt đầu mang vào trong hầm. Mấy thứ này không thể dùng túi da thú đựng nên Tư Văn bèn bẻ cành liễu đan vài cái sọt đơn giản. Trước kia anh thường thường nhìn ông nội đan nên cũng biết, chỉ là tay nghề không được tốt, chỉ có thể dùng để đựng chứ nếu để đeo thì sọt nhất định sẽ hy sinh.

Mang hết khoai tây và khoai lang vào hầm xong, lại phân loại, cắt đám hoa quả kia vào hầm, che cửa hầm vào nữa là xong. Sau đó Tư Văn vào nhà, lấy da hồ ly trước kia sẵn được lấy hết ra. Từ lúc anh ở lại đây, tài sản của anh cũng dần dần được mang hết đến.

Hồ ly nơi này rất lớn, da lông bóng loáng lại giữ ấm, dùng để làm quần áo mùa đông rất tốt. Tư Văn cũng không biết làm quần áo, anh chỉ muốn làm một cái áo choàng chống lạnh cho Vân. Còn quần áo mùa đông, anh đúng là bất lực. Nhưng khắp nơi thú thể đều có thiên tài, tộc Dực Hồ lớn như vậy tất nhiên cũng có người giỏi làm quần áo. Tuy quần áo nơi này đơn giản nhưng không thể phủ nhận là người ta làm rất tốt, ít nhất dùng châm xương to như vậy mà làm ra đường may tinh tế, còn khéo léo mà che đi thì anh không làm được.

Đương nhiên, Vân nhà anh tay nghề cũng rất tốt, nhưng việc này không thể để Vân làm, không thì còn gì là bất ngờ nữa. Vậy nên vài ngày trước, Tư Văn đã mang hết da lông mình tích góp đến nhà Đa Luân, sau đó nói một lúc lâu mới nói rõ được quần áo dài kiếp trước. Đa Luân nghe được đúng là mừng rỡ như điên, là một thợ may giỏi, gặp được kiểu dáng tốt như vậy đúng là thích chết, cho nên với việc Tư Văn ủy thác, cậu hoàn toàn dùng hết tinh thần.

Lăn lộn ở xã hội hiện đại lâu như vậy, Tư Văn tất nhiên là hiểu cho nên anh lập tức tỏ ý nếu sau này có người đến chỗ cậu làm quần áo, cậu có thể dùng kiểu dáng này. Việc này làm Đa Luân càng thêm kích động, sau đó ra sức nói nhờ Tư Văn muốn cậu nhất định sẽ cố gắng làm, anh cứ yên tâm. Sau đó, dưới tình huống cả bên mua và bán đều vừa lòng, Tư Văn tâm tình sung sướng về nhà. Còn về kích cỡ của Vân, thừa dịp Vân ngủ, Tư Văn liền theo như yêu cầu của Đa Luân mà giả trò đo đạc, quá trình vô cùng hạnh phúc và cả buồn bực đan xen.

Trong đám da thú anh đưa đi, có một tấm là của hổ răng dài. Lông của loài này rất dài, cũng rất dày, anh thử thì thấy hiệu quả chắn gió cũng cực tốt, dùng để làm quần áo cho Vân thì không thể tốt hơn. Suy xét đến việc giữ ấm, Tư Văn bảo Đa Luân làm hai tầng, bên ngoài đều có lông, sau đó bên trong lại mặc một bộ vải bố, nhất định sẽ rất ấm áp.

Không làm được quần áo, Tư Văn liền mày mò làm một cái áo choàng. Da hồ ly tích góp trước đây liền có tác dụng, tuy màu lông không đồng nhất nhưng may mà màu đỏ nhiều hơn, có thể làm cho Vân một cái áo choàng lớn. Tư Văn hình dung trong đầu bộ dáng của áo choàng trước kia, sau đó hít sâu một hơi bắt đầu động thủ. Sau khi vùi đầu chiến đấu một giờ, bị kim xương đâm vào tay n+1 lần, làm hỏng ba tấm da hồ ly, Tư Văn đầu hàng. Anh mà không dừng lại thì da hồ ly còn lại thật sự không đủ làm một cái áo choàng.

Tư Văn nhìn chăm chăm mấy lỗ thủng trên tay, buồn bực nghĩ, quả nhiên tục ngữ có câu khéo tay hơn hay làm, ông bà đúng là không lừa mình.

Nếu không làm được quần áo thì anh bắt đầu làm kháng. Trời càng ngày càng lạnh, buổi tối Vân ngủ thường không tự chủ được mà chui vào lòng anh. Tuy anh rất vui vẻ với việc tiếp xúc thân mật kiểu này, nhưng cũng rất thống khổ biết không. Anh cũng không phải có vấn đề sinh lý, người âu yếm không hề phòng bị nằm trong lòng như vậy, hai chân thon dài còn gác qua eo mình, hai tay ôm chặt cổ mình, đầu gối lên vai mình, hơi thở ấm áp không ngừng phả và cổ, dù là thánh nhân cũng không chịu nổi mà!

Hướng hồ nơi này còn không có áo ngủ, mọi người đều ngủ trần. Mẹ nó, mấy ngày nay đều sắp ghen hông được không, nhìn được sờ được ăn không được thật đúng là khổ sở!

Giường đất nhà Tư Văn xây bằng gạch, ống khói hình chữ chi, còn có một cái hố thật lớn, dùng để đào bỏ hóng. Trên kháng trải chiếu trúc, lại trải đệm chặn, cực thoải mái. Chỉ là nơi này không có gạch, may mà ông nội đã từng nói với anh, trước kia đại bộ phận kháng đều dùng bùn đất trộn rơm hoặc cỏ đại đắp thành.

Lúc ông nói lời này, khuôn mặt đầy nếp nhăn cười thành một đóa hoa cúc nở rộ, trên bàn tay nhăn nheo dính đầy bùn đất trộn rơm, ông đang trét bếp lò.

Ông nội anh là một người vĩ đại, trung niên mất vợ, lão niên lại mất con, nhưng vẫn không mất lạc quan. Tuy không được học hành gì, cả đời đều là bán mặt cho đất bán lưng cho trời, nhưng lại rõ ràng mà dạy anh: “Một đời người cũng chỉ vài chục năm, vui vẻ mà sống là tốt nhất.”

Môi Tư Văn nở ra một nụ cười, yên lặng trong lòng nói với ông nội, anh sẽ sống tốt, vui vẻ sống, giống như ông.

Thương cảm một phen, Tư Văn bắt đầu làm chính sự. Nơi này không có gạch nhưng mà nhiều có dại, rất nhiều, vì thế Tư Văn lập tức chuẩn bị đi dút. Thế nhưng nhìn cỏ dại ở thú thể dù gió thu thổi mạnh vẫn xanh tươi mơn mớn như cũ, Tư Văn buông tay, toàn thân cỏ đều là sợi, dễ hư thối, nếu dùng để làm kháng thì anh không yên tâm, nên Tư Văn quyết định dùng bùn đất.

Tìm một chỗ đất mịn, ít tạp chất, Tư Văn liền bắt đầu đào. Con hổ cực to quyết mộng, điên cuồng dùng hai chân trước đào đất, một lúc sau, con hổ dừng lại, ngẩng đầu lên làm bộ trầm tư.

Trên thực tế, Tư Văn đúng là đang trầm tư. Động tác như vậy nếu ở trên Trái Đất có lẽ anh nhất định sẽ không làm, cong mông đào đất, dùng đòn, thân là luật sư, sao có thể làm ra hành động khôi hài như vậy. Thế nhưng đây không phải là trái đất thế kỷ hai mốt mà là thú thể man hoang, cho nên làm như thế cũng không có gì, mọi người đều là hổ, đào gì cũng dựa vào hai móng, vậy nên, quen là được.

Đào một túi đất lớn, Tư Văn tính toán, cảm thấy cũng đủ, liền từ hình thú biến về hình người, nhanh như chớp mà chạy về. Vốn định làm kháng ngay, nhưng nhìn sắc trời, nghĩ đến lượng cơm ăn hù chết người của mấy người kia, Tư Văn quyết định nấu cơm trước.

Lúc Og và Bacon dẫn bạn đời của mình đến, Tư Văn và Vân đang bận rộn nấu ăn trong bếp. Cũng đã làm xong gần hết, Vân đang làm món thịt bò xào lăn dưới sự chỉ đạo của Tư Văn. Sau khi phát hiện gừng hành tỏi ớt và một vài gia vị khác, Tư Văn làm đồ ăn càng ngày càng nhiều loại, Vân ăn cũng càng ngày càng vui vẻ, chỉ là lúa gạo và lúa mì vẫn chưa thấy bóng dáng. Tư Văn vẫn canh cánh trong lòng, anh thực sự rất muốn ăn mì! Là một người phương bắc, sinh hoạt không có mì đúng là không thoải mái.

Ngoại trừ những món ăn mới, hôm nay thịt nướng muôn thuở cũng cực kì ngon. Tương ớt Tư Văn tự chế được mọi người nhất trí yêu thích. Tư Văn là một người phương bắc, tuy có thể ăn cay nhưng cũng không thể ăn quá cay nên tương ớt anh làm cũng không cay lắm. Nhưng dù như thế thì Sitter cũng bị cay đến nước mắt rùng rùng, sau đó vừa xuyết xoa vừa cắn ăn, bởi một tầng tương ớt thật dày, làm cho Cát cũng rất thích tương ớt có chút nóng nẩy.

“Sao cậu lại cho nhiều như thế? Cũng không còn bao nhiêu, tớ mới ăn có một ít.” Động tác trên tay Cát không ngừng, đều đều bôi tương ớt lên thịt nướng, vừa bôi vừa thăm oán.

Sitter mặc kệ cậu. Cậu và Cát luôn như thế, chỉ cần liên quan đến ăn thì hai người đều là cậu nói tớ một câu tớ tranh cậu một câu. Không có biện pháp, hai tên tham ăn gặp phải đồ ngon, tình bạn là cái gì? Sitter thỏa mãn nuốt miếng thịt nướng trong miệng xuống, hai mắt đắm lệ nhận nước trong tay Og, ừng ực uống một ngụm lớn, vừa thở vừa nói: “Nếu cậu thấy, hà, tớ ăn được nhiều, hà hà, cậu cũng có thể bôi nhiều như thế! Ồi, cay quá cay quá!”

Mắt Vân cong cong, cười rất vui vẻ, không nói lời nào nhưng động tác trong tay không hề chậm, không chút ngưng tay gấp đồ ăn, bôi tương. Cậu cảm thấy tham gia loại chiến tranh nước miếng không trình độ này còn không bằng ăn thêm mấy miếng đồ ăn ngon đâu.

Cát hung hăng trừng Sitter, cậu cũng không thể ăn quá cay, nhưng giống như Sitter, cay đến chảy nước mắt còn liều mạng ăn thì cậu không làm được. Hơn nữa, tướng ăn của Sitter đúng là không tốt, tương dính đầy mặt, lang thôn hổ yết, thế mà Og mặt liệt nhìn cậu ta còn ra vẻ tâm trạng cực tốt. Cát thấy da gà gai ốc trên tay mình đều nổi hết lên.

Tư Văn rất bất đắc dĩ. Anh rất oan uổng, cung cấp địa phương cùng đồ ngon để mọi người no nê, không được khen ngợi thì thôi, còn phải nhận ánh mắt lạnh như băng của tên mặt liệt nào đó thỉnh thoảng đảo qua. Đã thế còn tứ cố vô thân, không có ai giúp đỡ, bé con vô lương tâm bên người cười đầy mặt sáng khoái,

anh lại không nở đánh không nở mắng, chỉ có thể thở dài nói: “Lúc về anh cho mỗi đứa một bình.” May mà lúc trước làm nhiều.

Ánh mắt hai người lập tức sáng lên, cũng không tranh đoạt tương ớt nữa. Tư Văn vừa thả lỏng liền thấy ánh mắt nghiêm túc của Og và ai oán của Bacon.

Tư Văn nhướn mày, ánh mắt Bacon càng thêm u oán, nhìn chăm chăm anh, Og yên lặng chuyển ánh mắt lên tương ớt, không nói lời nào, cả người tản ra khí tức khó chịu. Đau đầu xoa trán, Tư Văn nói: “Cũng cho mỗi anh một bình.”

Vừa dứt lời, hai ánh mắt xoẹt một cái thu về. Tư Văn thở dài, vì sao anh cảm thấy mình thành một bà chủ gia đình nhỉ? Lại nhìn bảo bối nhà mình đang vui đầu ăn, đầy mặt hạnh phúc, oán hận gì cũng tiêu tan. Không phải là bà chủ gia đình sao, vì Vân nhà anh, này tính cái gì! Vì thế, bất tri bất giác, trên con đường tự bẻ cong bản thân và thể khổng, Tư Văn càng chạy càng xa.

Một bữa cơm khách chủ đều vui, ba giống cái sờ bụng nhỏ no căng, ngồi một bên rằm rì, tổ thể khổng ba người đồng loạt cống hiến bàn tay, nhẹ nhàng xoa xoa trên bụng giống cái nhà mình, thuận tiện thả dê một lúc. Kỹ thuật này do Tư Văn phát minh, Og và Bacon phát huy phát triển. Hiện tại, rất nhiều thú nhân trong bộ lạc đã biết, nếu bạn đời nhà mình ăn quá no thì nên làm như thế nào khiến hắn thoải mái hơn.

Ba giống cái thoải mái mái nằm trong lòng bạn đời nhà mình, ngoan ngoãn để cho bọn họ xoa, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người khiến vài người đều cảm thấy buồn ngủ. Không khí rất hài hòa, Tư Văn nhìn bảo bối nằm trong lòng, cảm thấy cực kì ấm áp và sung sướng, sau đó, anh ngẩng đầu lên, liền thấy khuôn mặt đầy nghiêm túc của Og đang nhìn chăm chăm mình, trong ánh mắt đầy sự tối tăm không tên.

Tư Văn sững sốt, trao đổi ánh mắt với Bacon xong, ba giống đực nhất trí đổ giống cái nhà mình vào giấc ngủ, sau đó ôm vào phòng đắp chăn. Sau đó, ba giống đực ngồi thành hình tam giác trong sân nhà Vân, bắt đầu bàn chuyện lớn.

Thú triều đến sớm là việc mọi người không lường được. Cuộc chiến đêm qua thương vong không lớn, nhưng với địch thủ như thế, trình độ thương vong này không khác gì đả thương địch thủ một nghìn tự tổn hại tám trăm. Chỉ là một đàn Sói gió đã khiến tộc Dực Hổ tổn thất lớn như vậy, như vậy cũng khiến anh triệt để hiểu được vì sao mỗi lần thú triều lại giảm nhân khẩu nhiều đến thế.

Nhưng xét theo khía cạnh khác, mạnh sống yếu chết, kẻ thắng làm vua, tuy thú triều làm số lượng thú nhân giảm mạnh nhưng có thể sống sót đều là những người có giá trị vũ lực cao hoặc là thân thể cường kiện, việc này cam đoan chất lượng và tố chất của thú nhân. Cho nên nói, tất cả những việc thiên nhiên gây ra đều có mặt lợi và mặt hại.

Tư Văn suy nghĩ lung tung, Og và Bacon thì đang tự hỏi làm sao để có thể có đường sống trong thú triều mãnh liệt như vậy. Hai bên đều có suy nghĩ riêng, nhưng với vấn đề về chiến hào và tường thành thì đều nhất trí cao độ. Hai chuyện này nhất định phải lập tức xử lý. Sau khi hai người nói ra, Tư Văn tỏ ý anh cũng tán thành, sau đó tổ thể khổng ba người quyết định việc phải làm tiếp theo.

Ngay sau đó, Tư Văn nói việc nằm mơ thấy thú thần cho Og và Bacon, đương nhiên, trau chuốt hơn phiên bản anh nói cho Vân rất nhiều. Muốn lừa hai tên này không có thêm vài phần thủ đoạn là không được.

Og còn đỡ, anh mặt liệt mà, Bacon thì không hề che dấu sự kinh ngạc của mình: “Vậy cậu chính là Thần Thú rồi?”

Tư Văn lập tức, việc này liên quan gì đến thần thú vậy? Chẳng lẽ thú nhân có thể trao đổi với thú thần = thần thú? Vì tên này che dấu tốt nên Bacon cũng không thấy vấn đề gì từ khuôn mặt bình tĩnh đó, nhưng cũng không gây trở ngại cho việc anh tiếp tục kinh ngạc: “Trước kia cũng có vài người có thể mơ thấy thú thần, nhưng đều là giống cái. Bọn họ đều mơ thấy thú thần chúc phúc bọn họ, sau đó không bao lâu, những giống cái này đều mang thai. Cậu mơ cũng không giống người khác, nhưng như vậy không chừng thú triều cũng không khó đối phó như vậy.”

Tư Văn càng, thì ra thần thú đúng là ý này, chỉ mong sau này mọi người không gọi anh là thần thú, việc này đúng là quá quá ngoài khả năng thừa nhận của anh.

Og ngăn gọn biểu đạt ý nghĩ của mình: “Cậu mau nhớ lại, nhớ toàn bộ những gì thần thú nói cho cậu.” Được rồi, đúng là vừa trực tiếp vừa thô bạo.

Tư Văn bình tĩnh gật đầu, sao đó đi đến cửa hầm, nâng tấm ván gỗ lên, nói: “Thứ này gọi là hầm, thú thần nói có thể để thực vật, rất lâu cũng không hỏng.”

Ánh mắt hai người lập tức thay đổi, nóng bỏng nhìn hầm, sau đó, sau khi Tư Văn tỏ ý có muốn tham quan tí không, không chút do dự nhảy xuống. Được rồi, tha thứ cho sự lơ đãng của họ đối với thang đi, người ở man hoang căn bản chưa từng gặp thứ tiên tiến lại thần kỳ này.

Sau khi được Tư Văn thay đổi, hầm nhìn qua rất tốt, vách tường bốn phía đều bị Tư Văn dùng đá lớn đập mạnh, bốn cây cột lớn ở bốn góc, cây ở giữa lại càng lớn, không cần Tư Văn giải thích, hai thú nhân thông minh này đã biết mấy cây cột dùng làm gì. Khác với cái hầm trước kia, hầm này được Tư Văn dùng đá lót sàn, sau đó trải một tầng cỏ khô rất dày, mấy chục cái sọt lớn ngay ngắn chỉnh tề đặt trong hầm, bên trong tràn đầy khoai tây hoặc khoai lang.

Bacon chỉ chỉ cái sọt vì không chắc chắn mà bị ép hơi biến dạng: “Đây là cái gì?”

“Cái sọt”

“Sao lại trông như thế?”

Tư Văn yên lặng liếc mắt nhìn sọt biến dạng, bình tĩnh nói: “Biến dạng.”

Og xem xét xem xét cái sọt méo mó, hỏi: “Chỉ có thể đặt xuống đất như vậy sao?”

Tư Văn kinh ngạc nhìn anh một cái, quả nhiên hai người này đều không phải người bình thường, tư duy nhanh nhạy, làm việc với người thông minh đúng là tốt, chưa buồn ngủ đã có gối đầu.

“Có thể dùng da thú làm mấy cái quai dài, hai đầu buộc ở đáy và đỉnh sọt, như vậy có thể đeo trên lưng. Mấy thứ này dùng cảnh liêu đan ra, tiết kiệm được da thú mà còn tiện lợi nữa.”

Ba người hiểu mà không nói nhìn nhau, Bacon lười biếng duỗi eo, nói: “Đi tìm tộc trưởng đi, nói sớm với ông thì mọi người cũng làm được sớm hơn.”

**

Zổ: nói cho những ai chưa biết, thập đại thần thú trong giới mạng bên TQ là tên 10 con vật mà có tên na ná câu chữ tục, thường gặp nhất là “Thảo nê mã” nó kiểu như Đê ma ma ở bên mình đó.

Hôm nay lại mày mò đọc lại ĐPBĐ chỉ phi thường cổ sự, ngắn mà hay thế, nó là 1 trong 2 bộ ĐPBĐ mà tôi thích nhất.

31. Chương 31

phúc lợi ngày kỷ niệm <3 tộc="" trưởng="" đại="" nhân="" đang="" đấm="" chìm="" trong="" sự="" kinh="" ngạc="" vì="" thú="" triều="" đến="" sớm.="" ông="" vốn="" nghĩ="" có="" khoai="" tây="" khoai="" lang="" thì="" mùa="" đông="" năm="" nay="" có="" thể="" đỡ="" khó="" khăn="" hơn="" ai="" ngờ="" lại="" gặp="" thú="" triều="" gặp="" thú="" triều="" còn="" chưa="" tính="" cư="" nhiên="" còn="" đến="" sớm.="" giờ="" thì="" tốt="" rồi="" có="" người="" bị="" thương="" có="" nguy="" hiểm="" không="" có="" đồ="" ăn="" không="" có="" da="" thú="" tộc="" trưởng="" đại="" nhân="" quả="" thực="" muốn="" xâu="" hai="" lông="" mày="" vào="" nhau="" vậy="" nên="" không="" hề="" ngoài="" dự="" đoán="" khi="" tổ="" thể="" khổng="" ba="" người="" bước="" vào="" nghênh="" đón="" bọn="" họ="" chính="" là="" một="" khuôn="" mặt="" vô="" cùng="" đau="" khổ="" tư="" văn="" yên="" lặng="" chúc="" phúc="" tộc="" trưởng="" og="" mặt="" liệt="" không="" nói="" gì="" bacon="" thì="" trực="" tiếp="" hơn="" nhiều="" “tộc="" trưởng="" mặt="" ông="" y="" như="" mặt="" thú="" thôi!”="" thú="" thôi="" là="" một="" loài="" bò="" sát="" cỡ="" trung="" khá="" giống="" thần="" lằn="" cỡ="" lớn="" trên="" trái="" đất="" chẳng="" qua="" khuôn="" mặt="" của="" thôi="" thú="" giống="" như="" mặt="" một="" ông="" già="" đau="" khổ="" hơn="" nữa="" cả="" người=""

còn=" ra=" mùi=" thối=" kỳ=" quái.= " kỳ=" dị=" là=" thịt=" loại=" này=" nầu=" chín=" sẽ=" có=" mùi=" thối=" khiến=" người=" ta=" muốn=" nôn=" mưa,=" nhưng=" da=" thú=" lại=" rất=" mềm=" mại=" bóng=" loáng,=" cũng=" không=" có=" mùi=" thối,=" ở=" thú=" thể=" thường=" được=" dùng=" để=" làm=" quần=" áo=" cho=" giống=" cái=" và=" thú=" con.= " vậy=" nên=" loại=" động=" vật=" dịu=" ngoan=" lại=" không=" có=" lực=" công=" kích=" cao=" này=" tuy=" không=" có=" trong=" thực=" đơn=" của=" thú=" nhân=" nhưng=" cũng=" không=" thể=" thoát=" khỏi=" sự=" săn=" bắt=" của=" thú=" nhân.= " mặt=" tộc=" trưởng=" cúng=" đồ,=" lập=" tức=" khô=" phục=" bộ=" dáng=" trước=" kia,=" nhìn=" bacon=" đang=" cột=" nhả,=" nghiêng=" răng=" âm=" trầm=" nói:= " "ta=" nghĩ=" nghi=" thức=" bạn=" đời=" sang=" năm=" có=" thể=" hoãn=" lại,=" để=" cam=" đoan=" bộ=" lạc=" có=" đủ=" thời=" gian=" chuẩn=" bị=" sau=" thú=" triều.= " theo=" quy=" định=" của=" thú=" thể,=" trong=" mười=" năm=" sau=" thú=" triều,=" nghi=" thức=" bạn=" đời=" mỗi=" năm=" chỉ=" tổ=" chức=" một=" lần=" mà=" không=" phải=" ba=" lần=" như=" bình=" thường,=" thời=" gian=" cũng=" không=" có=" định,=" dựa=" vào=" ý=" kiến=" của=" tộc=" trưởng,=" tể=" tự=" và=" người=" già=" trông=" tộc,=" sau=" đó=" do=" tộc=" trưởng=" quyết=" định.= " xoẹt!= " bacon=" rõ=" ràng=" cảm=" nhận=" được=" hai=" ánh=" mắt=" không=" tốt=" hướng=" về=" phía=" mình,=" thu=" hồi=" khuôn=" mặt=" tươi=" cười,=" bày=" ra=" bộ=" dáng=" nhận=" sai,=" trịnh=" trọng=" đứng=" trước=" mặt=" tộc=" trưởng,=" giờ=" tay=" phải=" ra,=" mu=" bàn=" tay=" hướng=" lên=" trên,=" đây=" là=" tư=" thế=" xin=" lỗi,=" tiêu=" chuẩn=" của=" thú=" nhân=" ở=" thú=" thể.= " "tộc=" trưởng,=" xin=" lỗi,=" tôi=" chỉ=" nói=" đùa=" thôi,=" ngại=" sao=" lại=" có=" thể=" giống=" thú=" thối=" được=" chứ?= " ngại=" dẫn=" dắt=" chúng=" ta=" vượt=" qua=" hết=" mùa=" đông=" khó=" khăn=" này=" đến=" mùa=" đông=" khó=" khăn=" khác,=" loại=" động=" vật=" không=" hề=" có=" trí=" tuệ=" và=" lực=" công=" kích=" yếu=" xiu=" như=" thú=" thối=" sao=" có=" thể=" so=" sánh=" được?= " tôi=" cảm=" thấy=" không=" thể,=" vậy=" nên,=" nghi=" thức=" cử=" cử=" hành=" như=" bình=" thường=" là=" được,=" đương=" nhiên,=" nếu=" tổ=" chức=" sớm=" hơn=" thì=" tôi=" sẽ=" phi=" thường=" vui=" vẻ.= " tộc=" trưởng=" thần=" nhiên=" nhìn=" thoáng=" qua=" bacon=" ngoại=" trừ=" động=" tác=" thì=" không=" hề=" có=" ý=" xin=" lỗi=" nào,=" lạnh=" lùng=" hừ=" một=" tiếng.= " trên=" mặt=" bacon=" lộ=" ra=" nụ=" cười=" nhạt,=" ưu=" nhã=" thu=" hồi=" tư=" thế.= " đúng=" vậy,=" không=" nhìn=" nhầm,=" ưu=" nhã.= " động=" tác=" của=" thú=" nhân=" này=" giống=" y=" như=" động=" tác=" của=" người=" thừa=" kế=" một=" đại=" gia=" tộc=" đã=" trải=" qua=" trăm=" năm=" mưa=" gió,=" nội=" tình=" thâm=" hậu.= " ưu=" nhã,=" hoàn=" mỹ.= " tư=" văn=" không=" thể=" không=" chán=" kinh,=" sau=" đó=" hiểu=" được,=" ưu=" nhã=" thì=" ra=" cũng=" tồn=" tại=" ở=" thời=" đại=" man=" hoang=" này.= " bacon=" đương=" nhiên=" không=" biết=" từ=" ưu=" nhã=" này,=" anh=" chỉ=" mỉm=" cười=" đầy=" khéo=" léo,=" nhẹ=" nhàng=" nói:= " "tộc=" trưởng,=" tôi=" nghĩ=" chúng=" ta=" nên=" tìm=" tể=" tự=" đến=" trước,=" trong=" bộ=" lạc=" xuất=" hiện=" thần=" thú.= " tư=" văn=" sử=" sót,=" sau=" đó=" bỗng=" nhiên=" giác=" ngộ,=" nói=" không=" chừng=" sau=" này=" anh=" phải=" mang=" cái=" danh=" hiệt=" thần=" thú=" này,=" tâm=" trạng=" này=" đúng=" là=" phức=" tạp.= " hai=" chữ=" thần=" thú=" hoàn=" toàn=" giữ=" được=" lực=" chú=" ý=" của=" tộc=" trưởng,=" ông=" lập=" tức=" kích=" động,=" liên=" tục=" hỏi:= " "thật=" sự=" xuất=" hiện=" thần=" thú=" sao?= " thú=" thần=" ở=" trên=" cao,=" đúng=" là=" quá=" tốt!= " thần=" thú=" là=" ai,=" là=" og=" hay=" tư=" văn?=" trong=" lúc=" kích=" động=" như=" thể,=" tộc=" trưởng=" vẫn=" không=" vút=" bỏ=" sự=" bình=" tĩnh=" và=" sâu=" sắc=" của=" ông,=" một=" chặp=" thấy=" máu=" mà=" chỉ=" ra=" chính=" xác=" người=" thú=" thần=" chọn.= " bacon=" chớp=" mắt:= " "vi=" sao=" tộc=" trưởng=" cảm=" thấy=" không=" phải=" tôi?=" "bởi=" vì=" ta=" cảm=" thấy=" thú=" thần=" vi=" đại=" sẽ=" không=" tìm=" người=" không=" biết=" tôn=" kính=" tộc=" trưởng=" như=" người.= " bacon=" không=" quan=" trọng=" gặt=" gặt=" đầu,=" nói=" với=" tư=" văn=" đang=" trầm=" mặc=" đứng=" nhìn=" ở=" bên=" cạnh:= " "thần="

thú,=" mau=" nói=" cho=" tộc=" trưởng=" biết=" thú=" thần=" nói=" gì=" với=" cậu=" đi,=" ổng=" bày=" giờ=" đang=" rất=" sót=" ruột=" đó,=" mắt=" tộc=" trưởng=" lộ=" ra=" về=" hiểu=" rõ=" "quả=" nhiên=" là=" người,=" thú=" thần=" nói=" gì=" với=" người,=" có=" nói=" với=" người=" chúng=" ta=" phải=" vượt=" qua=" thú=" triều=" như=" thế=" nào=" không?=" tư=" văn=" nheo=" mắt,=" quả=" nhiên,=" ba=" thứ=" cạm=" bẫy,=" khoai=" tây,=" khoai=" lang=" này=" đã=" rất=" đáng=" chú=" ý,=" xem=" ra=" lời=" nói=" dối=" này=" cực=" kì=" cần=" thiết:=" "thú=" thần=" không=" nói=" cho=" tôi=" biết=" phải=" vượt=" qua=" thú=" triều=" như=" thế=" nào,=" nhưng=" ngại=" ấy=" nói=" cho=" tôi=" rất=" nhiều=" thực=" vật=" có=" thể=" ăn=" và=" một=" số=" thứ=" rất=" thần=" kỳ.= tôi=" cảm=" thấy=" nếu=" chúng=" ta=" có=" thể=" làm=" ra=" những=" gì=" thú=" thần=" dạy=" thì=" mùa=" đông=" này=" sẽ=" không=" phải=" là=" vấn=" đề=" gì=" lớn.= " tộc=" trưởng=" lập=" tức=" bảo=" og=" đi=" mời=" tể=" tự,=" chỉ=" lát=" sau=" tể=" tự=" đã=" thử=" hỏ=" hỏ=" chạy=" tới,=" biểu=" tình=" giống=" như=" tộc=" trưởng,=" vừa=" kích=" động=" vừa=" hy=" vọng.= đợi=" tể=" tự=" ngồi=" xuống=" ghé,=" ông=" áp=" lực=" kích=" động=" trong=" lòng,=" nhẹ=" nhàng=" mở=" miệng:= "tư=" văn,=" thú=" thần=" nói=" gì?=" trong=" khoảng=" thời=" gian=" kế=" tiếp,=" tư=" văn=" kế=" hết=" những=" gì=" mình=" biết=" trên=" trái=" đất=" để=" cải=" thiện=" sinh=" hoạt,=" bình=" an=" qua=" mùa=" đông=" ra.= mấy=" người=" trong=" phòng=" nghe=" cực=" kì=" nghiêm=" túc,=" mỗi=" người=" đều=" không=" muốn=" bỏ=" qua=" bất=" cứ=" tin=" tức=" gì=" có=" thể=" giúp=" tộc=" nhân.= tư=" văn=" cũng=" cố=" gắng=" chi=" tiết=" giải=" thích=" và=" hỏi=" tưởng.= "tôi=" nghĩ=" bây=" giờ=" chúng=" ta=" nên=" nhanh=" chóng=" xây=" tường=" thành=" và=" đào=" hào,=" sau=" đó=" là=" đào=" hầm=" và=" làm=" kháng.= hầm=" tôi=" đã=" thử=" làm,=" đúng=" là=" có=" thể=" bảo=" tồn=" các=" loại=" đồ=" ăn=" trừ=" thịt.= tôi=" có=" thể=" dạy=" cho=" vài=" người=" trước,=" sau=" đó=" họ=" sẽ=" dạy=" lại=" cho=" người=" khác.= thứ=" này=" làm=" không=" khó,=" chỉ=" là=" bước=" cuối=" hơi=" tốn=" thời=" gian,=" nhưng=" tôi=" nghĩ=" là=" không=" mấy=" ngày=" nữa=" thì=" toàn=" bộ=" thú=" nhân=" có=" thể=" học=" được=" cách=" đào=" hầm.= nói=" xong=" câu=" cuối=" cùng,=" thời=" gian=" đã=" qua=" hơn=" một=" giờ.= ngoại=" trừ=" tư=" văn,=" trên=" mặt=" mọi=" người=" đều=" là=" nụ=" cười=" đầy=" kích=" động,=" ngay=" cả=" khuôn=" mặt=" liệt=" của=" og=" cũng=" hiếm=" có=" mà=" nở=" nụ=" cười.= tộc=" trưởng=" càng=" kích=" động,=" lập=" tức=" muốn=" đi=" tham=" quan=" hầm,=" vì=" thế=" tể=" tự=" và=" tộc=" trưởng=" thêm=" tổ=" thê=" khổng=" ba=" người=" liền=" lập=" tức=" đến=" ngôi=" nhà=" nhỏ=" của=" văn.= mấy=" giống=" cái=" đã=" ngủ=" được=" một=" lúc,=" nên=" giọng=" nói=" của=" mấy=" người=" sau=" khi=" vào=" cửa=" để=" dàng=" làm=" bọn=" họ=" hoàn=" toàn=" thanh=" tỉnh.= văn=" mơ=" mơ=" màng=" màng=" xuống=" giường,=" xoa=" nhẹ=" khuôn=" mặt,=" vừa=" ngáp=" vừa=" mở=" cửa,=" sau=" đó=" liếc=" mắt=" nhìn=" thấy=" tộc=" trưởng=" đang=" cực=" kì=" hưng=" phấn=" vây=" quanh=" hỏ=" to.= "tư=" văn,=" tộc=" trưởng=" sao=" thế=" anh?=" giọng=" nói=" hơi=" khàn=" khàn=" mang=" theo=" sự=" mơ=" hồ=" vừa=" tỉnh=" ngủ=" để=" dàng=" chiêm=" lực=" chú=" ý=" của=" tư=" văn.= anh=" vừa=" quay=" đầu=" liền=" thấy=" bảo=" bối=" nhà=" mình=" đứng=" gần=" đó,=" đỉnh=" đầu=" có=" mấy=" lọn=" tóc=" dựng=" thẳng=" do=" nằm=" ngủ,=" tò=" mò=" nhìn=" tộc=" trưởng=" đang=" vừa=" vây=" quanh=" hỏ=" to=" vừa=" lăm=" lăm=" bấm.= tư=" văn=" ngoắc=" cậu=" lại=" đây,=" xoa=" xoa=" đỉnh=" đầu=" dựng=" tóc=" của=" cậu,=" cúi=" đầu=" cấn=" đôi=" môi=" phấn=" nộn,=" kéo=" người=" vào=" trong=" lòng,=" hỏi=" "tỉnh=" rồi?=" có=" ồn=" đến=" em=" không?=" ngủ=" có=" ngon=" không?=" mặt=" vân=" hơi=" hồng=" hồng,=" thẹn=" thùng=" liếc=" mắt=" nhìn=" quanh,=" ôm=" eo=" tư=" văn,=" kiếng=" chân=" hôn=" lên=" mặt=" anh=" một=" cái,=" nhỏ=" giọng=" trả=" lời:= "không=" ồn,=" em=" tự=" tỉnh,=" ngủ=" rất=" ngon.= sao=" tộc=" trưởng=" lại=" đi=" quanh=" cái=" hỏ=" này=" thế=" ạ?=" nơi=" này=" là=" thú=" thể,=" dù=" có=" ngưng=" ngừng=" nhưng=" cũng=" dám=" biểu=" đạt=" tình=" yêu=" của="

mình=" " với=" " bạn=" " đời=" " tư=" " văn=" " yên=" " lặng=" " like=" " phong=" " tục=" " của=" " thú=" " thể=" " hai=" " tay=" " vô=" " ý=" " thức=" " mà=" " vuốt=" " ve=" " vãi=" " cái=" " lên=" " eo=" " lưng=" " người=" " trong=" " ngực=" " "anh=" " nói=" " chuyện=" " mơ=" " gặp=" " thú=" " thần=" " cho=" " tộc=" " trưởng=" " đây=" " là=" " hầm=" " anh=" " chỉ=" " vào=" " hố=" " to=" " dưới=" " đất=" " "có=" " thể=" " dùng=" " để=" " tồn=" " trữ=" " thực=" " vật=" " như=" " là=" " bỏ=" " khoai=" " tây=" " khoai=" " lang=" " hay=" " rau=" " khô=" " vào=" " thì=" " một=" " mùa=" " đông=" " cũng=" " sẽ=" " không=" " hỏng=" " vãn=" " lập=" " tức=" " hưng=" " phấn=" " ngóng=" " trông=" " nhìn=" " hố=" " to=" " một=" " bộ=" " em=" " muốn=" " xem=" " xem=" " xem=" " khiến=" " tư=" " vãn=" " nhin=" " không=" " được=" " nở=" " nụ=" " cười=" " lúc=" " vãn=" " vừa=" " đi=" " ra=" " té=" " tự=" " đã=" " nhìn=" " thấy=" " cậu=" " nhưng=" " rõ=" " ràng=" " là=" " giống=" " cái=" " nhỏ=" " này=" " trong=" " lòng=" " ngoại=" " trừ=" " tộc=" " trưởng=" " đang=" " dễ=" " khiến=" " người=" " khác=" " chú=" " ý=" " tới=" " thì=" " chỉ=" " có=" " tư=" " vãn=" " không=" " để=" " ý=" " tới=" " những=" " người=" " khác=" " đang=" " đứng=" " trong=" " sân=" " đương=" " nhiên=" " đây=" " cũng=" " có=" " thể=" " là=" " do=" " vừa=" " tỉnh=" " ngủ=" " nên=" " còn=" " hơi=" " mơ=" " hồ=" " nhưng=" " những=" " động=" " tác=" " giữa=" " cậu=" " và=" " tư=" " vãn=" " khiến=" " té=" " tự=" " cục=" " kì=" " yên=" " tâm=" " đưa=" " nhỏ=" " này=" " hiểu=" " chuyện=" " từ=" " bé=" " trong=" " bộ=" " tộc=" " cũng=" " có=" " vãi=" " người=" " vì=" " cậu=" " không=" " phải=" " là=" " người=" " tộc=" " dục=" " hố=" " mà=" " không=" " thích=" " cậu=" " có=" " lẽ=" " vì=" " thế=" " nên=" " vãn=" " làm=" " chuyện=" " gì=" " cũng=" " rất=" " chú=" " ý=" " cần=" " thận=" " cho=" " dù=" " là=" " đối=" " với=" " bạn=" " bè=" " hay=" " chính=" " ông=" " cũng=" " thế=" " sự=" " thống=" " khổ=" " của=" " việc=" " mất=" " a=" " phụ=" " và=" " a=" " ba=" " khiến=" " cậu=" " theo=" " bản=" " năng=" " mà=" " càng=" " quý=" " trọng=" " người=" " bên=" " cạnh=" " nhưng=" " cậu=" " sẽ=" " không=" " nói=" " ra=" " với=" " bắt=" " cứ=" " ai=" " luôn=" " giữ=" " cự=" " ly=" " với=" " mọi=" " người=" " cậu=" " còn=" " dứt=" " khoát=" " cự=" " tuyệt=" " sự=" " theo=" " đuổi=" " của=" " giống=" " dục=" " trong=" " bộ=" " tộc=" " ông=" " luôn=" " lo=" " lắng=" " đứa=" " nhỏ=" " này=" " sẽ=" " không=" " tìm=" " được=" " bạn=" " đời=" " sau=" " này=" " nghe=" " nói=" " tư=" " vãn=" " và=" " cậu=" " cùng=" " một=" " chỗ=" " ông=" " lại=" " lo=" " lắng=" " hai=" " người=" " có=" " thể=" " trở=" " thành=" " bạn=" " đời=" " không=" " bây=" " giờ=" " xem=" " ra=" " hẳn=" " là=" " không=" " có=" " vấn=" " đề=" " gì=" " có=" " lẽ=" " sang=" " năm=" " ông=" " có=" " thể=" " cử=" " hành=" " nghi=" " thức=" " bạn=" " đời=" " cho=" " hai=" " người=" " "vãn=" " ta=" " thật=" " cao=" " hứng=" " con=" " đã=" " tìm=" " được=" " bạn=" " đời=" " của=" " mình=" " thú=" " thần=" " nhất=" " định=" " sẽ=" " chúc=" " phúc=" " cho=" " các=" " con=" " té=" " tự=" " tử=" " tìm=" " cười=" " mở=" " miệng=" " chân=" " thành=" " nói=" " lời=" " chúc=" " phúc=" " vãn=" " cả=" " kinh=" " lúc=" " này=" " mới=" " phát=" " hiện=" " té=" " tự=" " đang=" " đứng=" " gần=" " hai=" " người=" " mặt=" " đây=" " ý=" " cười=" " nhìn=" " mình=" " tuy=" " rằng=" " xấu=" " hổ=" " nhưng=" " cậu=" " vãn=" " gật=" " đầu=" " trong=" " mắt=" " có=" " cảm=" " kích=" " nghiêm=" " túc=" " nói=" " với=" " té=" " tự=" " "cảm=" " ơn=" " té=" " tự=" " cảm=" " ơn=" " ông=" " đã=" " chúc=" " phúc=" " cho=" " hai=" " người=" " cảm=" " ơn=" " ông=" " đã=" " chăm=" " sóc=" " cậu=" " té=" " tự=" " hiễn=" " nhiên=" " hiểu=" " được=" " ý=" " của=" " vãn=" " ông=" " chớp=" " mắt=" " có=" " chút=" " nghịch=" " ngợm=" " hỏi=" " "hy=" " vọng=" " sang=" " năm=" " trong=" " những=" " người=" " cử=" " hành=" " nghi=" " thức=" " bạn=" " đời=" " có=" " các=" " con=" " tư=" " vãn=" " là=" " một=" " thú=" " nhân=" " tốt=" " ta=" " nghĩ=" " hẳn=" " sẽ=" " đối=" " xử=" " tốt=" " với=" " con=" " nhưng=" " bây=" " giờ=" " ta=" " nghĩ=" " hẳn=" " hẳn=" " là=" " nên=" " nói=" " về=" " việc=" " đào=" " hầm=" " cho=" " chúng=" " ta=" " nghe=" " trước=" " tộc=" " trưởng=" " đã=" " không=" " kịp=" " đợi=" " rồi=" " mặt=" " vãn=" " càng=" " đỏ=" " hơn=" " ngượng=" " ngùng=" " đẩy=" " đẩy=" " vòng=" " tay=" " sát=" " còn=" " quàng=" " quanh=" " hông=" " mình=" " sau=" " khi=" " được=" " tự=" " do=" " liên=" " xoay=" " người=" " vào=" " bếp=" " bưng=" " mấy=" " cốc=" " nước=" " đặt=" " lên=" " bàn=" " nhỏ=" " trên=" " sân=" " tộc=" " trưởng=" " lưu=" " luyến=" " rời=" " khỏi=" " miệng=" " hố=" " ngồi=" " xuống=" " chiếc=" " ghế=" " cạnh=" " bàn=" " vội=" " vãn=" " hỏi=" " "nói=" " mau=" " thứ=" " này=" " làm=" " như=" " thế=" " nào?"=" " tư=" " vãn=" " không=" " cần=" " nghĩ=" " ngại=" " nói=" " trình=" " tự=" " đào=" " hầm=" " ra=" " sau=" " đó=" " tộc=" " trưởng=" " nghĩ=" " nghĩ=" " nói=" " "hay=" " là=" " bây=" " giờ=" " người=" " lại=" " đào=" " một=" " cái?"=" " tư=" " vãn=" " lập=" " tức=" " đồng=" " ý=" " anh=" " vốn=" " định=" " giảng=" " lý=" " thuyết=" " xong=" " sẽ=" " thực=" " hành=" " luôn=" " không=" " đợi=" " anh=" " mở=" " miệng=" " hỏi=" " đến=" " nhà=" " ai=" " đào=" " gióng=" " nói=" " của=" " sitter=" " đã=" " vội=" " vàng=" " từ=" " phía=" " sau=" " truyền=" " tới=" " "đen=" " nhà=" " em=" " đào=" " đi=" "

khoai=" tây=" và=" khoai=" lang=" em=" đào=" đã=" không=" có=" chỗ=" để=" rồi,=" có=" phải=" không,=" og?=" og=" trà=" mặc=" gặt=" đầu,=" sau=" đó=" dưới=" sự=" yêu=" cầu=" mạnh=" mẽ=" của=" sitter=" và=" ánh=" mắt=" nhìn=" chăm=" chú=" trong=" yên=" lặng=" của=" og,=" mọi=" người=" đi=" tới=" nhà=" sitter,=" hay=" nói=" đúng=" hơn=" là=" nhà=" của=" sitter=" và=" og,=" tuy=" hai=" người=" chưa=" cử=" hành=" nghi=" thức=" bạn=" đời,=" a=" phụ=" của=" sitter=" cũng=" nghiêm=" cấm=" sitter=" và=" og=" sống=" chung,=" thể=" nhưng=" là=" một=" tiểu=" thụ=" hơi=" ngốc,=" sitter=" hoàn=" toàn=" xem=" nhẹ=" yêu=" cầu=" mạnh=" mẽ=" của=" a=" phụ=" nhà=" mình,=" thường=" xuyên=" ngủ=" lại=" trong=" ngôi=" nhà=" tương=" lai=" của=" hai=" người,=" ngủ=" ngon=" lành=" trong=" vòng=" tay=" kiên=" cường=" của=" og,=" tất=" nhiên,=" khoai=" lang=" khoai=" tây=" cậu=" đào=" được=" đều=" để=" ở=" đó.= đến=" nơi,=" tư=" văn=" hiểu=" được=" vì=" sao=" cậu=" nói=" không=" có=" chỗ=" để.= mảnh=" sân=" rộng=" lớn=" chồng=" một=" đống=" lớn=" khoai=" lang=" lẫn=" khoai=" tây,=" còn=" có=" cả=" một=" mảng=" lớn=" hoa=" quả=" và=" rau=" cỏ,=" làm=" chiếc=" sân=" lớn=" trở=" nên=" cực=" kì=" chật=" hẹp.= phòng=" ở=" sạch=" sẽ=" rộng=" mở=" ngoài=" gia=" cụ=" và=" đồ=" dùng=" sinh=" hoạt=" thì=" cái=" gì=" cũng=" không=" có.= "phòng=" ở=" rất=" sạch=" sẽ=" lại=" xinh=" đẹp,=" em=" không=" muốn=" bỏ=" khoai=" tây=" linh=" tinh=" vào,=" bẩn=" lắm,=" hơn=" nữa=" còn=" có=" mùi=" kỳ=" quái.= sitter=" giải=" thích=" ngắn=" gọn=" nguyên=" nhân=" hình=" thành=" cục=" diện=" này.= tư=" văn=" chỉ=" có=" thể=" yên=" lặng=" giờ=" ngón=" tay=" cái=" với=" cậu,=" may=" mà=" mấy=" ngày=" nay=" không=" mưa,=" nếu=" không=" thành=" quả=" lao=" động=" của=" sitter=" sẽ=" bị=" hủy=" mất=" một=" nửa.= tìm=" một=" chỗ=" phù=" hợp=" trong=" sân,=" thanh=" lý=" những=" thứ=" ở=" đó,=" og=" biến=" thành=" hổ,=" dưới=" dự=" chỉ=" đạo=" của=" tư=" văn,=" cong=" mông=" bắt=" đầu=" đào=" đất.= tư=" văn=" vừa=" chỉ=" huy=" vừa=" giải=" thích=" câu=" tạo=" của=" hằm,=" chỉ=" chốc=" lát=" sau=" hằm=" đã=" gần=" như=" hoàn=" thành,=" chỉ=" còn=" phải=" đập=" vách=" và=" nhóm=" lửa=" chống=" ẩm.= mọi=" người=" đều=" rất=" vui=" vẻ,=" sau=" đó=" thú=" nhân=" báo=" tộc=" trà=" mặc=" của=" nhà=" tể=" tự=" đi=" đến,=" ông=" chỉ=" nói=" một=" câu:= "người=" tộc=" dự=" lang=" đến.= cả=" sân=" lập=" tức=" yên=" tĩnh,=" ngoại=" trừ=" tư=" văn,=" sắc=" mặt=" mỗi=" người=" đều=" âm=" u.= *=" zô=" tr=" này=" đang=" đoạn=" chán=" nên=" chả=" có=" hứng=" làm=" ~=" đạo=" này=" hiếm=" thú=" nhân=" quá=" ~=" tôi=" đang=" đọc=" bộ=" ta=" là=" một=" ảnh=" vẽ,=" hài=" chết=" tôi,=" nhân=" vật=" nào=" cũng=" bệnh=" mỗi=" tội=" nào=" của=" mấy=" ảnh=" vẽ=" xoắn=" quá=" tôi=" theo=" hồng=" kip=">

32. Chương 32

Thế nhưng chỉ chốc lát Tư Văn liền phát hiện, không chỉ đơn giản như thế. Nói đúng ra, biểu tình trên mặt mọi người không chỉ có âm trầm mà là vừa yêu vừa hận lại thêm chút chán ghét, một loại âm trầm không vui rầu rĩ mà phức tạp.

Không khí nặng nề trong sân không liên tục bao lâu. Thân là người đứng đầu bộ tộc, cho dù ông không muốn nhìn thấy bộ tộc Dự Lang vừa giảo hoạt vừa đáng ghét này nhưng mặc kệ người của tộc Dự Lang thì không được, vậy nên tộc trưởng rất nhanh đã điều chỉnh tâm tình của mình, cười lớn nói: “Chúng ta đi xem xem khách nhân tộc Dự Lang đến làm gì.”

Tư Văn vốn không định đi, nhưng dưới sự lôi kéo của Vân, anh vẫn đi cùng những người khác. Tộc trưởng và tể tự cùng bạn đời của tể tự đi đầu, những người còn lại đi theo sau. Sắc mặt mọi người tuy không âm trầm như vừa rồi, nhưng vẫn có chút tối tăm, việc này làm cho Tư Văn cảm thấy rất kỳ quái. Theo truyền thuyết của thú thể, tộc Dự Lang và tộc Dự Hổ giống nhau, đều là chủng tộc được thú thần chúc phúc, lẽ ra phải có quan hệ tốt với nhau chứ, nhưng vì sao anh cảm thấy hai bộ tộc giống như là đối địch?

Sitter lặng lẽ nắm chặt tay Cát và Vân, nhỏ giọng nói: “Người của tộc Dực Lang thật đáng ghét, sao bọn họ lại đến lúc này? Thật đáng ghét!”

Cát và Vân nhất trí gật đầu. Sitter tiếp tục nói: “Mùa đông năm nào cũng đến một lần. Bọn họ không thấy phiền mà tớ đã phiền chết. Ghét bọn họ thế không biết. Các cậu nói xem tộc trưởng của bọn họ nghĩ gì? Không phải là đồng người hơn một chút, đồ ăn nhiều hơn chúng ta một chút sao? Có gì mà khoe khoang chứ, thật sự là chỉ có thú con mới như thế. Tớ đoán tộc trưởng của bọn họ nhất định là thú con!”

“Chắc không phải đâu? Tớ nghe nói tộc trưởng tộc Dực Lang đã ba mươi năm chưa đổi người rồi, chắc chắn không phải thú con.” Cát nhỏ giọng phản bác.

Chân mày Sitter cau lại, nghi hoặc hỏi: “Thật á? Nhưng cố ý khoe khoang như thế rõ ràng chỉ có thú con mới làm. Nếu tộc trưởng tộc Dực Lang đã trưởng thành, già như bác tộc trưởng chẳng hạn, vậy thì ông ta chắc chắn rất ngu ngốc.”

Cát và Vân cùng gật đầu. Ba giống cái trao đổi ánh mắt “tộc trưởng tộc Dực Lang thật là ngu” xong, chuyên tâm đi đường. Ba giống đực đi sau yên lặng nhìn nhau, bọn họ nghe không hiểu bảo bối nhà mình đang nói gì. Tư Văn yên lặng thở dài, cố tình khoe khoang đồng nghĩa với tộc trưởng ngu ngốc, rốt cuộc là logic kiểu gì mới có thể đưa ra kết luận như vậy chứ?

Người tộc Dực Lang có mái tóc màu bạc, mắt xanh, da trắng, trông rất giống một thanh niên người phương Tây của Trái Đất, tên là Bart. Lúc vừa nhìn thấy hắn, Bart đang đứng quay lưng lại với bọn họ, một đầu tóc bạc kia làm Tư Văn nghĩ lầm đối phương đã già cả, không ngờ lúc quay đầu lại, dưới mái tóc bạc lại là một gương mặt anh tuấn trẻ tuổi. Cước bộ của Tư Văn dừng một chút, sau đó như không có việc gì mà tiếp tục từ từ đi tới.

Bart còn rất trẻ, năm nay mới chỉ ba mươi ba tuổi, nhưng đã là một trong mười đại dũng sĩ của tộc Dực Lang, lần này đến tộc Dực Hồ theo mệnh lệnh của tộc trưởng. Quan hệ giữa tộc Dực Lang và tộc Dực Hồ rất kỳ diệu, trên mọi phương diện hai tộc đều cạnh tranh rất kịch liệt, nếu phương nào thắng liền sẽ cố tình khoe khoang các kiểu trước mặt đối phương. Nhưng trong các loại ma sát, hai bên lại nhất trí trong cách đối ngoại, nếu dùng một câu để diễn tả thì chính là: người có thể bắt nạt ta, ta có thể bắt nạt người, nhưng ngoại trừ ta/người thì ai cũng không thể bắt nạt người/ta.

Hơn nữa sau khi khoe khoang, chỉ một thời gian sau, bên thua sẽ có sự phát triển về phương diện đó y hệt bên thắng, nhưng đối với sự phát triển này, bên thua luôn có một loại cảm giác phức tạp khó có thể nói thành lời. Mà sau đó, bên thua tất sẽ có lần thắng ở phương diện khác, cho nên hai bộ tộc này rất nổi bật trên đại lục thú thể nhưng nhìn thế nào cũng thấy đối phương không vừa mắt.

Giữa hai tộc có loại quan hệ thần kỳ này, đúng là một khái quát phức tạp, mà loại quan hệ thần kỳ này là do nguyên nhân nào tạo thành, người của hai tộc, ngoại trừ Tư Văn, đều biết. Tuy Tư Văn không biết quan hệ giữa hai tộc, nhưng từ phản ứng của mọi người, anh thông minh mà không hỏi vì sao người của tộc Dực Lang đến lại tạo thành hiệu quả như vậy.

Mục đích lần này của Bart là hoàn thành nhiệm vụ tộc trưởng giao: khoe khoang. Vì mùa đông sắp đến, đồ ăn đối với bất kỳ bộ tộc nào đều cực kỳ quan trọng, hơn nữa còn bị xếp vào hàng hóa cấm trao đổi. Vậy nhưng mấy tháng trước tộc Dực Lang phát hiện một loại lương thực mới. Loại lương thực này do một giống cái tộc Dực Lang vô tình phát hiện. Tuy loại thực vật này không có mùi vị gì, nhưng lại rất chắc bụng, hơn nữa để hai ba tháng cũng không hỏng.

Toàn bộ tộc Dực Lang đều vui mừng khôn xiết vì phát hiện này. Sau khi xác định phương pháp cất giữ và khai phá càng nhiều cách sử dụng của loại thực vật này, tộc trưởng tộc Dực Lang quyết định phái một người mang loại thực vật này đến tộc Dực Hồ, tận tình khoe khoang một phen.

Người của tộc Dực Lang đều cực kỳ nhiệt tình với nhiệm vụ này, mà Bart, trong ánh mắt hâm mộ của tộc nhân, quang vinh bước đi trên con đường đi đến tộc Dực Hồ. Nhưng sau khi đến tộc Dực Hồ, thú nhân trẻ tuổi này quả thực không thể tin vào mắt mình. Vì sao trong khu an toàn của khu rừng thuộc về tộc Dực Hồ lại có một cái rãnh vừa sâu vừa dài như vậy? Cái rãnh này cơ hồ là vòng quanh toàn bộ lãnh địa của tộc Dực Hồ. Sau khi hắn bay qua cái rãnh đó, đi không bao lâu liền đến bộ lạc của tộc Dực Hồ.

Nhưng nghênh đón hắn không phải là bộ lạc náo nhiệt chính tề như trước mà là một bức tường đá cao cao còn đang dang dở. Bart hoàn toàn không hiểu, hắn bỗng nhiên ý thức được, lần khoe khoang này sẽ phát sinh việc mà bọn họ không biết, mà việc này đối với tộc Dực Lang cũng không phải là chuyện tốt.

Tuy có giác ngộ như thế, nhưng sau khi trả lời câu hỏi của thú nhân tộc Dực Hồ, Bart vẫn dừng cảm tiến vào bộ lạc tựa hồ đã biến dạng này. Vì thế, rất nhanh, cơ hồ mỗi một tộc nhân của tộc Dực Hồ đã biết, người của tộc Dực Lang đến.

Bart đặt tay phải vào bụng, cúi người với tộc trưởng tộc Dực Hồ: “Tộc trưởng tộc Dực Hồ vĩ đại, Bart của tộc Dực Lang, chân thành vấn an ngài.”

Tộc trưởng đại nhân đã sớm thay khuôn mặt tươi cười, đặt tay phải trước ngực, gật đầu tỏ ý nhận vấn an của đối phương: “Khách nhân từ xa đến, không biết đến tộc Dực Hồ vì chuyện gì? Nếu tộc Dực Lang cần chúng ta giúp đỡ, tộc Dực Hồ nhất định sẽ vượt tay viện trợ.”

Bart khẽ nở nụ cười, mở túi da thú lớn bên người: “Cảm ơn sự khẳng khái của tộc trưởng, tộc Dực Lang hết thủy đều rất tốt. Tộc trưởng của chúng ta cũng nói, nếu tộc Dực Hồ cần tộc Dực Lang giúp đỡ, chúng ta cũng nhất định sẽ hỗ trợ. Hôm nay ta đến đây là vì tộc Dực Lang phát hiện một loại thực vật. Chúng ta gọi nó là bột trắng, có thể để mấy tháng cũng không hỏng. Tộc trưởng cho rằng đây là thực vật có thể dùng để vượt qua mùa đông, vậy nên để ta mang tới cho tộc Dực Hồ ném thử một ít.”

Khóe miệng Tư Văn lập tức cứng lại, bột trắng, trên Trái Đất hình như là tên gọi khác của thuốc phiện phải không? Vì sao đến thú thể lại thành tên của một loại thực vật? Vị tộc Dực Lang này, cậu xác định người của bộ tộc cậu ăn thứ này xong không xuất hiện phản ứng như bay bay trên trời hay là ảo giác linh tinh chứ? Cậu xác định các anh em trong bộ tộc của cậu không nghiện thứ này chứ?

Tất nhiên Bart không biết việc này, hắn cảm ra một vật hình tròn màu vàng nhẵn nhéo, to cỡ quả bóng rổ, sau đó gơ móng vuốt, chọc một cái lỗ nhỏ trên mặt ngoài nhiều nếp nhăn đó, rồi thò ngón tay bóc một khối vỏ màu vàng từ miệng lỗ, lộ ra bột phần màu trắng bên trong.

Hắn đưa thứ này đến trước mặt tộc trưởng, đắc ý nói: “Đây chính là bột trắng, chỉ cần không làm hỏng lớp da bên ngoài thì để mấy tháng cũng không sao. Để bột trắng bên trong ra, để trong bình gốm dùng lửa nấu, tuy là không có mùi vị gì nhưng rất thơm, còn chắc bụng.”

Nụ cười trên mặt tộc trưởng không thay đổi, nhưng Tư Văn từ biểu tình của ông có thể nhìn ra một chút nghiêng răng nghiêng lợi. Ông nhú nhú mày, nhận vật hình tròn trên tay Bart, đổ một ít bột phần từ bên trong ra, đầu tiên là ngửi ngửi đồng bột trên tay, sau đó dùng lưỡi liếm liếm, cười nói: “Cảm ơn tộc trưởng tộc Dực Lang đã khẳng khái mang tặng. Ta sẽ cẩn thận nghiên cứu cùng tế tự. Đi đường xa như vậy, chắc người cũng đã mệt mỏi, nghỉ ngơi trước đã.”

Lời này rất bình thường, nếu không có nhấn mạnh bốn từ “khẳng khái, nghiên cứu” mà nói.

Tộc trưởng vừa nói xong, bạn đời của tế tự, thú nhân trầm mặc tộc Báo liền đứng lên. Vì thế, Bart đặt tay phải ở bụng, gật đầu với tộc trưởng xong liền bị bạn đời của tế tự dẫn đi.

Bart vừa đi, nụ cười trên mặt tộc trưởng liền biến mất vô tung vô ảnh. Ông nói với Tư Văn: “Người xem xem thứ này thú thần có nói với người không?”

Tư Văn cầm lấy vật hình tròn đã bị mở ra kia, mùi gạo thoang thoảng từ bên trong bay ra. Anh nghi ngờ đổ một ít bột phần ra lòng bàn tay, cẩn thận nhấm nháp. Tư Văn yên lặng hết chỗ nói, loại mùi vị y hệt gạo sống này là sao? Vì sao trên Trái Đất là từng hạt từng hạt gạo, đến thú thể lại biến thành dạng bột? Nói như vậy thì dù anh có tìm thấy thì cũng không ăn được cơm!

Yên lặng bỏ thứ trong tay xuống, Tư Văn gật đầu: “Thứ này thú thần đã nói với tôi. Giống như Bart nói, chắc bụng, lại dễ cất giữ, nếu chúng ta có thể tìm được thứ này ở xung quanh bộ lạc thì mùa đông sẽ càng thoải mái hơn.”

“Xung quanh bộ lạc không có thứ này, chúng ta chưa từng thấy.” Bacon cau mày, nhìn chăm chăm vào cái túi chứa đầy viên cầu màu vàng kia, không tình nguyện nói.

“Thử tìm lại xem. Nếu không tìm được thì thôi, dù sao chúng ta cũng có khoai tây và khoai lang.” Tuy nói như thế, nhưng trên mặt tộc trưởng rõ rệt viết không cam lòng.

Căn phòng lại một lần nữa chìm vào im lặng, mỗi người đều nhìn vào vật màu vàng kia, hận không thể chọc ra một lỗ thủng. Sau đó, một âm thanh phần nộ đánh vỡ sự bình tĩnh này.

“Người tránh ra! Quỷ đáng ghét!” Thanh âm giống cái đầy phần nộ và hoảng loạn cao vút từ bên ngoài truyền đến, sau đó cửa phòng bị đẩy mạnh ra, Bối Á hoang mang rối loạn chạy vào.

Sắc mặt tộc trưởng trầm xuống, vừa định mở miệng nói thì thú nhân tóc bạc của tộc Dực Lang đã chạy vào, khuôn mặt cực kì kích động, nóng bỏng nhìn thân ảnh Bối Á, cao giọng nói: “A, giống cái mỹ lệ, thú thần trên cao, tôi đã đợi lâu như vậy, rốt cuộc khiến tôi đợi được em. Đôi mắt sáng ngời, đôi môi tình xảo, làn da trắng nõn của em, ôi, hết thấy đều hoàn mỹ như vậy. Thú thần trên cao, xin em cử hành nghi thức bạn đời cùng tôi!”

**

Zổ: tôi mới đọc xong bộ đồng nhân ĐPBB “giáo chủ, buông tha cánh cửa kia. Người trong dòng họ anh công di truyền việc xuyên việt. Bố mẹ và em trai anh công đều xuyên, 1 đi không trở về. Anh công là tộc trưởng, có thể xuyên đi xuyên lại, anh xuyên vào Tiểu ngạo giang hồ, lúc ĐPBB còn nhỏ. Việc xuyên của anh công rất là linh tinh và tùy hứng, anh không kiểm soát được, thỉnh thoảng anh đi qua một cái cửa là sẽ xuyên qua xuyên lại, thời gian ở TNGH nhanh hơn thời hiện đại nên sau mấy lần xuyên là giáo chủ của chúng ta đã lớn hê hê. Trong truyện có màn anh công lôi ĐPBB về hiện đại, hai người đi Hà Lan kết hôn, đi xe đạp ngắm hoa tulip lãng mạn lắm. Doanh Doanh trong tr là 1 em zai xuyên vào, kết hôn với Dương Liên Đình =))))

33. Chương 33

Mặt Bối Á đỏ bừng, cao giọng hô: “Ta không thèm kết thành bạn đời với người!”

Khuôn mặt anh tuấn của Bart lộ ra biểu tình đau thương: “A, vì sao chứ? Tôi năm nay đã ba mươi ba tuổi, vẫn chưa gặp được người muốn kết thành bạn đời. Thế nhưng hôm nay, lần đầu tiên tôi đến tộc Dực Hồ, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy em, tôi liền biết em chính là người mà tôi muốn kết thành bạn đời. Thú thần trên cao, chẳng lẽ em không có cảm giác như thế?”

“Không có ! không có ! không có ! không có !” Bối Á vẫn trốn phía sau tộc trưởng, khó thở hổn hển quát.

“Ôi, sao em lại có thể không có cảm giác đó? Đây là thú thần ban ân, tôi mới có thể gặp được em, nhưng vì sao em lại không có cảm giác như vậy? Chẳng lẽ đây là khảo nghiệm của thú thần? Ôi, em phải tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ đối xử với em rất tốt rất tốt. Chúng ta có thể sinh vài con thú con, tôi sẽ làm một căn nhà thật lớn cho em và con. Em muốn ở tộc Dực Lang thì chúng ta ở tộc Dực Lang, em muốn ở tộc Dực Hồ thì tôi sẽ ở đây cùng em. Ôi, đừng khăng định với tôi rằng em sẽ không kết thành bạn đời với tôi như vậy. Em còn chưa hiểu rõ tôi, cho tôi thời gian, chờ đến lúc em hiểu con người tôi, em nhất định sẽ thích tôi!” Bart đúng là thương tâm muốn chết, chỉ là rất nhanh, theo lời hắn nói, hắn vì thương tâm mà trở nên kích động, ý chí chiến đấu sục sôi.

Tư Văn mặt không thay đổi nhìn cảnh tượng sến không thua kém phim truyền hình cầu huyết đời trước, nghĩ đây là lần đầu tiên Bart nhìn thấy Bối Á liền nhất kiến chung tình, hơn nữa còn lập tức tỏ tình, tỏ tình bị cự tuyệt còn bắt khuất mà nói lời yêu, tự đẩy mạnh tiêu thụ bản thân, tốc độ cực kì nhanh, da mặt cũng không phải là dày bình thường. Nguyên bản Tư Văn đã nghĩ mình và Vân tốc độ rất nhanh, bây giờ liền yên lặng kiểm điểm, quyết định về sau phải vượt qua vấn đề tâm lý, da mặt phải dày hơn, lời ngọt nói nhiều chút, tiến độ phải nhanh hơn.

Bối Á quả thực là bị tức đến điên rồi, cho dù Bacon không thích cậu, kết thành bạn đời với Cát thì trong bộ lạc vẫn còn rất nhiều giống đực thích cậu, cậu tuyệt đối không có khả năng kết thành bạn đời với quái vật tóc bạc tộc Dực Lang trước mắt này!

“Ta sẽ không bao giờ làm bạn đời của người tộc Dực Lang. Người có chuyện gì thì mau nói với a phụ ta, nói xong thì đi mau đi!”

Ánh mắt Bart lập tức sáng rực, nhìn chăm chăm vào Bối Á, nói: “Tôi biết giữa tộc Dực Hồ và Dực Lang có vài vấn đề nho nhỏ, thế nhưng, giống cái mỹ lệ, thú thần khiến tôi gặp em, ngoại trừ muốn chúng ta kết thành bạn đời còn hy vọng có thể nhân cơ hội này cởi bỏ hiểu lầm giữa hai tộc. Giống cái mỹ lệ, xin hãy chấp nhận tôi, tôi nhất định sẽ là một bạn đời rất tốt.”

Tộc trưởng nắm chặt tay con mình, trên mặt miễn cưỡng giữ nụ cười, hơi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bart, người đi nghỉ ngơi trước đi.”

Thú nhân tộc Báo nhà tế tự yên lặng đứng bên cạnh Bart, một bộ mời đi, Bart cũng biết không thể lập tức kết thành bạn đời với người ta được, quan hệ giữa hai tộc còn rất quỷ dị, cho nên hắn nhất định còn một con đường dài phải đi. Hắn trông ngóng nhìn Bối Á, sau khi bị đối phương lừa tít, bất mãn không vui nói: “Tôi biết rất khó để có thể kết thành bạn đời với em, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ! Thú thần chỉ dẫn cho tôi tìm được em, tôi nhất định sẽ kết thành bạn đời với em!” Sau đó ý chí chiến đấu sục sôi mà lại một lần nữa đi theo thú nhân Báo tộc rời đi.

Từ lúc Bart nói câu thứ hai, ba giống cái đã bắt đầu nhin cười. Vân và Cát còn đỡ, Sitter đỡ sớm tựa vào lòng Og cười không ra tiếng. Bart vừa đi, tiếng cười càn rỡ của cậu lập tức tràn ngập căn phòng: “Ha ha ha ha, hắn thú vị quá! Lần đầu tiên em nhìn thấy loại người này, a, không được, cười chết em!”

Tư Văn sâu sắc phát hiện, tuy sắc mặt Og không hề thay đổi nhưng bầu không khí xung quanh bỗng nhiên trở nên vi diệu. Quả nhiên anh mặt liệt cực độ thê khốc này lại chỉ vì một câu vô ý của Sitter mà bắt đầu yên lặng ghen tuông.

Sitter không hề hay biết, vẫn tiếp tục càn rỡ cười, Vân và Cát cũng không nhin được, nhỏ giọng cười, ngay cả tế tự cũng bật cười. Cả căn phòng, trừ Og mặt liệt, tộc trưởng và đương sự Bối Á thì trên mặt mọi người đều có nụ cười hoặc lớn hoặc nhỏ.

Bối Á tức giận nhìn chăm chăm bọn họ, cắn môi, ánh mắt như dao bay đến mọi người. Tộc trưởng vỗ vỗ vai cậu, nói: “Con ngoan, mấy ngày nay đừng đi ra ngoài, hắn sẽ không ở đây lâu, chờ hắn đi là được.”

Tư Văn yên lặng suy tư, quan hệ của hai tộc rốt cuộc là như thế nào, nếu là đối địch thì sao tộc Dực Lang lại phái người mang lương thực mới phát hiện được đến nói cho bọn họ? Nếu không phải đối địch thì sao tất cả mọi người lại bài xích tộc Dực Lang như vậy? Rõ ràng đều là bộ tộc được thú thần chúc phúc, vì sao quan hệ lại phức tạp như vậy chứ?

Bởi vì bọn Sitter cười đến rất càn rỡ, tộc trưởng hơi đau đầu, vì thế mấy giống cái rất thức thời mà rời đi, lúc gần đi còn phá lệ mà kéo theo Bối Á đang rất tức giận.

Tộc trưởng mỗi một xoa xoa mặt, chỉ bột trắng trên đất, hỏi: “Thứ này ăn như thế nào?”

Là một người phương Bắc, mỗi ngày đều ăn mì nước, vốn ít ăn gạo, ngoại trừ cơm thì anh đúng là không biết có thể chế biến gạo làm thành món gì, hướng chỉ là gạo thú thể cư nhiên không phải hạt mà là bột. Anh chỉ có thể lắc đầu, nói: “Tôi không biết, chúng ta có thể thử phương pháp của Bart trước, thử cách để trong bình gốm nấu xem.”

Bacon quay đầu, đổ một ít bột từ quả đã bị chọc, xoa xoa, nói: “Có cần thử ngay không? Nếu đúng như tộc Dực Lang nói thì nói cho mọi người biết. Mấy ngày nay giống đực ra ngoài săn thú thì để ý trong khu an toàn xem, biết đâu lại có. Thực vật mùa đông thế nào cũng không sợ nhiều.”

Tế tự gật đầu, phụ họa: “Như vậy cũng được, xác định chuyện này xong, nếu năm nay không tìm thấy thì sang năm tìm tiếp. Chúng ta nên đào hầm trước, tiện để cất đồ. Hiện tại đúng là rất nhiều nhà đã không còn chỗ để cất đồ ăn. Còn cả thứ mà Tư Văn gọi là kháng nữa, nếu trước mùa đông nhà nào cũng có thì mùa đông sẽ không ai bị lạnh nữa, còn có thể tiết kiệm được rất nhiều da thú.”

Vì thế Tư Văn lấy ba quả màu vàng từ trong túi ra, lột da đổ vào bình gốm, ngồi trong phòng bếp nhà tộc trưởng nghiên cứu cách ăn bột trắng. Trong lúc nghiên cứu, Tư Văn thủy chung không xóa được cảm giác quái dị trong lòng, loại tên cực kì có tính nhảm lẫn này luôn làm anh nghĩ đến thuốc phiện, tâm trạng bất tri bất giác liền trở nên phức tạp.

Phương pháp Bart nói rất đơn giản, làm cũng nhanh, cho nên chỉ lát sau bột trắng đã có thể ăn. Bột trắng rang xong không trắng như trước mà hơi hơi khô vàng, thoát nhìn rất ngon mắt.

Hương vị bột trắng rang, từ góc độ của Tư Văn mà nói, cũng tạm được. Mùi độc hữu của gạo sau khi rang lên thì càng nồng đậm, hơn nữa biến thành một mùi thơm rất độc đáo, rất mê người. Nhưng vì không có vị gì nên mấy người vốn lớn lên ở thú thể không thích thứ này như Tư Văn. Mọi người nhất trí rằng ăn như vậy không ngon lắm, nếu có thể cho thêm mấy thứ như khoai tây vào thì chắc là ngon hơn.

Tay Tư Văn run run, trộn lẫn bột trắng và rau dưa rồi rang, không phải là trộn gạo sống và rau dưa rồi rang như trên Trái Đất sao? Đây là đồ ăn chết người đi? Nên giải thích như thế nào để mọi người hiểu không thể ăn như vậy bây giờ? Nghĩ nghĩ, Tư Văn bình tĩnh đổ trách nhiệm lên thú thần anh chưa bao giờ gặp: “Thú thần nói thứ này không thể rang chung với những thứ khác, nếu là muốn cho thêm cái gì thì phải hấp chín trước.”

Mọi người chỉ có thể thất vọng gật đầu, sau đó ký thác hy vọng lên các phương pháp nấu nướng khác.

Vì hình dạng không giống hạt gạo trên Trái Đất nên Tư Văn cũng không chắc chắn, chỉ có thể áng chừng. Nấu cơm tất nhiên là cần đổ nước, nhưng vì đây là bột phấn, không biết đổ nước vào sẽ như thế nào nên đầu tiên, Tư Văn lấy một ít bột trắng, sau đó thêm nước, khuấy đều. Loại vật chất thần kỳ như bột trắng này không tan trong nước, cũng không thành tương hồ như bột mì mà giống bột ngô, trộn lẫn, dùng khuấy không quá ba mươi giây sẽ lại thành bên trên là nước, bên dưới là bột lắng đọng.

Tư Văn chỉ có thể cầu nguyện bột trắng có đặc tính hút nước rồi trương lớn như gạo trên Trái Đất, áng chừng lượng bột và lượng nước, Tư Văn đặt bình gốm lên bếp bắt đầu nấu. Có lẽ vì là bột nên càng nhanh chín, chỉ lát sau, Tư Văn đã thoáng ngửi được mùi cơm quen thuộc.

Cơm nấu rất thành công, tuy hơi nhiều nước nhưng dùng muối gỗ múc lên, cho vào miệng, vị cơm quen thuộc thoải mái đến nỗi toàn bộ lỗ chân lông trên người Tư Văn mở ra. Cơm nấu từ bột trắng rất mềm, bởi vì hình thái nên cực kì mịn, thơm ngon mười phần.

Tuy vẫn không có vị gì như trước, nhưng mấy thú nhân sinh trưởng ở địa phương tỏ vẻ loại phương pháp nấu nướng này ăn ngon hơn vừa nãy nhiều. Bacon còn đưa ra quan điểm nếu ăn với đồ ăn Tư Văn làm thì nhất định sẽ càng ngon, khiến Tư Văn hung hăng tán thành trong lòng, cơm ăn với đồ ăn, đây chính là cách ăn cơm chính tông nhất.

Vì cơm nấu từ bột trắng được chấp nhận nên tộc trưởng rất nhanh liền xác định trong mười ngày kế tiếp, giống đực đi săn phải chú ý tìm tòi, tìm được thì có bao nhiêu hái bằng đó, tìm không thấy thì cũng không sao.

Xác định việc bột trắng có thể ăn, hãm và kháng liền thành đề tài tiếp theo.

Tộc trưởng đại nhân thực sắc khoái phát tay, nói: “Hãm mấy người chúng ta cũng đã coi như biết, đào thì cơ bản thú nhân từng xây nhà đều biết, đốt lửa bên trong cũng không có gì. Mấy ngày này liền nói cho mọi người, dạy mọi người cách làm. Người bây giờ mau xây kháng đi, chiến hào đào đã gần xong, chỉ là bên trong chưa cắm gỗ nhọn, tường thành cũng cần vài ngày nữa. Ta thấy có thể làm xong tất cả trước khi mùa đông đến thì hơi khó!”

“Như này vậy, đào hào và xây tường trước. Hãm cũng phải đào nếu không mấy ngày nữa đất sẽ bị cứng vì lạnh, không dễ đào. Còn kháng, lúc mùa đông vừa đến thì cũng không phải lạnh đến mức không chịu nổi, lúc đó làm cũng được, vừa lúc hoàn toàn lạnh thì có thể dùng ngay, cũng không cần lo lắng.”

Không ai phản đối. Tộc trưởng giao cho Og và Bacon phân biệt trông coi việc đào hào và xây tường, Tư Văn lo việc làm kháng, đến mùa đông dạy cho tộc nhân.

Lúc mọi người đi từ nhà tộc trưởng ra thì trời đã gần tối. Tư Văn dựa vào khả năng nhìn ban đêm cực mạnh của dã thú về tới nhà Vân.

Dưới sự dạy dỗ của Tư Văn, Vân đã có thể làm vài món ăn đơn giản, nhưng bình thường đều là Tư Văn nấu ăn nên cậu cũng không có không gian biểu hiện. Vừa vặn hôm nay có cơ hội liền biểu diễn mọi phen. Lúc Tư Văn về, Vân đang nướng thịt.

Nhưng Tư Văn vừa trở về liền nướng thay cậu, hai người ngồi trong sân vừa ăn vừa nói chuyện.

Nói thật, vì Bối Á không thích Vân, lại vì chuyện của Bacon mà ghét Cát, Sitter vì Vân và Cát nên cũng không ưa Bối Á, vậy nên hôm nay lúc Sitter tha người ra ngoài, Tư Văn rất kinh ngạc.

Vân nghe được anh hỏi như thế, hơi ngượng ngùng nói: “Thực ra Bối Á cũng không có xấu như vậy, tuy miệng của cậu ấy rất đáng ghét, nhưng bản chất cũng không phải người xấu, ngoại trừ thỉnh thoảng nói em và Cát thì cũng không làm chuyện gì sai. Hôm nay là tình huống đặc thù, người tộc Dực Lang đều rất kỳ quái, bọn họ rất đáng ghét. Giống cái tộc Dực Hồ tuyệt đối sẽ không kết thành bạn đời với người tộc Dực Lang! Vậy nên Sitter mới kéo Bối Á theo. Ba chúng em thương lượng rồi, tuyệt đối không cho quái vật tóc bạc kia tiếp cận Bối Á.”

Tư Văn yên lặng cắn một miếng thịt. Tộc Dực Lang và tộc Dực Hồ rốt cuộc là có loại quan hệ kỳ quặc nào mới có thể Sitter quên ân oán cá nhân mà giúp đỡ Bối Á đây?

**

Zổ: *giơ tay*iem biết cách nấu gạo ngoài cơm, đó chính là cháo =v=

tôi mới đọc xong ĐPBH chi Đông phương hữu long. Thật sự là rất OTZ, có 1 anh rỗng vài nghìn tuổi xuyên tới, ảnh này có đọc TNGH. Gặp giáo chủ bắt đầu khen đẹp thế này kia, giáo chủ đỏ mặt e then, sau đó hôn hít rồi hứa hẹn 2 năm sau về... Nói chung là rấtanh công làm đủ thứ linh tinh, lúc đầu thì bảo phải giữ nguyên cốt truyện để không liên lụy đến luân hồi hay gì gì đó, cuối cùng rồi lung tung phèng, Lam Bình Chi luyện Độc Cô Cửu Kiếm, Nhậm Ngã Hành bị phế võ công thành ông cha hiền... rồi anh công nói làm như thế chỉ là để xem kịch vui???? Truyện có sinh tử, sinh 2 đứa 1 trai 1 gái. Nói chung là tôi thích đọc sinh tử nhưng không thích sinh con gái, vẫn cứ cảm thấy 2 ông cha thì nên nuôi con trai thì tốt hơn.

34. Chương 34

Đối với người khác Tư Văn còn có thể có băn khoăn, nhưng đối với Vân thì không. Vân vốn không nói nhiều như Sitter, việc Tư Văn nói với cậu, cậu chưa bao giờ nói với người khác, cậu không phải loại người thích nói huyền thuyên. Hơn nữa Tư Văn và cậu có quan hệ thân thiết như vậy, Vân là người coi trọng người thân, tuyệt đối không làm việc thương tổn đến người thân nên Tư Văn hỏi khéo léo một chút liền từ miệng Vân biết được lời giải thích về quan hệ giữa hai bộ tộc.

Thực ra Vân cũng không biết rõ ràng, cụ thể vì sao quan hệ giữa tộc Dực Lang và tộc Dực Hồ lại quỷ dị như vậy, mọi người từ nhỏ đều thấy nhưng không thể trách, sau này cũng có mấy người tò mò tìm tòi nghiên cứu, loáng thoáng biết đại khái. Tộc trưởng không biết đời thứ bao nhiêu của tộc Dực Hồ thích một giống cái của tộc Dực Lang, lúc đó quan hệ giữa hai tộc vẫn rất tốt nên tộc trưởng tộc Dực Hồ theo đuổi giống cái này rất mãnh liệt.

Ba theo bốn đuổi, giống cái không đuổi vào tay, tộc trưởng lại thành bạn tốt của thiếu tộc trưởng thời ấy. Vị thiếu tộc trưởng này cũng thường xuyên bày mưu tính kế cho bạn tốt. Cũng không biết trung gian phát sinh chuyện gì, một ngày tộc trưởng trở về liền không còn đề cập đến việc theo đuổi giống cái nữa. Mà từ đó về sau, tộc trưởng và thiếu tộc trưởng tộc Dực Lang cũng đoạn tuyệt quan hệ. Vị thiếu tộc trưởng kia đến tìm vài lần, tộc trưởng cũng gặp nhưng quan hệ vẫn không nói lại.

Vốn người của hai tộc cũng không có cảm giác gì, vị giống cái kia thì nhất kiến chung tình với một thú nhân tộc Sư Tử trong một lần trao đổi, nhanh chóng kết thành bạn đời. Nhưng một ngày, trong hai tộc bỗng nhiên có lời đồn nói tộc trưởng tộc Dực Hồ sở dĩ không theo đuổi được vị giống cái kia là vì tộc trưởng tộc Dực Lang giở trò. Tuy hai tộc đều không tin, nhưng một ngày, khi tộc trưởng đến tộc Dực Lang bàn công việc lại bị thương, hôn mê được người khiêng từ tộc Dực Lang về thì cục diện không ai tin lời đồn lại trở thành đại bộ phận người tin.

Là một tồn tại tựa như tín ngưỡng trong lòng tộc nhân, tộc trưởng bị thương là một chuyện cực kỳ nghiêm trọng, vậy nên người tộc Dực Hồ cực kỳ phẫn nộ. Người tộc Dực Hồ nói, tộc trưởng khỏe mạnh đến tộc các người làm khách lại bị thương nặng trở về, tộc Dực Lang các người phải có lời giải thích. Vậy nhưng tộc trưởng Dực Lang tộc và thiếu tộc trưởng lại nhất trí trầm mặc, không nói gì về việc này. Ngược lại là tộc trưởng tộc Dực Hồ nói rõ việc này không liên quan gì đến tộc Dực Lang.

Cho dù tộc trưởng nói như vậy, người tộc Dực Hồ vẫn không tin, mà người tộc Dực Lang lại cho rằng đây là nói xấu thiếu tộc trưởng nhà mình, quan hệ giữa hai tộc liền trở nên vi diệu, tuy không phát sinh tranh đấu nhưng lại càng ngày càng quý dị. Mặc dù tộc trưởng tộc Dực Hồ và thiếu tộc trưởng tộc Dực Lang nhiều lần nói chuyện với tộc nhân của mình, nhưng quan hệ giữa hai tộc vẫn rất quý dị, dần dần thành cục diện hiện tại.

Nguyên nhân như vậy khiến Tư Văn dở khóc dở cười. Có thể vì mình đã cong nên Tư Văn cảm thấy giữa vị tộc trưởng tộc Dực Hồ và thiếu tộc trưởng tộc Dực Lang kia không chừng có chuyện gì đó phát sinh. Dựa theo tiêu chuẩn làm gay là hai bên yêu nhau đều là đàn ông thì ở thú thể, gay chân chính là hai giống đực yêu nhau, hoặc hai giống cái yêu nhau.

Nghĩ như thế, Tư Văn lại cảm thấy mình còn chưa cong, tuân theo tuần hoàn của thể giới này không phải là sinh hoạt cơ bản nhất sao? Vậy nên anh bỗng có chút mê mang, nhưng chỉ trong nháy mắt, bởi vì anh biết rõ, nếu ở Trái Đất, anh sẽ không có dục vọng với đàn ông, dù là loại hình nào. Vậy nên anh vẫn là cong, aiz, cũng sắp kết thành bạn đời với Vân rồi, tự hỏi loại chuyện vô nghĩa này làm gì, đúng là suy nghĩ không đầu.

Nhưng Tư Văn không ngờ là, Vân nói xong chuyện này cứ nhiên lại áp a áp ứng hỏi: “Anh nói xem, có phải tộc trưởng và thiếu tộc trưởng tộc Dực Lang có gì đó không nhỉ?”

“Sao em lại hỏi thế?”

Tuy mặt anh rất bình tĩnh, nhưng Vân nghe ra sự nghi hoặc của anh, hơi ngượng ngùng cười, nhỏ giọng nói: “Sitter nói, cậu ý nói giữa hai người này chắc là có cái gì, nói không chừng vị thiếu tộc trưởng kia thích tộc trưởng, đáng tiếc là tộc trưởng không thích hẳn. Trước kia em không nghĩ thế, nhưng nghe Sitter nói nhiều, em cũng nghĩ không chừng đúng thế thật.”

Tư Văn không nhịn được nở nụ cười, xoa xoa đầu Vân. Chất tóc Vân rất tốt, vừa mềm vừa mượt, anh xoa có chút nghiện. Nhìn mái tóc vốn mượt mà của Vân trở thành hơi rối, Tư Văn lại vuốt mượt, nói: “Em cũng nói là do Sitter nói nhiều mà. Đã qua bao nhiêu năm, ai biết được. Sitter cũng là tự nghĩ thế thôi, biết đâu lại là do nguyên nhân khác?”

Vân kéo chặt da thú trên người mình, cau mày nói: “Cũng phải ha. Nhưng việc này cũng không phải không có khả năng. Trong bộ lạc cũng có giống đực làm bạn đời với giống đực, cùng nhau sinh sống. Có lẽ Sitter đúng, ở phương diện này cậu ấy luôn nói đúng. Trong bộ lạc giống cái nào thích giống đực nào cậu ấy đều biết.”

Không phải cậu ta biết nhiều, theo cá tính của Sitter thì cậu sao có thể nhìn ra, chắc chắn là Og nói. Tình thương của tên mặt liệt kia, không thể không nói, đúng là rất tốt, nếu không, theo tính cách mặt than lạnh lùng kia thì sao có thể có nhân duyên trong bộ lạc tốt như vậy?

Cúi đầu cắn một miếng bên cạnh miệng người yêu bé nhỏ nhà mình, tay dài vươn ra, ôm người vào trong ngực, nói: “Ngoan, ít nghĩ mấy việc linh tinh đó thôi. Ngày mai còn phải làm việc, đi ngủ sớm một chút đi. Ngoan, ngủ ngon.”

Tặng lại thú nhân một nụ hôn, Vân chôn đầu vào cổ Tư Văn, hai người chìm vào giấc ngủ.

Đào hào rất dễ, cắm cọc nhọn bên trong cũng không có gì khó, nên lúc tường thành mới xây được một nửa thì hào đã đào xong. Nhân thủ xây tường liền nhiều hơn, vì thế, đào hào xong, ngày hôm sau cũng hoàn thành tường thành. Tường thành cao lớn vây quanh địa phương tộc Dực Hồ đời đời cư trú, bên ngoài là một cái hào sâu vòng quanh, cùng bảo vệ bộ lạc.

Tộc trưởng cười không khép nổi miệng. Hai thứ này hoàn thành, phòng ngự của bộ lạc lập tức tăng cao, an toàn trong thú triều có cam đoan, còn thể thỉnh thoảng bắt được con mồi, đúng là việc cực vui mừng. Các thú nhân cũng thực cố gắng, mấy ngày nay săn không ít con mồi, giống cái cũng đào được rất nhiều khoai tây và khoai lang. Hầm vì không khó nên chỉ một ngày, thú nhân vây xem Og và Bacon đào hầm vài lần cơ bản đều học xong.

Tuy lần đầu tiên Tư Văn xây kháng vì hở khói nên thất bại nhưng anh cũng nắm được một chút bí quyết, sắp tới sẽ có thể thành công. Mất thấy thực vật càng ngày càng nhiều, bộ lạc cũng an toàn hơn, còn có

cả hầm có thể giữ thức ăn lâu, giữ ấm cũng có khả năng hoàn thành, tộc Dực Hồ càng ngày càng tốt, tộc trưởng cũng càng ngày càng vui vẻ, ngay cả Bart lúc ẩn lúc hiện trước mặt, mưu toan tìm Bối Á cũng không ảnh hưởng tâm tình của ông.

Nói đến Bart, người này đúng là cố chấp. Việc bột trắng đã giải quyết xong trong ngày hôm sau, tộc trưởng còn miễn phí nói cách thực hiện của Tư Văn cho hắn, vì tộc Dực Lang bọn họ chỉ biết rang và làm canh, còn không biết cách nấu. Theo lý mà nói thì xong việc hắn liền phải về, nhưng hắn vẫn ở lại, chưa theo đuổi được Bối Á, hắn sao có thể một mình trở về chứ?

Từ nhỏ a phụ đã dạy hắn, nhất định phải theo đuổi giống cái không bỏ, chơi xấu mặt dày, như vậy mới có thể theo đuổi được. A phụ hắn chính là theo đuổi như thế mới lấy được a ba, bây giờ tình cảm của hai người siêu tốt, cho nên hắn nhất định phải nghiêm khắc làm theo lời a phụ. Ở lại đây, thường xuyên xuất hiện trước mặt cậu, thường xuyên nói chuyện với cậu, làm việc vì cậu, không sợ cậu không để ý đến hắn. Sự trung thành với bạn đời của tộc Dực Lang bọn hắn là nỗi danh toàn thú thế.

Vì hành vi vô lại của Bart, tộc trưởng nghiêm lệnh cấm Bối Á xuất môn. Tuy Bối Á bất mãn cực kì, nhưng cũng không biết làm sao bởi vì cậu đúng là không muốn tiếp xúc với người tóc bạc kia. Tên thích hóng hớt giúp vui Sitter, mỗi ngày xong việc liền kéo Cát và Vân đến nhà tộc trưởng, vì quan hệ giữa Bối Á và hai người đó có chút vi diệu nên mỗi ngày chỉ có Sitter và Bối Á chiến đấu với Bart, mắng hắn đáng ghét như thế nào, cuối cùng phát triển thành toàn bộ tộc Dực Lang đáng ghét như thế nào.

Buôn chuyện có thể nhanh chóng làm quan hệ giữa người với người xích lại. Vân và Cát không phải người hay chuyện, nhưng chỉ cần là người đều không chịu đựng nổi sự dục hoặc của tám chuyện. Vậy nên lúc đầu chỉ có hai người thì thầm, sau đó thành bốn người nhiệt liệt thảo luận, đề tài cũng không chỉ xoay quanh Bart, mà cơ hồ cái gì cũng có, mấy người thậm chí còn vụng trộm thảo luận “chuyện đó”.

Vì thế, buôn chuyện đã khiến Sitter và Bối Á trong một ngày ngắn ngủi đã thành lập được tình hữu nghị thâm hậu. Hai người kia tuy chưa thành bạn bè với Bối Á, nhưng vẫn có hiểu biết mới về đối phương, quan hệ dịu đi rất nhiều. Bối Á mấy ngày này cũng cảm thấy rất dễ chịu, ngoại trừ tên Bart kia, cậu cảm thấy mọi thứ đều tốt.

Bart không gặp được Bối Á, lại không thể ở tộc Dực Hồ quá lâu, tộc trưởng còn đang ở bộ lạc chờ hắn về hội báo công tác mà, vậy nên ở lại tộc Dực Hồ khoảng ba ngày, Bart không còn lý do đành phải rời đi. Nhưng trước khi đi, người này rõ ràng mà đề nghị tộc trưởng, hào và tường vây rất mới mẻ, hắn muốn biết hai thứ này dùng để làm gì.

Tộc trưởng thực sự khoái nói cho hắn, tuy quan hệ với tộc Dực Lang rất quỷ dị, nhưng nói cho cùng thì hai tộc cũng không có thâm cừ đại hận gì, vậy nên tộc trưởng vẫn cho rằng tất yếu nên nói cho tộc Dực Lang về những thứ hữu hiệu có thể giảm bớt thương vong cho thú nhân. Vì thế, Bart nghe được tộc trưởng giảng về công năng và phương pháp kiến tạo hai thứ này, vừa vui sướng vừa tiếc nuối bước trên con đường về tộc Dực Lang.

Việc Bart trở về không làm ra biến động gì cho tộc Dực Hồ, trừ Bối Á. Sau khi Bart đi, tộc trưởng liền hủy bỏ lệnh cấm cho cậu. Bây giờ cậu có thể như bình thường mà tự do đi ra ngoài, không bị hạn chế. Tình hữu nghị thành lập nhờ buôn chuyện của cậu với Sitter cũng không biến mất. Bart đi rồi, nhưng tộc Dực Hồ còn nhiều người mà, rất nhiều chuyện có thể tám.

Như thế còn chưa tính, mỗi lần Sitter đến chỗ Bối Á đều lôi cả Vân và Cát theo. Những người vốn không thích nhau mà dần quen biết sẽ rất xấu hổ, bọn họ còn thường xuyên gặp mặt, xấu hổ càng nhiều, ngoại trừ Sitter, tất cả mọi người đều cảm thấy không được tự nhiên.

Hôm nay, Sitter vẫn lôi theo cả Vân và Cát, nhưng không đúng lúc là trên đường, a ba Sitter gọi cậu đi. Cậu vừa đi, Cát và Vân tất nhiên cũng không muốn ở lại, đang muốn về thì không ngờ bị Bối Á gọi lại.

**

Zô: tôi đang cực kì bức mình. Mới đọc bộ “Hôm nay ta lại cứu vớt thế giới”. Đoạn đầu khá hay, gần như kiểu xxxholic vậy. Mãi đến 1 đoạn làm tôi cực kì tởm. Nó nói các quốc gia đều bẻ cong lịch sử để tôn vinh nước mình, và cũng bẻ cong lịch sử, một tội phạm TQ trốn sang làm thầy giáo, đọc lịch sử hắc TQ không chịu nổi liền về TQ đầu thú vì lí do yêu đất nước, ko chịu nổi lịch sử như thế. Thật tình tôi cảm thấy tởm

không chịu nổi, y như việc nghe 1 thằng sát thủ liên hoàn biến thái nói ông bán thịt lợn là ko nên sát sinh vậy.

35. Chương 35

“Các cậu có thời gian không? Tôi có chuyện muốn nói với các cậu.” Bối Á bối rối đứng ở cửa, thật cẩn thận hỏi.

Vân và Cát liếc nhau, đều nhìn được kỳ quái trong mắt đối phương. Vân không hiểu vì sao Bối Á lại gọi bọn họ lại, còn muốn nói chuyện. Bối Á nhìn biểu tình của hai người, lộ ra một nụ cười khổ, nhẹ giọng nói: “Nếu các cậu bận thì thôi vậy.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, vẫn là nhanh chân rời đi. Vân len lén quay đầu, thấy Bối Á vẫn đứng ở đó, cúi đầu, nhìn rất khổ sở bèn nhẹ nhàng chọc a chọc Cát: “Đi thật sao?”

Cát cũng trộm quay đầu nhìn thoáng qua, do dự một chút, nói: “Nếu không thì quay lại? Nhìn dáng vẻ của cậu ta, không chừng đúng là có chuyện.” Nhìn ra Vân hơi không muốn, Cát cũng do dự, nhưng cậu vẫn nhỏ giọng nói: “Tớ cảm thấy cậu ta cũng không xấu như mình nghĩ, hơn nữa quay lại nghe xem cậu ta nói gì cũng được, dù sao chúng ta cũng rảnh mà. Nói không chừng là muốn giải thích cho chúng ta. Nếu đúng thế thật thì chúng ta coi như có thêm bạn, tộc trưởng cũng sẽ rất vui vẻ.”

Lời này cũng không sai, vì tính tình Bối Á hơi kiêu căng cao ngạo, nên trong bộ lạc rất nhiều giống cái đều không thích cậu ta. Vân nhìn ra được tộc trưởng vì thế mà không vui. Bối Á hay ganh tỵ, nhưng tộc trưởng là một tộc trưởng tốt, hơn nữa ông rất quan tâm cậu, vả lại, như Cát nói, bọn họ cũng rảnh rồi, nghe một chút cũng được.

Bối Á đang cúi đầu âm thầm uể oải khổ sở, bỗng nghe được giọng nói trong trẻo đầy ôn nhu của Vân: “Cậu muốn nói gì?”

Cậu kinh hỉ ngẩng đầu lên, Vân và Cát đang cười ôn hòa nhìn cậu. Bối Á cuống quýt mời khách vào phòng, ba người ngồi xuống quanh bàn. Trong lòng Bối Á khẩn trương muốn chết, một lúc lâu mới lắp bắp mở miệng: “Trước kia tôi làm rất nhiều, rất nhiều chuyện có lỗi với các cậu, thực xin lỗi. Mấy ngày này, tôi cảm thấy các cậu đều rất tốt, cũng không giống bọn họ nói. Hơn nữa, các cậu còn đến nói chuyện với tôi, tuy là Sitter lỗi các cậu tới, nhưng tôi cũng cảm thấy các cậu rất tốt. Trước kia là tôi sai, các cậu, các cậu, các cậu có thể tha thứ cho tôi không?”

Cát lén lút nháy mắt với Vân mấy cái, không ngờ cậu đoán đúng, Bối Á đúng là muốn giải thích.

Bối Á thấy hai người đều không nói gì, có chút gấp gáp lại có chút uể oải, môi giật giật, muốn nói gì nhưng không thốt thành lời. Về khẩn trương của cậu khiến Cát và Vân bật cười. Cát vừa cười vừa hỏi: “Trước kia cậu nghĩ chúng tôi là người thế nào?”

Mặt Bối Á lập tức đỏ bừng, nhỏ giọng nói: “Ích kỷ lười biếng, thích khoe khoang trước mặt giống đực, tính cách không tốt, thích tức giận, xấu xí.”

Cát cười càng tươi, trêu chọc nói: “Vân, nghe không, nói cậu đó.” Bối Á lập tức khẩn trương xua tay, không biết làm sao nhìn Vân.

Vân không thèm để ý, cười cười, trong ba người đúng là cậu xấu nhất. Cậu nghĩ nghĩ, hỏi: “Ai nói với cậu thế?”

“Người khác nói. Họ vẫn nói với tôi là rõ ràng cậu vừa lười vừa xấu mà lại có nhiều giống đực thích như vậy, nhất định là cậu quyến rũ bọn họ. Bọn họ nói nhiều, tôi liền hơi tin, sau này nói chuyện với cậu, cậu thường không để ý tới tôi, tôi liền tin luôn. Nhưng bây giờ tôi cũng hiểu, lúc đó tôi toàn mắng cậu, cậu không nói chuyện với tôi là đúng, là tự tôi, tự tôi...” Bối Á có chút không nói nổi nữa.

Tuy cậu không nói cụ thể là ai, nhưng Vân và Cát cũng đoán được, hẳn là mấy giống cái thường vây quanh người Bối Á trước kia. Mấy người đó đều là những người thích nói huyền thuyên lại hay nói xấu người khác. Cát cười ngắt lời cậu: “Còn tôi thì vì cậu biết Bacon thích tôi nên không ưa tôi, đúng không?”

Bối Á đỏ mặt gật đầu, trước kia quan hệ giữa cậu và Cát tuy không tốt nhưng cũng không xấu, nhưng vì Bacon thích Cát nên cậu bắt đầu không ưa Cát. Nói như thế, quan hệ giữa ba người bọn họ biến thành như thế đều do cậu tự làm, chẳng trách a phụ thường thường mắng cậu, khen hai người kia.

Ba người nói hết ra, cũng không quá xấu hổ, liền dứt khoát nói lại từng chuyện. Bối Á tỏ vẻ, bây giờ cậu đã biết đó là lỗi của cậu, hai người đều là người tốt. Vân và Cát cũng hiểu Bối Á kỳ thực cũng không xấu như hai người nghĩ, đại bộ phận đều là do tin lời đồn. Cát nói mấy lời oán giận những người kia, Bối Á thức thời tỏ vẻ sau này sẽ không chơi với bọn họ nữa, đồng thời lại chân thành nói xin lỗi Cát và Vân một lần nữa. Ba người xem như giải hòa bước đầu.

Lúc Tư Văn đến nhà tộc trưởng đón Vân, thấy ba người đang nói nói cười cười, trong lòng còn rất buồn bực. Ba người này quan hệ không phải không tốt sao, sao tự nhiên đã thành vui vẻ như vậy?

Vân giải thích: “Cậu ấy nói xin lỗi bọn em. Bản tính Bối Á cũng không xấu, không đáng ghét như em nghĩ, còn rất đáng yêu. Hơn nữa tộc trưởng cũng rất quan tâm em, em biết ông ấy cũng hy vọng ba bọn em thân với nhau, vậy nên chúng em chấp nhận lời giải thích của Bối Á. Nhưng trong lòng em vẫn chưa quá thoải mái, trước mắt cứ làm bạn bè đã, lập tức coi cậu ấy thành bạn tốt thì em làm không được.”

Tư Văn cổ vũ hôn hôn cậu: “Không sao, trong lòng em biết là được. Có lạnh không? Kháng anh sửa xong rồi, về nhà thôi.”

Tin tức này khiến Vân rất hưng phấn. Hai ngày trước, kháng xây lột khói mà đổ nên thất bại, hôm nay cuối cùng cũng tìm được nguyên nhân và bí quyết. Tuy chưa thử nghiệm nhưng Vân rất chờ mong chiếc giường ấm áp như Tư Văn nói. Bây giờ làm xong, tất nhiên là muốn lập tức thử xem sao.

Vừa về đến nhà, Vân liền chạy ngay vào phòng. Giường đá vốn có đã thành một chiếc giường đất, vừa rộng vừa dài, từ đầu này phòng đến đầu kia phòng. May mà căn phòng cũng không quá lớn, nếu không kháng xây ra sẽ càng lớn. Lúc Tư Văn rời đi đã đốt lửa nên giờ kháng đã nóng lên. Vân thoải mái nằm lên, một bộ không nghĩ nhúc nhích. Mùa đông tới dần, thời tiết đã cực kì lạnh, dù Vân đã khoác vài tầng da thú nhưng vẫn thấy lạnh. Giường ấm áp như thế, nằm bên trên thật sự rất ấm, rất thoải mái.

Tư Văn thấy cậu nằm thoải mái, cười đi ra ngoài. Đến lúc anh làm xong cơm, hướng về phía phòng gọi mấy tiếng, lại chỉ nghe được giọng vắng dạ của Vân, nhưng không thấy người đi ra. Vào phòng nhìn, hơi có chút đỏ khốc đỏ cười, Vân đang chôn mình trong chăn da thú, thoải mái mà nằm, thấy Tư Văn đi vào, ngượng ngừng cười cười, rút đầu vào trong chăn, một bộ không muốn dậy.

Khó được nhìn thấy bộ dáng trẻ con của cậu, Tư Văn cười cười không nói gì, xoay người đi ra ngoài, không bao lâu đã tiến vào, trong tay cầm một chiếc bàn thấp nhỏ, trong ánh mắt tò mò của Vân, đặt lên kháng. Thử độ bằng phẳng của bàn, anh xoay người đi ra ngoài, lúc vào, trên tay bưng cơm chiều.

Đặt cơm lên bàn, Tư Văn ngồi xuống kháng, nói: “Dậy ăn cơm đi, như này sẽ không lạnh.”

Vân sững sốt một hồi, vui vẻ ra mặt bò dậy. Lúc này Tư Văn mới phát hiện cậu đã cởi chỉ còn một chiếc áo da thú ngắn, hai cánh tay trắng nõn lộ ra trong không khí. Tư Văn nhìn cánh tay trắng trẻo của cậu, trong lòng rất vui mừng. Bây giờ Vân đã không đen như lúc đầu mới gặp, dưới sự chăm sóc của anh cộng thêm nắng không còn gay gắt nên da trắng lên không ít. Trên kháng ấm áp, nhưng lộ ra như vậy, anh sợ cậu cảm lạnh, nhanh chóng nhặt một cái áo choàng lên đắp cho cậu.

Vân ngoan ngoãn cầm áo choàng mặc vào, lúc này mới bắt đầu ăn cơm. Vì ăn trên kháng, không thể nướng thịt trong phòng, Tư Văn ăn chưa no. Anh tuy là dân xuyên việt, nhưng thân thể là thú nhân thật, lượng cơm ăn cực kì lớn. Tư Văn ở trong bếp nướng một tảng thịt lớn ăn, lúc này mới coi như no.

Vì cực kì vừa lòng về kháng nên ngoại trừ lúc rửa mặt và giải quyết vấn đề sinh lý, Vân không rời khỏi kháng, làm cho thời điểm lên giường của hai người hôm nay sớm hơn hẳn mọi ngày. Đồng hồ sinh lý làm cho không ngủ được nên hai người liền nằm trên giường nhìn nhau, yêu lặng ngẩn người, hưởng thụ ấm áp.

Tư Văn đang nghĩ đến các loại kỹ xảo xây kháng, cảm thấy lòng bàn tay bị cào mấy cái, cúi đầu liền thấy đôi mắt sáng rõ của Vân nhìn chăm chú vào anh, nhưng lại không nói gì. Bị cậu nhìn thành ra có chút mất tự nhiên, Tư Văn cười nâng tay sờ mặt bạn đời bé nhỏ, cũng không biết nói gì.

Hai người liền cười nhìn nhau, không biết qua bao lâu, Vân bỗng nhiên hôn một cái vào môi anh, chôn đầu vào cổ anh, nhỏ giọng nói: “Lần đầu tiên dạy em làm bấy, sao anh lại trộm sửa lại mấy cái bấy em làm?”

Tư Văn sững sốt, sao cậu lại biết chuyện này: “Sao tự nhiên em lại hỏi việc này?”

“Anh trả lời em trước đã.”

“Thực ra mấy cái bấy em làm rất tốt, anh chỉ cảm thấy em rất hy vọng vào mấy cái bấy đó nên hơi sửa một chút. Thực ra không sửa thì vẫn bắt được con mồi thôi.” Tư Văn suy nghĩ một lúc, không biết đột nhiên vì sao cậu lại nhắc tới chuyện này, chỉ có thể cẩn thận trả lời.

Vân chôn sâu đầu vào cổ anh, rầu rĩ nói: “Cũng có thể không bắt được đúng không? Vì là lần đầu tiên làm bấy nên chi tiết nhỏ em cũng nhớ rõ, vậy nên hôm sau em đã phát hiện. Lúc ấy em còn hỏi anh một câu, anh không nói, lúc đó em đã cảm thấy anh là người tốt, sau này càng ngày càng thấy anh tốt, tuy ít nói nhưng rất nhiều chuyện em chưa nghĩ đến mà anh đã nghĩ ra rồi yên lặng đi làm, cũng không nói cho em.

Càng lúc em càng thấy anh là người tốt, nên lúc anh nói với Sitter là anh thích em, em hầu như không tin. Từ nhỏ em đã biết em không giống với những giống cái còn lại trong bộ lạc. Người khác đều có a phụ, a ba yêu, em lại chỉ có thể cái gì cũng tự làm một mình, thậm chí có lúc còn phải chịu đói. Trong bộ lạc còn có mấy người vì em không phải là người tộc Dực Hồ mà nói em, thỉnh thoảng còn có thể làm khó em. Hơn nữa em lại xấu nên ngay từ đầu em đã không nghĩ đến việc tìm giống đực.

Em chỉ nghĩ đợi thêm mấy năm nữa, đến tuổi thì theo lệ thường để bộ lạc sắp xếp với một giống đực nào đó, kết thành bạn đời, bình thản mà sống. Sau này, lần anh hôn em, em mới biết được, thì ra anh thích em thật. Tuy lúc đó em không đáp ứng anh nhưng em thực sự rất vui vẻ. Em rất vui, sau này đáp ứng anh, anh là thú nhân rất tốt, em rất thích anh.”

Tư Văn có chút dở khóc dở cười, không biết tối nay anh làm gì mà làm bạn đời bé nhỏ xúc động, còn thổ lộ sến súa như vậy. Nhưng anh đúng là may mắn, may mà anh nhanh chân, xuyên cũng sớm, bằng không còn không biết Vân sẽ thành bạn đời của ai đâu. Anh chưa từng nghe chuyện giống cái đến một tuổi nhất định sẽ bị bộ lạc phân cho một giống đực nào đó. Nhưng giờ cũng không phải lúc nói chuyện này.

“Sau này anh sẽ mãi ở bên em, đừng lo.” Cảm giác được bả vai hơi ướt, Tư Văn thật bất đắc dĩ. Phía dưới của anh hiện tại rất có tinh thần, vốn định nhân không khí ngọt ngào giải quyết một chút, bây giờ người khóc rồi, giải quyết thế nào? Việc này cũng không thể trách anh, người yêu ôm chặt mình, hơi thở còn phả vào vùng cổ và lỗ tai, mềm mại quyến rũ. Thú nhân ở phương diện kia vốn tràn đầy, không phản ứng mới là lạ.

Cười khỏ, ôm người vào trong ngực, vỗ nhẹ trên lưng cậu như dỗ trẻ con, hy vọng bạn đời bé nhỏ có thể ngủ sớm một chút, anh cũng có thể đi ra ngoài hóng gió lạnh bình tĩnh lại. Ai ngờ, bạn đời bé nhỏ bên người cư nhiên cử động, hai bàn tay mềm mềm có kén tay tinh chuẩn bắt được bộ vị mấu chốt của anh, thậm chí còn trượt lên xuống.

Tư Văn lập tức gầm lên một tiếng, thật sự là rất thoải mái. Vân sử dụng hết những chiêu số ngày xưa dùng trên người cậu để dùng trên người anh, khiến Tư Văn thoải mái đến muốn rên rỉ ra tiếng. Điểm chết người là, đôi tay kia còn không thành thật cọ loạn trên người anh, ám chỉ như thế mà còn không phản ứng nữa thì anh cảm thấy đúng là có lỗi với bản thân.

Ánh sáng từ Đèn Trắng phát ra ánh qua cửa sổ, loáng thoáng có vài tiếng động ám muội từ trong phòng bay ra, mang đến một tia xuân ý cho đất trời vào đông.

**

Zô: FA không thích chương này!!! Mà lần H trước ở chương nào ấy nhỉ? OTZ

Nhớ ngày xưa nhà nghèo, mẹ làm ổ rơm, cảm thấy ấm ới là ấm ý, giờ nằm đệm êm chăn ấm nhưng mà vẫn thấy không bằng ngày xưa

~Ngao ngao ngao !!! Tôi vừa đọc xong bộ Tiên mãn cung đường của Lục Dã Thiên Hạc, moe moe moe moe. Thụ là đầu bếp hải sản xuyên việt. Công là hoàng đế. Dòng họ công là con cháu Bộ Ngạn và Bạch Trạch, có thể biến thành mèo. 1 ổ mèo, moe kinh khủng

36. Chương 36

Sáng sớm ngày hôm sau Tư Văn đã tới nhà tộc trưởng. Nghe được tin kháng đã hoàn thành, tộc trưởng khẩn cấp kéo Tư Văn trở về. Bởi vì nguyên nhân không thể nói nào đó tối qua, lúc Tư Văn và tộc trưởng đến thì Văn mới vừa rời giường. Tộc trưởng cười tủm tỉm chào cậu, đi vào phòng nhìn kháng. Tư Văn sờ sờ mũi, nhỏ giọng hỏi: “Em còn đau không?”

Hai người chưa cử hành nghi thức bạn đời, thú thể không đề xướng hành vi ăn cơm trước kénh nên tối qua Văn cống hiển ra cặp đùi của cậu. Sức chiến đấu kéo dài của thú nhân khiến bên trong đùi non của cậu đỏ một mảng lớn, nóng cháy đau. Buổi sáng Tư Văn nhìn thấy, đau lòng ghê gớm, lập tức lấy thuốc bôi cho cậu. Thuốc này là anh hỏi xin tế tự, giữa chồng chồng thú thể không thể thiếu thuốc hay, giảm sưng giảm đau, rất công hiệu.

Văn đỏ mặt lắc đầu, “Không quá đau.”

Tư Văn nhéo nhéo hai má đỏ rực của cậu, không yên tâm hỏi: “Thật chứ?”

Văn gật đầu, đẩy đẩy anh, chỉ trong phòng: “Anh còn không vào đi, tộc trưởng đang gọi kia.”

Tư Văn bắt đắc dĩ buông cậu ra, trong thanh âm vội vàng hỗn loạn hưng phấn của tộc trưởng, đi vào phòng. Tộc trưởng cười tủm tỉm nói: “Gọi Og và Bacon đến, chúng ta lại xây kháng.” Ông vừa thử, thứ này đúng là rất tốt, lửa đốt lên, kháng ấm áp. Mùa đông này chắc chắn sẽ không lo lạnh. Lửa cũng không cần quá lớn, không phí nhiều gỗ, hơn nữa ngủ bên trên cũng không có loại cảm giác lạnh lẽo, khẳng định tốt cho mấy thú nhân già trong bộ lạc hệ mưa liên đau chân. Tuy nhìn hơi phiền phức nhưng so với tác dụng thì chút phiền phức ấy không đáng kể.

Tư Văn gật đầu: “Làm ở nhà ai?”

“Đương nhiên là nhà ta, lúc đó bảo Bacon đi gọi thêm vài người đến, như vậy cả bộ lạc xây cũng nhanh. Người đi đi, lát nữa ta sẽ qua.” Tộc trưởng yêu thích không buông tay, sờ sờ chỗ này, nắn nắn chỗ kia, không ngừng đầu lên nói.

Đến lúc Tư Văn gọi đủ người đến nhà tộc trưởng, tộc trưởng cũng vừa về. Trên đường Bacon đã nói qua với mấy người kia nên mọi người đều biết là tới làm gì, đều nhất trí nhìn Tư Văn. Tư Văn suy nghĩ một lúc, quyết định dạy như lúc dạy làm hầm. Vì thế, anh nhanh chóng xây một cái kháng ở nhà tộc trưởng, làm đến đâu liền giảng giải đến đó.

Làm kháng cần nhiều kỹ thuật hơn đào hầm, nên Tư Văn làm xong thì đã qua giờ cơm trưa, thể nhưng không ai muốn ăn cơm, mọi người đều hết sức chuyên chú nhìn Tư Văn làm. Dù năng lực làm việc của thú nhân rất mạnh, nhưng vẫn có chỗ không hiểu. Sau khi Tư Văn xây xong kháng, những thú nhân này liền hỏi anh những chỗ mình chưa hiểu, đợi tất cả đều hiểu thì mọi người mới rời đi.

Lúc Tư Văn về tới nhà, Văn đã làm xong cơm từ lâu. Hai người ăn cơm, lúc Tư Văn rửa bát xong, đi từ trong bếp ra liền thấy Văn mặc một cái váy da thú dài thật dày, anh mới nhớ tới một việc. Quần áo bây giờ chắc đã làm xong, nhưng dù lấy về thì với tình huống hiện tại của Văn chỉ sợ cũng chưa mặc ngay được. Nghĩ đến đây, Tư Văn dẫn cậu vào phòng, lấy thuốc mỡ trong ngăn tủ ra.

Mặt Văn “phùng” một cái, đỏ bừng, vội vàng cự tuyệt: “Em đã khỏi rồi, không cần bôi đâu.”

“Thuốc này công hiệu nhưng cũng không đến mức bôi một lần là được, ngoan, tế tự nói ít nhất phải bôi ba lần.” Tư Văn làm bộ muốn đi bắt cậu.

Văn lập tức chạy khỏi phạm vi công kích của anh, không chịu đi vào khuôn khổ: “Không cần, khỏi rồi.”

Hai người liền cứ thế mà chơi trò đuổi bắt trong phòng. Tư Văn sợ vết thương trên đùi cậu nặng thêm, bước nhanh chân, kéo người vào trong lòng, dỗ dành bên tai cậu: “Ng ngoan, chỉ bôi thêm một lần nữa thôi. Chỉ bôi một lần không khỏi được đâu, có gì phải xấu hổ chứ, tối hôm qua và sáng nay anh đều nhìn thấy rồi mà, ha, không sao đâu.”

Vừa nói vừa mang người lên kháng. Vân giãy dựa đầu tranh vài cái cũng không có tác dụng, bị Tư Văn trấn áp, mang lên kháng, cởi quần áo. Tư Văn nhìn dấu đỏ tươi trên đùi non trắng nõn của cậu, đau lòng, cúi đầu nhẹ nhàng thổi thổi.

Đây là chỗ mẫn cảm của Vân, Tư Văn nhìn Vân run rẩy khe khẽ, lấy tay moi một đồng thuốc mỡ nhẹ nhàng bôi, xối xa cổ tình làm thật nhẹ, dây dưa bôi từng tầng từng tầng. Vân khẽ run, từng đợt cảm giác tê dại từ ngón tay Tư Văn truyền đến, cổ tình người này còn cố ý làm thật chậm thật chậm.

Tư Văn còn đang định thả dè, thỉnh linh thuốc mỡ trong tay bị đoạt mất, đùi non trắng nõn trước mắt cũng co lại, bên tai truyền đến âm thanh tức giận của Vân: “Em tự làm!”

Ngượng ngùng sờ sờ mũi, Tư Văn cười gượng nói: “VẬY em từ từ bôi đi, bôi xong thì ở nhà nghỉ ngơi. Trời lạnh như vậy em đừng ra ngoài, em muốn cái gì, anh lấy cho em.”

Vân lắc đầu, không nói gì, chuyên chú bôi thuốc mỡ, Tư Văn cười xoa xoa đầu cậu, ra ngoài.

Ra cửa, Tư Văn lập tức đi đến nhà Đa Luân. Đã vài ngày, quần áo chắc đã xong, hơn nữa anh nhận ra Đa Luân rất thích làm quần áo, lúc cậu nhìn mấy bức tranh kia là thích phát ra từ chân tâm.

Đúng như anh nghĩ, Đa Luân đúng là rất thích làm quần áo. Đa thú Tư Văn đưa cậu đã làm đúng theo yêu cầu. Cậu còn làm cho mình một bộ, mặc thử thấy đúng là rất ấm. Cậu vốn nghĩ Tư Văn sẽ đến lấy sớm, không ngờ đã vài ngày mà chưa thấy người. Nhưng nghĩ đến hăm, cậu thấy anh không đến cũng bình thường. Vậy nên lúc Tư Văn đến, cậu rất giật mình, nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng, lấy đồ ra.

Tư Văn mở quần áo trên tay ra, vừa lòng gật đầu. Quần áo y như quần áo dài ở Trái Đất, một bộ màu xám, một bộ màu trắng. Màu xám là da gấu, mà trắng là da thú nháy, hai tầng da thú khâu lại, hai mặt đều có lông tơ, nhìn đã thấy ấm. Tư Văn rất vừa lòng.

“Về nhà cho Vân thử xem, cam đoan vừa người lại thoải mái.” Đa Luân kiêu ngạo nói.

Tư Văn cười gật đầu, “Thật sự cảm ơn cậu.”

“Không cần cảm ơn, chúng ta đã nói rồi, tôi làm quần áo, tranh về tôi. Sau này tôi có thể làm quần áo giống trong tranh cho người khác, tôi không thiệt.”

Tư Văn gật đầu, nghĩ nghĩ, nói: “Tôi vẽ hình giày cho cậu, cậu làm thử xem.”

Đôi mắt Đa Luân lập tức sáng lên, cầm da thú và đá viết ra. Tuy không phải là lần đầu tiên nhìn thấy đá viết, Tư Văn vẫn cảm thấy thật thần kỳ. Ai có thể nghĩ đến có một ngày, đá sẽ có tác dụng như bút, loại đá có hình dạng mảnh dài này đúng là tạo hóa ban ân. Thực ra lần đầu thấy thứ này, Tư Văn còn hoài nghi có phải quặng chì không, sau đó mới phát hiện đây chỉ là đá, độ cứng đặc biệt cao, móng vuốt của thú nhân cũng chỉ có thể lưu lại những vết cào mờ, nhưng dù như thế, nó lại có thể để lại những vết màu đen sậm trên da thú.

Tuy Tư Văn học luật nhưng vẽ cũng tạm được, trước kia trong trường học còn được giáo viên khen ngợi vì vẽ đẹp. Vậy nên anh chỉ hơi suy nghĩ một chút, một đôi giày liền xuất hiện trên da thú. Loại đồ vật có khắp nơi trên trái đất vào mùa đông này lại tuyệt tích ở đây. Nơi này giống cái một năm bốn mùa đều đi giày rơm, Tư Văn nghĩ có lẽ thư sinh triều Hán kia là người dạy cách làm giày rơm cho bọn họ. Còn giống đực, ngoại trừ mùa đông đi giày rơm, những lúc còn lại bọn họ đều đi chân trần.

Lúc đầu Tư Văn cũng không quen đi chân đất, nhưng lúc đó vừa xuyên đến, vội vàng dung hợp với nơi này đồng thời che dấu lai lịch của mình nên không có thời gian quan tâm. Dần dần anh liền quên mất chuyện này, giờ lấy được quần áo, nhìn xuống đôi chân trần của mình, anh mới đột nhiên nghĩ ra.

Anh vẽ loại đế giày đơn giản nhất, theo hình vẽ dần xuất hiện, Đa Luân nhú mày lại: “Này chỉ sợ không được, da thú không thể dùng để đi lại trong tuyết được, trước kia tôi cũng từng thử rồi, vài ngày đã hỏng.”

Tư Văn chưa nghĩ tới chuyện này, anh chỉ vào đế giày rất dày trong hình, nói: “Cắt ván gỗ thành hình đế giày, cũng cắt da thú thành hình giày, bên trên khâu thêm vài tầng để làm đế giày, sau đó lại đính thêm da thú trên đế. Như vậy da thú sẽ không tiếp xúc trực tiếp với tuyết, còn có thể làm đế giày gỗ ghê một chút, đỡ bị trượt.”

“Đúng thế, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ, có thể làm gỗ dày một chút, bên trên cũng dùng gỗ, như vậy trời mưa cũng có thể đeo, quá tốt.” Đa Luân hơn hớn nói.

Tư Văn cảm thấy Đa Luân chọn nghề làm quần áo thật sự là quá đúng, có thể suy một ra ba, tuyệt đối là có thiên phú cực cao trong việc làm quần áo, dù anh không xuyên tới đây thì không chừng thêm vài năm nữa cậu cũng sẽ tự làm ra được.

Lúc trước anh mang tới rất nhiều da thú, làm hai bộ quần áo vẫn còn thừa, bây giờ vừa vặn để làm giày. Bởi vì toàn thân Vân đã bị người nào đó sờ qua vô số lần, nên Tư Văn có thể nói chính xác kích cỡ chân Vân cho Đa Luân. Hẹn ba ngày sau sẽ đến lấy giày, thù lao giống làm quần áo, Tư Văn cầm quần áo vui vẻ đi ra nhà Đa Luân.

Mấy ngày nay thời tiết đã rất lạnh, hôm nay càng âm u, không có một tia mặt trời. Từ nhà Đa Luân đi ra chưa được mấy bước, Tư Văn liền cảm giác trên mặt lạnh lạnh, nhìn lên trời liền thấy, thì ra là tuyết rơi. Hoa tuyết không lớn, tí ta tí tách từ trên trời rơi xuống, Tư Văn cảm thấy quần áo trên tay làm thật sự là đúng lúc.

Trận tuyết đầu mùa cũng không lớn, chỉ rơi một lúc là ngừng, nhưng không khí trong bộ lạc lại bởi vì trận tuyết chưa đến mười phút này là khẩn trương lên. Tư Văn nhìn mọi người trong bộ lạc vội vàng vàng, hơi hơi nghi hoặc nhưng cũng lập tức hiểu ra, theo như ghi chép, trận tuyết đầu tiên rơi xuống, có nghĩa là mùa đông chính thức đến.

Năm nay lại là thú triều ngàn năm một lần, vậy nên mùa đông đến cũng có nghĩa là thú triều quy mô lớn sắp xảy ra. Trong lần đụng độ ngoài ý muốn nhỏ kia, tộc Dực Hổ đã có nhiều thú nhân bị thương như vậy, nếu là thú triều quy mô lớn đến thì bộ lạc này sẽ như thế nào?

**

Zổ:chúc mừng năm mới ~ Chúc mọi người có một năm tràn đầy thành công và hạnh phúc

~Xin thông báo là có lẽ tôi sẽ lặn một thời gian, vì tự nhiên đạo này hết hứng, và cái khăn thì đã hết hạn quá lâu OTZ

tôi mới đọc dc 1 bộ thú nhân đúng kiểu xây dựng bộ lạc, lâu lắm rồi không có thể loại này, cũng khá dài, đọc thỏa mãn. Tổng công vi mẫu: thú nhân, chủ thụ, chủng điền, man hoang. Thụ ở hiện đại là tổng công (Cung Tổng), giai cấp cao phú soái, xuyên thành á thú. Công là 1 thú nhân Lang tộc có mặt đẹp hơn á thú, hay bị gọi là bán thú nhân. Anh thụ nhìn mặt anh công đúng kiểu thụ mình thích thể là ko cự tuyệt được =v=

37. Chương 37

Hiệu quả giữ ấm của quần áo rất tốt, Vân vừa mặc vào, Tư Văn liền không cho cậu cởi ra nữa. Trận tuyết rơi ngắn ngủi hôm đó như là tín hiệu, cơ hồ chỉ trong một đêm, độ ẩm liền giảm xuống rất nhiều. Vì thế, bộ lạc liền bước vào thời kì cuồng nhiệt đắp kháng. Nhưng trong bộ lạc cũng chỉ có mười mấy người biết làm, so với mấy trăm gia đình trong bộ lạc thì hơi thiếu. Hơn nữa, vì trời lạnh nên đất cũng cứng hơn, đào đất rất khó nên tốc độ đắp kháng thua xa tốc độ của Tư Văn trước kia.

Mười mấy người này bận rộn nhất bộ lạc, sau khi tuyết rơi, bộ lạc dần dần đình chỉ việc săn bắn, mười mấy người này phải giải quyết những vấn đề mà các gia đình gặp phải lúc đắp kháng. Nhưng nói đến cùng, người tinh thông nhất không thể nghi ngờ là Tư Văn, vậy nên cơ hồ các vấn đề đều đến chỗ của Tư Văn. Những ngày này anh bận rộn đến suốt đầu mẻ trán, ngay cả thời gian nói chuyện với Vân cũng không có.

Vì thế người trong bộ lạc liền phát hiện, thần thú của bộ lạc gần đây sắc mặt càng ngày càng nghiêm túc, mọi người đều bắt đầu lo sợ bất an, không biết có phải thú thần nói chuyện gì không tốt không. Không khí trong bộ lạc càng lúc càng khẩn trương, nhưng Tư Văn không hề hay biết, chỉ cảm thấy gần đây càng ngày càng nhiều người đến hỏi anh có mơ thấy thú thần hay không.

Lúc việc đắp kháng đang được hừng hực khí thế tiến hành, Bart mới rời tộc Dực Hổ mấy hôm trước vác theo một bao quần áo cực to đã trở lại. Đối với việc trở về của hắn, cơ hồ toàn tộc Dực Hổ đều biết lí do,

Bối Á vì chuyện này mà đã tức giận vài ngày.

Tộc trưởng không khó xử hẳn, nhưng cũng không quá thích, ngay cả chỗ ở cũng không tìm hộ. Bart cũng không để ý, trong trời đông giá rét xây một ngôi nhà đá nhỏ, còn xây ở bãi đất trống gần nhà tộc trưởng.

Tư Văn không có thứ tình cảm phức tạp gì đó với tộc Dực Lang, nên sau khi tiếp xúc mấy ngày, anh cảm thấy Bart rất tốt, không có quá nhiều tâm kế, rất chân thành với mọi người, cũng khá xứng đôi với Bối Á. Nhưng loại ý tưởng này phỏng chừng toàn tộc Dực Hồ cũng chỉ mình anh có, vậy nên con đường theo đuổi tình yêu của Bart vẫn còn rất xa xôi.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, những lúc không có tuyết rơi, Tư Văn vẫn kiên trì đi săn, sau khi xử lý con mồi sạch sẽ liền đặt ở ngoài trời, chỉ cần một buổi tối là thể giới đã phủ một tầng sương dày, để lâu một chút liền đóng băng. Bây giờ Tư Văn có thể cảm nhận hoàn toàn được cái rét của mùa đông thú thế, vậy nên coi đất trời vào đông làm một hầm đá thiên nhiên, Tư Văn liền điên cuồng săn rất nhiều con mồi trở về, thực ra anh cũng không thích ăn thịt khô.

Trong bộ lạc cũng không ít người làm như anh, Og và Bacon đều nằm trong số này. Bart cũng gia nhập, chỉ là hẳn không vì mình mà là vì Bối Á. Bối Á là con tộc trưởng, bây giờ tộc trưởng bận rộn nên không có thời gian đi săn thú, mỗi ngày đều phải kiểm kê các loại vật tư qua mùa đông hay bố trí phòng ngự.

Vì có chiến hào và tường vây nên áp lực phòng ngự của tộc Dực Hồ nhỏ đi không ít. Tư Văn cũng chắc chắn về việc thuận lợi vượt qua thú triều, nhưng trên thực tế, chỉ qua đợt đầu thú triều, loại chắc chắn này liền biến mất.

Ngày thứ mười từ sau trận tuyết đầu mùa, tuyết lớn như lông ngỗng, gió mạnh hỗn loạn cuồng liệt đập xuống đại địa dưới chân Tư Văn. Tuyết rơi từ nửa đêm, buổi sáng Tư Văn mở cửa, tuyết đọng trên cánh cửa liền rơi vào trong nhà, đất trời trắng xóa khiến anh ngây ngẩn cả người.

Vân còn ngủ trên kháng chưa dậy, gió lạnh từ cửa thổi vào khiến cậu chui sâu vào trong chăn da thú, vô thức than thở mấy câu. Tâm trạng nặng nề của Tư Văn thoải mái hơn, đi ra ngoài, đứng trong tuyết dày đến căng chân, dùng sức đóng cửa lại.

Tuyết còn đang lả tả rơi xuống, gió lạnh thấu xương thổi tới, dù năng lực kháng lạnh của thú nhân mạnh như thế cũng không khỏi run run. Anh trầm mặt nhìn màu trắng mờ mịt trước mắt, áp chế bất an trong lòng, cầm lấy một tấm ván gỗ trong góc sân, cởi quần áo, nhanh chóng biến thành hình hổ. Móng vuốt hổ xù lông cực lớn cầm tấm ván gỗ liền giống như máy ủi đất, chỉ chốc lát, tuyết đọng trong việc liền bị đổ sang bên.

Rét lạnh đã biến mất, con hổ to lớn liền biến thành người, cả người còn bốc lên nhiệt khí. Tư Văn nhanh chóng cầm quần áo để bên cạnh mặc vào, đi vào bếp.

Lúc Vân ăn điểm tâm, tuyết đang rơi, đến lúc cậu ăn cơm trưa tuyết vẫn còn rơi. Sân buổi sáng Tư Văn mới thanh lí giờ đã dày thêm một tầng, Tư Văn đành phải sạn một con đường giữa các phòng. Vân bọc da thú ngồi trên kháng, Đá Trắng trong phòng phát ra ánh sáng nhu hòa, trong chậu đất, Đá Than màu đen đang âm ỉ cháy, mang tới nhiệt khí cuộn cuộn không ngừng.

Đá Than này là do mấy hôm trước Tư Văn và Og, Bacon đi cùng người trong bộ lạc vào sâu trong rừng để hái. Một tảng Đá Than to khoảng một nửa viên than tổ ong trên Trái Đất. Loại chất đốt thiên nhiên này là mầm móng của một loại cây gọi là cây cao, lại rất thần kỳ mà có đặc tính của than, hơn nữa còn là than cao cấp, không có khói, hơn nữa đốt được cực kì dài, một viên có thể dùng rất lâu. Thân của cây cao rất cao, phải xấp xỉ tòa nhà mười tầng, thân cây cũng đen như mực, lá thì có màu xanh bình thường.

Tạm thời không đề cập tới sự ngạc nhiên của Tư Văn với thứ này. Vì có một mảnh lớn cây cao ở sâu trong rừng nên Tư Văn hái rất nhiều, những người khác cũng thế nhưng không ai hái quá nhiều, thú thế tuyết không tán thành hành vi lãng phí.

Trong phòng ấm áp, Vân vừa ăn xong cơm trưa, hơi buồn ngủ, dựa vào tường gật gù như gà con mổ thóc. Tư Văn bỏ thêm một viên Đá Than vào trong chậu đất, hôn lên trán cậu, nói: “Nếu buồn ngủ thì ngủ đi một giấc, anh đến chỗ tộc trưởng. Trời lạnh, đi ra ngoài mặc nhiều vào, nếu có chuyện gì thì đến nhà Cát, em nhớ chưa?”

Vân mơ mơ màng màng gật đầu, ngã vào kháng nhắm mắt lại. Tư Văn long long tóc của cậu, lo lắng trong mắt không thể tiêu tan. Từ lúc sáng thấy tuyết rơi, anh liền cảm giác tâm thần không yên, giống như sắp có chuyện gì xảy ra, hơn nữa không phải là chuyện tốt. Loại trực giác trực tiếp này luôn quanh quẩn trong lòng anh, không thể áp chế được. Anh muốn đi tìm tộc trưởng, xem ông có ý kiến gì về trận tuyết lớn này không.

Bởi vì tuyết quá dày, biến thành hình thú càng không dễ đi, hơn nữa Tư Văn rất ghét cảm giác da lông bị ướt nên anh dùng hình người đi từng bước từng bước. Con đường bình thường chỉ đi mất năm phút, hôm nay lại mất thời gian gấp ba. Lúc Tư Văn đến, Og cũng đang ở đó, khuôn mặt hiểm thấy mà rất nghiêm trọng. Tư Văn hiểu rõ, gật đầu.

Tộc trưởng cau mày hỏi: “Sao ngươi cũng đến đây?”

“Tuyết rơi quá lớn, cũng quá lâu.” Tư Văn lời ít ý nhiều nói ra sự băn khoăn của mình.

Tộc trưởng gật đầu nói: “Đúng thế. Năm nay tuyết rơi đúng là không bình thường, tuyết chưa từng rơi lâu như vậy. Tế tự cũng thấy không thích hợp, vừa bảo bạn đời của ông ấy đến nhắc ta phải cẩn thận. Trong ghi chép cũng không nói mùa đông có thú triều sẽ có tuyết lớn, ngược lại là ít hơn những năm khác. Nhưng bây giờ đúng là không bình thường.”

Trên đường đến Tư Văn đã suy nghĩ các loại khả năng, nghĩ tới nghĩ lui, khả năng duy nhất chính là thú triều. Chẳng lẽ thú triều quy mô lớn sắp đến sao? Anh nhìn Og, trong mắt đối phương cũng là lo lắng như anh, anh lập tức đứng lên, nói: “Tộc trưởng, ta đến chỗ tường vây xem xem.”

Nói xong liền vội vàng chạy ra khỏi nhà tộc trưởng, cũng bất chấp khó chịu, nhanh chóng biến thành hình thú, con hổ to lớn chạy nhanh trong nền tuyết mờ mịt, không xa phía sau là một con hổ cũng to lớn không kém chạy theo.

Đến tường vây mới phát hiện Bacon đã đứng phía trên, tuyết rơi đầy người, cũng không biết đã đến bao lâu, thấy bọn họ đến cũng không kinh ngạc, chỉ gật đầu sau đó tiếp tục nhìn về phía rừng già bị tuyết trắng bao trùm.

Trong khu an toàn, cây cối khá thưa thớt, đứng trên tường vây cũng có thể nhìn thấy tình hình trong toàn khu, hào sâu cũng loáng thoáng xuất hiện trong mắt họ. Tư Văn biến sắc, thì thào nói: “Thì ra là thế...”

Bacon khẽ cười, nhẹ giọng nói: “Cậu cũng nghĩ đến phải không, hào cơ hồ bị lấp phẳng, bây giờ coi như không còn tác dụng, cũng chỉ còn lại tường vây.”

Tư Văn nhìn chằm chằm vào hào như ẩn như hiện trong tuyết lớn, vội vàng động não muốn tìm biện pháp giải quyết. Bây giờ tìm người đào tuyết ra là không có khả năng, lượng công trình quá lớn, hơn nữa còn có thú triều tùy thời có thể đến.

Vốn có hai tuyến phòng hộ, bây giờ lại chỉ còn một, áp lực phòng ngự đột nhiên tăng lên. Chỉ dựa vào tường thành cũng không biết có thể phòng được thú triều hay không. Tốt nhất là có thể tìm được biện pháp gia tăng phòng ngự. Thế nhưng nghĩ một lúc cũng không nghĩ ra được phương pháp thích hợp, tất cả các phương án đều cần thời gian, nhưng anh cảm thấy bây giờ đã không còn chút thời gian nào nữa.

Bởi vì lúc này mặt đất đã chấn động nhẹ, lúc đầu là không dễ phát hiện nhưng dần dần càng ngày càng rõ ràng, giống như có hàng vạn binh mã đang chạy đến nơi này. Og và Bacon biến sắc, đồng thời hú dài một tiếng, đó là tín hiệu báo nguy. Tư Văn cả kinh, cảm nhận được chấn động càng lúc càng rõ ràng dưới chân, trong đầu có nháy mắt trống rỗng. Từ bộ lạc loáng thoáng truyền đến tiếng gầm bất đồng, ngay sau đó, các loại động vật to lớn từ bốn phía trong bộ lạc chạy đến phía tường vây.

Chấn động dưới chân càng lúc càng rõ ràng, rốt cuộc là bao nhiêu con động vật to lớn đang chạy mới có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy. Tiếng tru liên tiếp từ bốn phương tám hướng truyền đến, ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào khu rừng đối diện.

Khi con thú đầu tiên xuất hiện trước mắt Tư Văn, anh không khỏi hít một hơi khí lạnh. Đi đầu cư nhiên lại là hổ răng dài mà anh từng giết. Nhưng con hổ răng dài này rõ ràng lớn hơn con anh giết, thân thể cao lớn chạy nhanh trong tuyết, bốn chân dấy lên từng đợt tuyết bay.

Khi đàn thú chậm rãi xuất hiện trước mắt mọi người, tất cả đều kinh sợ không thốt lên lời, chưa ai từng thấy đàn thú khổng lồ mà lắm loại lại không hề phát ra một tiếng động như vậy.

**

Zỏ: tôi chỉ trồi lên để kỉ niệm tròn 3 tháng thất tình thôi =v= rồi t lại lặn tiếp OTZ nói chung khăn vẫn chưa xong OTZ tôi qua mặt nỗi mụn tướng là zona, đắp chăn sung sướng nghĩ hôm nay không cần bế cháu, nằm im trên giường là đc, ko ngờ sáng dậy hết mụn OTZ

Tiền đây nói luôn là những tr mà tôi giới thiệu ở cuối các chương tr đều là QT nha, nếu là bản edit t sẽ nói, không nói gì thì là QT, nói chung đôi khi có edit nhưng t vẫn đọc QT cho nhanh OTZ

Gần đây đọc lắm tr quá quên hết tên, chẳng nhớ ra mà giới thiệu, há há. Nhưng có ai có yêu cầu thể loại gì có thể hỏi, nếu tôi nhớ tôi sẽ gt cho ~ tất nhiên là ưu tiên QT

38. Chương 38

Bạn đã từng nhìn thấy đàn thú nào như vậy chưa? Hổ, sư tử, sói, dê, trâu, lợn, động vật loại nào cũng có, rõ ràng lợn xôn, bình thường luôn đấu tranh không ngừng, thế nhưng lúc này lại như một quân đội đoàn kết. Loại quy tắc thiên nhiên kẻ mạnh ăn kẻ yếu hoàn toàn không tồn tại trong đám động vật này, tất cả đều như chung kẻ thù, nhìn chăm chăm vào tường vây cao cao phía trước. Bước chân của chúng nó rất chỉnh tề, đập trên mặt đất tạo ra tiếng vang trầm trọng, trong từng tiếng từng tiếng vang như vậy, tất cả động vật chậm rãi tới gần lãnh địa của tộc Dực Hổ.

Cho dù đã ghi tạc về sự hung mãnh và tàn khốc của thú triều trong ghi chép nhưng lúc đàn thú này xuất hiện trước mắt Tư Văn, anh vẫn thấy sơn tóc gáy. Thú triều không tuân theo quy tắc tự nhiên như vậy rất cuộc là hình thành như thế nào? Là dạng nguyên nhân nào khiến những loài động vật này vượt khỏi quy tắc, chuyển tâm nhất trí công kích thú nhân?

Trên tường vây càng lúc càng nhiều người đến, tất cả mọi người không nói gì nhìn những con vật kia dần dần tiếp cận, hiện ra một vệt đủ mọi màu sắc trên nền tuyết. Giống dự cảm của Tư Văn, hào không có tác dụng gì, tuyết đọng dày đã vùi lấp cọc gỗ to lớn và bén nhọn, cũng giảm xóc cho đám động vật này. Nhưng vì hào cũng rất sâu nên lúc đàn thú đi qua cũng chậm lại không ít, thậm chí còn có vài loại động vật nhỏ như thú gầy rơi vào không thể đi ra ngay, liền bị những con đi phía sau đạp vào trong hào.

Như vậy nên còn lại đều là những loài có hình thể khổng lồ, lực sát thương cao. Nhưng dù là thế, đàn động vật này ít nhất cũng có bốn năm trăm con. Nếu giống đực tộc Dực Hổ toàn bộ ra trận, mỗi người một con còn thiếu, huống chi có những loại mà một thú nhân không thể địch nổi. Nhưng trên thực tế, thú nhân tộc Dực Hổ không thể xuất động hết, trong bộ lạc còn mấy trăm giống cái và thú con, cần có người bảo vệ.

Sau khi đám động vật vượt qua hào, giống đực tộc Dực Hổ sững sốt một lúc, tộc trưởng thì xanh mặt nhìn chăm chăm vào đám khách không mời này. Tư Văn sâu sắc cảm nhận được tộc trưởng giận dữ, anh lập tức mở miệng nói: “Tộc trưởng, trước không cần xuống.”

Tộc trưởng quay đầu nhìn sâu vào anh, Tư Văn không chút sợ hãi đón nhận, mồ hôi đầy mặt bị không khí lạnh lẽo đóng thành băng vụn, tạo thành một tầng sương trắng trên mặt anh.

“Bây giờ không thể đi xuống đó, chúng ta đứng trên tường vây, những loài này không biết bay, chúng nó cũng không thể nhảy lên đây. Hiện tại chúng ta nên chia thành hai bộ phận, một bộ phận ở lại đây, còn lại lập tức đi lấy đá.” Các loại phim truyền hình lịch sử xem ở kiếp trước, một khi đề cập đến chiến tranh sẽ có công thành, mà công thành thì không thể thiếu thang, nhưng thủ thành thì không thể thiếu đá. Thương vong khi công thành phần lớn là do lúc binh lính đang bò lên thang thì bị ném đá từ bốn phương tám hướng. Bây giờ hào mất hiệu lực, thực lực thú triều lại phi phạm, đây là biện pháp giảm bớt thương vong nhanh nhất mà anh có thể nghĩ tới.

Số lượng thú nhân không nhiều bằng số động vật, hơn nữa chiến đấu chắc chắn sẽ có lúc mệt mỏi, bên kia lại không ít động vật hung mãnh, thú nhân có thể phải đánh hai đợt cho nên cứng đối cứng khẳng định không được. Biện pháp đơn giản mà hữu hiệu nhất anh có thể nghĩ tới chính là lợi dụng sức mạnh của thú nhân và sức nặng của đá, có thể ném thương bao nhiêu, đập chết bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Tộc trưởng không chút nghĩ ngợi nói: “Cần bao nhiêu?”

Tộc trưởng tín nhiệm như thế khiến Tư Văn cảm giác việc phí tâm cố sức suy nghĩ ra đủ các thứ vẫn rất đáng giá, vậy nên cho dù chỉ vì sự tín nhiệm vô điều kiện này, anh cũng phải tận tâm tận lực, không tâng tưng, hiến kế bình an vượt qua thú triều.

“Càng nhiều càng tốt, nhất định phải nhanh.” Ngữ khí của anh rất trịnh trọng. Ngữ khí của Tư Văn khiến mọi người cảm giác khuôn đá là một việc rất quan trọng. Trong lòng mọi người, Tư Văn là thần thú, có thể giao tiếp với thú thần, nhất định có thông minh và trí tuệ mà người khác không có, vậy nên lời anh nói cơ hồ không ai hoài nghi.

Bart một đầu tóc bạc lập tức đứng dậy, cao giọng hô: “Tôi đi, tốc độ của tôi nhanh nhất ở đây.” Chung quanh liên tiếp vang lên những tiếng tương tự.

Tư Văn gật đầu: “Bart, cậu phụ trách, mặc kệ là loại đá nào, chỉ cần không dễ vỡ thì đều có thể mang về. Mời người các anh” Anh tùy tiện chỉ mấy giống đực: “Về bộ lạc lấy xương cốt đến, nhất định phải sắc bén.”

Đầu bạc nhẹ nhàng gật, chỉ trong chớp mắt, một con sói màu bạc cực lớn liền xuất hiện trước mắt mọi người, nó cúi đầu tru lên một tiếng, dẫn đầu chạy về phía bộ lạc.

Tuyệt động dày cũng gây sự bất tiện cho đàn thú khổng lồ, tốc độ của chúng nó cũng không quá nhanh, vậy nên khi đàn thú sắp tới chân tường, Bart và mấy thú nhân khác đã trở lại, trên lưng là rất nhiều đá. Tư Văn hiểu ra, tốc độ như vậy thì mấy người này nhất định là bay.

Bart đặt đá xuống dưới rồi lại tiếp tục đi lấy tiếp. Tư Văn nhanh chóng cắt mấy tảng đá lớn thành khối khoảng bằng bốn viên gạch, lấy tay ước lượng, sức nặng vừa đủ. Og và Bacon liếc nhau, cũng yên lặng cắt đá nắm trong tay, khoe miệng mãn chặt của Tư Văn khê cong.

Hai tay cầm đá đứng ở cạnh tường, Tư Văn nhìn về con hổ răng dài đã gần tới chân tường. Anh có thể nhìn rõ ánh tuyết phản xạ trên răng nanh sắc nhọn của con hổ, lạnh lẽo sáng chói. Thân hình khổng lồ của hổ răng dài thành nhược điểm với Tư Văn, tay phải dùng lực ném đá ra, nện vào chi trước to lớn của con hổ.

Con hổ răng dài đang bước đi gào thét một tiếng, ngã xuống, sức nặng của hòn đá thêm sức mạnh của thú nhân lập tức làm gãy chi trước của nó, đau đớn thấu tim lập tức truyền khắp toàn thân, còn chưa đợi nó ngã xuống, một khối đá lớn khác đã đập mạnh vào đầu nó. Máu đỏ tươi lập tức tràn ra, lúc Tư Văn ném là cố gắng ném chéo nên góc sắc nhọn của đá vừa vọt đập vào đầu con hổ. Hổ răng dài gào một tiếng, ngã xuống.

Hòn đá đập cho nó choáng váng, nghiêng ngã lão đảo muốn đứng lên lại như thế nào cũng không đứng được. Trong lòng Tư Văn thở phào nhẹ nhõm, thực ra anh cũng không quá chắc có thể đánh trúng, may mà loài này hình thể quá lớn, mục tiêu rõ rệt.

Trong nháy mắt con hổ răng dài ngã xuống, Og và Bacon liền hiểu dụng ý của Tư Văn, đá trong tay không do dự ném về hai con hổ răng dài khác. Bốn tảng đá đều trúng đích, tiếng hổ gầm phẫn nộ truyền vào tai mọi người.

Các thú nhân như tỉnh mộng, lũ lượt cầm lấy đá để ném, nhưng những con dã thú này đã biết sự lợi hại của đá, thấy đá ném về phía mình liền linh hoạt né tránh. Lòng Tư Văn chùng xuống, lập tức nói: “Vài người kết thành một nhóm, cùng công kích một con, nhưng không cần chỉ ném vào một bộ vị, tận lực công kích mấy con to, không linh hoạt.”

Các thú nhân lập tức tốp năm tốp ba thành nhóm, lúc tập trung Tư Văn đã phát hiện các thú nhân thường đứng gần những người quen biết, cho nên những thú nhân đứng gần nhau thường là quen thân với đối phương. Những thú nhân này vốn thường kì hợp tác với nhau, đã có sự ăn ý cho nên dù mấy con dã thú có linh hoạt tránh được khối đá này thì cũng không tránh được bốn năm khối khác ném về những bộ vị bất đồng của mình, mà một khi đã có một tảng đá ném trúng nó, tiếp theo sẽ có những tảng đá khác bay tới.

Mãnh thú bị thương nên động tác tất nhiên sẽ chậm lại, mà mấy khối đá kia cuối cùng sẽ có mấy khối đập mạnh lên đầu chúng nó. Những người còn lại mang đá tới thấy thế liền lập tức dùng cánh để bay. Lượng đá cung ứng tăng lên, cục diện không đủ đá để dùng được cải thiện. Đáng tiếc kỹ thuật của thú nhân không

cao, thường ném lệch, nếu không thương vong của đàn thú nhất định sẽ càng lớn. Dù như thế nhưng mấy loài động vật hung mãnh cỡ hổ rãng dài cũng bị thương bảy tám phần, mất đi hơn nửa năng lực chiến đấu.

Máu tươi dần nhuộm đỏ một mảng trắng xóa của tường vây, dã thú rú giận dữ và gào thét không ngừng, dã thú loại lớn càng thêm nóng nảy, nhưng tường vây rất cao, chúng nó không thể nhảy lên, mà độ ẩm giảm nhanh trong mấy ngày ngắn ngủi khiến tường trơn lạnh vô cùng, thêm việc Tư Văn bảo người đội nước vào mấy hôm lạnh nên từ mặt đất lên cao một đoạn bên ngoài tường vây đều đóng một tầng băng dày, dã thú không thể bò lên được.

Tư Văn cùng Bacon và cả Og hợp tác một thời gian liền dừng động tác trên tay, cầm một khúc xương dài và bẻ nhọn ở bên cạnh, biến thành hình thú, mở ra đôi cánh lớn vẫn luôn khép trên lưng. Dù bay rất mệt nhưng Tư Văn biết sau này nhất định sẽ dùng đến nên khi biết mình có cánh, Tư Văn đã trộm tập bay, vậy nên anh bay rất thuần thục.

Thân ảnh Dực Hổ vừa xuất hiện phía trên đàn thú liền lập tức gợi ra những tiếng rống giận dữ, thậm chí có mấy con còn không ngừng nhảy dựng lên, định lôi Dực Hổ xuống dưới. Tất cả mọi người vừa ném đá vừa phân tâm nhìn động tác của thần thú. Tư Văn cầm chặt xương thú trong tay, khống chế độ cao của bản thân, tìm khe hở, lao xuống, xương thú trong tay chọc thủng bụng một con hổ rãng dài vì bị thương ở đầu mà choáng váng lắc lư ngã gục.

Đau đớn kịch liệt khiến con hổ rãng dài này thê lương gào lên, máu tươi trong bụng phun ra, rốt cuộc không chịu nổi mà ầm ầm ngã xuống, vô lực giãy dụa. Tư Văn một kích đắc thủ lập tức lại bay lên, xương thú trong tay tí tách nhỏ máu, cẩn thận tránh đá, tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Tộc trưởng nói với Og và Bacon: “Hai người các người cũng xuống đi, cẩn thận một chút.” Sau đó quay đầu quát với tộc nhân đang bận rộn: “Những người khác ở lại trên này, ném đá cho chuẩn, đừng lãng phí!”

Có Og và Bacon hỗ trợ, công tác chém giết tiến hành rất thuận lợi, dã thú bị ném thương mà sức chiến đấu không còn hoặc suy giảm, dưới công kích của xương thú, vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

Tư Văn thở ra một hơi, trong lòng khẽ thở phào, ngay tại lúc cuộc chiến có dấu hiệu khởi sắc, trong bộ lạc bỗng truyền ra tiếng thú rống của dã thú, sắc mặt của mọi người đều thay đổi, có dã thú chạy vào bộ lạc.

**

Zổ: ngao ~ mấy hôm nay bận quá ~ trời lên phát cho đỡ nhớ các cưng

~Lâu ko edit chém dừ quá OTZ

Tôi không biết tác giả có quên không mà để cho tộc trưởng bảo Bacon xuống giúp Tư Văn, vì ảnh là rắn mà, đâu có cánh hay tay gì đâu, cầm xương kiểu gì nhỉ?

Đạo này đọc khá nhiều tr, ưng nhất là “Hôn hậu nhật thường” của Nhập Loạn. Ảnh để thụ x cao phú soái công, mới lạ ở chỗ bắt đầu chuyện là lúc 2a đã lấy nhau được 4 năm, con trai đã 3 tuổi, quá trình yêu đương chỉ ngắn gọn trong mấy lần nhớ lại, khá hay, con trai moe moe moe

Xuyên việt chi tu tiên cuối cùng cũng hoàn, tôi đang có gắng cày =v=

39. Chương 39

Đàn thú cũng không phải toàn bộ tấn công ở mặt này. Trên thực tế, rất nhiều thời điểm trực giác về chém giết của dã thú đều vượt qua nhân loại, vậy nên đàn thú phân thành hai bộ phận. Đại bộ phận đi tấn công cửa chính, bộ phận nhỏ hơn đi vòng ra sau bộ lạc. Khi các giống đực bị đại bộ phận đàn thú kiềm chế, trong bộ lạc ngoài một ít thú nhân còn lưu lại thì chỉ có giống cái, thú con và những người già cơ bản đã không còn năng lực chiến đấu.

Nếu dã thú lên vào bộ lạc, thương vong của giống cái và thú con sẽ là một con số đáng sợ, mà bộ lạc mất đi người bồi dưỡng và tương lai sẽ nguyên khí đại thương. Nhưng vì có tường vây nên bộ phận dã thú này cũng bị vây ở bên ngoài, những thú nhân lưu lại bộ lạc cũng không quá để ý chúng. Chức trách của bọn họ

là thủ vệ sự an toàn của giống cái, thú con và người già, hướng chỉ đích nhân chân chính của bọn họ là ở trên trời.

Tạo thành đàn thú ngoài chạy trên đất còn có bay trên trời. Những loài biết bay này cũng gồm các chủng loại và kích cỡ bất đồng, hợp thành một đội liên hợp quân. Liên hợp quân trên không này rất thông minh, không trực tiếp bay qua tộc Dực Hổ mà đi đường vòng, cho nên bọn chúng đến tộc Dực Hổ chậm hơn đàn thú một lúc.

Trong liên hợp quân trên không có một loại ác điều tên là hải ưng, thân hình khổng lồ, một đôi chân sắt có thể so sánh với móng vuốt của thú nhân, thêm miệng ưng sắc bén và lông vũ, loại động vật này có thể coi là bá chủ không trung của thú thể. Khi đàn động vật hỗn loạn chủng loại này từ không trung lao xuống tập kích giống cái đang tụ tập thảo luận trong bộ lạc cùng thú con bên người họ, giống đực tộc Dực Hổ lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, biến thành hình thú, giương cánh nghênh đón.

Những người bị tập kích sau lúc bối rối ban đầu, rất nhanh đã trấn định trở lại, ôm lấy thú con bên người chạy vào trong ngôi nhà gần nhất. May mà thú thể an toàn, chưa từng có chuyện trộm cắp nên những giống cái này đều thuận lợi đẩy được cửa phòng. Nhưng cho dù thế thì vẫn có một ít giống cái bị thương nhẹ, việc này cũng là nhờ quần áo trên người họ.

Sau khi Vân mặc quần áo mới truyền ra, loại quần áo giữ ấm lại xinh đẹp này gọi ra sự chú ý của tất cả giống cái. Những người có quan hệ tốt với Vân như Sitter và Cát lập tức yêu cầu Vân dạy bọn họ cách làm, người quan hệ không tốt cũng dày da mặt muốn hỏi. Nhưng do có Tư Văn dẫn dò, cậu giao toàn bộ chuyện này cho Đa Luân. Giống cái có tay nghề làm quần áo giỏi nhất tộc Dực Hổ này lập tức thành tiêu điểm (hot boy).

Các giống đực tuy không hiểu lắm nhưng đều nhìn ra được loại quần áo này rất tốt, cho nên lập tức chuẩn bị da thú tới tìm Đa Luân. Một mình Đa Luân căn bản là không đáp ứng được bằng đó đơn đặt hàng cho nên cậu liền kéo những người có quan hệ tốt với cậu, lại có thủ nghệ giỏi đến giúp đỡ. Còn thứ dùng để trao đổi, nếu đến hỗ trợ, họ có thể học được tay nghề làm loại quần áo này, đó chính là thứ trao đổi. Những giống cái này cực kỳ vui vẻ, ngày hôm sau liền đến giúp. Vân, Sitter và Cát cũng nằm trong số đó. Vân và Cát là do có tay nghề tốt, Sitter thì là nhờ phúc của Tư Văn.

Người đàn ông của cậu là huynh đệ tốt của Tư Văn, bản thân lại là bạn tốt của bạn đời Tư Văn nên dù thủ nghệ của cậu không tốt tẹo nào thì Đa Luân vẫn mời cậu tới. Mấy chục giống cái không ngủ không ngừng làm vài ngày mới miễn cưỡng làm đại đa số giống cái có quần áo mặc. Bọn họ còn học Vân, dùng dây buộc hai tầng vải quanh cổ, đây là Tư Văn nhìn thấy áo không phải áo cao cổ, lo Vân bị lạnh nên tự làm.

Ai cũng không ngờ, nhờ có tấm vải đó mà những giống cái này chỉ chảy một ít máu mà không phải bị cắt đứt cổ họng rồi mất mạng. Điểm công kích của các loài chim phần lớn đều là phần cổ yếu ớt của giống cái, dù sao chúng nó chủ yếu dùng miệng mổ và móng vuốt trảo. Nhưng là đầu có sọ, rất cứng, thân thể giống cái mùa này lại được da thú dày bao lại, một móng vuốt của chúng nó chỉ có thể cắt qua mấy tầng da thú, chỉ có cổ là không được bảo vệ mà lại còn cực kỳ yếu ớt.

Đáng tiếc, vì cái khăn Tư Văn làm cho Vân rất dài, những giống cái kia cũng không hiểu lắm nên cũng làm dài y như thế, kết quả chính là cơ hồ cổ của từng giống cái đều bị khăn quàng cổ vòng vài vòng, tuy không tiện lắm nhưng cực ấm áp. Lại không ngờ, nhờ có khăn quàng vải này mà những móng vuốt của liên hợp quân trên không chỉ có thể cắt qua da mà không cắt được động mạch. Đừng nói bọn họ không ngờ tới, ngay cả Tư Văn cũng không đoán được một lần tiện tay của anh sẽ có hiệu quả như vậy.

Thú nhân phản ứng tuy nhanh nhưng bọn họ không thường dùng cánh lúc đánh nhau với địch nhân, càng không thường giao thủ với những loài trên không. Đối tượng tập kích của những loại thú này thường là thú nhân có thú hình là các loài chim như chim ưng. Thế nhưng rốt cuộc thì thú nhân vẫn là thú nhân, dựa vào sức lực mạnh mẽ, ác điều tuy rằng nhiều nhưng cũng không thể chiếm được ưu thế với tộc Dực Hổ.

Nhưng hết thảy những điều này, Tư Văn đang kích sát dã thú trên tường vậy không biết, Og và Bacon không biết, tộc trưởng không biết, tất cả mọi người không biết.

Từ lúc tiếng gầm kia vang lên, các thú nhân quay đầu thấy ác điều đang bay vòng trên không, trong lòng mọi người đều vạn phần nôn nóng. Tộc trưởng thậm chí còn muốn điều động nhân thủ về, nhưng việc này

không thể được. Cho dù có đá làm những loài thú mạnh nhất bị giết gần hết, nhưng đàn thú vẫn còn rất khổng lồ, thú nhân ngay mặt đánh lại cũng không dễ dàng.

Huống chi, những con dã thú trong mắt Tư Văn đã thông minh sắp thành tinh lại bắt đầu đào móng tường. Tuy vào đông, mặt đất đông lạnh cứng rắn nhưng dù sao cũng mới đầu đông, không cứng được như cuối mùa, vậy nên cho dù chậm rãi nhưng tiến độ vẫn có, nếu cứ như thế, một khi nền móng bị đào ra, móng vuốt dã thú đập mạnh vài cái, tường vậy có thể đứng vững hay không liền thành vấn đề.

Tộc trưởng rất rõ ràng, ông lúc này không điều người trong bộ lạc tới đây đã là rất tốt rồi, sao có thể điều người trở về được. Đạo lý này, không chỉ ông mà tất cả các thú nhân đều hiểu rõ, vì thế nên sự tức giận và lo lắng của những thú nhân này gia tăng gấp bội, mà biểu hiện của sự gia tăng này chính là xuống tay càng mạnh, càng chuẩn, càng nhanh.

Trong lòng Tư Văn gấp muốn chết, nhưng cũng hiểu chỉ có thể đuổi hoặc giết chết đàn thú này mới có thể trở về cho nên càng gắng sức bay tới bay lui trên đầu đàn thú, không ngừng công kích. Những con dã thú bị ném choáng váng hay những con đang đào chân tường là đối tượng công kích trọng điểm của anh.

Các thú nhân nhanh chóng chia làm ba bộ phận. Một bộ phận vẫn ném đá, một bộ phận trực tiếp lao vào đàn thú chém giết, còn lại, ngoài việc lấy tính mạng của những con dã thú bị đá ném trúng thì không ngừng chỗ này giúp một chân, chỗ kia đỡ một tay, gây rối dã thú đang chiến đấu.

Thoạt nhìn tựa như thú nhân đang chiếm ưu thế, nhưng Tư Văn rất nhanh đã phát hiện, những con dã thú trong thú triều không bình thường. Thú moa vốn không có lực sát thương với thú nhân bỗng nhiên mạnh lên, có sức chiến đấu y như khi bọn chúng gặp nguy hiểm tính mạng mà phát cuồng. Không chỉ thú moa mà tất cả các loài khác đều như thế, cho nên thú nhân vốn có thể chiếm thượng phong cũng không thể như nguyện.

Các thú nhân lo lắng cho bạn đời và con cái ở trong bộ lạc, đàn thú lại không biết vì cái gì mà phát cuồng tập thể, vậy nên trận chiến này tiến hành cực kì thảm thiết. Rất nhanh, những thú nhân ném đá cũng gia nhập vào đội ngũ chém giết trực diện. Không có người ném đá, một bộ phận chuyển đá cũng bắt đầu gia nhập trận chiến.

Trong mùa đông rét lạnh này, thời điểm trận tuyết lớn đầu tiên rơi xuống, trên đất đai rộng lớn của thú thế, các chủng tộc và bộ lạc bất đồng đều diễn ra một màn đồng dạng như nhau.

Màu trắng thuần của mặt đất bị máu tươi nhuộm đỏ, các loại dã thú bất đồng chủng loại cắn xé cùng một chỗ, những tiếng gầm liên tiếp vang lên, trong tiếng gầm ngẫu nhiên hỗn loạn tiếng thét của giống cái, vang vọng ở mỗi một bộ lạc thú nhân trên đại lục thú thế. Trận thú triều ngàn năm không gặp này, rốt cuộc giữa lúc tuyết rơi khắp nơi, xé toạc khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt dữ tợn.

Tư Văn đã không nhớ rõ đây là con dã thú thứ mấy mà anh giao thủ, lúc trước bay mất nhiều thể lực, nên vừa chiến đấu trực diện với dã thú một lúc anh đã cảm thấy mỏi mệt. Vậy nhưng anh không thể ngã xuống, một khi ngã xuống, nghênh đón anh chính là móng vuốt sắc bén của dã thú, mà sau lưng anh có người anh yêu đang chờ anh trở về. Nếu bị dã thú tấn công, anh nghĩ cũng không dám nghĩ. Vậy nên dù anh có mệt mỏi thế nào, miệng vết thương có chảy máu ra sao thì anh cũng không thể lùi bước.

Anh bỗng nhớ tới những cuộc chiến tranh chống ngoại xâm lớn nhỏ của Trung Hoa, những người Hoa Hạ giao phong với kẻ xâm lược rốt cuộc là ôm tâm trạng như thế nào mà chiến đấu. Kiếp trước trong các loại điện ảnh cách mạng, nhìn những người anh dũng chống lại kẻ xâm lược, thậm chí đến chết cũng không quên kéo địch chết theo, Tư Văn cảm thấy anh hẳn là có thể lý giải loại cảm tình này.

Tuy anh thoát nhìn lãnh tâm lãnh tình, nhưng trên thực tế lại là người coi trọng tình cảm nhất, trong khung cũng là một người đàn ông có tâm huyết. Vậy nên loại trường hợp này thường khiến anh nhiệt huyết sôi trào, cũng hiểu được cảm tình và hành động của những người này. Anh biết rõ, nhưng đến tận bây giờ anh mới hiểu được, tưởng tượng và thể nghiệm chân chính khác nhau bao nhiêu.

Trên người Tư Văn đã có bảy tám vết thương lớn nhỏ, ngay cả hai thú nhân số một số hai trong bộ lạc là Bacon và Tư Văn cũng đã bị thương, huống chi những người khác. Tất cả các thú nhân đều bị thương, chỉ là nặng nhẹ khác nhau, lông tóc mỗi người đều nhuộm màu đỏ đậm, có của mình, cũng có của dã thú.

Hào mát tác dụng, số lượng dã thú khổng lồ, sức mạnh lại tăng cao, trận chiến với lần thú triều đầu tiên tộc Dực Hồ đánh đến gian nan. Song bên đánh từ giữa trưa đến tối, mà khi màn đêm triệt để buông xuống, dã thú đã bị giết một nửa bỗng nhiên toàn bộ đình chỉ chiến đấu, bắt đầu lùi lại.

Tuy các thú nhân không biết vì sao nhưng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt, vậy nên họ lập tức chuẩn bị tinh thần bắt đầu phản kích, đuổi theo dã thú một đoạn đường, giết không ít dã thú.

Nếu dã thú không chủ động lui lại, tộc Dực Hồ tuy vẫn sẽ thắng nhưng lại thắng tương đối thảm thiết, vậy nên lần đầu tiên thú triều quy mô lớn, tộc Dực Hồ thắng thảm. Mà trận tuyết lớn này, vẫn rơi trong khi bọn họ cần xé, đến tận khi cần xé chấm dứt cũng không ngừng lại.

**

Zổ: đoạn làm quần áo làm tôi nhớ đến cp cha ở truyện “Thú nhân chi song túc song phi”. Cp này là dưỡng thành, anh thụ là giống cái mồ côi, sau khi tộc sáp nhập vào tộc lớn thì được vớt cho anh công vừa mới lên làm tộc trưởng. Anh công nuôi anh thụ như cha con, đến lúc anh thụ lớn mới hỏi sao cha nhà người ta mỗi ngày nói với con không đến mười câu, cũng không hay hôn mà nhà mình thì nói cả trăm câu, thường hôn hít, xong anh hỏi “anh thích em đúng hông ~”. Thế là thành đôi. Anh thụ rất là nhăng nhít, đến lúc họp các bộ lạc anh cãi nhau hoàng tráng luôn, làm bạn thụ 2 là con dâu anh hỏi sao lúc ở bộ lạc cha hiền lành thế, anh bảo “Ồ bộ lạc toàn người quen phải giữ hình tượng bạn đời tộc trưởng, còn ở đây toàn người bộ lạc khác thì giữ làm chi” OTZ cp này rất là thích đánh dã chiến ~ có lần anh thụ làm sai chuyện, anh công hầm hừ lườm, anh liền dùng chân cọ cọ câu dẫn anh công ~. Nhưng tôi nhớ tới cp này là vì anh thụ làm quần áo dở tệ (anh công nuôi từ nhỏ mà, gà trống nuôi con thì ai dạy) mà lúc cưới là giống đực phải mặc quần áo giống cái làm, anh thụ làm áo y như cái giẻ rách. Nhà bình thường thì không sao, nhưng anh công là tộc trưởng, lúc tổ chức nghi thức cho đôi khác thì anh cũng phải mặc cái áo rách đó ~ nói chung anh thụ cú lắm, lúc anh biết con dâu anh cũng ngu như anh thì anh khoái chí lắm, ai ngờ con dâu làm một cái áo choàng (anh này cũng ngu làm quần áo) nhưng trên áo choàng thêu hình thú hùng dũng của anh con trai anh thụ ~ làm anh tức quá chửi ~ anh con dâu này chính là người sinh con mà không chịu rặn vì sợ rặn ra sh!t mà tôi kể lần trước đó.

40. Chương 40

Đến khi đàn thú hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, không kịp thanh lý chiến trường, tất cả các thú nhân đều bắt đầu chạy về, đến tường vây, tộc trưởng ngăn bọn họ lại. Lúc đàn thú rút lui, tộc trưởng đã phái một bộ phận người về bộ lạc, đám thú bay trên bầu trời kia đến tột cùng mang đến tổn thất cho bộ lạc như thế nào, đây là việc tộc trưởng thiết yếu muốn biết.

Rất nhanh, những người được phái về nhận được tin tức chính xác, giống cái ngoài vài người bị thương thì không có ai chết, tể tự đã tiến hành xử lý bước đầu cho những người bị thương. Còn về thú con, chúng nó được giống cái ôm chặt vào trong ngực, ngoại trừ một ít bị thâm tím và trầy da thì chỉ bị kinh sợ tinh thần. Nói tóm lại, những người ở lại trong bộ lạc, ngoại trừ những thú nhân đánh nhau với đám thú bay trên bầu trời mà bị thương tương đối nghiêm trọng, thương vong cơ hồ có thể không kể tới.

Hiện tại, những người còn lại trong bộ lạc đang được bạn đời tộc trưởng và tể tự chỉ huy, rất chỉnh tề.

Tin tức này khiến tất cả các thú nhân nhẹ nhàng thở phào, lúc này bọn họ mới có tâm tư quét tước chiến trường. Những người bị thương nặng hơn nhanh chóng được đưa về bộ lạc, tể tự đang ở đó chờ bọn họ. Những người bị thương nhẹ liền bắt đầu kéo đám dã thú kia về bộ lạc, mấy cái chi bị rơi vung vãi của chúng ngoại trừ quá nhỏ còn lại đều bị mang về. Mùa đông năm ngoái bọn họ còn có thể thỉnh thoảng ra ngoài săn thú, thế nhưng năm nay hoàn toàn không thể, vậy nên đây chính là lương thực dự trữ của toàn bộ lạc trong mùa đông.

Lương thực dự trữ phải xử lý, dùng xương thú sắc bén và dao đá, các giống cái cố gắng tách rời, lột da những con mới được kéo về. Do cần xé nên cơ hồ tất cả da thú đều không hoàn chỉnh, nhưng điều đó cũng đâu có sao, Đa Luân đã nói, loại quần áo ấm áp lại xinh đẹp trên người họ có thể chấp nối từ vài mảnh da thú, hơn nữa vẫn có thể giữ ấm như vậy.

Giống đực kéo chiến lợi phẩm về bộ lạc, giống cái xử lý. Đến khi kéo xong, giống đực cũng tham dự vào đội ngũ của giống cái.

Tư Văn bỏ con mồi cuối cùng xuống, tìm tòi trong những thân ảnh bận rộn, nhanh chóng tìm được Vân. Người yêu bé nhỏ của anh đang mặc bộ quần áo dài màu xám kia, quàng một chiếc khăn vải rất dài, chân mang đôi giày da thú Đa Luân vừa làm xong hôm qua, xắn tay áo, cầm một cái dao đá, nghiêm túc xử lý con mồi trên tay.

Lo lắng trong lòng lúc này mới buông xuống, tinh thần Vân có vẻ rất tốt, cũng không bối rối hay sợ hãi, rất trấn định. Tuy hai tay máu me nhầy nhụa, nhưng toàn thân không có vết cào hay vết thương nào, quần áo da thú còn hoàn chỉnh trên người, cậu không bị thương. Tuy nói giống cái chỉ bị thương nhẹ nhưng anh cũng không hy vọng trong đó có Vân, chậm rãi giặt giặt thân thể mệt mỏi, vươn vươn cái eo, đi về phía Vân.

Vân cũng không trấn định như Tư Văn nghĩ, mặc dù tay rất nhanh xử lý con mồi, nhưng trong đầu loạn như một nồi cháo. Tư Văn không giống những thú nhân khác, anh mới học được biến thân không lâu, so với kinh nghiệm săn bắt phong phú của các thú nhân khác, anh chủ yếu xuất phát từ bản năng dã thú. Cậu từng nghe Sitter nói, Og đánh giá, thực lực Tư Văn thuộc loại thượng đẳng trong bộ tộc, tuy không là một trong mười đại dũng sĩ, nhưng anh có thể đạt được độ cao này đã là cực kì giỏi. Dù sao thú nhân không thể biến hóa trong thời gian dài, trong thân thể có chỗ thiết hụt, lực lượng cũng không cao, Tư Văn có thể coi là người nổi bật trong số này. Những thú nhân trở về nói cho bọn họ, không ai chết, nhưng tất cả mọi người đều bị thương. Vân vốn đã lo lắng, nghe nói như thế lại càng lo lắng đến cực điểm.

Có loại tình huống này, không chỉ một mình cậu, Cát và Sitter cũng không tốt hơn cậu bao nhiêu, nhưng tất cả mọi người đều không biểu hiện cảm xúc này ra. Một trong những thói quen của thú thể, khi giống đực ra ngoài săn thú hoặc chống lại thú triều, giống cái sẽ không lộ ra bất cứ cảm xúc nào liên quan đến lo lắng.

Bất chấp mùa máu tươi trên người, Tư Văn đi đến bên Vân, một phen ôm người vào trong ngực, thỏa mãn thở dài một tiếng, nói: “Anh về rồi.”

Khí tức quen thuộc kèm cả mùa máu tươi phô thiên cái địa xông tới, Vân sững sốt, chớp chớp mắt, ép nước trong mắt trở về: “Vâng, anh mệt không? Đã sắp xong, có thể về ngay thôi.”

Tư Văn gật đầu, anh thật sự là mệt muốn chết, hao phí đại lượng khí lực và tinh lực để bay, lại chiến đấu lâu như vậy, còn chảy máu, anh đúng là không chống đỡ nổi nữa. Tộc trưởng hiểu rõ việc bay khó như thế nào với thú nhân tộc Dực Hồ, cho nên ông quyết định cho những thú nhân vừa bay trong trận chiến sau khi kéo con mồi về thì không cần làm việc xử lý nữa.

Cho dù tộc trưởng nói như vậy, nhưng những thú nhân này cũng không làm thế. Trên thực tế, qua một hồi chém giết như thế, không có ai thoải mái hơn ai. Tư Văn buông Vân ra, ngồi xuống bên người cậu, bắt đầu xử lý con mồi trong tay.

Đến khi xử lý xong tất cả đã là ba giờ sau, may mà vì vào đông, trời tối mau, bây giờ cũng chỉ là hơn chín giờ của kiếp trước, cũng không quá muộn. Các thú nhân bắt đầu tốp năm tốp ba rời đi, tộc trưởng an bài một bộ phận thú nhân vừa nghỉ ngơi xong lên gác tường vây. Mặc dù có tường, dã thú không thể chạy vào nhưng phát hiện sớm tiêu diệt sớm vẫn rất cần thiết.

Lúc Tư Văn và Vân trở về, trong phòng tối như mực, kháng vẫn được đốt lửa ấm áp, ngay cả căn phòng cũng rất ấm. Nhiệt độ làm hai người mỗi một trong rét lạnh ấm lên không ít, nhất là Tư Văn, mồ hôi mà rơi xuống, cái lạnh liền lập tức cho anh biết lẽ độ.

Nước trong bình gốm do có lửa nhỏ nên đã đun rất nóng. Vân nhanh tay nhanh chân đổ nước nóng vào thùng gỗ lớn trong phòng tắm, lại đổ nước lạnh, thúc giục Tư Văn vào tắm rửa. Phòng tắm là phòng nhỏ mà Tư Văn cách ra từ trong phòng ngủ, có cả lò sưởi nhỏ nên rất ấm.

Tư Văn nhin mệt mỏi đi tắm, vì dùng hình thú để cắn xé nên nếu chỉ tắm lúc hình người, Tư Văn vẫn cảm thấy không thoải mái. Anh nói với Vân, Vân liền yên lặng mang mấy chậu nước ấm vào. Tư Văn biến sang hình thú, cậu dùng chậu đất múc nước lên người con Dực Hồ, thuận tiện xoa mấy cái. Đến lúc tắm bằng hình thú xong, Tư Văn mới cảm thấy thoải mái.

Lông tóc của hình thú khô không nhanh, Tư Văn liền dứt khoát nắm trên lò sưởi trong phòng tắm. Vân liếc mắt nhìn, không nói gì, đi ra ngoài. Lò sưởi ấm áp làm thần kinh vốn mỗi một của Tư Văn trở nên buồn ngủ. Con hổ cực lớn nằm trên lò sưởi, chỉ một lát liền nhắm hai mí mắt không ngừng đánh nhau lại.

Đến lúc Vân làm xong cơm, đi vào phòng tắm, con hổ vẫn còn đang say ngủ, tiếng ngáy nho nhỏ vang lên trong phòng tắm yên ắng. Vân đóng cửa lại, đi đến cạnh con hổ, vươn hai tay ôm lấy nó, vùi mình vào đám lông hổ rất dài.

Sự lo lắng và sợ hãi hôm nay của cậu, lúc nhìn Tư Văn bình an đứng trước mắt cậu rồi cuộc cũng dừng lại. Ấn tượng của a phụ với cậu, cũng chỉ có một. Thú nhân cả người là máu ôn nhu ôm cậu vào trong ngực, ôn nhu nói với cậu gì đó, bàn tay thô ráp mà ấm áp nhéo nhéo mặt cậu, thế là hết.

Bắt đầu từ ngày đó, không còn ôm ấp ấm áp kia, không còn bàn tay đầy kén, những gì cậu có chỉ là một căn nhà đá nho nhỏ và ác mộng hằng đêm. Lớn lên, ác mộng cũng ít hơn, nhưng ngẫu nhiên sẽ mơ thấy cái ôm ấm áp và bàn tay thô ráp kia, mở mắt ra lại vẫn là căn nhà dù có ấm áp đến cỡ nào vẫn lộ ra cô độc. Cậu không dám tưởng tượng thú nhân đã vô cùng quan trọng trong lòng cậu này rồi đi sẽ như thế nào, may mà, anh trở lại.

Sau một đêm nghỉ ngơi hồi phục, ngày hôm sau, Tư Văn đã đầy sức sống, còn về mấy vết thương kia, vốn không sâu, có mấy cái đã kết vảy, chưa kết vảy thì cũng đã cầm máu. Tuy thú triều lần đầu tiên đã bị đánh lui, thế nhưng còn có lần thứ hai, thứ ba, hơn nữa tộc Dực Hổ lần này bị thương không nhẹ, tuy không có thú nhân tử vong nhưng vẫn có vài người bị thương khá nặng.

Giống đực tộc Mèo Rừng không tham dự cuộc chiến hôm qua, giống đực của tộc họ vốn không nhiều, sức chiến đấu lại kém, nên bị phái đến tường vây trông coi tập thể. Tối qua trừ vài người tộc Dực Hổ, còn lại đều là tộc Mèo Rừng gác đêm. Thú nhân tộc Mèo Rừng cũng tự hiểu được, cho nên căn bản không xuất hiện chiến đấu chính diện với đàn thú, mà dùng gây gỗ buộc xương thú sắc, sau đó đâm vào người dã thú.

Người tộc Mèo Rừng dựa vào thân thủ linh hoạt, khiến những con dã thú kia đều bị thương, còn giết được mấy con. Tộc Dực Hổ không nói gì về việc này, đó không phải đương nhiên sao, dù sao cũng không thể để bọn họ thì chiến đấu với dã thú, giống đực tộc Mèo Rừng lại giống với giống cái, trốn trong bộ lạc được.

Thế nhưng những việc đó cũng không phải việc Tư Văn quan tâm, việc anh quan tâm là những con dã thú kia. Chúng rất không giống dã thú, không nói chuyện vi phạm quy tắc cá lớn nuốt cá bé của tự nhiên, mà bọn chúng quả thực y như một quân đội. Không một tiếng động đi tới bộ lạc thú nhân, hơn nữa trời vừa tối bỗng nhiên ăn ý lui lại, lúc trước đang kêu gầm gừ nhưng lúc lui lại lại không một tiếng động, lại trở về trạng thái trầm mặc như khi đến.

Nghi hoặc về vấn đề kỳ quái này, không chỉ có Tư Văn mà cơ hồ toàn bộ giống đực trong bộ lạc đều nghi hoặc về thú triều không bình thường này. Tổ ba người cùng tộc trưởng và tế tự, còn cả mấy người già đức cao vọng trọng suy nghĩ trong nhà tộc trưởng cả nửa ngày cũng không có ai đưa ra được một giải thích hợp lý.

Tư Văn cũng cẩn thận xem lại ghi chép, không có bất cứ miêu tả nào với về phương diện này, thế nhưng thú triều như vậy rất quý dị, giống như có người đang khống chế dã thú trên đại lục. Ý nghĩ như tế chỉ thoáng hiện lên trong đầu anh đã khiến anh không rét mà run.

Mặc kệ có bao nhiêu suy đoán về việc này, thú triều vẫn đúng hẹn đến, nếu hào đã mất tác dụng, tộc trưởng liền không phái người đi thanh lý tuyết đọng, chỉ đào dã thú đã đóng băng trong đó ra. Phòng thủ và tuần tra trong bộ lạc được tăng mạnh, sẵn sàng đón thú triều tiếp theo.

Thế nhưng, thú triều chưa tới mà tộc trưởng tộc Dực Lang đã tới.

**

Zổ: tôi rất đồng cảm với Vân.

Miej nó, cuối cùng tôi cùng đọc xong XV chi tu tiên, tiếc hùi hụi vì nó hết rồi, lâu lắm tôi ko đọc đc tr nào chất như vậy, hết tôi tiếc quá QAQ lại còn ko có PN nữa chứ, nhưng mà cuối tr em thụ đc buff ác quá trời quá đất, tôi thích đoạn 2 bạn yếu yếu hơn. Thích nhất trong tr là 2 bạn này chuyên môn dung dăng dung dể dặt tay nhau =v=

41. Chương 41

Tộc trưởng tộc Dực Lang, Đỉnh Đồ, giống như Bart, năm nay ba mươi tám tuổi, rất trẻ, tóc bạc, mắt xanh lục. Không cường tráng như Bart, thoát nhìn y giống như loại hình của Bacon. Lần đầu tiên Tư Văn nhìn người này liền hơi chán ghét, loại người này vừa nhìn liền biết không dễ tiếp xúc, đôi mắt kia nhìn thế nào cũng thấy giả hoạt. Nếu nói hình thù của Bacon biểu hiện rõ rệt trên người anh, thì Đỉnh Đồ này, chính là khắc sâu.

Anh không có hứng giao tiếp với thú nhân này, ở thú thể càng lâu, anh càng không thích xã hội phức tạp và quan hệ giữa con người ở kiếp trước, cho nên vị tộc trưởng tộc Dực Lang thoát mình rất giỏi mưu kế này, anh đúng là thật lòng không muốn tiếp xúc. Hơn nữa, thực lực của anh trong bộ lạc cũng không tính cao, chỉ vào hàng trên trung bình, lúc hai tộc trưởng trò chuyện, anh đứng bên cạnh, nói thẳng ra là không đủ tư cách. Vậy nên anh rất thức thời mà cam tâm tình nguyện lui ra.

Giống anh, Og cũng lui ra, Bacon thì lưu lại. Tư Văn hơi kinh ngạc, trước kia Bacon không đánh giá cao tộc Dực Lang, sao giờ lại ở lại?

Hình như nhận ra anh kinh ngạc, Og bình tĩnh nói: “Lúc Bacon ra ngoài lịch lãm từng cứu mạng Đỉnh Đồ.”

Tư Văn sáng tỏ, gật đầu: “Thảo nào. Nếu bọn họ thương lượng đại sự thì chúng ta ra tường vây xem sao.”

Og gật đầu, hai người chậm rãi đến chỗ tường vây. Cho dù tuyết đã ngừng rơi từ nửa đêm qua nhưng vết máu lưu lại vẫn bị tuyết trùm kín, từ trên tường nhìn xuống, đất trời đều một màu trắng tinh thuần, nhưng bên dưới màu trắng ấy lại là dấu vết của sát khí.

Đã hoàn toàn không nhìn thấy hào, Tư Văn không có ý đào lại, bây giờ suy nghĩ của anh là làm thế nào để tường vây càng thêm vững chắc. Chân tường bị dã thú đào đã lấp đầy, ngoại trừ tầng đất dày, Tư Văn còn bảo người rót nước ấm quanh chân tường, dưới thời tiết rét lạnh như này, nước và đất đông lại, cực kì cứng rắn, dù là móng vuốt sắc bén của dã thú muốn đào cũng phải mất rất nhiều sức lực và thời gian, mà trong lúc chiến đấu với dã thú, bọn họ sao có thể để chúng có nhiều thời gian như vậy được.

Tầng băng trên tường vây do dã thú cào mà mỏng đi một ít, ngoài ra còn có rất nhiều vết, tộc trưởng liền phân phó người tạt thêm vài tầng nước, băng còn dày thêm vài phần.

Tường vây đủ chắc chắn, nên nghĩ về vũ khí. Tiếp tục dùng đá là không khả thi, không những lãng phí mà lực sát thương cũng không lớn, anh vẫn muốn làm ra mâu và cung tên, lực sát thương mới lớn được. Nhất là cung tên, là thứ tốt, thú nhân mạnh như thế, không chừng làm nổ họ cũng kéo được, như thế có thể bắn chết dã thú từ xa. Cung tên có thể thay cho đá nhưng làm tên là việc khó với anh.

Anh không biết quặng sắt trông như thế nào, cũng không biết trình tự rèn, nghĩ lại, anh cơ hồ lúc nào cũng chỉ nghĩ đến kiếm tiền, lúc đầu là do thiếu tiền, sau này là vì có nhiều tiền, sống đến mệt mỏi.

Lông trên tên đã có, thân tên cũng có thể trúc, nhưng mũi tên ngoài sắt thì có thể dùng gì để làm? Dù tên trông như thế nào thì mũi tên làm bằng kim loại mới là tốt nhất. Nhưng theo như anh biết, thú thể chưa có kim loại, có thì chắc chắn có nhưng anh lại không biết lấy quặng, chẳng lẽ không làm được sao?

Anh vô thức nhìn xuống dưới tường vây, bỗng nhiên nhớ tới xương thú. Không có sắt nhưng có xương thú, hơn nữa có rất nhiều. Phải biết là lúc thú nhân xử lý con mồi, ngoài da và thịt, xương của dã thú cường đại cũng là trọng điểm thu thập của họ. Xương này là chứng cứ biểu hiện cho sự cường đại của thú nhân. Ngoài ra, trong thị trường trao đổi của thú thể, xương thú cũng là nhu cầu của rất nhiều bộ lạc nhỏ có hình thú yếu, là công cụ đi săn quan trọng của họ.

Giải quyết tên liền đến cung. Tuy anh biết cung trông như thế nào nhưng không phải chỉ biết bộ dáng là có thể làm được, còn phải theo nguyên lý cơ học. Tư Văn thở dài, nếu thủ vệ cũng dễ như phát hiện lương thực mới thì bàn tay vàng của anh cũng quá lớn rồi, chỉ có thể làm nhiều thí nghiệm mà thôi.

Anh đang nghĩ đến cung tên, Og thì mặt không thay đổi nhìn chăm chăm vào đất trời trắng xóa, không biết đang nghĩ gì. Tư Văn chàng vai anh: “Tôi nghĩ ra thứ mới, có thể giết dã thú từ xa, làm thử không?”

Og thu hồi tầm mắt, gật đầu, hai người chào thú nhân thủ vệ, xuống tường đi về nhà Vân. Đi được nửa đường, Og vốn đang im lặng bỗng mở miệng: “Cậu có muốn vào xem không?”

Tư Văn nhìn theo tầm mắt anh, một căn nhà khá lớn lọt vào mắt, tuyết đọng trắng xóa khiến sân nhìn sạch sẽ, thế nhưng cửa nhà đóng chặt cùng hàng rào hỗn độn khiến Tư Văn cảm thấy ngôi nhà này đã không người ở từ lâu. Tuy thế nhưng bàn đá tinh xảo và vài cái cây phủ tuyết trong sân khiến anh có một cảm giác cực kì quen thuộc. Nhưng anh nhớ rất rõ, anh đã đi qua ngôi nhà này vô số lần nhưng chưa từng nhìn kĩ, sao có thể cảm thấy quen thuộc được?

Mê mang trong chớp mắt, Tư Văn bỗng nhớ tới căn nhà của a phụ, a ba nguyên chủ thân thể này được nhắc tới lúc mới tỉnh lại, nói như vậy thì chính là căn nhà này? Lúc mới xuyên tới, vì bận việc thích ứng thân phận và che đậy việc thay đổi linh hồn nên anh rất vất vả, sau này lại bận bồi dưỡng tình cảm với Vân, sau đó là tới thú triều, mỗi ngày đều vất óc nhớ tới vài thứ trước kia nên căn nhà này bị anh quên mất.

Căn nhà đơn sơ trước kia anh đã không ở từ lâu, hiện tại vẫn luôn ở nhà Vân, nói theo kiểu Trái Đất chính là anh đang sống chung với người yêu, còn ở nhà người ta, sao anh cảm thấy mình giống như trai bao thế nhỉ? Vậy nên, nhất định phải về đây, anh vốn định sửa lại căn nhà đơn sơ kia, làm nhà cưới cho anh và Vân nhưng giờ xem ra đã có sẵn rồi.

Nơi này rất gần trung tâm, nếu đến thú triều cũng sẽ an toàn, lại đủ lớn, từ kết cấu căn nhà mà nói thì lúc làm rất dụng tâm, để tài nguyên tốt như vậy mà không dùng thì đúng là lãng phí.

“Giờ không vào, dù sao lát nữa cũng phải về đây, nhà Vân nhỏ qua, chỗ này vừa đủ.”

Og không nói gì nữa, hai người vừa mới đi mấy bước, anh bỗng nhiên mở miệng lần nữa: “Lúc thú triều đến có phải là liên quan đến thời tiết không?”

Tư Văn sững sốt: “Vì sao?”

“Lúc thú triều đến là lúc tuyết rơi lớn nhất của cả trận tuyết.”

“Sao anh biết?” Tư Văn hồ nghi nhìn Og, tuyết rơi từ lúc nửa đêm, sáng anh đẩy cửa ra mới biết, chẳng lẽ anh không có năng lực cảm giác sâu sắc như những thú nhân khác?

Og không trả lời, im lặng. Anh không nói nên đề tài cũng dừng lại ở đây. Nhưng Og vừa nói như thế, Tư Văn nghĩ cũng thấy đúng. Trận tuyết hôm qua có phải rơi lớn nhất vào lúc đó không thì không biết, nhưng chỉ tính ban ngày thì đúng là như thế. Lúc đã thú rơi đi tuyết cũng rơi ít hơn. Chẳng lẽ đúng như Og đoán, thú triều sẽ đến lúc tuyết rơi nhiều nhất, sau đó rồi đi lúc trời vừa tối hoặc là lúc tuyết rơi nhỏ đi?

Không phải như thế thật chứ?

Hai người không thảo luận nữa, một đường im lặng đến nhà Vân. Tư Văn lấy ra một đồng xương thú sắc nhọn và một ít lông thú gây đột trước tích góp. Vân không ở nhà, chắc là mới bị Sitter gọi đi. Bart và Đinh Đồ đều đến đây, Sitter nhất định là có nhiều lời muốn nói, phỏng chừng lại kéo Vân và Cát đến chỗ Bối Á.

Og nhìn đồ trên tay Tư Văn, yên lặng nhanh chóng về nhà mình, lấy những thứ như thế ra. Tư Văn nhìn thấy đồ trong tay Og, hơi sững sốt nhưng cũng không để trong lòng.

Nhà a phụ và a ba Tư Văn để lại rất lớn, có hai dãy nhà ba gian song song, bên trái và ở giữa là hai gian phòng ngủ một lớn một nhỏ, bên phải là nhà kho. Bếp liền tường với phòng ngủ lớn, cửa ở phía bên phải, đối diện là một nhà tắm nhỏ. Kết cấu như vậy Tư Văn rất vừa lòng. Đồ đạc trong nhà ngay ngắn chỉnh tề, bên trên có rất nhiều bụi, đã rất lâu không có người vào ở, nhưng dù như thế thì từ trong phòng vẫn nhìn ra được chủ nhân trước kia nhất định rất yêu nhau, cũng rất sạch sẽ.

Nhà kho có một giá gỗ năm tầng, bên trên trống tuếch, chỉ có một chiếc hộp gỗ ở tầng ba. Mở hộp ra, bên trong là mấy tảng đá đặt ngay ngắn điều thành hình con hổ thỏ rập, một đứng một nằm, những tảng đá còn lại thì chỉ có thể nhìn mơ hồ ra hình hổ. Con hổ được điêu rất đơn giản nhưng nhìn ra được người làm rất dụng tâm.

Tư Văn thở dài, anh có thể cảm nhận được a phụ và a ba của nguyên thân yêu nguyên thân đến nhường nào, tuy bọn họ một người chưa từng nhìn thấy nguyên thân, một người mới nhìn vài lần. Đóng nắp hộp, cất kỹ, Tư Văn yên lặng cầu nguyện vị thú thần không đáng tin kia, hy vọng nguyên thân có thể hạnh phúc sống cùng a phụ, a ba mình ở chỗ thú thần.

Trong phòng không đắp kháng nên rất lạnh. Hai người đốt đá than vừa mang tới, chỉ một lúc phòng đã ấm hơn. Tư Văn vươn móng vuốt, vẽ hình mũi tên trên mặt đất cho Og nhìn: “Đây là tên, đặt lên cung bắn ra thì có thể bắn rất xa. Nếu đầu mũi tên đủ nhọn thì có thể giết chết dã thú từ xa.”

“Cung là cái gì?”

Tư Văn lại vẽ hình cung lên mặt đất, nói: “Đây là cung, nhưng nhìn hình mà làm ra thì chưa chắc đã có thể bắn được xa, chúng ta phải từ từ thử nghiệm.”

Og chỉ vào tên, nghiêm túc nói: “Đây cũng thế phải không? Rất nhiều loài chim có lông và cánh nhưng cũng không bay được.”

Thật đúng là một châm thấy máu, nhưng phương thức liên tưởng thật đúng là không phải người bình thường có thể nghĩ tới.

**

Zổ: đoạn con hổ đá làm tôi nhớ đến tr Chiếc lược ngà. =v=

Đã đọc xong mấy tr nữa, nhưng cứ thấy chán chán kiểu gì ý, hậu chứng của việc đọc Tu tiên đây mà ~ chán nha chán nha chán nha ~

42. Chương 42

Xác định hình dạng xong, Tư Văn và Og liền bắt đầu mài. Vì Tư Văn chưa phát hiện được trúc ở thú thể cho nên anh dùng một loại gỗ khô có độ cứng cao để thay thế. Loại cây này cao không khác gì độ cao của các loài cây phổ thông ở Trái Đất, nhưng ở thú thể thì nó là loài thấp nhất, cành cây thường không quá thô, hay là nói đến một độ cao nhất định nó sẽ dừng lại, chỉ có độ cứng là ngày càng tăng.

Loại cây này trong mắt thú nhân là rất yếu, nhưng với Tư Văn thì đây là nguyên liệu tốt để làm tên. Bào gỗ thành những que nhỏ đều nhau, cắt xương thành những khối sắc bén, mài thành hình mũi tên. Dựa theo mũi tên mà đào rỗng que gỗ, để mũi tên vào, dùng chất lỏng của cỏ dính để dán chặt, đầu kia của tên thì đục lỗ, cắm lông chim, vậy là xong.

Tuy không biết lực sát thương thế nào nhưng thoát nhìn cũng khá giống. Làm tên rất nhanh nhưng cung thì hao phí rất nhiều thời gian của hai người. Vì phải tính toán đến lực nên Tư Văn nghĩ nát óc cũng chưa làm ra được. Đến lúc anh muốn buông tha thì Og vốn đứng yên lặng bên cạnh từ này giờ lưu loát ngồi xuống, cầm dây leo buộc vào cung, yên lặng ra cửa.

Dây leo dùng làm cung không có tên, cũng không có tác dụng gì ở thú thể, chỉ là loại dây leo này để khô sẽ cực kì dai và co giãn, dùng làm cung không thể tốt hơn. Ít nhất, với sức mạnh của Og thì dù có bị kéo như thế nào nó cũng không đứt.

Og chưa từng bắn tên nhưng anh theo bản năng mà nhìn chăm chú vào đích, kéo căng dây cung, vẽ mặt chăm chú. Tư Văn cũng rất khấn trương, thứ này rất quan trọng, thành công thì tất nhiên là tốt, nếu không thành công...thì đành nghiên cứu tiếp vậy.

Tư Văn không phải thất vọng, tên bắn xa được bốn năm mươi mét, ghim sâu vào một cái cây ngoài sân. Tư Văn trợn mắt há mồm, sao anh chưa từng phát hiện người này còn có thiên phú về bắn cung thể nhỉ, tiện tay cũng làm được cung, kỹ thuật bắn lần đầu tiên còn rất tốt. Nhớ đến mấy cái cung bị anh làm hỏng trong phòng, Tư Văn yên lặng thở dài, anh đúng là không có thiên phú về phương diện này.

Vì mất quá nhiều thời gian làm cung tên nên sau khi có được một bước tiến dài, hai người tự về nhà mình.

Tộc trưởng tộc Dực Lang còn chưa đi, lần này anh đến là để cảm tạ tộc Dực Hồ đã nói cho họ biết về tường vây và hào. Tuy hào bị tuyết vùi lấp nhưng tường vây đã giúp họ rất nhiều. Tất cả dã thú đều bị ngăn dưới tường vây, ngoại trừ một đàn chim nhỏ công kích trên không thì không có dã thú lén vào bộ lạc được. Cũng giống như tộc Dực Hồ, giống cái tộc Dực Lang không có ai chết, tuy có vài người bị thương nhưng cũng đều là vết thương nhẹ.

Quan hệ của tộc Dực Lang và tộc Dực Hồ tuy kỳ quái, song phương đều không thích có ý tốt hay ở chung với đối phương, thế nhưng lần này tộc Dực Lang lại cam tâm tình nguyện nói lời cảm ơn. Ngoại trừ việc này, Đỉnh Đồ còn muốn biết công dụng của tường vây là như thế nào, tuy tường vây chắn dã thú ở ngoài bộ lạc, nhưng thú nhân vẫn phải nhảy xuống chém giết đối diện với dã thú, bọn họ không biết dùng đá để ném nên lần thú triều này, tộc Dực Lang tuy không mất đi thú nhân nào nhưng có mấy người bị thương rất nặng.

Đỉnh Đồ cảm thấy là người nghĩ ra tường vây, tộc Dực Hồ nhất định biết cách lợi dụng tường vây như thế nào để càng hữu hiệu. Ở thú thế, tộc trưởng đều cực kì coi trọng tộc nhân của mình, vậy nên Đỉnh Đồ nguyện ý vì tộc nhân mà bái phỏng tộc Dực Hồ, cho dù bị làm khó dễ anh cũng muốn biết được phương pháp.

Đối với ý nghĩ của anh, tộc trưởng rất hài lòng, hơn nữa đây là đại sự liên quan đến tất cả thú nhân trên thú thế, nên sau khi thưởng thức biểu tình của tộc trưởng tộc Dực Lang một hồi, ông cực kì thiện lương nói cho Đỉnh Đồ biết tường vây là do ai nghĩ ra. Đỉnh Đồ rất vui vẻ, liền tỏ ý muốn đi gặp Tư Văn để nói chuyện với anh.

Cho nên khi Tư Văn ngửi mùi đi vào nhà Vân liền thấy một thú nhân tóc bạc tộc Dực Lang và tộc trưởng cùng té tự đang ngồi ngay ngắn trong nhà bọn anh, trên bàn đặt tràn đầy món ăn, thậm chí có một chậu bột trắng chừng rất lớn.

Trong lòng Tư Văn cũng hiểu phần nào, chậm rãi vào nhà. Tộc trưởng cười tủm tỉm nhìn anh, đầy mặt hiền lành và ôn hòa: “Đây là tộc trưởng tộc Dực Lang, Đỉnh Đồ. Đồ ăn nhà người rất nhiều người khen ngon, Đỉnh Đồ thật vất vả mới đến tộc Dực Hồ chúng ta một chuyến nên đương nhiên phải chiêu đãi cho tốt, ta liền mời đến nơi này, người không ngại chứ?”

Khóe miệng Tư Văn không khỏi giật giật, trên mặt là nụ cười ôn hòa, liên tục nói: “Đương nhiên, tộc trưởng Đỉnh Đồ đường xa mà đến, mà khách quý của tộc Dực Hồ chúng ta, có thể chiêu đãi ngài là vinh hạnh của tôi.”

Tộc trưởng giật thót, sao ông có cảm giác ánh mắt thẳng thừng nhóc này dọa người thế nhỉ? Té tự nở nụ cười tinh tế, chuyên tâm nghiên cứu đồ ăn trên bàn. Đây là chủ ý của tộc trưởng, muốn tìm tìm tộc trưởng, chẳng liên quan gì đến ông.

Tư Văn cười càng ôn hòa: “Tôi đi xem xem Vân còn làm gì, mọi người ăn trước đi, đừng khách khí.”

Quay người ra khỏi phòng, vào bếp liền thấy Vân đang chăm chú ngồi bên đồng lửa, bên trên đặt một bình gốm đang sôi ùng ục, từng trận hương thơm truyền đến. Thấy anh vào, Vân lập tức nở nụ cười: “Em còn đang nghĩ hôm nay anh có chuyện gì mà muộn thế còn chưa về. Thử canh này xem, em làm theo anh, cũng không biết thế nào. Ném xem?”

Nhìn đến người âu yếm, lửa trong lòng Tư Văn tắt đi không ít, anh chui đến trước mặt Vân, há miệng, một bộ chờ đút.

Vân bật cười, lấy thìa múc canh, thổi thổi, đút vào miệng Tư Văn.

Chép chép miệng, Tư Văn giơ ngón cái với Vân: “Ngon lắm.”

Đôi mắt Vân sáng lên, cười nói: “Thật chứ? Ngon thì tốt rồi, em chỉ sợ nấu hỏng thôi.”

“Không ngon anh cũng sẽ uống hết, ai bảo là em làm chứ?”

Anh bỗng nhiên đùa giỡn khiến Vân ngây người một lúc, không nói gì nữa, cúi đầu hết sức chăm chú hầm canh.

Tư Văn chăm chú nhìn khuôn mặt dần dần mơ hồ do hơi khói của Vân, ngẩn người. Nguyên nhân tộc trưởng dẫn người đến nhà, Tư Văn cũng không rõ. Biểu hiện lúc trước của anh đã thuyết minh anh không muốn giao tiếp với tộc trưởng tộc Dực Lang, hay là nói anh không muốn can thiệp vào việc giữa hai bộ lạc, đây không phải việc một thú nhân bình thường như anh có thể can thiệp. Suy nghĩ này không phải tự coi nhẹ mình, ở bất cứ thời đại nào đều tồn tại giai cấp, có lẽ giai cấp ở thú thế không được phân chia quá rõ rệt nhưng nó vẫn tồn tại.

Anh đi qua hoàng tuyền một chuyến liền cảm giác đời này chỉ cần cùng Vân sống một đời an an ổn ổn là đủ, không cần những thứ khác, anh nghĩ tộc trưởng cũng hiểu. Vậy nên hôm nay ông mang người đến nhà anh, anh không hiểu cũng hơi tức giận. Trong mắt anh, hành động như thế là đang coi trọng anh, gọi anh đến chỗ tộc trưởng và tự mình đến đây, rõ ràng là hai hành động khác hẳn. Chỉ mong là do anh nghĩ nhiều.

Đỉnh Đồ rất quan tâm đến tường vây nên trên bàn cơm liền khẩn cấp hỏi. Tư Văn đều trả lời, nhưng không hề đề cập đến cung tên. Tộc trưởng vẫn cười tủm tỉm, ăn uống ngon lành.

Chỉ có tế tự và Vân là đơn thuần ăn uống, người trước là vì gần đây thêm ăn, dễ đói, người sau là vì làm nhiều nên đã đói bụng.

No bụng, chính sự nói cũng coi như xong, Đỉnh Đồ vẫn là ý do chưa hết: “Ngoại trừ đá thì không còn phương pháp nào có thể giết dã thú từ xa sao?”

Tư Văn kiên định lắc đầu, Đỉnh Đồ tiếc hận thở dài: “Phương pháp tốt thì tốt, nhưng mà ngoài lãng phí thì còn tốn thời gian. Nhưng tay nghề nấu ăn của bạn đời người đúng là tốt, phương pháp ăn bột trắng này, ta nghe nói là do người đề xuất, đúng là ngon, sao người lại biết được?”

Tộc trưởng tự hào nói: “Là thú thần nói cho hần, hần là Thần Thú.”

Quả nhiên, danh hiệu này nghe một lần liền yên lặng nôn ra máu một lần.

Thần thú ở thú thể coi như là người gần thú thần nhất, thậm chí còn được coi là người phát ngôn của thú thân, nhưng những người như thế cực kì ít, mấy vạn năm qua cũng không có nhiều thần thú. Thần thú của tộc Dực Lang xuất hiện ở ba ngàn năm trước, là một giống cái, sau khi giống cái này qua đời thì tộc Dực Lang chưa từng có thần thú nào nữa. Vậy nên hâm mộ ghen tị hận trong lòng Đỉnh Đồ có thể hiểu.

Tiến người về, thu dọn nhà cửa, rửa bát đĩa, hai người liền lấy vải bọc đá trắng, chuẩn bị đi ngủ.

Vân nằm trên kháng ẩm, bọc da thú thật dày, bên hông còn có một cánh tay rắn chắc vòng qua. Cậu ngẩng đầu, đến gần mặt Tư Văn, trong bóng tối chỉ nhìn được ánh mắt thú nhân đen bóng có phương hướng phát triển thành mắt thú. Đây là bản năng của thú nhân, trong bóng đêm, ánh mắt sẽ biến thành nửa mắt người nửa mắt thú, thoáng nhìn thì hơi đáng sợ nhưng đối với Vân thì nó khiến cậu rất an tâm.

“Sao thế ạ? Có chuyện gì sao anh?”

Tư Văn kéo người vào trong lòng, đắp lại da thú trên người cậu, hôn lên đỉnh đầu Vân một cái, dỗ nói: “Không có chuyện gì, ngoan, ngủ đi em.”

Anh không muốn nói, Vân cũng không hỏi lại, ngoan ngoãn nằm trong lòng anh nhắm mắt lại, chỉ là một đôi tay không an phận sờ lên *** ngực rộng lớn của người nào đó.

Tư Văn sưng sốt, cúi đầu nở nụ cười, là anh quên, ở thú thể, thú nhân phát tình vào mùa xuân, còn giống cái lại phát tình trong mùa đông dài. Giống cái đang trong kì phát tình sẽ có nhiều khát vọng về phương diện kia hơn, cho dù là chưa phá thân nhưng cũng sẽ có phản ứng. Tính đứng lên, từ lần thứ giải cho Vân lần trước đến giờ cũng đã vài ngày, đây đúng là do anh sơ sẩy.

Nhận ra sai lầm nghiêm trọng của mình, Tư Văn tất nhiên là tự mình hung hăng bù lại, vậy nên ngày hôm sau mặt trời đã lên cao mà Vân vẫn còn mệt mỏi ngủ say.

Tộc trưởng tuyệt không giật mình vì Tư Văn đến sớm thế, vui vẻ mời người vào nhà.

Tư Văn ngồi xuống ghế, hỏi: “Nếu tôi muốn về căn nhà của a phụ và a ba tôi thì có yêu cầu gì không?”

“Không có yêu cầu gì, căn nhà kia vốn là của người, lúc trước thời gian a phụ người theo đuổi a ba người cũng không ngắn, lúc làm nhà lại càng đầu tư nhiều sức lực. Người hần là nhìn ra, chất lỏng của cổ đỉnh đều là dán hai lần, kẻ tường đều bị nhét đầy, không có khe hở, cực chắc chắn. Nếu người muốn về ở thì quét dọn một lúc là được, định lúc nào về?”

“Hết mùa đông, chỗ đó không có kháng, giờ đắp cũng không được, bây giờ mà vào ở thì rất lạnh.”

Tộc trưởng đồng cảm gật đầu: “Ta cũng nghĩ thế.”

Tư Văn không nói, ngừng một lúc mới hỏi: “Tộc trưởng, hôm qua vì sao ngài lại mang người đến chỗ tôi?”

Tộc trưởng thâm sâu nhìn anh một cái: “Ta biết ngươi sẽ hỏi, kỳ thực mang người đến cũng không sao. Quan hệ của tộc Dực Lang và tộc Dực Hồ tuy không tốt lắm nhưng trên thực tế, một khi tộc Dực Hồ gặp chuyện gì, người toàn lực giúp chắc chắn là tộc Dực Lang. Cho nên tộc trưởng tộc Dực Lang sao có thể không gặp tộc trưởng tương lai của tộc Dực Hồ chứ?”

**

Zỏ: miê nó, Tư Văn, đề nghị ăn kem trước cổng đê, vợ phát tình mà còn làm Liễu Hạ Huệ được, ko phải anh liệt d**ng đấy chứ hả?

Mấy cái anh em cuối câu hội thoại là tôi thêm vào cho câu đỡ cộc với lại thêm sến đó mà ~tui thích sến ~

43. Chương 43

Mây Tư Văn cau lại, hiểu ý tộc trưởng, bình tĩnh suy tư một lúc, hỏi: “Vì sao? Ngài mới một trăm ba mươi bảy tuổi, bây giờ đã tuyển tộc trưởng có phải là quá sớm không?”

Tộc trưởng tán thưởng gật đầu, tủm tỉm cười nói: “Một trăm ba mươi bảy, không sớm. Tuyển xong tộc trưởng mới còn cần phải phục chúng, bằng không dù ta có giao vị trí tộc trưởng cho người đó thì hắn cũng không nhất định có thể quản lý tốt bộ lạc.”

“Nếu đã thế, sao không chọn Og hay Bacon? Uy vọng của hai người họ trong bộ lạc cao hơn tôi nhiều, thực lực của tôi cũng chỉ coi như trên trung bình, kém xa hai người Og, Bacon. Bọn họ thích hợp hơn tôi nhiều, tộc trưởng, vì sao không chọn bọn họ?”

Ý cười trên mặt tộc trưởng càng sâu: “Ta biết ngươi không muốn làm tộc trưởng, nhưng trong toàn tộc thì chỉ có ba người các ngươi phù hợp. Og tuy biểu tình không nhiều nhưng nhân duyên trong bộ lạc rất tốt, cũng hiểu việc, đủ khôn khéo giao hoạt, sẽ không bị thiệt. Theo lý mà nói thì hắn là người thích hợp làm tộc trưởng nhất, thế nhưng Sitter lại không phù hợp làm bạn đời tộc trưởng, hắn có lẽ không thể trấn an cảm xúc của mọi người. Bởi thế Og không làm tộc trưởng được. Còn tính cách của Bacon, lưỡi nhác không nói, còn sợ phiền toái, cũng không thích hợp.”

Ông ngừng lại, ánh mắt sáng ngời nhìn Tư Văn, trên mặt cũng không còn tươi cười, nghiêm túc nói: “Trong ba người, người thích hợp nhất, tính cách ổn trọng, không dễ bị chọc giận. Vân cũng rất bình tĩnh, còn về thực lực, tuy thực lực rất quan trọng với một tộc trưởng, nhưng không phải điều kiện duy nhất. Gần đây, cạm bẫy, khoai tây, khoai lang, tường vây, việc nào cũng là việc lớn khiến bộ lạc càng ngày càng tốt, mọi người đều biết là do ngươi và Vân đề xuất. Nếu ngươi làm tộc trưởng cũng có không ít người phục ngươi, hướng chi ngươi biến hóa muộn như thế mà thực lực trên trung bình đã là rất giỏi. Còn những người không phục, ta tin tưởng ngươi cũng sẽ làm cho bọn họ phải phục. Giao tộc Dực Hồ cho ngươi, ta cũng yên tâm.”

Tư Văn trầm mặc một lúc. Lời tộc trưởng nói là thật, Bacon đúng là không muốn làm tộc trưởng, ngoại trừ tính cách thì chỉ sợ còn do hình thù. Tộc Dực Hồ truyền thừa bao nhiêu năm như thế chưa từng có tộc trưởng nào không phải Dực Hồ. Còn Og, Tư Văn cảm giác Og là người thích hợp làm tộc trưởng nhất. Sitter bây giờ chưa đảm nhiệm chức trách bạn đời tộc trưởng được nhưng sau này thì sao? Cậu ta cũng không phải người ngốc, rất thông minh, bạn đời tộc trưởng nếu dụng tâm dạy cậu, để cậu học hỏi kinh nghiệm thì khẳng định cậu có thể.

Anh nghĩ như vậy, cũng nói như vậy .

Tộc trưởng cũng không ngạc nhiên vì câu trả lời của anh, cười khổ nói: “Nói thì nói thế, nhưng ai có thể cam đoan Sitter nhất định có thể? Đây là vấn đề liên quan đến toàn bộ lạc, ta không thể mạo hiểm.”

“Vậy còn Vân? Thân phận và tình cảnh của Vân ở bộ lạc ngài hẳn rất rõ. Sitter không làm được, Vân liền nhất định được? Mọi người chưa chắc đã nghe lời em ấy nói.” Tư Văn lập tức phản bác.

“Ta biết, nhưng Vân rất thông minh, ngươi xem, bao nhiêu năm qua, ngoại trừ mấy người thích bàn tán thì không mấy người nói xấu hắn, ngay cả Bối Á cũng bị hắn thu phục, ta không lo chuyện này.”

Tộc trưởng cười gian như con mèo trộm tinh, Tư Văn thì cực kì không muốn, chức tộc trưởng anh đúng là không muốn, sinh hoạt như bây giờ rất tốt, anh rất thỏa mãn. Nếu làm tộc trưởng, nhìn tộc trưởng bây giờ

liền biết, việc gì cũng phải lo, mỗi ngày tuy không phải là cực bận rộn nhưng cũng không nhàn. Anh không muốn sống như vậy, sinh họa an ổn lại yên bình như bây giờ thích hợp với anh hơn.

Tộc trưởng thấy anh trầm mặc liền biết anh không bằng lòng liền hơi tức giận. bộ lạc khác tuyển vài người, còn có người tự đề cử, mọi người tranh nhau làm tộc trưởng, sao đến chỗ ông liền không có ai? Người phù hợp thì chỗ này không được, chỗ kia không được, thật vất vả có một người hợp tất thì còn không nguyện ý!

Nhưng dù trong lòng bốc hỏa, tộc trưởng còn phải lời hay khuyên bảo: “Làm tộc trưởng rất tốt, thú thần nói nhiều thứ cho người như vậy, người không muốn làm ra để bộ lạc càng tốt hơn sao? Nếu thành tộc trưởng, nghĩ ra cái gì thì có thể phân công người làm, tốt biết bao. Những thứ kia nhất định là người có thể làm ra trong thời gian ngắn thôi.”

Tư Văn ngẩng đầu, đầy mặt vô tội: “Tôi cảm thấy như bây giờ đã rất tốt, tôi nghĩ ra cái gì thì trực tiếp đến tìm ngài, ngài cũng không cự tuyệt, đều làm ra được. Ông làm tộc trưởng càng tốt, anh ta nhất định sẽ đồng ý, thời gian của tôi cũng nhiều, nói không chừng còn có thể làm ra nhanh hơn.”

Tộc trưởng triệt để hết chỗ nói, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà trừng anh một cái. Tư Văn thở dài, nói: “Tộc trưởng, tôi cảm thấy cuộc sống của tôi như bây giờ đã rất tốt, tôi tin Vân cũng thích cuộc sống như bây giờ, hơn nữa, tôi tin Og thích hợp hơn tôi.”

Cậu ta quyết tâm không làm tộc trưởng, ông cũng không thể cứ thế mà đề cử cậu ta được, ông không nghĩ Tư Văn sẽ ngoan ngoãn để ông đề cử, cậu ta còn tinh hơn Og. Thôi, không muốn làm thì thôi, giống như cậu ta nói, Sitter thông minh như vậy, bây giờ bắt đầu chú ý dạy dỗ, nếu không học được cũng không sao, Vân và Cát chơi thân với Sitter như vậy, nhất định sẽ không mặc kệ. Thôi, chọn Og vậy.

Xác định tộc trưởng đã bỏ ý định để anh làm tộc trưởng kế nhiệm, Tư Văn liền nói tin đã làm được cung tên cho tộc trưởng. Tất nhiên, tộc trưởng rất thích loại vũ khí có lực sát thương cao lại là viễn trình này, không vui lúc trước đã bị ném lên chín tầng mây. Hai người liền quyết định đến nhà a phụ nguyên thân, sau khi tộc trưởng khẩn cấp thử cung tên lập tức quyết định, cung tên này càng nhiều càng tốt, dù sao tộc Dục Hồ cũng nhiều vật liệu.

Lúc tộc trưởng đang cầm cung tên yêu thích không buông tay thì Og đến. Tư Văn yên lặng chúc phúc cho ứng cử viên duy nhất cho chức tộc trưởng tương lai, sau đó yên lặng trở về. Anh cảm thấy tộc trưởng hẳn là sẽ bàn với Og về công việc liên quan đến việc anh ta trở thành tộc trưởng tương lai.

Bởi vì tối qua “đền bù” đến tận khuya nên lúc Tư Văn trở về Vân mới vừa tỉnh lại, thấy anh vào, mơ mơ màng màng vươn đầu từ da thú ra, nhếch miệng. Tư Văn nhìn không được nở nụ cười, ngồi ở bên cạnh kháng, ôm cả người lẫn chần vào lòng.

“Có đói bụng không?”

Gật đầu.

“Có khát không?”

Gật đầu.

“Còn muốn ngủ không?”

Lắc đầu

“Muốn làm bạn đời tộc trưởng không?”

Xoạt! Lập tức quay đầu, đôi mắt tròn to, đầy mặt ngạc nhiên.

Tư Văn vui đầu vào cổ Vân, trầm thấp cười, thật sự là phản ứng của Vân rất buồn cười.

Hơi thở của anh phả vào cổ Vân, Vân cảm thấy thân thể lại bắt đầu nóng lên, vội vàng đẩy đẩy cái đầu xù tóc kia, hỏi: “Vậy là sao? Tộc trưởng muốn anh làm tộc trưởng tiếp theo?”

Tư Văn kinh ngạc, lập tức đắc ý, đúng là Vân, nghe đã hiểu: “Ừ, nhưng anh không đồng ý.” Hai tay khê chải tóc Vân, tuy vừa tỉnh ngủ nhưng chất tóc của Vân rất tốt, nên cũng không rối.

“Nếu làm tộc trưởng thì bận lắm, nhất định là không thoải mái như bây giờ, còn phải giao tiếp với các tộc trưởng bộ lạc khác, việc này cũng không dễ làm.”

Ngón tay nhẹ xuyên qua làn tóc mềm, còn thỉnh thoảng ấn khẽ vài cái. Văn thoải mái nheo mắt lại: “Đúng thế, em thấy như bây giờ rất tốt, rất thoải mái.”

Tư Văn nhẹ nhàng cong khóe môi, quả nhiên bạn đời nhỏ bé của anh nghĩ giống như anh.

Tộc trưởng có nói chuyện tộc trưởng kế nhiệm với Og không, Og có đồng ý không, Tư Văn đều không biết, nhưng việc tộc trưởng mấy ngày nay tâm trạng rất tốt thì là sự thật. Còn về Og, vì biểu tình trên mặt người này chực ngày như một ngày nên Tư Văn cũng không rõ ràng Og biết hay là không biết, đáp ứng hay không đáp ứng. Nhưng rất nhanh anh đã không còn tâm tư nghĩ đến việc này, vì tộc trưởng mỗi ngày đều phân phó một bộ phận thú nhân đến học việc làm cung tên, hơn nữa còn sản xuất với số lượng lớn.

Vì cung là do Og hoàn thành nên giao cho Og dạy, tên mới là phần Tư Văn. Hôm qua anh và Og thử nghiệm, nếu đuôi tên gắn ba cái lông chim thì tuy tên không bắn xa nhất nhưng lực lại lớn nhất. Vì thế, đuôi tên đều được gắn ba cái lông thú gáy, xương cốt làm mũi thì không có gì thay đổi, chỉ cần đúng hình dạng, đủ sắc bén thì xương của loại nào cũng được. Ngay cả giống cái cũng gia nhập những người gắn lông chim và mũi tên. Bọn họ cẩn thận nên mũi tên làm ra thường chắc chắn và đẹp hơn số với thú nhân làm.

Tuy thú thể vẫn lạnh như trước, nhưng tuyết đã chậm rãi tan ra, trong lúc tuyết tan đó, từng ngày trôi qua cùng với khí thể làm tên ngất trời của tộc Dực Hồ.

Lúc tuyết đọng còn chưa tan hết, trận tuyết lớn thứ hai rơi xuống, còn lớn hơn trận đầu tiên, cũng dài hơn. Vì thế, sau lần thú triều đầu tiên mười ngày, tộc Dực Hồ nghênh đón thú triều lần hai, lần này giăng co cơ hồ một ngày một đêm. Ngoại trừ thời gian thì cũng giống như lần đầu, đàn thú vẫn quỵ dị như trước, không giống như lễ thường mà xử sự, nhưng may mà trải qua lần đầu tiên, thú nhân tộc Dực Hồ bình tĩnh không ít, huống hồ còn có cung tên trong tay, bọn họ cũng chắc chắn hơn.

Hơn nữa, có kinh nghiệm từ lần thú bay tập kích trước, giống cái, thú con và người già đều trốn trong nhà hoặc trong hầm, không ai ở bên ngoài. Không nói đến cường độ công tác của thú nhân ở lại bảo hộ ít đi, những thú nhân trực diện chiến đấu với dã thú cũng an tâm hơn nhiều.

Cung tên hiệu quả hơn đá, mấy ngày nay ngoài làm cung thì Tư Văn còn để các thú nhân luyện tập bắn tên, tuy không thể trăm phát trăm trúng nhưng ít ra cũng tốt hơn không ít. Nhưng luyện tập và thực tế khác nhau, hướng chỉ những con dã thú này đều còn sống nên độ chính xác giảm xuống cũng nằm trong dự đoán của Tư Văn.

Nhưng dù sao lực sát thương của tên cũng chỉ hữu hạn, loại nhỏ, trung thì không nói, con mỗi loại lớn thỉnh thoảng có thể giết chết những loại động vật cỡ hổ rằng dài thì không thể giết mà chỉ có thể bắn thương. Những loài này có bộ da dày hơn động vật trên trái đất không biết bao nhiêu lần, tuy xương thú rất sắc bén nhưng mũi tên do người mài ra cũng không bén nhọn được thế, nếu gặp phải con có cực dày thì không xuyên qua là chuyện thường, nhưng dù thế thì dã thú bị bắn trúng cũng sẽ đau đến tru lên.

Thú triều lần thứ hai kéo dài nhưng không tạo thành tổn thương lớn như lần thứ nhất, chỉ là mỗi người đều rất mệt mỏi mà thôi. Nhưng Tư Văn lưu ý một chút, lúc thú triều đến đúng là lúc tuyết rơi lớn nhất, mà lúc rời đi cũng vừa vặn là lúc tuyết bắt đầu rơi ít hơn. Chẳng lẽ tuyết và thú triều thật sự tồn tại liên hệ sao? Nhưng việc này đúng là không thể tưởng tượng nổi, ngay từ đầu, thú triều đã tràn ngập quỵ dị.

Tuy đã có suy đoán bước đầu nhưng Tư Văn chưa kết luận ngay, anh vẫn nghĩ ý đó không quá thực tế, nhưng việc hai lần thú triều đều cung cấp đại lượng thịt tươi cho bộ lạc lại là sự thật. Ngoài thịt thì da lông cũng không ít, mỗi người trong bộ lạc đều mặc áo quần da thú mới, còn không phải một người chỉ có một bộ.

Bacon cảm thấy suy đoán của Og và Tư Văn rất khó tin, nhưng anh không thể không thừa nhận hình như đúng là như vậy. Ba người liền cực độ chú ý thời tiết, hy vọng trận tuyết lớn tiếp theo có thể nghiệm chứng xem sao.

Nhưng bọn họ không ngờ là khi trận tuyết lớn thứ ba rơi xuống đất đai tộc Dực Hồ thì từ đầu đến thi ngay cả bóng dáng đàn thú cũng không xuất hiện. Điều này làm ba người không thể không hoài nghi độ chính

xác của suy đoán, nhưng ngày thứ tư sau khi trận tuyết lớn này ngừng rơi, thủ vệ tộc Dực Hồ phát hiện hơn một trăm người tộc Hồ xuất hiện ở ngoài tường vây.

Thì ra trong trận tuyết lớn mấy ngày trước, tộc Hồ nghênh đón thú triều lần thứ ba. Tộc Hồ đã qua hai lần thú triều, sau lần thứ ba thì chỉ còn hơn một trăm người. Bất đắc dĩ, tộc trưởng tộc Hồ phải tìm sự giúp đỡ của tộc gần nhất là tộc Dực Hồ.

Tộc Hồ có thú triều lần ba, chỗ bọn họ lại không có, đây là vì sao? Không phải nói lúc thú triều đến, từng bộ lạc đều gặp công kích sao? Chẳng lẽ ghi chép có nhầm lẫn?

Tộc trưởng nhanh chóng phái người đi liên hệ những bộ lạc khác, hỏi về thú triều, được đến phản hồi là các bộ lạc này đều trải qua ba lượt thú triều. Bart cũng từ tộc Dực Lang trở về, mang về đồng dạng tin tức. Mây Tư Văn cau chặt, ghi chép không sai, nhưng khi những bộ lạc khác gặp thú triều thì chỉ tộc Dực Hồ không gặp. Chẳng lẽ đàn thú cố ý tránh tộc Dực Hồ? Điều này không có khả năng!

**

Zổ: tui có cảm giác thú triều như một kiểu chọn lọc “thần tạo”

Tôi nhớ đoạn sắp thú triều có cả tộc Hồ và tộc Mèo Rừng đều đến tộc Dực Hồ xin ở nhờ, nhưng sau đó tác giả chỉ nói đến tộc Mèo Rừng mà ko nói đến tộc Hồ. Tôi nghĩ đây chắc là bug, đến xin ở nhờ lúc đầu chắc chỉ có tộc Mèo Rừng thôi.

Tôi mới đọc xong tr Dị thể sinh tồn của Trần Liễu, là kiểu xuyên về nguyên thủy, đọc cũng khá hay, mặc dù đoạn cuối thì thời đại đảo lộn từng phèo.

44. Chương 44

Dù có khả năng hay không thì sự thật là thế, tộc Dực Hồ không nghênh đón thú triều lần thứ ba như những bộ lạc khác. Tộc Hồ đến cũng khiến tộc Mèo Rừng ý thức được vấn đề này, tuy bọn họ cũng rất kinh ngạc nhưng người tộc Mèo Rừng lại cho rằng đương nhiên. Vì ăn nhờ ở đậu nên tồn tại cảm của người tộc Mèo Rừng trong tộc Dực Hồ, ngoại trừ mấy giống cái, đều rất yếu, vậy nên mới ông già gầy tong teo này, Tư Văn không có quá nhiều ấn tượng.

Thế nhưng sau khi ông già này biết chuyện, phản ứng rất lạnh nhạt, ông chủ động đến tìm tộc trưởng, thành khẩn nói: “Quý bộ lạc thực lực rất mạnh, đây là việc mà người tộc Mèo Rừng nào cũng thấy, chúng tôi sinh hoạt ở đây rất tốt. Tộc Mèo Rừng chân thành cảm tạ sự giúp đỡ của tộc Dực Hồ. Còn về thú triều, tôi tin tưởng là do tộc Dực Hồ rất mạnh khiến những con dã thú đó sợ hãi, vậy nên mới từ bỏ việc công kích tộc Dực Hồ. Đây là tin tốt, đương nhiên, nếu không có sự cho phép của tộc Dực Hồ, tộc Mèo Rừng tuyệt đối sẽ không tiết lộ tin tức này cho bất kỳ ai.”

Tộc trưởng nhìn khuôn mặt phũ phàng nếp nhăn và khôn khéo trong ánh mắt của ông, ôn hòa cười: “Chúng ta đều là thú nhân sinh hoạt dưới sự chúc phúc của thú thần, giúp đỡ cho nhau là chuyện chúng ta phải làm.”

Tư Văn đứng bên ngoài, nghe được những lời này, yên lặng buông tấm màn đã vén lên xuống. Những thú nhân này rất thuần phác, nhưng bây giờ liên quan đến lợi ích bộ lạc, cả đám đều khôn khéo. Tộc trưởng tộc Mèo Rừng đủ thông minh, nhưng lời của ông ta cũng thức tỉnh anh. Thú triều từ đầu đã cực kì quý dị, đàn thú quá thông minh, nhưng có lẽ là do quá thông minh nên chúng mới hiểu được tránh mạnh đánh yếu.

So với ghi chép, thành quả chống lại thú triều lần này của tộc Dực Hồ tuyệt đối là kỳ tích chưa từng có, không có ai trở lại với cái ôm của thú thần, mọi người ăn no mặc ấm, không hề có sự suy giảm mạnh về nhân khẩu như trong ghi chép. Tư Văn rất rõ ràng, việc này là do tường vây đủ cao, tên đủ sắc, các loại chim trên trời không có loại nào có sức sát thương cao tầm hổ răng dài, hơn nữa tộc Dực Hồ cũng có thể chiến đấu trên không nên mới khiến lần thú triều này dễ dàng hơn.

Thế nhưng Tư Văn vẫn cảm thấy, thú triều ngàn năm có một, tuy lần trước quy mô cũng coi như lớn nhưng anh vẫn cảm giác sẽ không đơn giản như vậy, không chừng đám dã thú đó đang chuẩn bị tặng tộc Dực Hồ một món quà lớn cũng không chừng.

Đối mặt với một trăm người thương tàn ốm yếu của tộc Hồ, tộc trưởng tộc Dực Hổ tiếp nhận họ, nếu không tiếp nạp, bọn họ rất có khả năng bị diệt tộc do thú triều. Trong lịch sử thú thế, bộ lạc biến mất như thế cũng không ít. Tộc trưởng tộc Hồ vốn không hy vọng tộc Dực Hổ có thể tiếp nhận bọn họ, ông chỉ hy vọng tộc Dực Hổ có thể nhận vài người, làm bọn ông không đến mức diệt tộc mà thôi. Thế nhưng khi nhìn thấy tường vây cao cao cùng với thú nhân đeo thứ kì lạ trên lưng, tinh thần chấn hưng đứng trên tường vậy, trong lòng tộc trưởng tộc Hồ dấy lên hy vọng.

Tộc Dực Hổ không khiến ông thất vọng, tiếp nhận toàn bộ, nhưng đầu tiên, ông bị mời đến trước mặt tộc trưởng tộc Dực Hồ. Không khí ấm áp bên trong khiến thân thể cơ hồ đã đông cứng của ông thoải mái hơn, không đợi tộc trưởng tộc Dực Hồ nói gì, ông đã nói trước: “Tộc Hồ cảm ơn sự trợ giúp của ngài và bộ lạc ngài, thần thú trên cao, chúng ta sẽ không nói cho bất kỳ ai những gì nhìn thấy ở tộc Dực Hồ.”

Tộc trưởng hài lòng, rất nhanh đã đưa tộc trưởng tộc Hồ về chỗ ông ta muốn ở, sau đó nói với tổ ba người bàng thánh: “Các người thấy thế nào?”

Bacon một tay chống ở mép bàn, Tư Văn trầm mặc cúi đầu nhìn sàn, Og mặt liệt.

Tộc trưởng gõ tay lên bàn, trầm giọng nói: “Các người thấy có thể giữ bí mật về cung tên bao lâu nữa?”

Tổ ba người không giả bộ được nữa, đưa mắt nhìn nhau, không ai nói gì. Tộc trưởng cũng không thôi, lẳng lặng chờ, lát sau, Og, vốn không có khả năng mở miệng nhất, mở miệng: “Tộc Hồ và tộc Mèo Rừng tuy cam đoan không nói, nhưng một khi thú triều qua, chuyện này cũng không giấu được, thế nhưng lúc có thể giấu thì vẫn phải giấu. Một khi nói chuyện này ra, chắc chắn sẽ có các bộ lạc khác đến nương tựa, chúng ta không có nhiều chỗ ở và đồ ăn như vậy.”

Tộc trưởng tán thưởng gật đầu, không phải ông không muốn cứu mà là không có năng lực cứu, vậy nên chuyện này ít nhất phải giấu đến khi thú triều qua đi, huống chi thú triều giờ không đến, nhưng sau này thì sao?

Dự cảm của Tư Văn và tộc trưởng tựa hồ đều sai, thời gian sau, dù bộ lạc khác có trải qua thú triều hay không thì tộc Dực Hồ đều bình an vô sự. Thế nhưng trong lòng Tư Văn luôn ẩn ẩn bất an, anh luôn cảm thấy thú triều sẽ không dễ dàng qua đi như vậy. Tộc trưởng cũng cảm thấy thế, phòng thủ của bộ lạc chẳng những không lơ lửng mà càng ngày càng nghiêm mật.

Người tộc Hồ và tộc Mèo Rừng nghiêm ngặt tuân thủ bốn phận, không tham dự nhiều vào sự tình của tộc Dực Hồ. Những thú nhân này đừng nhìn không có mưu kế gì, thực ra rất nhiều quy củ. Nhưng họ vẫn có thể vụng trộm quan sát kỹ thuật của tộc Dực Hồ, ví dụ như khoai tây và khoai lang, cả cung tên, tuy họ không thể nói cho người khác nhưng vẫn cực kì vui mừng. Tộc trưởng biết rõ, nếu tộc Hồ và tộc mèo Rừng cũng hiểu rõ những kỹ thuật này thì bọn họ không chỉ không tiết lộ mà còn giữ kín, dù sao, bọn họ quá nhỏ yếu so với tộc Dực Hồ.

Vậy nên, dưới sự im lặng của tộc trưởng, người ba tộc chung sống vui vẻ ấm áp, thường xuyên trao đổi, có mấy giống đực còn tìm được bạn đời, chờ mùa xuân đến sẽ cử hành nghi thức, ở phương diện này, các thú nhân đều rất nhanh.

Bốn tháng trôi qua an ổn như thế, đã qua thời gian rét lạnh nhất của mùa đông, thời tiết bắt đầu chuyển ấm, tuyết đọng cũng dần tan dưới ánh mặt trời, hết thấy đều tỏ rõ mùa xuân sắp tới.

Mùa đông này là mùa đông mà tộc Dực Hồ trải qua ấm áp đầy đủ nhất, có thể ăn no cũng không bị lạnh. Người trong bộ lạc không hề nghi ngờ thân phận thần thú của Tư Văn. Tộc Hồ và tộc Mèo Rừng cũng cực kỳ thích và sùng bái người có thể trao đổi cùng thú thần này, nhưng đáng tiếc là đã có bạn đời, không thì thế nào cũng phải bảo giống cái tộc mình cố gắng một phen. Cho dù cực kì tiếc nuối nhưng hai tộc vẫn quyết định khởi hành về bộ lạc của mình, nơi này tuy thoải mái nhưng dù sao cũng không phải địa bàn của họ.

Ngay lúc hai tộc quyết định khởi hành, hành lý cũng đã sắp xếp xong, thú nhân tộc Dực Hồ canh giữ trên tường thần cảm giận gầm rú, mọi người biến sắc, lập tức hành động. Giống cái, thú con và người già toàn bộ tiến vào hầm, giống đực ba tộc thì lập tức biến thân chạy về phía tường vậy. Đến nơi, tất cả mọi người như ngưng thở.

Đàn thú đông đúc tùy ý chạy trên mặt đất không còn tuyết, trùng trùng điệp điệp hướng về tộc Dực Hổ. Tư Văn cau mày, khẩn trương chăm chú nhìn. Một bước, hai bước, ba bước, dã thú chạy trước bỗng nhiên rơi vào hào, dã thú phía sau cũng liên tiếp rơi vào trong. Tư Văn nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu từ mấy ngày trước, độ ẩm tăng lên, Tư Văn đã thương lượng với tộc trưởng, phái người thanh lý hơn phân nửa tuyết trong hào, còn đào rộng đào sâu thêm, bố trí cạm bẫy, nguy trang thêm lần nữa, chính là sợ thú triều sẽ đến đột ngột.

Nhìn đàn thú mãnh liệt này, Tư Văn vô cùng may mắn bản thân phòng ngừa chu đáo.

Tuyết còn chưa được thanh lý hết, số tuyết còn lại tan trong hào, khiến chiến hào thành sông đào có ám khí bảo vệ thành. Sau khi thú triều đi qua hào, mãnh thú vốn dẫn đầu đã ít đi rất nhiều, ngoại trừ bị cọc gỗ trong cạm bẫy đâm chết thì đại bộ phận là do đồng loại đè chết hoặc đạp chết. Sông đào bảo vệ thành là bức tường chắn đầu tiên, thứ hai chính là cung tên. Tên xé không, dày đặc bay về phía đàn thú, thế nhưng rất nhanh, những con thoát tên đã đến phía dưới tường vây.

Bất đồng với hai lần trước, dã thú không dừng bước vì tường vây mà là dùng tứ chi bò lên tường. Tư Văn đen trầm mặt, những con dã thú này quả nhiên thông minh, thì ra là có ý này. Mùa đông, tường vây bị dội vài lần nước, đóng thành băng vừa trơn vừa lạnh cho nên dù đàn thú cào thế nào cũng không thể đi lên. Nhưng bây giờ, vì nhiệt độ tăng lên, băng trên tường đã tan hết, dù lại dội nước cũng không đông lạnh được, những con dã thú này có thể dùng móng vuốt sắc bén trèo lên tường.

Nhưng tường vây rất cao, lại vuông góc với mặt đất, dù thiếu tầng băng dày thì bò lên cũng không phải chuyện dễ, huống chi không phải tất cả động vật đều thuần thục kỹ năng này.

Chú ý tới việc này, Tư Văn nhanh chóng thay đổi chiến lược, cung tên trong tay đổi góc, thẳng tắp chỉ vào một con hổ răng dài đang anh dũng leo tường, cự ly gần có thể tăng độ chính xác. Tên bay nhanh chuẩn xác đâm vào mắt phải con hổ, nó đau đớn rên lên một tiếng, lập tức buông móng rơi từ trên tường xuống, vừa lúc đập vào người một con thú sừng nhọn. Tư Văn thở ra một hơi, lại giơ cung lên, dù là leo tường, ông cũng sẽ cho chúng mày có đến mà không có về.

Nhưng dù thế thì số lượng của đàn thú quá mức khổng lồ nên vẫn có dã thú bò lên, mặc dù vừa lộ đầu ra đã bị thú nhân tay mắt lạnh lẽo hóa ra thú thảo cắt cổ. Nhưng loại phương pháp trước đây có thể phòng thủ chặt chẽ, bây giờ lại dần dần vì số lượng dã thú càng lúc càng nhiều mà xuất hiện cá lọt lưới.

Thú nhân không thể không buông cung tên trong tay xuống, dùng hình thú lao vào cắn xé dã thú. Nhất thời, trên tường vây, dã thú và thú nhân hỗn chiến. Không có tường vây, một khi dã thú đột phá đạo phòng tuyến cuối cùng này của thú nhân, người bọn họ phải bảo vệ trong bộ lạc nhất định sẽ bị thương.

Trên đời này không có gì là tuyệt đối, cho dù các thú nhân đã dùng hết sức ngăn chặn dã thú nhưng vẫn có những con thoát được.

Tư Văn đang chiến đấu kịch liệt cùng một con sư tử trắng liền nghe được tiếng ồn ào từ phía bộ lạc, tiếng thét của giống cái, tiếng khóc của thú con cùng tiếng gào của dã thú xen lẫn vào nhau. Anh vừa phân tâm, bên tai liền nghe được một tiếng “Cẩn thận”, ngẩng đầu theo bản năng, một cái mồm đầy máu đang ở phía đỉnh đầu lao tới.

**

Zô: a~ tôi vừa xem Shelter, anh thụ đẹp qtqt, tôi thèm liếm màn hình vcl ~

45. Chương 45

Tư Văn cả kinh, theo bản năng nghiêng đầu ngồi xuống, lẩn một vòng, rời khỏi phạm vi công kích của sư tử trắng, nhưng không thể tránh khỏi móng vuốt quét đến của nó, một tia máu liền uốn lượn trên tay. Nhưng sư tử cũng không tốt hơn, một mũi tên không biết từ đâu tới đâm mạnh vào cái cổ mềm mại của nó, thân thể to lớn rầm rầm rơi xuống. Tư Văn giơ cung lên, liền mạng bắn liên tiếp ba mũi tên vào con sư tử đang cố gắng đứng lên.

Thở ra một hơi, áp chế tim đập mạnh, nhìn về phía bộ lạc, trầm mắt lao vào đội ngũ chiến đấu.

Trên tường vây, các thú nhân đang kịch chiến cùng dã thú, trong bộ lạc đã loạn thành một đoàn. Đại bộ phận dã thú tránh thoát được phòng thủ tiến vào bộ lạc bị giống đực ba tộc lưu lại trong bộ lạc ngăn cản. Nhưng dã thú càng lúc càng nhiều, không thể tránh khỏi có những con vòng qua thú nhân đang kịch chiến, xông vào ngôi nhà gần nhất.

Không bao lâu từ sau khi thú triều lần ba không tới, tộc trưởng đồng ý với ý kiến của Tư Văn, phái người đến từng nhà truyền lệnh, một khi thú triều đến, tất cả giống cái đều phải trốn trong hầm hoặc trong phòng. Suy xét đến việc trong hầm không thông gió, đi xuống có lẽ sẽ không thở được, nên hầm của mỗi nhà cách vài ngày đều phải mở ra thông gió một lần, cam đoan khi thú triều đến, trốn trong hầm sẽ không chết vì thiếu khí.

Vì thế nên sau khi thú triều đến, các giống cái có thể nhanh chóng mà chỉnh tề trốn vào hầm hoặc phòng. Dã thú tìm người bình thường đều dựa vào khứu giác mà không phải thị giác, cho nên dù trong nhà không có ai, con Sói Gió này vẫn theo mùi mà tìm đến cửa hầm, cũng phát hiện giống cái đang lạnh run và thú con mới chỉ có mấy tháng bên người anh ở trong hầm. Thú con này còn không biết chuyện gì đang xảy ra, lại theo bản năng mà cảm nhận được nguy hiểm, bất an cúi vào chân giống cái, cong lưng cảnh giác, cúi đầu gầm gừ.

Lúc đào, hình thú của Dực Hổ có thể đi qua cửa hầm, nhưng đào xong thì toàn bộ lối vào bị dùng cỏ dính dính hỗn hợp đá tảng và bùn đất che mất một phần, nên trên thực tế, hầm của tộc Dực Hổ không thể để hình thú của các Dực Hổ đi xuống. May mà như thế nên Sói Gió mới đảo quanh ở cửa hầm mà không trực tiếp nhảy xuống cắn chết giống cái này và con của anh.

Giống cái trốn trong hầm động động thân mình cương ngạnh, ôm chặt thú con bên người vào ngực, lấy một bộ cung tên ra. Đây là hạng mục mà giống cái tộc Dực Hổ phải học trong mùa đông, khi thú triều chưa tới. Thầy giáo của bọn họ là bạn đời hoặc a cha. Trong mắt Tư Văn, những giống cái này tuy ở phương diện nào đó có chút nữ tính, nhưng xét cho cùng, bọn họ vẫn là đàn ông, không thể vĩnh viễn đều bị bảo vệ.

Đương nhiên anh không trực tiếp nói như vậy với tộc trưởng, mà dùng phương thức uyển chuyển hơn nữa, thậm chí còn thăng cấp tới tương lai phát triển của toàn bộ bộ lạc. Vì thế nên toàn bộ giống cái, không có ngoại lệ, đều học xong bắn cung. Dạy xong lại khiến Tư Văn ngạc nhiên một phen. Tên thoát nhìn không đáng tin như Sitter lại có thiên phú bắn tên cực cao, vốn vẹn vài ngày mà tỉ lệ trúng đích đã đạt tới 60-70%, Vân và Cát không nghịch thiên như vậy nhưng cũng không tồi.

Nhưng sau này anh mới phát hiện, thuật bắn cung tốt nhất tộc Dực Hổ không phải giống đực mà là giống cái, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều có thiên phú về các kỹ thuật sử dụng vũ khí tầm xa. Giống cái này cũng thuộc phạm vi có thiên phú tốt nên lúc con Sói Gió thăm dò lần nữa, một mũi tên bay nhanh tới cực mạnh cắm vào cái cổ lộ ra của nó.

Việc này phát sinh ở rất nhiều nơi trong bộ lạc. Những giống cái bị dọa đến lạnh run này cố gắng chiến thắng sợ hãi của bản thân, vì chính mình, vì người thân, dùng cảm chiến đấu.

Vân, Sitter và Cát cùng trốn trong hầm nhà Cát, quần áo da thú trên người loang lổ vết máu, đều là máu của dã thú trúng tên nhỏ xuống. Vân cầm chặt cung tên trên tay, co cụm cùng Sitter và Cát, cảnh giác nhìn cửa hầm chỉ có thể nhìn thấy một mảnh trời nhỏ. Vì chỗ này gần trung tâm bộ lạc, dã thú muốn chạy tới cũng cần thời gian nên dã thú đến cũng không nhiều, thế nhưng cũng có năm sáu con. Bọn họ vốn là những người được bảo vệ, khi đối mặt mới những con mãnh thú này, nói không sợ hãi là giả, nhưng vì sống sót, bọn họ vẫn dùng cảm chiến đấu.

Ba người cố gắng bình tĩnh tựa vào nhau, chuyên tâm nghe động tĩnh bên ngoài, ngoại trừ tiếng gầm của dã thú thì thỉnh thoảng sẽ có tiếng thét. Dần dần, đất trên đỉnh đầu bỗng rơi xuống một tảng. Ba người biến sắc, những con dã thú này đang cào đất, còn là đất trên đỉnh đầu bọn họ. Bọn chúng muốn đào một cửa hầm khác.

Sắc mặt ba người lập tức trắng bệch, tay cầm cung tên càng thêm dùng sức, ngay lại lúc thấp thỏm bất an vì đất không ngừng rơi xuống, tiếng hổ gầm quen thuộc làm mất họ sáng lên.

Mãnh thú trên tường thành đã bị thanh lý bảy tám phần. Tộc trưởng lập tức rút một bộ phận về bộ lạc, tổ ba người tất nhiên cũng ở trong đó. Nhưng khi khẩn cấp chạy về nhà Cát, một màn trước mắt khiến đầu

óc Tư Văn trống rỗng. Sân vườn vốn chỉnh tề bị hủy hoại lộn xộn, cửa hầm nằm ngang dọc mấy con động vật, trên người đều cắm tên, hai con thú Gấu đang điên cuồng dùng chân đào đất bên trên hầm.

Tư Văn không nhớ rõ phát sinh chuyện gì, hình như là anh và một con thú Gấu đánh một trận kịch liệt, máu ẩm áp phun ra từ cổ nó, cả mảnh màu hồng khiến màu đỏ trong mắt anh càng đậm. Sau đó, bên tai truyền đến tiếng gọi to quen thuộc, anh mới như tỉnh mộng.

Vân nhìn con Dực Hồ kinh ngạc quay lại, trong lòng dâng lên một cổ chua xót, chậm rãi đi đến bên Dực Hồ, bắt chắp vết máu, ôm chặt cái cổ lỏng xù của Dực Hồ. Dực Hồ tựa như vẫn chưa phản ứng lại, ngây ngốc tùy ý giống cái ôm cổ mình, thật lâu sau mới cương ngạnh nâng chi trước lên, nhẹ nhàng ôm giống cái vào trong lòng.

Trận thú triều cuối cùng, tộc Dực Hồ trả giá năm người trọng thương, toàn tộc bao gồm cả giống cái đều bị thương. Giống đực tộc Mèo Rừng và tộc Hồ cơ hồ đều bị thương. Nhưng nếu không nhờ bọn họ không ngừng bắn tên vào những con dã thú đang chiến đấu với tộc Dực Hồ, tộc Dực Hồ nhất định trả giá càng nhiều.

Lần này thú triều cũng không kéo dài, chỉ khoảng ba giờ nhưng số lượng và chất lượng lại là cao nhất. Chỗ tế tự vì các thú nhân bị thương mà bận rộn không chịu nổi. Công tác quét tước sau cuộc chiến tiến hành rất thuận lợi, tất cả mọi người đều có thể nhẹ nhàng thở phào. Thú triều mãi không tới khiến người tộc Dực Hồ luôn thấp thỏm, bây giờ rốt cuộc cũng xong, bọn họ cũng an tâm.

Ngày hôm sau, hoa bình an nở. Ở thú thế, loại hoa này nở nghĩa là mùa đông đã qua, mùa xuân đang tới. Bóng ma thú triều rốt cuộc tan biến, vì thế ngày thứ năm sau thú triều, tộc Hồ và tộc Mèo Rừng mang theo thức ăn tộc Dực Hồ hữu tình cung cấp, rời khỏi tộc Dực Hồ, trở về bộ lạc mình. Nếu không phải bắt đắc dĩ, không có bộ lạc nào nguyện ý ăn nhờ ở đậu. Còn về vài giống đực dã yêu đương với giống cái hai tộc cũng tính toán một thời gian sau sẽ theo người trong lòng đi.

Năm thú nhân trọng thương không phải đều may mắn như vậy, hai người trong số đó vì thương thế quá nặng nên sau khi kiên trì ba ngày liền về với cái ôm của thú thần. Bộ lạc lập tức cử hành lễ tang cho hai vị thú nhân, chôn ở nơi tộc Dực Hồ đời đời thế thế mai táng anh hùng. Tư Văn im lặng nhìn bạn đời của bọn họ đang bị thương gào khóc, trầm mặc.

Đây là lần đầu tiên anh đối diện với tử vong. Đại hán rõ ràng mấy ngày trước còn nói đùa với mình, trong nháy mắt đã thành một thi thể lạnh như băng. Nơi này chính là như vậy, thú nhân coi động vật là đồ ăn, dã thú cũng thế, coi thú nhân là đồ ăn của chúng. Thực lực và trí tuệ là cơ bản nhất để thú nhân sống sót.

Không khí trong bộ lạc vì cái chết của hai thú nhân mà trở nên trầm buồn, nhưng bọn họ vẫn phải sống, mùa xuân đang đến, hết thấy đều phải nhìn về phía trước.

Thú triều vì sao mà quỷ dị, Tư Văn vẫn không rõ, nhưng rất nhanh, khi mùa xuân đến, một vấn đề ác liệt cũng xuất hiện trước mặt thú nhân.

Ở bất cứ thời điểm nào, cân bằng sinh thái đều rất quan trọng, nhưng vừa qua thú triều, rất nhiều dã thú bị chết, số bị giết không thể bổ sung trong một đêm nên con mồi mà các thú nhân có thể săn đến trong mùa xuân liền ít đi rất nhiều. Nhưng cùng với việc có số lượng lớn dã thú chết thì số lượng thú nhân cũng giảm đi, cho nên số lượng thú nhân và dã thú có sự cân bằng vi diệu.

Thế nhưng loại tình huống xuất hiện ở đại bộ phận các bộ lạc này lại không tồn tại ở tộc Dực Hồ, vì số lượng thú nhân của họ giảm cực ít, nhưng số lượng con mồi lại giảm mạnh. Tộc Dực Hồ vừa trải qua mùa đông đáng sợ, tiến vào mùa xuân ẩm áp lại lâm vào tình trạng thiếu lương thực.

Tư Văn rất đau đầu, anh hoàn toàn không nghĩ đến chuyện khi giảm bớt tỉ lệ tử vong ở tộc Dực Hồ lại sinh ra ảnh hưởng trái chiều thần kỳ như vậy.

Những con dã thú bị giết trong thú triều đã ăn gần hết trong mùa đông, phần còn lại, một bộ phận cho tộc Hồ và tộc Mèo Rừng, bộ phận nhỏ còn lại đang được sấy trong sân từng nhà. Thế nhưng những thứ này chỉ có thể ăn trong vài ngày, cho nên khi càng lúc càng hiếm con mồi, các thú nhân đều lo lắng.

Tộc trưởng cũng không nghĩ sẽ xuất hiện tình trạng này, đau khổ hỏi tổ ba người ngồi đối diện: “Bây giờ phải làm thế nào?”

Không ai trả lời, Tư Văn cũng không biết phải làm sao, trong ấn tượng của anh, cơ hồ tất cả thực vật đều không thành thực vào mùa xuân, ngoại trừ rau dại. Nhưng bảo những động vật ăn thịt này ăn rau xanh hàng ngày, nghĩ đến cũng không có khả năng, thế nhưng loại khó khăn xấu hổ này phải vượt qua thế nào?

**

Zổ:chương cuối cùng của năm nay nha ~ Tư Văn đón mùa xuân, chúng ta cũng đón xuân ~

46. Chương 46

Không có thịt, vậy chỉ có thể dựa vào thực vật, Tư Văn chỉ có thể cầu nguyện sinh thái nơi này khác với trên Trái Đất, có thể tồn tại lúa mạch linh tinh chín vào mùa xuân. Nhưng việc này cũng nhắc nhở anh, động vật đa dạng ở thú thể khiến anh hoàn toàn quên mất chuyện nuôi dưỡng, đợi đến mùa hạ, mùa thu đầy đủ đồ ăn, nhất định phải bắt một ít động vật diu ngoan làm lương thực dự trữ, tránh những lúc động đất hay núi lửa phun lại gặp khó khăn.

Trước khi tìm được thực vật thành thực vào mùa xuân, Tư Văn chỉ có thể cùng Og, Bacon mỗi ngày chạy đi xa săn mồi, tuy chỉ là con mồi loại nhỏ. Giống cái biết rõ cục diện hiện nay nên mỗi người càng thêm cố gắng tìm kiếm trái cây. Thế nhưng vạn vật đều sống lại vào mùa xuân, trái cây chín không dễ tìm, vì thế, sau khi trải qua mùa đông một cách ấm áp và thoải mái, tộc Dực Hổ qua mùa xuân khổ muốn chết.

Tổ ba người hôm nay vẫn chạy rất xa như trước, thế nhưng thu hoạch cũng không nhiều, Tư Văn săn được một con thú ụt ịt không lớn, qua mùa đông, con thú này đã rất gầy. Og và Bacon mỗi người đánh một con hoan, cũng cực gầy. Ba người rất bất đắc dĩ nhưng cũng không làm sao được, chỉ có thể chung quanh tìm kiếm con mồi trên đường đi. Tư Văn thì chú ý vào thực vật xung quanh, hy vọng có thể tìm được loại nào quen thuộc.

Nhưng tận đến khi về tới bộ lạc, bọn họ vẫn không thu hoạch được gì. Tư Văn khiêng con thú ụt ịt về, đứng ngoài hàng rào nhìn Vân đang phơi da thú trong sân, cau mày. Tuy mấy ngày nay Tư Văn luôn cố gắng săn mồi để Vân ăn, nhưng anh vẫn cảm thấy, Vân còn gầy hơn lúc mùa đông, ít nhất anh cảm thấy eo của cậu nhỏ hơn. Nghĩ đến việc này, anh không khỏi thở dài, kỳ thực anh rất rõ ràng lý do, trong lòng càng thêm khó chịu.

Tư Văn che giấu rất tốt cho nên Vân không phát hiện được cảm xúc của anh biến hóa, vui vẻ bảo Tư Văn đặt con thú ụt ịt đã chết vào sân, tiếp tục giũ da thú trong tay. Tư Văn lấy cớ rời nhà, đi không mục tiêu trong bộ lạc, trong lòng thất bại thế nào cũng không hết được. Sau đó, ánh mắt của anh chăm chú vào người một giống cái đi ngang qua, chính xác mà nói thì là trên tay người đó. Tay phải của giống cái này xách một con cá. Mắt Tư Văn sáng lên, lập tức nghĩ đến con sông kia. Có sông liền có cá, tuy rằng không thể làm món chính như thịt những ít nhất có thể khiến giống cái no bụng.

Không có cần câu, Tư Văn liền nghĩ đến lưới. Tư Văn chưa từng dệt lưới nhưng có thể tham khảo việc đan sọt. Tư Văn giựt dây leo, dùng cách đan sọt để đan một cái lưới. Suy xét đến cân bằng sinh thái và tương lai còn có cá ăn, mắt lưới anh đan rất lớn, cam đoan vớt lên chỉ có cá lớn mà không có cá nhỏ.

Tư Văn không biết giống cái nơi này bắt cá như thế nào, nhưng từ việc kỹ thuật như mèo mù của anh mà còn bắt được không ít cá mà nói thì cá nơi này hẳn là không thường bị bắt, không hề có ý thức nguy cơ. Vì thú nhân cũng không thường bắt cá nên cá trong sông không chỉ nhiều mà còn cực kì lớn, cho nên sau khi thu lưới lên, Tư Văn sợ ngất người.

Trong lưới có khoảng hai ba mươi con cá, con lớn nhất dài gấp rưỡi cánh tay anh, vừa béo vừa dày, nhỏ nhất cũng phải dài bằng cánh tay anh. Anh quả thực muốn hoài nghi hai mắt của mình, con cá trên tay giống cái kia chỉ dài bằng bàn tay anh cũng có thể nặng hai ba cân, thế nhưng mấy con này rõ ràng phải gấp vài lần hai ba cân. Tư Văn cực kì tin rằng những con cá này cũng không khác cá trên Trái Đất, tuyệt đối thuần thiên nhiên không có chứa chất tăng trưởng, vậy nên sau một thoáng kinh ngạc, Tư Văn giữ lại sáu con lớn nhất, còn lại đều ném vào sông.

(1 cân TQ = 1/2kg)

Nhìn đến cá, Tư Văn liền nghĩ đến tôm, anh không quá thích những loại đồ ăn khác, chỉ thích mỗi tôm. Mặc kệ lớn nhỏ, chỉ cần là tôm anh đều thích ăn. Nếu cá ở đây lớn như vậy, tôm cũng sẽ không quá nhỏ, không bằng bện ***g tôm thả xuống, đây chính là thứ tốt.

So với lưới đánh cá thì anh quen thuộc với ***g tôm hơn. Trước kia gần nhà anh có một con sông nhỏ, tuy không có cá lớn nhưng tôm tép cũng không ít. Khi đó nhà nghèo, thèm ăn, ông nội thường xuyên đan ***g tôm, bên trong cho chút xương cốt hay cơm thừa, để trong sông một đêm, ngày hôm sau sẽ có hoặc nhiều hoặc ít tôm ở bên trong. Đó là tôm ngon nhất trong trí nhớ. Anh vô số lần nhìn ông nội đan ***g tôm, cũng đã tự làm nên đương nhiên việc này dễ như trở bàn tay.

Đan ***g tôm thì dùng tre là tốt nhất, nhưng giờ anh còn chưa tìm được tre nên chỉ có thể chọn dây leo, rất nhanh, ***g tôm trong tay anh đã thành hình. Đặt ***g tôm vào một bên, thanh lý sạch sẽ sáu con cá, dùng dây leo cột vào nhau, chậm rì rì đi về nhà.

Vân đang cầm dao rửa định xuống tay với con thú ụt ịt thì Tư Văn xách cá về. Cậu nhìn mấy con cá trong tay Tư Văn, kinh ngạc trong mắt thế nào cũng không giấu được. Tư Văn cũng rất kỳ quái, vì sao mỗi người thấy anh đều kinh ngạc như vậy, chẳng lẽ bắt cá còn phải kiêng kị gì? Lòng mày anh liền cau lại.

Vân rối rắm nhìn cá trong tay anh, hỏi: “Tuy thú ụt ịt hôm nay hơi gầy nhưng hẳn là đủ ăn, sao anh lại bắt thứ này?”

Tư Văn nhướn mày: “Sao thế? Thứ này không ăn được sao?”

Vân càng thêm rối rắm, thậm chí hơi chán ghét nói: “Có thể ăn, nhưng mà khó ăn lắm, vừa tanh vừa đắng.” Trước kia cậu ăn thứ này không ít, nghĩ đến đây, Vân cau mày giải thích chi tiết với Tư Văn.

Thì ra, ở thú thể, chỉ có lúc thật sự không còn gì để ăn, các thú nhân mới bắt cá về ăn, thật sự là vì vị tanh của nó khiến khứu giác sâu sắc của thú nhân chịu khổ, giống cái được nướng chiều càng không chịu nổi. Tư Văn nhất thời dở khóc dở cười, thấy ánh mắt nóng bỏng hy vọng mình vứt cá đi của Vân, cười cười: “Mọi người ăn như thế nào?”

“Nướng ạ, ăn sống khó ăn lắm.”

“Nướng như thế nào?”

“Thì cứ để vậy nướng thôi!” Vân khoa tay múa chân.

Tư Văn càng thêm nghi hoặc, cá này không khác gì với cá kiếp trước, anh còn cắt một lát cá sống để ăn thử, rất ngon, sao Vân lại nói vừa tanh vừa đắng nhỉ? Tư Văn không nghĩ ra đành phải thôi, cúi đầu trấn an hôn lên trán Vân: “Anh cam đoan sẽ rất ngon, ngoan, em đi làm rau đi, thú ụt ịt cứ để đó, anh làm.”

Vân nhìn cá trong tay anh, đầy mặt không bằng lòng. Tư Văn nhìn không được cười rộ lên, lập tức lại cảm thấy đau lòng. Vân sợ cá như vậy, trước kia chắc chắn là ăn không ít, lúc đó chắc cậu sống khổ lắm. Nhưng bây giờ đã có anh, tuy bàn tay vàng của anh rất nhỏ, cũng không quá cường đại, nhưng anh sẽ dùng hết sức mình để bảo vệ cậu, cưng chiều cậu.

Vân còn định thuyết phục thêm, lại bị hôn sâu đến choáng váng, ngây ngốc, bị lừa dối đi rửa rau. Lừa người đi xong, Tư Văn nhẹ nhàng thở phào, cá, nhất định phải làm tốt.

Rửa cá thêm lần nữa, con lớn nhất bị Tư Văn róc thịt, băm nhuyễn, dùng lực quấy mạnh làm thành cá viên. Con nhỏ nhất thì làm cá kho tộ. Vân đã chuẩn bị tinh thần rằng cơm trưa nay rất khó ăn, không ngờ lại bị mùi thơm mê người làm chảy cả nước miếng. Cậu không thể tin rằng loại mùi thơm mê người này lại phát ra từ loại đồ ăn khó ăn là cá.

Tuy mùi rất thơm nhưng Vân vẫn hoài nghi hương vị của nó, lúc ăn cơm chỉ nhìn chằm chằm vào mấy viên cá viên trắng trắng tròn tròn rất ngon mắt cùng với cá kho cực thơm nhưng lại may mắn không động thủ. Tư Văn bất đắc dĩ, chỉ có thể lấy một chén canh cá viên, đặt trước mặt Vân: “Em ăn đi, ngon lắm.”

Vân lắc đầu, Tư Văn xoa xoa đầu cậu, gắp một viên cá viên bỏ vào miệng, nhai nhai rồi nuốt xuống, nói: “Em ăn đi, thực sự rất ngon, tin anh đi.”

Vân do dự đưa thìa vào bát, múc một viên ra nhìn nhìn, lại ngẩng đầu ngăm ngăm nghĩa nghĩa Tư Văn, thấy chết không sờn bỏ cá viên vào miệng. Tư Văn nhẹ nhàng thở ra, ăn là được, chỉ cần ăn miếng đầu tiên không sợ không ăn miếng thứ hai. Vị ngon của cá viên khiến mắt Vân sáng lên, lại cũng hơi chột dạ, vì thế không nói gì ăn hết cá viên. Tư Văn cong cong môi cười, gấp một miếng cá kho đặt vào bát Vân. Lần này Vân không từ chối, nhanh chóng bỏ vào miệng, sau đó bắt đầu tấn công cá kho.

Ăn cơm xong, không ăn một miếng thịt nướng, bụng Vân bị cá ngon lấp đầy, lưỡi biếng tựa vào lòng Tư Văn, tùy ý cho bàn tay người ngồi sau nhẹ nhàng xoa xoa trên bụng mình.

“Cá ăn rất ngon.”

Tư Văn sững sốt, nhìn chằm chằm vào vành tai hơi đỏ lên của Vân, thở dài, xoay cậu về phía mình, trán dán trán: “Nếu ngon thì sau này anh sẽ thường làm cho em. Lát nữa em gọi Cát và Sitter tối đến nhà mình ăn cơm, anh làm cá cho bọn họ ăn, ha?”

Vân gật đầu, hôn lên mặt anh một cái, đỏ mặt nở nụ cười. Ý cười trong mắt Tư Văn càng sâu, nhìn về sân nhỏ quen thuộc, nhẹ nhàng nói: “Vân, sau khi chúng mình kết thành bạn đời, không ở đây có được không em?”

“Không ở đây?”

Tư Văn cẩn thận nhìn mặt cậu, ôn nhu nói: “Nơi này rất tốt, anh thích lắm, nhưng mà hơi nhỏ. Chỉ có hai chúng ta thì không sao, nhưng nếu sau này có con thì không đủ. Vậy nên sau khi chúng ta cử hành nghi thức liền chuyển đến căn nhà mà a phụ và a ba anh để lại được không? Nơi này cứ giữ lại, chờ chúng ta già đi thì chuyển về, được không em?”

Vân dùng tay ôm lấy anh: “Được, anh đi đâu thì em theo đó.”

Hai người cọ xát một lúc, dưới tác dụng của đồng hồ sinh lý và sự trấn an của Tư Văn, Vân thiếp đi. Ôm người đến trên giường đắp chăn xong, Tư Văn ra cửa tìm thôn trưởng.

Phản ứng của tộc trưởng và Vân giống nhau như đúc, Tư Văn đã hơi đoán được lí do, nghĩ nghĩ, hỏi: “Tộc trưởng, lúc mọi người ăn cá có phải là ăn cả vây và ruột cá không?”

Tộc trưởng sững sốt, đầy mặt mờ mịt hỏi lại: “Vây và ruột cá?”

Tư Văn yên lặng thở dài, quả nhiên, không đánh vây, không móc ruột, không đắng không tanh mới là lạ. Vì thế Tư Văn lập tức nói phương pháp ăn cá chính xác mà “thú thần dạy anh”, cũng nói phương pháp này có thể chia sẻ với cả bộ lạc, hơn nữa vẫn không thể lờ lững chuyện tìm thực vật mới.

Lúc này mặt mày tộc trưởng mới hớn hở, thì ra cách ăn trước kia của bọn họ không đúng, giờ có phương pháp chính xác, đồng nghĩa với việc khó khăn của bộ lạc có thể giảm bớt phần nào. Lo âu, bất an nhiều ngày nay của tộc trưởng cuối cùng cũng lắng xuống.

“Lúc đang đông, ta còn nghĩ đến mùa xuân sẽ cử hành nghi thức cho các người, không ngờ đồ ăn không đủ, vốn tưởng còn phải đợi một thời gian dài nữa, bây giờ có cá thì cũng không cần chờ lâu lắm.” Tộc trưởng không phải không có cảm khái nói. Nếu không phải khó khăn, chỉ sợ bây giờ anh và Vân đã là bạn đời. Nhưng nếu muốn cử hành nghi thức thì phải có đầy đủ đồ ăn, bây giờ ngay cả ăn no cũng khó, tìm đâu được nhiều đồ ăn để đáp ứng các loại điều kiện cử hành nghi thức chứ, cho nên hoãn lại cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Tư Văn không khỏi cảm thấy may mắn, may mà anh làm cá cũng được, may mà người ở đây ăn cá không đúng cách, nếu không giờ anh không tìm được đồ ăn mới, cứ khó khăn như thế thì lúc nào mới có thể cưới Vân về? Vậy nên thực vật mới là phải cố gắng tìm, tranh thủ tìm sớm, cử hành nghi thức cùng Vân sớm. Cưới vợ ấy hả, vẫn là phải cưới liền tay.

**

Zô:chúc mừng năm mới ~ năm nay là năm tuổi của tui, huhu

Chúc mọi người một năm mới may mắn, như ý và tràn đầy hạnh phúc.

Cá trong tiếng TQ là ngư, đồng âm với dư nên tui dùng chương này làm lời chúc cho mọi người có 1 năm dư thừa hạnh phúc, may mắn và thành công

~p/s: lớn rồi nên tết chán quá, toàn là làm cơm, ăn cơm rửa bát, ngày 2 bữa (t ko ăn bữa sáng), mỗi bữa toàn 3,4 mâm là ít huhuhu, may là tết kiêng quét nhà nên chỉ phải quét sơ sơ thôi

47. Chương 47

Tuy đã có cá nhưng cũng chỉ có thể giảm bớt chứ không thể giải quyết khó khăn, vậy nên tộc trưởng vẫn phó thác hy vọng rất lớn vào công cuộc tìm kiếm của Tư Văn. Vậy nên mới nói, có được tất có mất, dùng thú thần làm bia ngoài việc hợp pháp hóa hành vi của anh thì vô hình trung anh cũng phải nhận thêm rất nhiều trách nhiệm vốn không thuộc về mình.

Nhưng Tư Văn vẫn cảm thấy rất có lỗi, có lẽ ngày nào đó những gì trong đầu anh đã được dùng hết, nhưng đồng dạng, thú thể cũng sẽ phát triển đến một trình độ nào đó. Có lẽ loại phát triển này chỉ vốn vẹn ở phương diện sinh hoạt, nhưng anh cảm thấy so với những trách nhiệm đó thì vẫn có lỗi.

Anh cũng muốn thú thể phát triển toàn phương diện, nhưng chuyên nghiệp không đúng, nếu anh là sinh viên ngành kỹ thuật nào đó thì không chừng có thể khiến thú thể biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhưng ngành pháp luật này, có lẽ không thể thiếu ở hiện đại nhưng ở trong này đúng là vô dụng. Dù sao anh cũng không thể soạn một bộ luật cho thú thể được. Thú thể đang ở thời đại của thói quen, thói quen quyết định mọi người nên làm gì, không nên làm gì, muốn phát triển thói quen thành pháp luật cần một quá trình lâu dài. Rất rõ ràng, đây không phải việc anh có thể làm.

Hơn nữa, dù có soạn luật xong thì cũng không ai đọc được, chữ giản thể và phồn thể dù sao cũng khác nhau, anh lại không biết viết quá nhiều chữ phồn lại, lúc đọc ghi chép cũng chỉ là mảy mò đoán ý. Huống ý, 90% dân cư thú thể thất học, vậy nên chuyên ngành của anh đúng là một bàn tay vàng yếu đến không thể yếu hơn.

Vì hy vọng Tư Văn có thể căn cứ chỉ dẫn của thú thần mà giải quyết khó khăn về đồ ăn, nên sau khi Tư Văn nói cách ăn cá cho tộc trưởng thì tộc trưởng không giao việc cho anh như trước kia mà chọn Og. Việc này cũng có nguyên nhân, Vân nói mấy ngày nay bạn đời của tộc trưởng thường đi tìm Sitter nên Tư Văn hiểu được, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì Og chính là tộc trưởng tương lai của tộc Dục Hồ, luyện tập tất nhiên là càng nhiều càng tốt.

Về đến nhà, Vân còn đang ngủ, khuôn mặt bọc trong da thú nhỏ nhỏ tròn tròn. Tướng ngủ của cậu rất tốt, bình thường buổi tối ngủ ở tư thế nào, buổi sáng tỉnh lại vẫn ở tư thế đó. Tư Văn nhìn khuôn mặt hơi đỏ do ngủ của cậu, sờ sờ kháng, thấy hơi nóng liền làm lửa nhỏ đi một chút, hôn một cái lên khoe môi cậu, cầm lưới và ***g tôm ra cửa.

Bên trong ***g tôm để ít xương cốt, Tư Văn ném ***g tôm bào trong sông, tung lưới, đi vào trong khu an toàn. Chiến hào đã được lấp đầy, có tường vây, chỉ cần không có thú triều thì hào cũng không cần tồn tại, Tư Văn cũng không quan tâm việc này, mà là rau dại.

Mùa xuân nhiều gì nhất, đương nhiên là rau dại, vừa tươi vừa dày vừa non, hơn nữa tốt cho cơ thể, tuy không thể làm món chính nhưng là món phụ cực tốt. Vân rất thích ăn rau nên Tư Văn tìm rất dụng tâm. Tuy ngoại hình hơi khác nhưng nhìn chung cũng tương tự cho nên Tư Văn rất nhanh đã tìm được vài loại, thậm chí còn tìm được một mảnh nấm nhỏ. Vì mấy hôm trước vừa mưa nên trong khu an toàn không thiếu nấm, phàm là nhìn thấy Tư Văn đều hái về, không bao lâu đã thu hoạch rất nhiều.

Tư Văn cắt vào túi da thú, trở lại bờ sông, kéo lưới, còn ***g tôm thì anh định sáng mai mới vớt. Theo thường lệ, để lại sáu con cá lớn nhất, còn lại thả về sông, lại theo thường lệ mà dùng dây leo buộc lại, mang thành quả về.

Về đến nhà, ba người Vân, Sitter và Cát đang cầm bát, ngồi ở cạnh bàn không biết đang nói gì. Tư Văn nhìn nhìn, thấy thứ trắng trắng trong bát liền biết là cá viên là bữa trưa còn lại. Lúc này Vân cũng nhìn thấy anh, thấy cá trong tay anh, lập tức chạy tới, ngóng trông hỏi: “Tối nay vẫn ăn cá viên chứ anh?”

Tư Văn dùng trán nhẹ nhàng chà chà cậu, trong mắt đọng đầy ý cười: “Nếu em thích thì anh sẽ làm. Cá viên đã hâm nóng lại chưa đó?”

Vân gật đầu, Tư Văn để cậu tiếp tục ăn, mình thì mang đồ vào bếp, quả nhiên nhìn thấy Og và Bacon cũng đang ở. Hai người đang bưng bát, bỏ cá viên vào miệng. Thấy anh đi vào, Og mặt không chút thay đổi gật đầu, Bacon cười nói: “Cá viên này ăn rất ngon.”

Tư Văn bắt đắc dĩ lắc đầu, lấy rau dại trong túi ra, nắm thì phơi trong sân, cầm dao xách cá đến ngồi cạnh miệng giếng trong sân. Og và Bacon thức thời đi theo, ba người từ một người mổ cá hai người xem rất nhanh đã biến thành ba người cùng mổ. Ba giống cái ngồi trong sân nhìn, thỉnh thoảng lại nhỏ giọng thì thầm.

Tư Văn có tâm đắc mạnh tiêu thụ cá, dùng toàn lực làm một bữa tiệc cá: hấp, kho, chua cay, cái gì cần có đều có, ăn khách chủ tận hoan. Hai giống đực liền quyết định ngày mai sẽ gia nhập đội quân bắt cá.

Cơm nước xong, Tư Văn kể lời tộc trưởng nói về chuyện nghi thức, ba giống cái tuy chưa nói gì nhưng mặt hơi đỏ, hai giống đực trực tiếp đen mặt. Tư Văn cũng dự đoán được kết quả, cũng không thấy ngoài ý muốn, anh nói lời này là hy vọng Og và Bacon có thể giúp anh tìm đồ ăn. Một mình anh tìm dù sao cũng hữu hạn, thêm hai người liền nhiều hai lần tỷ lệ. Nhưng xét đến giống loài ở đây và trên trái đất có biến dị và bất đồng, Tư Văn chỉ nói khi đi săn mà hai người thấy có gì có thể ăn hay là rễ cây thực vật gì đó thì có thể mang về cho anh xem xem, nói không chừng có thể ăn.

Og và Bacon tất nhiên là đáp ứng liên tục, ở chuyện này, ý tưởng của họ và Tư Văn phi thường nhất trí, giống cái ấy hả, vẫn là cười về nhà mới yên tâm.

Ngày hôm sau, khi bắt cá, Og và Bacon đúng hẹn tới, thấy Tư Văn xách ***g tôm lên, tất nhiên cũng xin một ít, tuy thứ này nhìn rất quái lạ nhưng nếu Tư Văn đã bắt thì nhất định có thể ăn. Ba người lấy xong, thả xong, mang về tới nhà xong liền đi săn như bình thường.

Vì lời của tộc trưởng nên Tư Văn có ý đi xa hơn để tìm kiếm, muốn mau có phát hiện. Vì thế ba người trực tiếp đi vào nơi xa nhất có thể cam đoan an toàn ở trong rừng, con mồi vẫn không quá béo như cũ, nhưng đã béo hơn đầu mùa xuân nhiều lắm. Săn xong, Tư Văn tiếp tục đi đi lại lại trong rừng, bối bối chỗ này, xem xem chỗ kia.

Anh không thu hoạch được gì, ngược lại là Og phát hiện một thứ. Thứ này là anh vô tình phát hiện, giống như khoai tây, là rễ của một loại cây thân thảo, rất dài, rất thô, bên trên còn có rễ nhỏ. Tư Văn nhìn thấy thứ này lập tức liền kích động, đây là củ mài mà! Là thứ bổ khí tốt, vị lại ngon, tuy không phải món chính nhưng cũng có thể tương tự cá, anh lập tức bảo Og dẫn anh đi.

Chỗ đó rất nhiều củ mài, ba người đào đến vui vẻ, lúc Tư Văn đào củ mài, vô tình đập vào một trái cây màu vàng, người liền lão đảo, vội vàng ổn định thân hình, nhìn xuống lập tức vui vẻ, thật đúng là đi hồng giày sắt mà không thấy, trái cây này cư nhiên là ngô vàng óng.

Tư Văn nhặt quả lên, tách ra mấy hạt nhai thử, không tồi, tuy không giống hình bắp nhưng vẫn là hương vị đó, hơn nữa còn thơm nức hơn ngô trên Trái Đất nhiều. Hơn nữa Tư Văn cảm thấy ngô này rất mềm và dai, làm món chính không thành vấn đề, lập tức liền tìm tòi ở phụ cận.

Rất nhanh anh đã tìm được bụi cây có loại quả này. Tư Văn yên lặng nhìn chằm chằm bụi cây mọc đầy quả ngô vàng, khóe miệng giật giật. Thú thế quả nhiên bất đồng với Trái Đất, mấy thứ biến dị thật thần kỳ, hạt ngô y như hạt lựu ở bên trong trái cây, chín vào mùa xuân không nói, còn là quả của một loại bụi cây Thảo nào trước kia anh không phát hiện, thứ này vừa nhìn liền biết là hoa quả, ai mà biết bên trong là hạt ngô.

Tuy thế nhưng anh vẫn bảo Bacon và Og cùng hái xuống. Thế mới biết bắp ngô ở đây tên là quả hạt vàng, thú nhân đặt tên cho nó nhưng cũng không ăn. Một là ăn khá phiền, hai là chỉ ăn được vài ngày, mấy ngày sau liền vừa cứng vừa sập, không giống cái nào thích ăn.

Tư Văn nghe xong triệt để , thứ trải rộng miền bắc Trung Quốc, nuôi sống phần đông nhân khẩu thế mà ở đây lại bị ghét bỏ, thật đúng là khiến anh không còn gì để nói. Vừa nãy ăn thử Tư Văn phát hiện ngô còn

chưa chín hẳn, còn rất non, nấu rất ngon. Mà nghe lời hai người kia nói thì thứ này chín rất nhanh, nếu đúng là thế thì giờ anh hái ít một chút.

Hỏi hai người kia, Tư Văn biết được ở thú thể, ngô chỉ cần mười ngày là già hoàn toàn, vì thế anh lập tức quyết định chỉ hái vài quả về ăn lạ miệng, còn lại đợi già sẽ hái. Cuối cùng, Tư Văn hái ba quả, còn lại không động, Og và Bacon mỗi người hái một. Tư Văn để ký hiệu ở đây xong, ba người liền về nhà.

Rất nhanh đã qua mười ngày, ba người lại về chỗ đó hái sạch quả hạt vàng. Tư Văn vốn còn lo không dễ tẩy hạt, không ngờ lại cực kì dễ, bẻ đôi quả hạt vàng ra, đập hai nửa vài cái, hạt ngô liền rơi sạch xuống.

Bắp ngô nhanh già, nhưng già xong lại rất khô ráo, cơ bản không cần phơi. Tư Văn mày mò làm một cái máy nghiền bằng đá, nghiền một nửa số ngô thành bột. Quấy bột ngô với nước, Tư Văn bắt đầu làm bánh bột ngô. Tuy không có nồi thiếc lớn nhưng nồi đất lớn cũng được, mùi ngô nồng đậm rất nhanh đã bay ra.

Bánh bột ngô vàng óng khiến Vân cực kì thích, Tư Văn nhìn cậu ăn ngon lành, cười gian xảo. CƠM nước xong, anh lập tức mang bánh bột ngô còn ấm đến chỗ tộc trưởng.

“Thứ này thật sự có thể làm món chính?” Tộc trưởng tuy cảm thấy thứ này rất ngon nhưng vẫn hoài nghi việc nó có thể thay thế thịt nướng. Bacon và Og cũng đầy mặt hoài nghi nhìn anh.

Tư Văn cong khóe miệng, thản nhiên nói: “Có hiệu quả gần như bột trắng mà tộc Dực Lang phát hiện vào mùa đông, ăn chắc bụng hơn khoai tây nhiều.” Anh vừa nói như vậy, ba người kia liền hưng phấn. Tộc trưởng hưng phấn đi đi lại lại trong phòng. Quả hạt vàng rất phổ biến ở thú thể, trong khu an toàn không nhiều nhưng ở trong rừng gần khu an toàn thì cực kì nhiều, lại thêm cá và củ mài, hoàn toàn có thể giải quyết khó khăn.

Og tuy rằng cũng rất vui vẻ nhưng mặt liệt không phải dễ sửa, vì thế hưng phấn cũng không rõ ràng, nhưng rất nhanh anh đã bình tĩnh lại, thỉnh thoảng hỏi tộc trưởng đang cười không khép nổi miệng: “Giải quyết khó khăn, lúc nào cử hành nghi thức bạn đời?”

Tộc trưởng sững sốt, cười như không cười nhìn ba người, Og tất nhiên tất nhiên là lù lù bất động, Bacon cười hì hì, chỉ có Tư Văn không được tự nhiên sờ sờ mũi.

Tộc trưởng ngồi về chỗ của mình, cười nói: “Ta nói sao các người lại tích cực vậy, thì ra là muốn sớm cử hành nghi thức bạn đời, sao hả, vội như vậy?”

Tư Văn và Og im lặng không lên tiếng, Bacon cười hì hì đáp: “Loại chuyện này sao có thể không vội, nếu là tộc trưởng, ngài không vội chắc?”

Tộc trưởng cười ha ha: “Đương nhiên là vội, là giống đực thì đều vội, sớm thì sớm, nhưng cũng không thể quá sớm, dù sao cũng chưa chuẩn bị được gì, nửa tháng sau đi!”

Nửa tháng? Mắt Tư Văn chợt lóe kinh ngạc, anh vốn tưởng còn phải một tháng sau, không ngờ nhanh như vậy. Nhưng đương nhiên là càng sớm càng tốt, anh đã khẩn cấp muốn gắn nhãn cho Vân rồi.

**

Zổ: tui cũng muốn có ný như Tư Văn TAT

Thực ra thú nhân đều là thê nô, thú nhân nhiều ng thích vậy chắc là do mấy bạn nữ đều thích công thú nhân.

Đợt này có lẽ tôi sẽ chăm Thú nhân hơn, hai bên chênh nhiều chương quá

48. Chương 48

Việc phát hiện ra ngô cơ bản có thể giải quyết nạn đói, nghi thức vốn bị hoãn sau khi được đề suất lại, tất cả các thú nhân muốn tổ chức đều vui vẻ không khép được miệng. Tể tự lại thấy hơi vội, tuy không lo đói nhưng con mồi bây giờ cũng không coi như béo tốt, ông vẫn cảm thấy không ổn lắm.

Tộc trưởng vung tay lên, vui tươi hơn hử nói: “Nửa tháng sau cũng tạm được rồi, mùa xuân nhiều cỏ cây nên béo cũng nhanh, nếu chờ đến lúc chúng nó đủ béo thì cũng gần tới ngày trao đổi rồi. Đến lúc đó người

trong bộ lạc đi một phần, nghi thức lại phải hoãn hơn một tháng, bọn họ chắc là không chờ nổi. Cũng chỉ có lúc này coi như thuận lợi, hơn nữa dù con mồi không đủ béo thì vì bạn đời mình, bọn hân cũng sẽ cố sống mà săn vài thứ về, so với bạn đời thì chuyện này có là gì?”

Tế tự không nói nữa, giống đực nóng lòng kết thành bạn đời với giống cái vốn là theo bản năng, hơn nữa với sự coi trọng mà giống đực giành cho giống cái, những thứ cần cho nghi thức chắc chắn sẽ được chuẩn bị đầy đủ, nếu đã thế thì tổ chức lúc này cũng không sai.

Không khí trong bộ lạc lập tức thoải mái hơn, hái xong quả hạt vàng đã là năm ngày sau, còn có mười ngày là đến lúc cử hành nghi thức. Các thú nhân muốn tổ chức nghi thức liền bắt đầu bận rộn chuẩn bị các thứ cần dùng.

Nghi thức bạn đời ở thú thể tuy đơn giản nhưng những thứ phải chuẩn bị cũng rất nhiều. Ở đây, dù là ai thì cử hành nghi thức đều là đại sự với toàn bộ lạc. Vào ngày đó, mọi người sẽ đến đài tế tổ chức nghi thức, múa hát, cùng nhau cuồng hoan. Tế phẩm và đồ ăn dùng trong nghi thức toàn bộ đều do giống đực cử hành nghi thức chuẩn bị, công trình quá lớn nên bình thường rất ít đôi cử hành nghi thức một mình. Bình thường đều vào một ngày cố định trong năm, những thú nhân muốn cử hành nghi thức sẽ làm tập thể, đương nhiên, ngày này có thể thay đổi, giữa các bộ lạc đều khác nhau.

Phương thức này cũng giống đám cưới tập thể trên Trái Đất, Tư Văn rất thích, không những tiết kiệm thời gian công sức còn cực kì náo nhiệt. Giống đực bận rộn, giống cái cũng không ngoại lệ, quần áo giống đực và giống cái mặc trong ngày đó bắt buộc phải do giống cái tự tay làm, da lông đều do giống đực cung cấp, không có yêu cầu về loại da thú làm quần áo, cũng không phải đẳng cấp càng cao càng thể hiện được sức chiến đấu của giống đực.

Nhưng tương truyền, trước kia, quần áo mặc hôm cử hành nghi thức vốn là càng cao cấp càng tốt, nhưng sau khi xuất hiện hôn lễ tập thể, thực lực thú nhân cùng cử hành nghi thức không đồng đều, da lông có thể chuẩn bị cũng khác hẳn nhau. Tuy không vì thế mà phát sinh việc gì khó giải quyết nhưng bất tri bất giác, theo sự phát triển của thú thể, tiêu chuẩn đánh giá quần áo từ đẳng cấp da thú liền biến thành mỹ quan. Đây cũng là một trong những lí do Sitter đặc biệt hy vọng có thể cùng cử hành nghi thức chung với Vân.

Tuy quần áo bắt buộc phải do giống cái hoàn thành nhưng lại cho phép các giống cái cùng cử hành nghi thức được thảo luận, hơn nữa tham khảo cùng nhau, đương nhiên là không thể làm giúp. Cho dù là thế, đối với rất nhiều giống cái hoàn toàn không biết gì về thiết kế và làm quần áo như Sitter mà nói thì quy định này đúng là chúa cứu thế! Nhưng tuy nói chú trọng đến vẻ đẹp của quần áo nhưng cũng không xuất hiện việc dùng da thú đẳng cấp quá thấp để làm.

Tư Văn đã chuẩn bị xong da thú làm quần áo, da dã thú giết trong thú triều tuy rách khá nhiều nhưng mấy con dùng cùng tên bắn chết thì da rất đầy đủ. Vì việc này là do anh nghĩ ra nên tộc trưởng thưởng cho anh một nửa số da đó, đương nhiên việc này được sự đồng ý của toàn bộ lạc.

Về phần Og và Bacon, thân là thú nhân “xịn”, từ ngày đầu tiên đi săn đã được kế thừa truyền thống tốt đẹp là dự trữ da thú làm nghi thức. Vậy nên hai người dư thừa da thú. Điều này làm Tư Văn có chút bức mình, ai bảo thân thể của nguyên chủ chưa từng biến thành hình người, mặc dù có ý thức nhưng lại hoàn toàn không có bản năng về chuyện này, anh lại là hàng dỏm, trước kia chưa từng nghĩ sẽ chung sống cùng một người đàn ông nên cũng chưa nghĩ đến chuyện này, may mà còn có số da thú kia, hơn nữa đẳng cấp cũng không thấp.

Vấn đề về da thú chưa phát sinh đã bị giải quyết, nhưng vấn đề kế tiếp lại là vấn đề quan trọng nhất trước mắt, trong nghi thức, giống đực bắt buộc phải mang một loại quả tên là lửa cháy cho giống cái ăn, đây là một bước rất quan trọng trong nghi thức. Hái quả lửa cháy tuy không nguy hiểm nhưng có một vấn đề trí mạng là số lượng quá ít, trung bình một thú nhân tìm được quả lửa cháy phải mất từ năm đến tám ngày.

Mấy ngày nay, vừa hái quả hạt vàng, mấy người Tư Văn, Og, Bacon đều không quên tìm quả lửa cháy, nhưng chưa tìm được, vậy nên sau khi hái xong, ba người quyết định vào rừng Đen để tìm. Tên của rừng Đen tuy cổ quái nhưng thực ra không quá nguy hiểm, sở dĩ có tên này là do cây cối trong rừng vừa cao vừa nhiều, che khuất đại bộ phận ánh mặt trời, làm quanh năm trong rừng đều rất âm u, thế nên mới được gọi là rừng Đen.

Cây cối trong rừng Đen rất dày, không thích hợp dùng hình thú nên ba người đều dùng hình người.

Vừa vào rừng, xung quanh liền tối lại, ánh mặt trời bị cành lá dày đặc ngăn lại, thỉnh thoảng mới có vài tia nắng mỏng manh xuyên qua tầng tầng cành lá chiếu xuống, khiến cảnh vật không đen tới mức không nhìn thấy gì. Tư Văn rất nghi hoặc, không có ánh mặt trời như vậy thì thực vật tầng dưới phát triển như thế nào mà còn rậm rạp như thế.

Ba người tìm trong rừng Đen một ngày cũng không tìm được quả lửa cháy, vì rất tối nên ba người chỉ có thể dựa vào gen dã thú mà gian nan đi lại. Tuy ngày đầu tiên không tìm được nhưng tâm trạng ba người khá tốt, đến tầm tối, ba người cũng không ra ngoài mà tìm một mảnh đất trống trong rừng đen để nghỉ ngơi.

Vì quả lửa cháy rất khó tìm nên ba người đã chuẩn bị phải mất thời gian dài tìm kiếm, lương khô cũng chuẩn bị rất nhiều. Bên trong rừng đen rất ẩm ướt, dù có đốt lửa cũng không giữ được lâu, ba người chỉ ăn bánh ngô đã hơi cứng và thịt khô. Tuy rừng Đen không nguy hiểm nhưng ba người vẫn rất cảnh giác, thay nhau gác đêm, bảo đảm an toàn.

Ba người tìm trong rừng Đen hai ngày nữa cũng không tìm được quả lửa cháy, đến ngày thứ tư, vừa mới tìm một lúc, Tư Văn liền phát hiện một cái cây thấp bé. Cây này trông rất kỳ quái, trong rừng Đen tối như vậy mà Tư Văn còn có thể nhìn ra toàn thân cây là màu đỏ, cành cũng không thẳng mà chia bảy tám nhánh, nhìn như một cây khô héo. Trái lại trên tán cây có bảy tám quả màu đỏ to gần bằng nắm tay, nhìn rất đáng yêu.

Anh nhìn nhìn vài lần, đang định rời đi thì bỗng nhiên cảm thấy cái cây trước mắt càng nhìn càng giống cây lửa cháy mà Bacon tả cho anh. Anh lập tức hô lên, Bacon và Og nhanh chóng chạy đến, hai người này vừa nhìn thấy cây kia liền sững sờ, nhưng có thể nhận ra là họ rất vui vẻ. Tư Văn cảm thấy mười phần thì chín phần cây này chính là cây lửa cháy.

“Đây đúng là cây lửa cháy, quả màu đỏ này chính là quả lửa cháy, ha ha, cuối cùng cũng tìm được, ở trong này chẳng thoải mái tí nào, mau hái rồi về thôi.” Bacon nhìn chăm chăm vào quả lửa cháy đỏ rực, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Og gật đầu, Tư Văn cũng cực kì đồng cảm. Ba người mỗi người hái một quả lửa cháy xong liền trở về. Ra khỏi rừng Đen, Tư Văn mới nhìn rõ hình dáng loại quả này, khác với màu đỏ sẫm nhìn thấy trong rừng, nhan sắc đúng của quả lửa cháy là màu đỏ tươi, còn là màu đỏ đậm, chiếu dưới ánh sáng mặt trời, màu đỏ sẽ hơi hơi trong suốt, như là một hồ nước hồng trong veo. Nhưng mặc dù màu đậm như vậy nhưng quả lửa cháy vẫn là màu đỏ tươi mà không đỏ đến phát đen.

Trên đường về, ba người gặp một đàn thú moo, có lẽ nơi này rất xa bộ lạc thú nhân nên đàn thú moo này không chỉ đông mà còn rất khỏe mạnh. Không cần tự hỏi, ba người lập tức giơ chân thú. Lúc Tư Văn nhìn thấy đàn thú này, trong đầu bỗng nhiên nghĩ tới bò kho và bò khô.

Tuy phần lớn đồ ăn trong nghi thức là sống, ai muốn ăn thì tự nướng nhưng bắt buộc phải có một món là do giống cái làm. Bộ lạc có nhiều người như vậy, dù năm nay có bảy cặp đôi kết thành bạn đời nhưng bảy so với toàn bộ lạc thì ít hơn nhiều lắm, vậy nên khi Vân đang lo lắng nên làm món gì thì Tư Văn cũng đang nghĩ xem món gì có thể làm trước, để Vân không bị mệt. Nhưng anh không biết cách làm bò kho và bò khô, chỉ có thể tự mày mò, nếu thật sự không được thì đành nướng ăn, còn trong nghi thức thì cùng lắm là ăn lẩu. Tuy rằng gia vị hơi thiếu nhưng qua loa thì cũng có thể coi như đủ.

Mỗi người săn một con moo béo tốt xong liền dẹp đường hồi phủ.

Tuy rừng đen cách khá xa tộc Dực Hồ nhưng nếu Dực Hồ chạy hết tốc lực thì nhiều nhất cũng chỉ mất một ngày rưỡi. Ba người tìm được quả lửa cháy vào lúc giữa chiều, về tới bộ lạc là lúc mặt trời vừa mọc. Chào hỏi người đang thủ thành, ba người khiêng con mồi vào bộ lạc.

Trời còn sớm, Vân chưa dậy, Tư Văn nhẹ nhàng buông con mồi xuống, cất quả lửa cháy, rón rén đi đến phòng ngủ, nhìn Vân đang ngủ yên lành trên giường, ánh mắt liền nhu hòa lại. Người này sẽ là bạn đời của mình, sẽ cùng mình sống trên thế giới này hơn một trăm năm, nghĩ thế đã cảm thấy cực kì vui vẻ. Mới xa nhau có mấy ngày, Tư Văn đã rất rất nhớ Vân, lại không nỡ gọi cậu dậy, chỉ có thể nhẹ nhàng cắn khước môi cậu một ngụm, sau đó mới cảm thấy mỹ mãn đi ra ngoài.

Quét tước lại nhà cửa, xử lý con moo, đến sông bắt hai con cá về đến nhà, Vân vẫn chưa tỉnh. Tư Văn cũng không định đánh thức cậu, hôn lên khuôn mặt đỏ lên vì ngủ của cậu, lại rời khỏi bộ lạc. Lẩu đơn giản mà ngon, dễ làm, ăn ở nghỉ thức thì không thể tốt hơn. Nhưng trước mắt, những gia vị để làm lẩu mà anh phát hiện được vẫn chưa đủ nên Tư Văn quyết định đến khu an toàn tìm xem, dù sao mùa xuân năm trước anh cũng còn ở trên Trái Đất mà.

**

Zỏ: dân mù nấu ăn tỏ vẻ thì ra nước lẩu lắm gia vị như vậy, từ trước đến giờ cứ nghĩ nấu canh xương or canh gà gì đó là xong OTZ tui không thích ăn lẩu vì tui chỉ thích ăn thịt chứ ừ thích ăn rau, mà ăn lẩu thì thịt ít rau nhiều, đau khô lắm

Tôi mới đọc 1 bộ chủ công trọng sinh, anh công là hoàng đế, thụ là nam phi. Nhưng tr khác bình thường ở chỗ anh công kiếp trước tra, kiếp này vẫn tra, không biến trung khuyến, tác giả có nói trong văn án rằng anh thụ chỉ là người siêng đi mua tương du hơn bình thường thôi, chuẩn cmn luôn. Tôi mới đọc đc 1/3 nhưng ngừng vì tr tuy hay nhưng anh công vẫn ngủ với hậu cung như thường, con dễ sòn sòn, và anh thụ không phải nam phi duy nhất OTZ. Tôi hơi bị bệnh sạch sẽ nên đọc hồng nổi. Nhưng ai sủng công thì vô tư đi.

49. Chương 49

Lẩu Tư Văn làm đương nhiên là khác lẩu trong nhà hàng, mấy thứ được coi là bí mật buôn bán anh đâu có biết. Thứ anh muốn làm là loại lẩu đơn giản nhất mà trước đây ông nội làm cho anh. Lúc học trung học, áp lực học tập lớn, ông thương anh nhưng nhà nghèo không có tiền nên thường mày mò làm cho anh mấy món bổ bổ. Mùa đông, ông thỉnh thoảng sẽ mua xương, hầm thành một nồi canh đậm, lại cho một ít gia vị như bát giác vân vân, đây chính là nước lẩu.

Tuy hương vị không phải là tốt nhất, chính tông nhất nhưng là lẩu mà anh ăn ngon nhất. Ở đây không có ai từng ăn thứ này, nhưng tin tưởng bọn họ nhất định sẽ thích mùi vị này. Đồ gia vị cần thiết trên cơ bản Tư Văn đều có, thứ anh muốn tìm là hồi hương và hoa tiêu. Quả hồi hương trông như thế nào thì anh biết nhưng cây thì anh hoàn toàn không biết, chỉ có thể nhờ vào may mắn, nhưng hoa tiêu thì anh biết, trước cửa nhà anh ngày xưa có một cây hoa tiêu.

Hoa tiêu có thể chống lạnh, là một loại trung dược thông thường, nhưng Tư Văn chưa phát hiện nó ở thú thế, lần này cũng là xem vận khí. Nhưng anh cũng không may mắn, tìm rất lâu cũng không tìm được. Tư Văn không khỏi nghĩ đến chuyện ngô có thể thành quả cây, nói không chừng hoa tiêu cũng không giống trên Trái Đất. Nghĩ như thế, anh liền tính toán về nhà, hỏi Vân xem cậu có biết không.

Vân vừa tỉnh dậy, đầu óc còn hơi mờ mịt. Mấy ngày nay Tư Văn vắng nhà, buổi tối cậu ngủ thường cảm thấy không quen, lần qua lộn lại không yên, đêm qua cũng không biết lúc nào ngủ. Nhìn nhìn mặt trời cao cao ngoài cửa, cười khổ, giờ cũng quá muộn, nhanh chóng ngồi dậy cởi áo ngủ, thay áo mặc ban ngày, bắt đầu thu giường. Áo ngủ là do Tư Văn vẽ kiểu, cậu làm, tuy không làm tốt bằng Đa Luân làm nhưng cũng cực kì thoải mái.

Áo ngủ làm bằng vải. lúc mới mặc cậu thấy không quen, thường cảm thấy không thoải mái, trước kia đều là không mặc gì ngủ, đột nhiên thêm một bộ áo, dù nhẹ nhưng vẫn không thoải mái. Nhưng Tư Văn kiên trì bảo cậu mặc, mặc lâu như thế, không những cậu thành thói quen mà nếu tối không mặc còn có thể không thoải mái. Đuổi suy nghĩ linh tinh trong đầu đi, Vân dọn phòng, vừa mở cửa ra liền thấy Tư Văn cầm vòng dệt từ dây leo trên tay, bên trong là trái cây tươi mới.

Tư Văn thấy cậu chăm chăm nhìn mình, biết cậu kinh ngạc, cũng không nói gì mà cười cười với cậu, vào phòng bếp, sau đó mang trái cây ra cạnh giếng để rửa. Lúc này Vân mới phản ứng kịp, cầm đồ rửa mặt trong phòng tắm ra, ngồi xuống cạnh giếng rửa mặt như bình thường.

Khóe miệng Tư Văn cong lên, cẩn thận rửa quả ngọt vừa tìm được trong tay. Quả ngọt màu vàng, ăn hơi giống xoài, tuy ngọt nhưng không gắt, rất ngon miệng, giống cái đều rất thích. Nhưng loại trái cây này chỉ có vào mùa xuân và đầu mùa hè, nên tuy nhiều nhưng một năm giống cái cũng ăn không được bao nhiêu.

Đội Vân thu dọn xong, quả ngọt đã được cắt thành miếng nhỏ bỏ vào bát, cháo ngô trong nồi đang sôi ừng ực, mùi thơm bay ra làm đầu cậu tỉnh táo không ít. Tư Văn bưng bát ra sân, vẫy tay với cậu: “Lại đây ăn mấy miếng quả ngọt trước đã, ngô sắp được rồi.”

Vân ngoan ngoãn đi tới ngồi xuống, cầm một miếng quả ngọt vừa ăn vừa hỏi không rõ lời: “Tìm được quả lửa cháy rồi ă? Anh không bị thương chứ?”

Tư Văn xoa nhẹ đầu cậu, xúc cảm mềm mại khiến tâm trạng anh tốt lên rất nhiều: “Tìm được rồi, không bị thương, rất an toàn.”

Tảng đá trong lòng Vân rơi xuống. Tư Văn xoa đầu cậu, xoay người vào phòng bếp, lấy bình gốm trên bếp xuống, đổ nước vào một bình gốm chuyên để nấu nước, đặt lên bếp, xong việc mới múc cháo ngô ra hai cái bát. Bưng bát đến trên bàn, Tư Văn vào bếp lấy rau xanh đã trộn sẵn lúc trước, đặt trước mặt Vân: “Em có đói không? Mau ăn đi, mấy ngày ngủ thế nào, sao anh thấy dưới mắt em hơi đen vậy?”

Vân múc một thìa cháo ngô, nuốt xuống, nghe thế liền hơi bực mình: “Em cũng không biết, buổi tối toàn cảm thấy không thoải mái, không ngủ được.”

Chân mày Tư Văn cau lại, tướng ngữ của Vân thế nào anh là người hiểu nhất. Người này buổi tối chỉ cần nằm trên giường thì dù có buồn ngủ hay không, nhắm mắt vào hai mươi giây sau đã ngủ, hơn nữa sẽ ngủ đến hừng đông, sao bây giờ lại không ngủ được?

“Có phải xảy ra chuyện gì không, hay là thân thể không thoải mái? Có chỗ nào khác thường không?”

Vân vội vàng lắc đầu, ngượng ngùng nói: “Không có việc gì, chủ yếu là anh không ở nhà, em thấy không quen nên mới không ngủ được.”

Tư Văn mỉm cười, vui vẻ trong lòng như muốn tràn ra, hôn lên mặt cậu một cái, thấp giọng nói: “Vậy sau này buổi tối anh đều ngủ cùng em.” Vân lập tức đỏ mặt nhưng vẫn gật đầu.

Hai người đã mấy ngày không gặp, đều rất nhớ đối phương. CƠM nước xong nhàm chán một lúc, Tư Văn mới nhớ ra có chuyện muốn hỏi Vân: “Vân, em có biết thứ gì ăn xong miệng sẽ rất cay rất cay, cay đến không cảm giác được gì nữa?”

Vân nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói: “Có phải ăn xong miệng sẽ không thoải mái, cay cay?” Tư Văn gật đầu, Vân nói tiếp: “Cỏ cay giống thế, nhưng cỏ cay không chỉ ăn không thoải mái là lá rách sẽ có một mùi kỳ quái, ai ngửi phải đều hắt xì không ngừng.”

Mắt Tư Văn sáng lên, anh cảm thấy cỏ cay kia rất có khả năng là biến dị của hoa tiêu anh muốn tìm: “Vậy bây giờ có cỏ cay không? Em có biết ở đâu có không?”

Vân lắc đầu: “Em không biết, cỏ này là do tể tự nói với em, em cũng từng nhìn thấy ở chỗ của ông, không biết bây giờ có còn không, nhưng mà anh tìm nó làm gì?”

Tư Văn cười ha hả hôn lên mặt cậu một cái, không trả lời.

Ăn trưa xong, Vân đặt da thú và kim xương vào trong túi, đeo đến nhà Đa Luân. Những giống cái mấy ngày nữa muốn tổ chức nghỉ thức đều ở đó, mọi người bận rộn chuẩn bị quần áo, Đa Luân ở bên cạnh nhìn, chỉ dạy đơn giản mấy câu. Thủ nghệ của cậu rất tốt, của Tư Văn đã làm xong, của cậu đã được gần một nửa, ngày mai có thể hoàn thành.

Tư Văn đến chỗ tể tự, nói lý do đến, tể tự cũng rất kỳ quái, cỏ cay là thuốc, cần dùng đều là thú nhân già, Tư Văn muốn làm gì? Nhưng lần này ông không nhận được đáp án, Tư Văn bây giờ còn không biết thứ này có phải hoa tiêu biến dị không nên cũng không nói về lẫu. May mà tể tự biết cách làm người của anh, cũng không nói gì, sáng khoái lấy ra một cây cỏ cay đã được xử lý. Tư Văn ngắt một đoạn nhỏ bỏ vào miệng ăn, lập tức chảy nước mắt.

Vị của cỏ cay còn đậm hơn hoa tiêu trên Trái Đất vài lần, Tư Văn phồng chùng với bình gốm lớn nhất nhà mình cũng chỉ cần một viên cỏ cay là đủ, thật đúng là quá cay. Tư Văn nhin không chảy nước mắt, hỏi tể tự ở đâu có cỏ cay, tể tự lại lắc đầu.

“Tộc Dực Hồ không có thứ này, đây là do ta đổi với tể tự tộc báo ở ngày trao đổi.”

Tư Văn hơi thất vọng, nhưng tế tự nói tiếp: “Nếu người muốn nhiều hơn cũng có, lúc trước ta đổi nhiều, năm nay dùng ít nên vẫn còn.”

Tính toán trong lòng xong, Tư Văn nói: “Cho ta ba mươi cây được không?”

Tế tự kinh ngạc nhìn anh: “Người muốn nhiều như vậy làm gì? Thứ này được tính rất mạnh !”

Sau khi Tư Văn cường điệu nhiều lần rằng mình không dùng như thuốc và sẽ không lãng phí, tế tự mới chịu cho anh nhiều như vậy, nhưng tế tự cũng không có ba mươi cây. Cuối cùng, Tư Văn cầm đi hai mươi mốt cây, còn lại ba cây tế tự giữ lại để phòng ngừa có chuyện xảy ra.

Có cỏ cay, Tư Văn cũng không định tìm hồi hương. Các giống loài ở Trái Đất đều có ở đây, nhưng hình dạng lại khác nhau, anh lại không biết hồi hương liền quyết định không tìm, dù sao không có hồi hương cũng không phải chuyện lớn gì.

Về đến nhà, Tư Văn liền bắt đầu thử làm lẩu. Trong nhà không có xương lợn, nếu dùng xương dê hay xương trâu để hầm thì mùi khá nặng, vậy nên Tư Văn quyết định ra ngoài săn thú ụt ịt, dù sao cũng phải đi săn mồi, cũng sẽ không lãng phí.

Lượn vài vòng trong rừng Tư Văn mới phát hiện một con thú ụt ịt, nhưng con ụt ịt này rất béo, nhanh nhẹn lưu loát kết thúc sinh mạng của con ụt ịt, Tư Văn khiêng con mồi về nhà. Xử lý con ụt ịt xong, lấy xương ra rửa, Tư Văn lấy một chiếc nồi đất lớn, bắt đầu làm lẩu.

Đợi mọi thứ đều xử lý xong, để vào nồi nấu sôi, Tư Văn cho nhỏ lửa, đến bờ sông mò ***g tôm buổi sáng lên. Tư Văn không nói về tôm cho tộc trưởng, Og và Bacon biết nhưng cũng không nói gì, vậy nên người trong bộ lạc còn chưa biết thứ kỳ quái này có thể ăn, dẫn đến việc mỗi lần vớt ***g tôm lên, bên trong không những đầy mà tôm còn rất lớn.

Để tôm đã xử lý xong ở nhà, nhìn sắc trời, Tư Văn quyết định đi đón Vân. Trong lúc đón Vân, không ngoài dự đoán gặp Og và Bacon, anh liền mời bọn họ buổi tối đến ăn cơm. Đối với lời mời này, Sitter và Cát phi thường tán thành, hai tên thê khổng tất nhiên sẽ không phản đối, vậy nên buổi tối, mấy người vây quanh bếp nhỏ nhà Tư Văn, ngon lành ăn một bữa lẩu.

Tư Văn nói ý định của mình, Sitter và Cát lập tức đồng ý. Hai người bọn họ vốn không giỏi nấu ăn, đồ ăn trong nghi thức không những phải ngon miệng mà còn phải ngon mắt, hai người bọn họ không làm được. Mấy người thống nhất ý kiến xong liền đi tìm những thú nhân khác muốn tổ chức nghi thức. Lúc này, thân phận thần thú của Tư Văn có vẻ cực kỳ hữu dụng, người gần thú thần nhất, có thể truyền đạt ý định của thần thú, lời anh nói chắc chắn sẽ không sai.

Vì thế, sau khi mấy thú nhân này tự hỏi rồi đồng ý, Tư Văn liền bắt đầu quyết định thực đơn. Thịt là món chính, sau đó là rau xanh trong mùa, cuối cùng là khoai tây mà các nhà lưu trữ. Quyết định thực đơn xong là chuẩn bị nguyên liệu. Vì đồ ăn trong nghi thức, những thú nhân này không hên mà cùng tăng thời gian săn bắn. Các giống cái cũng cố gắng may quần áo, Tư Văn cũng tiếp tục công tác sửa sang lại ngôi nhà của a phụ nguyên thân để lại.

Trong không khí bận rộn của mọi người, một ngày tiếp một ngày trôi qua, rất nhanh, ngày cử hành nghi thức đã tới.

**

Zô: cỏ cay cay trong QT là cỏ Mộc Mộc, tui không biết ăn tiêu xong miệng như thế nào vì tui không ăn được cay nên chưa ăn tiêu bao giờ, ai ăn rồi dịch nghĩa 2 chữ mộc mộc cho tui với.

Mới có bộ chủ công xuyên việt mới nha, là Mang theo linh tuyến xuyên thành nông gia tử, đọc cũng khá hay nha, nhiều cực phẩm lắm luôn ~ thụ là song nhi

50. Chương 50

Tuy thời gian cử hành nghi thức là buổi tối, nhưng những thú nhân này buổi sáng sau khi đi săn mồi xong đã bắt đầu chuẩn bị. Mấy ngày nay họ không ngừng săn thú, cuối cùng cũng chuẩn bị đủ để dùng trong

nghi thức. Đương nhiên, bọn họ không có khả năng khiến toàn bộ tộc nhân đều ăn no, con mồi này chỉ để thú con, người già và giống cái ăn, các giống đực thường sẽ tự mang con mồi của mình đến. Nhưng dù như thế thì con mồi cần cũng rất nhiều, vậy nên để nấu nướng hết bằng đó thì cũng rất mất thời gian.

Mấy thú nhân thanh lý sạch sẽ đất trống quanh tế đài, phân loại và rửa sạch rau xanh, khoai tây rửa sạch, gọt vỏ thái miếng, sau đó liền xử lý con mồi. Lọc xương thú ọt ọt xong, Tư Văn dùng xương bắt đầu làm lẩu, những người khác thì tiếp tục thái thịt.

Dùng nước rửa sạch xương cốt, đun một vại nước lớn, bỏ xương vào, vớt bọt, sau đó bắt đầu làm lẩu. Một ngày trước bọn họ đã làm mấy chục cái bếp lò ở xung quanh tế đài, bây giờ sửa sang lại là có thể dùng. Đổ nước và xương đã bỏ đôi vào bình gốm, cho thêm các loại gia vị, bắt đầu nhóm lửa hầm. Bây giờ là giữa trưa, dùng lửa nhỏ hầm canh xương đến buổi tối, nhất định sẽ cực kì ngon.

Mùi thơm của canh xương gợi lên cơn đói của các thú nhân, vì thế con mồi sẵn ban sáng trở thành cơm trong bụng họ. Nghỉ ngơi một lúc, các thú nhân tiếp tục công việc của mình. Thời gian bận rộn trôi qua rất nhanh, màn đêm buông xuống, các tộc nhân tộc Dực Hồ cũng bắt đầu đi từ trong nhà ra, hội họp ở tế đài. Còn các thú nhân làm xong việc liền về nhà.

Tư Văn về đến nhà, như dự đoán mà không thấy Vân. Theo tập tục thú thế, bắt đầu từ một ngày trước khi cử hành nghi thức, giống cái và giống đực không thể gặp nhau. Vậy nên tối qua ba giống cái ngủ ở nhà Sitter. Khóe miệng cong lên, xách nước ấm trên bếp vào phòng tắm để tắm, mặc quần áo Vân tự tay làm vào. Hình dáng quần áo của hai người đều do Tư Văn vẽ, là com-lê. Tuy vẽ đơn giản nhưng rất rõ ràng, vậy nên Vân làm ra cũng khá giống com-lê, chỉ là dùng vật liệu khác nhau mà thôi.

Bộ của Vân là màu trắng, của Tư Văn là màu đen, hết thấy đều rất hoàn mỹ. Chỉ là, dùng da thú làm com-lê đúng là kỳ quái, nhưng da thú dùng làm quần áo đều không có lông mà trơn bóng mềm mại, vậy nên mặc cũng không thấy nóng.

Trước khi nghi thức bắt đầu, các thú nhân phải ở trong một căn phòng nhỏ trong hai căn phòng cạnh tế đài. Lúc Tư Văn đi vào, những người khác đều có mặt. Tư Văn nhìn qua, quần áo của người khác có đủ hình dạng, nào là áo choàng, váy ngắn, áo choàng ngắn. Ông mặc một bộ trường bào màu vàng, Bacon là váy ngắn màu xanh lục, chỉ một mình anh là mặc com-lê.

Thấy anh đi vào, mọi người đều chào hỏi. Ánh mắt Ông liếc qua quần áo trên người anh một lúc rồi dời đi. Bacon thì ôm vai anh, chỉ vào căn phòng nhỏ không xa ngoài cửa sổ nói: “Vân nhà cậu đang ở trong đó, cậu nói xem quy củ này là do ai đặt ra, cứ nhiên một ngày trước cử hành nghi thức bắt đầu không được gặp mặt, đúng là tàn nhẫn.”

Tư Văn cười, đang định nói gì thì tế tự đi vào, phía sau là thú nhân tộc báo trầm mặc.

Tế tự cười cười với mấy thú nhân đang nôn nóng, thú nhân tộc báo bỏ bẫy tám bình gốm trên tay xuống, mùi hương nhẹ nhàng tản ra trong phòng. Tế tự chỉ vào mấy cái bình, cười nói: “Thứ này tối nay cần dùng, các giống cái rất yếu ớt, phải cẩn thận, dùng hết thì tìm ta lấy.”

Tư Văn, nếu anh đoán không sai thì bình nhỏ đang tỏa ra hương thơm này chắc là KY (dầu bôi trơn), không ngờ ở thú thế thứ này là phân phát thống nhất, người làm ra còn là tế tự. Oán thì oán, Tư Văn vẫn là ngoan ngoãn gật đầu. Tế tự vừa lòng cười, xoay người đi ra ngoài. Tư Văn hơi xấu hổ nhìn những người khác trong phòng, ngoại trừ Ông mặt liệt nhìn không ra cảm xúc thì những người khác đều là thần nhiên hoặc hứng thú nhìn vài cái bình nhỏ kia. Tư Văn yên lặng quay đầu, thú nhân hẳn là không có cảm xúc xấu hổ.

Tế tự mới vừa đi, tộc trưởng liền cười ha hả vào tới: “Có vui không hả?”

Bacon cười nhộn nhạo: “Đương nhiên là vui, tộc trưởng, trước kia lúc cử hành nghi thức ông không vui sao?” Những người khác cũng đều phụ họa, chỉ có Tư Văn và Ông ngậm miệng, chỉ là một người cười, một người nhăn mặt.

Tộc trưởng gật đầu: “Đương nhiên là vui rồi, sao có thể không vui được. Nhưng vui thì vui, vẫn phải có chừng mực...” Sau đó tộc trưởng thuyết minh tình huống và trình tự đại khái trong đêm động phòng hoa chúc, sau đó thanh thanh thần thần đi ra ngoài.

Tư Văn đã choáng không nói được gì, thì ra mấy người kia không thấy xấu hổ là vì chưa biết làm như thế nào. Anh yên lặng nhìn mọi người đột nhiên hưng phấn nhìn chăm chăm vào bình, quả nhiên, loại chuyện này sao có thể làm bọn họ xấu hổ, sẽ chỉ làm bọn họ hưng phấn mà thôi.

Tộc trưởng đi ra ngoài không bao lâu, nghi thức liền bắt đầu, Tư Văn và các thú nhân khác đi ra ngoài, mọi người cùng đứng trên tế đài, các giống cái cũng đi ra, đứng bên cạnh bạn đời của mình. Vân mặc com-lê trắng, quanh thân là một loại cảm xúc tên là hạnh phúc, Tư Văn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt người bên cạnh, hơi hoảng hốt. Ngắn ngủi như thế mà anh đã tới thế giới này lâu đến vậy sao? Thích ứng nơi này, cố gắng tăng thực lực, thành thạo kỹ xảo săn bắn, thật giống như mới là chuyện ngày hôm qua, nhưng chỉ chớp mắt anh đã đứng ở đây, kết thành bạn đời với giống cái thiện lương ôn nhu cứng cỏi này, cùng nhau sống nốt quãng đời còn lại.

Cảm giác như vậy thực kỳ lạ quá, nhưng lại khiến anh rất vui vẻ, người này có lẽ không hoàn hảo, nhưng trong mắt anh lại là người rất phù hợp với anh. Cảm nhận được ánh mắt của anh, Vân nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn anh, Tư Văn cười cười, nâng tay lên muốn vò đầu cậu một phen, nhưng ngại đang cử hành nghi thức nên lại buông tay xuống.

Tộc trưởng đứng trên tế đài, nói mấy câu đúng trường hợp, xoay lưng lại, cao giọng nói với bức tượng Dực Hổ cao lớn đối diện trên tế đài: “Thú thần ở trên cao, xin hãy phù hộ những người trẻ tuổi này.” Sau đó ông đọc một loại ngôn ngữ tối nghĩa khó hiểu, những người khác đều nghiêm túc nghe, chỉ có Tư Văn chăm chú nhìn tượng đá kia, hơi ngẩn người.

Không ai từng nhìn thấy hình dạng của thần thú, bởi vậy nên mỗi bộ lạc trên thú thế đều kiên quyết rằng hình thú của thần thú giống hình thú của bộ lạc mình, ai cũng không thuyết phục được ai, vậy nên thần thú trong từng bộ lạc đều giống hình thú của bộ lạc đó. Chuyện này là do lần đầu tiên nhìn thấy tượng thú thần, anh nghi hoặc hỏi Vân nên Vân nói cho anh, mà bây giờ anh bỗng nhiên muốn biết thế giới này có tồn tại thú thần thật không.

Trước kia anh không tin tưởng những chuyện về tâm linh như vậy, nhưng không những anh được trùng sinh mà còn vượt qua thế giới và chủng tộc mà thành một thú nhân. Ngay tại lúc anh đang miên man suy nghĩ, tộc trưởng đã đọc xong một đoạn dài, dừng lại. Tư Văn cười cười, việc có hay không thì liên quan gì đến anh, việc mà anh nên nghĩ là làm thế nào để người bên cạnh anh có thể sinh hoạt càng ngày càng tốt.

Tế tự tiếp nhận sau khi tộc trưởng đọc xong, ông ôn hòa cười với mấy đôi, nhưng ngữ khí lại vô cùng nghiêm túc: “Tiếp theo, ta nói cái gì thì các người nói lại cái đó, đừng đọc sai.” Ông nói xong, nhìn mọi người một lúc, nhẹ giọng nói một đoạn ngắn bằng ngôn ngữ Tư Văn chưa từng nghe, tuy chưa từng nghe nhưng lại rất dễ nhớ.

Không kịp nghĩ ngợi, Tư Văn lập tức lớn tiếng nói lại đoạn đó như những người khác. Thực kỳ diệu, khi anh nói xong, trong ngực bỗng có một loại cảm xúc kỳ lạ, thích, kích động, chờ mong, các loại tình cảm hội tụ lại. Tư Văn nheo mắt, anh dám khẳng định, đây không phải cảm xúc của mình, vậy nên anh nhìn về phía Vân đang đứng bên cạnh, ánh mắt dịu dàng.

Ý cười trên mặt tế tự càng sâu: “Các người về sau chính là bạn đời, phải hạnh phúc mà làm bạn của nhau. Được rồi, các dũng sĩ, đưa quả lửa cháy mà các người tìm được cho bạn đời của mình ăn đi.” Nói xong còn nghịch nghịch chớp mắt.

Tư Văn đột nhiên cảm thấy không tốt, nhưng không nghĩ ra lý do, ngoan ngoãn đưa quả lửa cháy trong tay ra. Các giống cái không cần ăn mà cần một miếng vỏ quả nhỏ, sau đó từ từ uống, quả hỏa diễm xẹp xuống với tốc độ mà mắt thường nhìn thấy được. Tư Văn bình tĩnh nhìn Vân, nơi này nhiều chủng loại thần kỳ quá, anh đã không còn sức để ngạc nhiên.

Các giống cái uống xong, tất cả mọi người đều hoan hô, nghi thức hoàn thành, bắt đầu tiệc tối. Lẩu vị cay lại cực kỳ thơm khiến mọi người khen không dứt miệng, nếu thú con và giống cái không ăn được cay thì đã có nồi lẩu tôm cá tươi không cay, mỗi người đều ăn cực kỳ vui vẻ.

Nhưng tất cả những điều này Tư Văn đều không để ý nổi, anh cảm thấy mình rất không bình thường. Vân đứng gần anh, mùi hương từ cậu truyền đến anh, khiến cơ thể của anh đột nhiên nóng lên. Sau đó anh phát hiện mình đã không chịu nổi, điên cuồng muốn tiếp cận Vân, muốn mạnh mẽ hôn cậu, giữ thật chặt cậu,

mà sau khi xuất hiện ý tưởng này, anh hoảng sợ phát hiện thân thể anh đã không tự chủ nổi, bởi vì, trong nháy mắt anh liền biến thành một con hổ cực lớn.

Tư Văn cả kinh trong lòng, hơi hơi khôi phục một tia thần chí, vì biến hóa của cơ thể quá lớn nên Tư Văn mới sợ có vấn đề, nhưng anh rất nhanh đã phát hiện Bacon biến thành một con rắn lớn màu xanh lục, quấn quanh người Cát, mà những người khác, ngoại trừ Og, cũng đều đã biến thành hình thú, cọ xát vào giống cái nhà mình. Nhưng đến lúc anh nhìn lại, ngay cả Og cũng đã biến thành một con hổ lớn.

Lúc này anh mới nhẹ nhàng thở phào, sau đó bỗng nhiên phát hiện, không biết từ lúc nào, đuôi của anh đã quấn lên eo lưng Vân, đầu cũng vô thức cọ lên người cậu. Tư Văn triệt để ngơ ngẩn, anh cảm thấy sự xúc động trong lòng anh càng lúc càng mãnh liệt, thậm chí anh còn liều lĩnh muốn xé nát quần áo cậu, vùi sâu mình vào nơi nào đó, mạnh mẽ mà tiến công.

Tiếng hổ gầm xé toạc bầu trời đêm, một thú nhân tru lên một tiếng dài, cuộn giống cái của mình đặt lên lưng, vọt vào màn đêm mịt mờ. Đây như là tín hiệu, các thú nhân cử hành nghi thức bắt đầu liên tiếp đi, Tư Văn chết sống chống cự khát vọng trong lòng, thần chí bắt đầu mờ lung.

Vân hơi thấp thỏm nhìn con hổ lớn đang nôn nóng, cái đuôi quấn quanh thắt lưng cậu hơi chặt làm cậu thấy đau, nhưng cậu cảm nhận được Tư Văn đang nóng nẩy. Vươn tay ôm lấy cái đuôi triền trên eo, nhẹ nhàng vỗ, muốn an ủi anh, thế nhưng giây tiếp theo, tầm mắt biến hóa, cậu đã bị đặt lên lưng con Dực Hổ, nắm chặt lông dài của nó, cậu cố gắng khiến chính mình thoải mái hơn trong lúc con hổ đang chạy điên cuồng.

**

Zổ: chương sau là gì nào? * ' * * ' * * ' *

Đảm bảo lần này không có cua đồng nha nha nha, lại còn hot lắm nữa

~Như cũ, 5 ng cmt t sẽ up chương sau * ' * * ' * * ' *

51. Chương 51

.

Lăn chuột mỗi tay chưa? Thông cảm nha, tui đề phòng mấy em dưới 18 tuổi tí thôi ~ bắt đầu thiệt đây!

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

..

.

.

.

**

Như lời hứa nha, hot lắm (^_^) (vậy mới bị cắt chớ), không có cua đồng (^_^) (tha nguyên chương mà, đâu còn chỗ cho cua bò nữa ~)

~Về uống Fristy nhiệt tình đi các thím =)))))))))))))

52. Chương 52

Ngày hôm sau, khi Vân tỉnh lại, Tư Văn đã không còn trong phòng. Hậu quả của một đêm tham hoan chính là cả người như rụng rời, đau nhức vô cùng. Vân thử giật giật, thân thể kháng nghị khiến cậu lập tức từ bỏ ý định tiếp tục. Không có cảm giác dính nhớp như trước khi hôn mê, hẳn là Tư Văn đã thanh lý giùm cậu, mặt cậu không khỏi đỏ lên, khóe miệng hơi cong cong, nhưng mà, bụng đói quá nha...

Tư Văn được ích lợi từ cơ thể khỏe mạnh của thú nhân, lao lực cả đêm cũng không quá ảnh hưởng đến anh, ngược lại là còn rất thoải mái, vậy nên anh vẫn dậy sớm săn thú như thường. Con mồi trong rừng sau một tháng bồi bổ đã béo tốt lên nhiều, Tư Văn săn một con thú moo mà Vân thích, lại hái chút trái cây xong liền vội vàng trở về.

Không biết có phải nhờ thuốc mỡ rất thần kỳ hay không mà cho dù kích cỡ không phù hợp thì chỗ đó của Vân cũng không bị rách, mà chỉ hơi sưng lên. Hơn nữa, không biết có phải do giống cái có thể sinh con hay không mà thứ tối qua anh để lại trong cơ thể Vân cũng bị hấp thu sạch sẽ, khiến anh vừa ngạc nhiên vừa xấu hổ.

Tuy thế nhưng Tư Văn vẫn biết, dù thân thể giống cái có thiên phú dị bẩm như vậy thì đau nhức vẫn là khó tránh khỏi, cũng không biết chỗ Og và Bacon thế nào. Bọn họ tốt xấu gì cũng là thú nhân xịn từ trong ra ngoài, bản năng và tri thức trong cơ thể và tư tưởng chắc là nhiều hơn anh chứ? Nhưng hình như là rần có hai cái “kia”, không biết Cát có chịu nổi không.

Nghĩ đến đây, anh hơi lúng túng, đúng là cong mắt rồi, loại chuyện này cũng có thể nghĩ tới, đúng là cong triệt để rồi. Lướt qua đủ loại ý tưởng trong lòng, Tư Văn đi về nhà.

Đặt con mồi và trái cây xuống, Tư Văn bắt đầu chuẩn bị bữa sáng, Vân tỉnh lại nhất định sẽ đói. Bởi vì nguyên nhân nào đó đêm qua, Tư Văn nghĩ Vân không nên ăn loại đồ ăn đầy mỡ như thịt nướng. Tuy kiếp trước anh không cong, nhưng lúc học đại học có một người bạn là hủ nữ, vậy nên tuy không biết toàn bộ về những chuyện như này, nhưng cũng hiểu không ít.

Thái khoai mài thành miếng nhỏ, cho một ít bột trắng và thịt nát, ninh thành một nồi cháo đặc, lại cho chút rau, màu trắng và màu xanh hòa vào nhau, nhìn rất ngon mắt. Bột trắng này là mấy ngày trước, khi anh đuổi theo một con thú sừng dài, vô tình tìm được ở một nơi cách khu an toàn rất xa, vỏ quả đã nhăn nheo, nhìn như là từ năm trước còn lại. Tư Văn lập tức không do dự hái toàn bộ, cắt ra thì thấy tuy da đã rất nhăn nhưng bột bên trong mới như bột mà tộc Dực Lang mang tới, vậy nên Tư Văn rất yên tâm mang toàn bộ về.

Vân rất thích thứ này, nhưng đáng tiếc là Tư Văn không phát hiện được mầm mống của bột trắng, cũng không biết thứ này chín lúc nào, vậy nên ăn hết thì chỉ có thể chờ.

Làm rau trộn, lại rán mấy cái bánh bột ngô, múc một bát cháo, Tư Văn đặt mấy thứ này lên một cái khay, bưng vào phòng.

Mắt Vân mở to, nhìn chăm chú vào trần nhà, trông mắt đen lúng liếng xoay chuyển. Tư Văn không khỏi nở nụ cười. Đầu Vân lập tức quay lại, ngóng nhìn đồ ăn trong tay anh, giống như lập tức sẽ nhào đến.

Tư Văn buông đồ trên tay, hôn lên trán cậu một cái, thấp giọng hỏi: “Thế nào? Người em có khó chịu không?”

Vân lắc đầu, mắt dán vào đồ ăn đặt bên cạnh: “Không sao ạ, chỉ là hơi đói.”

Tư Văn xoa nhẹ đầu cậu, nâng cậu dậy, đặt vào sau lưng cậu một miếng da thú gấp lại, để Vân ngồi tựa vào tường, lấy bàn nhỏ đặt bên cạnh, đặt khay lên, Vân liền khẩn cấp vươn tay.

Tư Văn nhìn cậu lang thôn hổ yết, biết cậu đói lắm, cũng không nói gì, chỉ cầm đĩa thỉnh thoảng gấp đồ ăn vào thìa cho Vân, không khí rất ấm áp, hòa hợp. Hai người cứ một người ăn một người chăm như vậy. Vân ăn ba bát, bánh nướng cũng ăn hết sạch.

Tư Văn hơi xấu hổ, xem ra quả nhiên Vân bị mệt và đói quá mức, bằng không, chỉ với sức ăn như mèo của cậu trước kia thì sao có thể ăn nhiều như vậy. Xem ra, sau này buổi tối mà làm chuyện như tối qua thì sáng hôm sau phải làm nhiều đồ ăn, nếu không thì không đủ cho Vân ăn mất.

Lắp đầy bụng, cơn buồn ngủ vốn chưa hoàn toàn biến mất của Vân lại trở lại, Tư Văn buồn cười nhéo nhéo mũi cậu, đỡ cậu nằm xuống, đắp chăn da cho cậu, nói: “Em ngủ đi, lát nữa anh đi bắt mấy con cá, trưa nay ăn cá viên.”

Mắt Vân sáng rõ, thỏa mãn nhắm mắt lại. Tư Văn cắn một miếng ở miệng cậu, sau đó mới xoay người ra ngoài ăn sáng.

Cuộc sống sau đó, Tư Văn cảm giác thích ý vô cùng, mỗi buổi sáng tỉnh dậy đều có thể nhìn thấy khuôn mặt của người yêu, có thể được đến một nụ hôn, sáng chiều cùng nhau, buổi tối thường thường làm chuyện mà đàn ông đều thích làm, đúng là những ngày thần tiên. Nguy cơ đói ăn sau khi mùa hạ nóng bức tới cũng đã giải quyết triệt để, các loại động vật và thực vật đều phát triển, tuy số lượng động vật không nhiều như năm trước, nhưng thực vật trên đất có rất nhiều.

Tuy ăn rau không chắc bụng nhưng hoa quả và khoai mài lại có thể, lại còn có ngô, nguy cơ lương thực đã trở thành quá khứ. Mà Tư Văn lại phát hiện một rừng trúc lớn ở một nơi không xa khu an toàn, rừng trúc này ở hướng ngược lại với hướng anh thường đi săn nên trước kia anh mới không phát hiện. Tuy anh sống ở phương bắc nhưng lại cực kì thích ăn măng, còn cố ý tìm trên mạng các phương pháp chế biến măng nên việc đầu tiên anh làm là đào gần hết măng về.

Măng ngon là măng mùa xuân, lúc Tư Văn tìm được măng đã là cuối xuân, vậy nên cũng coi như là măng xuân. Măng đào về phần lớn được chế thành măng khô và măng chua, còn lại là ăn luôn. Đối với món ăn này, độ thừa nhận của Vân cực kì cao.

Nhà rất lớn, Tư Văn cũng chú ý trang hoàng, Vân rất vừa lòng với nơi này. Ngày hôm sau ngày cử hành nghi thức, Tư Văn liền chuyển đồ ở nhà cũ về. Nhìn nơi này từ từ được lấp đầy, trong lòng Tư Văn có một loại cảm giác kỳ diệu không nói lên lời, anh rút cuộc cũng hiểu được vì sao phụ nữ ở kiếp trước lại cẩn thận và chăm chút vào việc trang hoàng nhà cửa.

Thế nhưng hai người còn chưa hưởng thụ những ngày thần tiên bao lâu thì tộc trưởng đã tới, mang đến là tin tức về ngày trao đổi.

Ngày trao đổi ở thú thế tương đương với chợ trên trái đất, nhưng chợ ở trái đất nơi nào cũng có, khoảng cách thời gian cũng ngắn, không giống ở đây, toàn thú thế chỉ có một, hơn nữa mỗi năm cũng chỉ có một lần. Đương nhiên, ngày trao đổi cũng không phải chỉ có một ngày, mà là liên tục trong khoảng nửa tháng. Nhưng nơi này cũng không giống chợ ở trái đất, ngoài công dụng trao đổi, còn là nơi mà các bộ lạc bù đắp, triển lãm đồ vật và chương hiển thực lực với nhau.

Trong chợ, mỗi bộ lạc sẽ mang ra thứ mà họ tự hào trong năm này, các bộ lạc cũng sẽ phái các thú nhân cường đại, trình diễn một hồi tranh tài. Bộ lạc chiến thắng có thể lựa chọn một trong những thứ mà các bộ lạc công bố tự hào, bộ lạc được lựa chọn sẽ nói phương pháp chế tác và sử dụng nói cho bộ lạc chiến thắng.

Không có bất cứ quy định nào về phạm vi của thứ mà các bộ lạc công bố, có thể là một kỹ thuật, cũng có thể là một loại thực vật mới phát hiện, thậm chí có thể là da và xương của một loài thú to lớn nào đó, chỉ cần là thứ mà bộ lạc cho rằng tự hào là có thể. Nhưng ở đây không hề có khái niệm gian lận, nên những thứ bộ lạc công bố đều là những thứ mà họ tự hào, không có bất cứ bộ lạc nào nói đùa về chuyện này.

Lý do tộc trưởng đến cũng chỉ là hỏi Tư Văn có muốn tham gia ngày trao đổi không, đi cùng ông còn có người tộc Dực Lang tóc trắng, Ba Đồ. Ba Đồ yêu sâu đậm Bối Á, sau khi trở về phục mệnh thì chỉ trở về tộc mình thêm hai lần, còn đều là vì chuyện liên quan đến tộc Dực Hồ. Tư Văn cảm thấy rất ngạc nhiên, người này ở lý tộc Dực Hồ, cho dù là vì theo đuổi giống cái nhưng a phụ và a ba cậu ta sẽ không cảm thấy không thích sao?

Ba Đồ không hề lo lắng về chuyện này, không hề ít thú nhân như Ba Đồ, a phụ và a ba bọn họ sẽ không vì thế mà không thoải mái mà còn cực kì duy trì, hận không thể để con mình ở luôn đó, sau đó sớm kết thành bạn đời với giống cái kia, sinh ra một đứa con.

Nguyên nhân Ba Đồ tới rất đơn giản, Bối Á thích ăn măng, trước kia Tư Văn làm măng, cho Og và Bacon một phần, cũng không quên tộc trưởng và tể tự. Bối Á ăn xong liền nhớ mãi không quên, nhưng măng khô được tặng cũng chỉ có từng đó, ăn hết là hết, vậy nên mấy hôm nay Bối Á rất thèm. Ba Đồ không biết thứ này làm thế nào, vậy nên muốn dùng con mình đổi với Tư Văn.

Biết ý của anh, Tư Văn vui vẻ đồng ý, lúc trước anh liên tục đào hai ngày mặng, số lượng khổng lồ, vậy nên khẳng khái cho Ba Đồ một bình gốm, khiến đối phương cảm kích không thôi. Còn về ngày trao đổi, Tư Văn cảm thấy mình còn phải thương lượng với Vân, tuy anh rất ngạc nhiên và muốn đi, nhưng là người có bạn đời, chuyện lớn như vậy vẫn cần thương lượng cùng bạn đời.

Tộc trưởng không ngoài ý muốn với đáp án, yên lặng thở dài. Ba người bọn hắn làm bạn của nhau đúng là ăn ý, đều là thê khổng, đáp án giống nhau như đúc. Ông đương nhiên hy vọng ba người đều đi. Thực lực của Og và Bacon trong bộ lạc là số một số hai, thực lực của Tư Văn không tính mạnh nhưng kỹ xảo cao, chỉ dạy hai tên kia một chút mà trình độ của hai người đó đã tăng lên. Thế nhưng hai người chưa từng tham gia việc này, Tư Văn thì không cần nói, thực lực cao cũng vô dụng, chỉ có thể hy vọng sau khi ba tên này có bạn đời thì sẽ thay đổi ý tưởng.

Nhưng nếu ba tên này đều là thê khổng, không chừng ông có thể tìm bọn Vân, chỉ cần bạn đời lên tiếng, hà hà, không có thú nhân nào cự tuyệt. tộc trưởng nghĩ ra cách, vui vẻ rời khỏi nhà Tư Văn. Mà ba thú nhân, ở ba thời điểm khác nhau trong ngày hôm nay, nhận được ý chỉ của bạn đời nhà mình: bọn họ muốn đi ngày trao đổi để xem xem.

Bạn đời muốn đi, tất nhiên là đồng ý, vậy nên tộc trưởng tìm đúng cách đương nhiên là mừng đến không khép nổi miệng. Mà theo thời gian tới gần, tổ thê khổng ba người cũng bắt đầu chuẩn bị những thứ cần cho ngày trao đổi.

**

Zổ: chúc mừng 8/3. Chúc các nàng (chắc chỉ có các nàng thôi nhỉ?) vui vẻ, càng ngày càng xinh, ảnh một mà như ảnh 360

~ai biết cách chuyển tên sang tên Anh, cầu giúp đỡ OTZ.

Theo tôi đọc thì Ba Đồ là Bato/Bate, còn Bối Á là Bea/Bera ?????

53. Chương 53

Địa điểm tổ chức ngày trao đổi của thú thể là cố định, không trong phạm vi của bất cứ bộ lạc nào, mà trên một thảo nguyên lớn ở trung tâm thú thể, vì cự ly giữa mỗi bộ lạc với nơi này không giống nhau nên thời gian xuất phát cũng khác nhau. tộc Dực Hổ vốn ở gần trung tâm đại lục nên thời gian tộc Dực Hổ xuất phát cũng không xa thời gian bắt đầu ngày trao đổi. Thế nhưng đồ cần mang cũng không ít.

Trong ngày trao đổi, ngoại trừ trao đổi giữa các bộ lạc thì những người tham dự cũng có thể tự do trao đổi với nhau. Những đồ ăn dùng trên đường thì bộ lạc sẽ không cung cấp, vậy nên bọn Tư Văn ngoài việc chuẩn bị đồ trao đổi thì còn phải chuẩn bị những thứ cần dùng trên đường đi. Không thể nói là không nhiều, nhưng may mà hình thể Dực Hổ đủ lớn, cũng đủ khỏe nên dù nhiều đến đâu thì cũng không là cái gì với tộc Dực Hổ. Nếu không, Tư Văn đúng là lo lắng công bao lớn như vậy sẽ một thành dạng gì.

Vân tuyệt không biết lo lắng của Tư Văn, nói thật, cậu đã muốn đi ngày trao đổi từ lâu, nhưng trước kia cậu không có a phụ, không có a ba, ngay cả mình sống như thế nào cũng đã là vấn đề, căn bản không có gì dư thừa để trao đổi những thứ giá trị. Nhưng Cát và Sitter thì khác, hai người đã cùng a phụ của mình đi vài lần, còn mang về cho Vân một ít quà. Với tính cách của Sitter, đương nhiên là kể chi tiết cho cậu về ngày trao đổi.

Con người chính là như thế, khi bạn chưa biết thì chỉ có tò mò, một khi biết thì nhất định sẽ muốn hiểu rõ toàn bộ. Sitter càng kể chi tiết với Vân thì Vân càng hy vọng có thể đi xem ngày trao đổi. Vậy nên lúc biết mình cũng có thể đi, cậu vô cùng vui vẻ. Cũng bởi vậy mà cậu cực kỳ nhiệt tình với việc chuẩn bị tham gia ngày trao đổi, hành lý của hai người đều do một mình cậu sửa sang.

Vì sự nhiệt tình và vội vã của Vân, hành lý của bọn họ chuẩn bị xong nhanh nhất trong ba đôi, điều này làm Tư Văn vừa buồn cười vừa cảm thấy hơi xót xa. Trước kia Vân sống như thế nào, chịu những thiệt thòi gì, anh đều không biết, anh có thể làm chính là từ nay chiều cậu thương cậu, đối tốt với cậu. Vân xứng đáng để anh làm như vậy.

Chớp mắt đã đến ngày xuất phát. Vì nhân số tương đối nhiều nên người tộc Dực Hồ chia làm hai tổ. Tổ trước đi cách tổ sau mười ngày. Mười vị dũng sĩ do tộc Dực Hồ phái ra cũng chia thành hai tổ, mỗi tổ năm người, xuất phát cùng hai tổ tộc nhân, làm người hộ vệ. Đồng thời mỗi tổ đều có một thủ lĩnh, xử lý các loại việc gặp được trong ngày trao đổi.

Tổ thê không ba người cũng nằm trong mười dũng sĩ, tất nhiên cũng ở trong hàng ngũ. Tộc trưởng lần này làm người tốt, không tách ba người ra mà xếp họ vào tổ đi trước, Og là thủ lĩnh. Văn tất nhiên rất vui vẻ với kết quả này, vậy nên Tư Văn cũng rất vui vẻ. Ngày thứ năm từ khi chuẩn bị xong hành lý, người tổ một bắt đầu bước đi trên hành trình đến nơi tổ chức ngày trao đổi.

Từ tộc Dực Hồ đến thảo nguyên phải đi qua một khu rừng tươi tốt, còn phải đi qua một ngọn núi lớn. Nhưng nhờ có cánh nên tất cả Dực Hồ đều bay qua núi. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà trước kia Văn không thể tham gia ngày trao đổi. Lưng thú nhân rất thần thánh, ngoại trừ bạn đời thì chỉ có người nhà mới có thể ngồi. Không biết có phải là do có ngọn núi chắn ngang hay không mà người đi đường này rất ít, bọn Tư Văn không gặp được người của các bộ lạc khác, trái lại, phát hiện không ít thú tốt trong rừng.

Mùa hè và mùa đông ở thú thể giống nhau, đều dài năm tháng, mùa thu chỉ có một tháng. Không biết có phải vì thế hay không mà rất nhiều loại không chín vào mùa hè ở trái đất ở đây đều đã chín. Vậy nên, khi đi qua khu rừng tươi tốt kia, Tư Văn liền phát hiện quả hồng và hạt dẻ. Hai loại này đều không phải món chính nhưng là đồ ăn vặt ngon. Người ở thú thể vốn biết quả hồng, nhưng họ gọi là quả mật. Còn hạt dẻ, khi tăng vỏ ngoài có gai không được lột đi thì người thú thể căn bản không biết thứ này có thể ăn.

Đương nhiên, tất cả các thú nhân đi cùng sau khi ăn hạt dẻ nướng và hạt dẻ hầm thú gầy đều tính toán sau này sẽ đi tìm thêm loại thực vật bộ dạng kỳ quái nhưng ăn rất ngon này. Ngoại trừ ăn, Tư Văn còn tìm được một ít đồ dùng. Trong rừng có một loại cây bụi rất thấp, người thú thể gọi là lăng phí(bạch hoa), vì quả của nó rất lớn, nhưng bên trong không phải là thịt quả ăn được mà là một thứ trắng trắng mềm nhũn không thể ăn.

Người thú thể không biết đây là gì nhưng Tư Văn thì biết rõ, thứ này sờ khá giống bông trên Trái Đất, chỉ là ướt hơn. Tư Văn hái một ít, định về làm thí nghiệm xem thứ này phơi khô thì có công dụng như bông không. Nếu thật sự có thể vừa giữ ẩm vừa nhẹ như bông thì thật tốt quá, tuy chần da thú rất ẩm nhưng không phải dễ ngủ, dù phơi đến đâu thì vẫn có một thứ mùi kỳ quái.

Thú thể tuy biết cách thuộc da, nhưng kỹ thuật kém xa trái đất thế kỷ hai mươi mốt, vậy nên bông vẫn rất cần thiết. Nhưng may chần bông nhất định cần rất nhiều vải, mà tộc Dực Hồ lại không biết canh cửi, chỉ có thể đổi với các bộ lạc khác, vậy nên muốn làm chần bông đại trà thì phải tìm hiểu việc canh cửi trước.

Bọn Tư Văn liền như vậy một đường chậm rì rì đi tới, trên đường còn hái rất nhiều nấm, quả hạt vàng, khoai mì, đồ gia vị, bổ sung chút đồ ăn, tốc độ chắc chắn là không thể nhanh được. Nhưng ngày trao đổi đã xác định, vậy nên họ chỉ cần không đi muộn là được. Ngày thứ tám từ khi rời khỏi bộ lạc, đoàn người đến nơi.

Thực ra nói là thảo nguyên lớn, nhưng trên thực tế, trong mắt Tư Văn cũng không phải thảo nguyên. Có thể là do mùa hè vừa đến nên cỏ trên mặt đất rất ngắn, cũng không quá nhiều, so với thảo nguyên thì nơi này giống một đồng cỏ bị bỏ hoang hơn. Thế nhưng nơi này đúng là rất lớn, hơn nữa trên thảo nguyên còn có những căn nhà đá đơn giản vây thành một vòng tròn lớn, còn là vòng tròn lớn bao quanh vòng tròn nhỏ, tất cả có ba vòng.

Những căn nhà này là để người các bộ lạc đến trao đổi ở, dựa theo thói quen từ trước, ở ngoài cùng là những bộ lạc mạnh, càng vào trong càng là các bộ lạc nhỏ yếu. Mà ở trong cùng là người tộc Nước. Người tộc Nước đời đời kiếp kiếp đều sống ở đảo nhỏ ngoài biển sâu, bọn họ là cao thủ bơi và lặn. Giống tộc Nước không thể biến thân trên bờ mà chỉ ở trong nước mới có thể.

Khác với hình thú của các bộ tộc trên cạn như tộc Dực Hồ, hình thú của giống tộc Nước không phải bất cứ loại dã thú nào mà là hai bên tai mọc lên hai phiến màng mỏng, đôi mắt cũng có một tầng màng trong suốt, để khi họ đi săn trong biển có thể thở và tìm kiếm con mồi. Mà hai tay của bọn họ khi ở hình thú sẽ mọc ra móng tay dài sắc bén, giúp họ vừa có thể bảo vệ mình vừa có thể giết chết con mồi trong lúc đi săn ở trong nước.

Giống cái của tộc Nước giống giống cái của các bộ lạc khác, không thể biến thân, nhưng bọn họ bơi giỏi hơn rất nhiều. Nhưng vì giống đực tộc Nước không thể biến thân ở trên cạn hoặc nói dù có biến thân được cũng không thể tạo ra thương tổn quá lớn cho dã thú trên cạn nên nhà của bọn họ được xếp vào trong cùng. Mỗi lần tộc Nước tới ngày trao đổi đều là liên hệ trước với bộ lạc khác, sau đó hai bên gặp nhau ở một nơi gần bờ biển, cùng đi, lúc tới sẽ thanh toán một số hải sản nhất định làm thù lao.

Bên hợp tác của bọn họ cũng không phải cố định, thường họ sẽ chọn hợp tác với bộ lạc chiến thắng ở ngày trao đổi năm trước, vậy nên cơ hồ bọn họ đều có quan hệ với các bộ lạc cường đại trên đất liền, cũng vì thế mà bọn họ có quan hệ rất tốt với rất nhiều bộ lạc. Lúc Tư Văn biết sự tồn tại của tộc Nước, còn suy đoán có phải giống nàng tiên cá không, không ngờ là con người, chỉ là phương hướng tiến hóa khác với thú nhân. Nhưng sản phẩm trao đổi của họ thì có thể chú ý hơn, đồ biển rất ngon, anh tin là Vân nhà anh sẽ rất thích ăn.

Khi tộc Dực Hổ đến nơi, đã có mấy bộ lạc tới trước. Tư Văn cũng gặp được người trong tộc Dực Xà ngang hàng với tộc Dực Hổ. Lần đầu tiên nhìn thấy mấy chục con rắn lớn trườn tới, trên người còn có giống cái đeo túi, phản ứng đầu tiên của Tư Văn không phải là sợ hãi mà là thấy rất thú vị. Nhưng dù sao thì cảnh tượng một đàn rắn cũng rất rung động, mà đến lúc này Tư Văn mới biết, thì ra tộc trưởng tộc Dực Xà là chú của Bacon.

Năm đó, sau khi a phụ và a ba Bacon kết thành bạn đời, vì a ba anh kiên trì nên hai người ở lại tộc Dực Hổ. A phụ của anh vốn được công nhận là tộc trưởng tương lai của tộc Dực Xà, vì chuyện này mà không thành. Vì thế, tộc Dực Xà liền tuyển lại một người, là chú của Bacon. Giống như Bacon, ông cũng là một con rắn màu xanh mượt.

Tư Văn không hề hứng thú với việc hai người dùng hình thú phì qua phì lại, anh còn rất nhiều chuyện phải làm. Theo như lệ thường, tộc Dực Hổ chọn chỗ ở của mình, Og phân phối phòng ở xong, mọi người liền tự do hoạt động. Vì đã lâu không có người ở nên trong phòng rất nhiều tro bụi, vậy nên việc đầu tiên sau khi vào là quét tước vệ sinh.

Làm vệ sinh xong, trải vài tầng da lên giường đá, cất đồ mang đến trao đổi, thu thập rau dại và trái cây hái trên đường phơi khô, coi như là xong việc. Tư Văn vừa đặt vài đồ vật nhỏ mang từ nhà đến vào phòng, vừa thúc giục Vân đi nghỉ ngơi. Tuy trên đường đều là anh đi, nhưng Vân cũng không thoải mái. Ngồi trên lưng hổ lâu như vậy, không những eo lưng đau nhức, mông cũng không thoải mái, vậy nên nghỉ ngơi là cần thiết.

Nhìn Vân ngủ, khoe miệng Tư Văn cong lên, ngồi trên bãi đất trống trước nhà trải những thứ cần phơi ra, phơi phơi khô sẽ thu lại. Anh vừa mới bắt đầu làm đã có khách tới chơi.

**

Zổ: tôi mới đọc xong bộ Trọng sinh chi tướng quân vs tướng quân. Song trọng sinh, khá giống Chú ái tình không, nhưng ko hay bằng. Đọc cũng dc. Đoạn cuối khá thú vị. 2 a chết ở tầm 40t, trước khi chết đều là tướng quân, nhưng ko quen nhau. Trọng sinh về, trong 1 lần làm nv, 2 ng xuyên đến lúc mà mình chết, nhưng do có sự xh của 2 a nên ko chết. 2 a “già” nhìn 2 a “trẻ” hôn hít nhau mà shock, tui rất hy vọng tác giả sẽ viết pn về 2 a “già”.

Mà sao tôi nhớ đoạn đầu tác giả bảo chỉ có 3 bộ lạc có cánh là Dực Hổ, Dực Lang và Dực Sư nhỉ? =,.=

Đau răng quá, cái răng sâu của tui đã trám vài lần rồi, chẳng lẽ lại đi trám nữa OTZ tui đã chăm chỉ đánh răng lắm mà, tui cũng đâu có ăn đồ ngọt gì đâu, whyyyyyyyy ToT

54. Chương 54

Người đến là một giống cái tóc đen mắt đen, khuôn mặt thanh tú, thoát nhìn như hai mươi mấy tuổi, nhưng người thú thể từ ba mươi đến một trăm tuổi đều trông như thanh niên, một trăm tuổi đến một trăm năm mươi tuổi là trung niên, sau một trăm năm mươi tuổi mới giống người Trái Đất mà từ từ già đi, nên cho dù người này nhìn rất trẻ, Tư Văn vẫn không dám khẳng định tuổi của đối phương.

Tư Văn yên lặng quan sát giống cái này, từ diện mạo mà nói thì hẳn là không có quan hệ gì với nguyên thân, người tộc Dực Hồ tuy cũng là mắt đen tóc đen nhưng đường nét không thâm như giống cái trước mắt. Nói cách khác, nếu người tộc Dực Hồ là người tộc Hán thì giống cái trước mắt chính là người dân tộc thiểu số, hình dáng khác nhau rõ ràng. Hơn nữa trong số những người tộc Dực Hồ đến đây thì không có người này, vậy nên người này hẳn là không phải người tộc Dực Hồ.

Nghĩ đến đây, Tư Văn nhẹ nhàng thở phào, không phải người tộc Dực Hồ có nghĩa là không có quan hệ đặc biệt gì với nguyên thân. Tuy anh xuyên đến đã lâu như thế, việc của nguyên thân cũng đã biết bảy tám phần, nhưng không phải là không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất sao? Vạn nhất anh không biết gì nhưng lại có quan hệ gì với giống cái trước mắt này thì không phải là anh có thể bị bại lộ sao?

Giống cái nhìn nhìn Tư Văn, hơi do dự, hỏi: “Xin hỏi, cậu là Tư Văn sao?”

Tư Văn đè ép các loại ý tưởng trong lòng, buông đồ trong tay xuống, gật đầu nói: “Đúng vậy, xin hỏi người là?”

Trên mặt giống cái lộ ra ý cười, một bộ may mắn: “Tôi là Mill, là người tộc Hồ, xin hỏi bạn đời Vân của cậu có phải là cũng đến tham gia ngày trao đổi cùng cậu không? Có thể để tôi gặp Vân không?”

Tư Văn lắc đầu: “Em ấy đi cùng tôi, nhưng tôi không thể để ông gặp em ấy được, em ấy đang nghỉ ngơi, hơn nữa, nói thật, tôi cũng không biết vì sao ông muốn gặp bạn đời của tôi. Theo tôi được biết thì em ấy cũng không biết ông.”

Mill sửng sốt, trên mặt lộ vẻ mừng: “Xem ra cậu rất thích nó, tôi sẽ không làm chuyện bất lợi với Vân nên cậu không cần cảnh giác như vậy đâu. Hôm nay hai người mới đến, Vân đúng là sẽ mệt chết, tôi sẽ chờ nó nghỉ ngơi tốt rồi lại tới. Đây là trái cây mà chỉ tộc Hồ chúng tôi mới có, ăn rất ngon, hy vọng Vân sẽ thích.” Ông buông túi da thú nhỏ trong tay xuống, mỉm cười gật đầu với Tư Văn xong liền trở về.

Tư Văn cau mày mở túi ra, bên trong là mười mấy trái cây màu tím, thoát nhìn khá giống măng cụt trên Trái Đất, không có độc, chỉ là trái cây bình thường. Tư Văn tách một quả ra nhìn, loại trái cây không biết tên này thực tế chính là măng cụt. Măng cụt là đồ tốt, vừa ngon vừa giàu dinh dưỡng. Vậy nên dù mục đích của người này là gì thì trái cây này vẫn có thể cho Vân ăn, huống chi, trực giác của anh cảm thấy người kia không có ác ý với Vân.

Thu dọn xong đồ đạc, Tư Văn ra cửa tìm Og. Là tộc trưởng tương lai của tộc Dực Hồ, Og ngoại trừ là thủ lĩnh của nhóm đầu tiên thì còn là thủ lĩnh của tất cả các tộc nhân đến tham gia ngày trao đổi, anh phải đại biểu cho tộc Dực Hồ để trao đổi thương thảo với các bộ lạc khác. Tư Văn đến tìm anh là để hỏi xem vị trí an bài như thế nào, nếu anh và Vân đã mang đồ đến thì đương nhiên là hy vọng có thể đổi hết.

Lúc Tư Văn đến đã có vài người tới trước, đợi khi mọi người đến đông đủ, Og bắt đầu phân phối quầy hàng của mọi người. Giống những năm trước, quầy hàng của tộc Dực Hồ nằm cạnh quầy hàng của tộc Hồ và tộc Dực Xà. Điều Og phải làm là phân chia quầy hàng trong phạm vi của mình, để mọi người lựa chọn, phương pháp nhìn có vẻ hỗn loạn nhưng lại không gây ra bất mãn và rối ren. Mọi người vốn không quá để ý đến vị trí quầy hàng, nếu ai không thích cũng sẽ tự đổi với người khác, nhưng tình huống này cũng rất ít xảy ra.

Biết được vị trí cụ thể quầy hàng của mình, Tư Văn chào hỏi Og và Bacon xong liền trở về, tính tính thời gian, Vân chắc cũng sắp tỉnh. Quả nhiên, anh về tới nhà một lúc, Vân đã dụi mắt, đẩy mắt ngơ ngác đi ra.

Tư Văn đang xử lý con mèo, hay tay đầy máu, thế nhưng mặt lại cười dịu dàng, nhìn thế nào cũng thấy không phù hợp. Thế nhưng, ở thú thế, không ai sẽ cảm thấy thế. Lúc giống đực đi sẵn và xử lý con mèo đều sẽ có máu me nhầy nhụa, mọi người đều đã quen, vậy nên Vân đi đến bên cạnh Tư Văn, cắn mặt anh một cái, hàm hồ nói: “Buổi sáng tốt lành.”

Lời này vừa ra, Tư Văn liền nhịn không được bật cười, thì ra cục cưng còn tưởng là buổi sáng: “Mau rửa mặt đi em, sắp ăn cơm trưa rồi.”

Vân ngẩn người, ngẩng đầu nhìn nhìn chung quanh, lúc này mới đột nhiên ý thức được bọn họ đã không ở tộc Dực Hồ, hơn nữa bây giờ đã là giữa trưa.

Tư Văn hôn lên khuôn mặt hơi đỏ của cậu, thúc giục cậu đi rửa mặt rửa tay, bản thân thì nhanh tay nấu cơm.

Hoa quả sau bữa cơm hôm nay là măng cụt mà Mill đưa. Tư Văn bóc thịt quả ra, đặt lên bàn, thịt quả màu trắng nổi bật trên đĩa màu vàng, thoát nhìn rất ngon mắt. Măng cụt vừa lấy ra, mắt của Vân liền dính vào. Tư Văn đặt đĩa xuống, cậu liền chỉ vào măng cụt hỏi: “Đây là gì ạ? Phát hiện mới của anh sao?”

Tư Văn xoa nhẹ đầu cậu, cười nói: “Không phải do anh phát hiện đâu, là người khác đưa, là trái cây mà tộc Hồ mới có, anh cũng không biết tên là gì.”

Mắt Vân sáng lên, hưng phấn nói: “Thứ này chỉ tộc Hồ mới có?” Tư Văn gật đầu, nụ cười trên mặt cậu càng lớn, than thở nói: “Thì ra là quả kì quặc, nghe nói thứ này có vỏ ngoài màu tím, còn rất dày, thịt quả bên trong là màu trắng, chua chua ngọt ngọt, ăn rất ngon, còn không anh?”

Tư Văn đứng dậy, lấy một quả từ trong phòng để đồ đưa cho cậu. Vân nhận lấy, quan sát cẩn thận một lúc, tự tay tách vỏ ra ăn xong mới thỏa mãn đi ăn thịt quả trên đĩa. Tư Văn nhìn cậu ăn sung sướng, tâm tình cũng tốt hơn không ít, giả bộ như vô tình hỏi: “Em có quen ai ở tộc Hồ không?”

Vân nuốt thịt quả trong miệng xuống, nói: “Không ạ! A, đúng rồi, còn không anh? Cho Cát và Sitter nếm thử, nếu không thì bưng chỗ này cho họ cũng được.”

Tư Văn nén tâm tư, cắn một ngụm trên miệng cậu, cười nói: “Em cứ từ từ mà ăn, trong kia còn vài quả nữa.”

Giống cái kia rồi cuộc là ai, có mục đích gì, Tư Văn tuy để bụng nhưng lại không hỏi thăm ra cái gì. Vân căn bản không biết người nào ở tộc Hồ, giống cái kia đến tìm Vân làm gì, anh không biết. Từ ngày họ đến đến khi ngày trao đổi chính thức bắt đầu, trọn ba ngày giống cái kia cũng không xuất hiện, Tư Văn từ rồi rầm biến thành bình đến tướng chắn, nước đến đất ngăn.

Vì họ đi khá chậm nên ngày hôm sau khi bọn họ tới, tổ thứ hai của tộc Dực Hồ cũng tới, mà ngày thứ ba cũng là lúc mà ngày trao đổi chính thức bắt đầu.

Hôm đầu tiên ngày trao đổi chính thức bắt đầu, Tư Văn cũng mang đồ của anh đặt lên quầy hàng của mình, bên cạnh chính là quầy của bọn Bacon. Như vậy thì hai quầy hàng chỉ cần một người trông là được, người còn lại có thể lo cho ba giống cái. Lần này Og không tham gia trao đổi, thân là tộc trưởng tương lai, việc anh phải làm rất nhiều, không có thời gian để mỗi ngày trông hàng, Sitter lại không chịu ngồi yên nên bọn họ liền không trao đổi. Nhưng Sitter cũng không hết hy vọng, mang một ít đồ linh tinh tự làm đến, tính đặt ở quầy hàng của Vân hoặc Cát xem xem.

Lần này Tư Văn mang đến ngoại trừ một bộ phận da thú thì chính là tương và dưa chua anh tự làm. Trước kia mùa đông không có đồ ăn, ngoại trừ củ cải thì chỉ có cải trắng, ông nội anh sẽ trồng nhiều loại rau hơn vào mùa hè và mùa thu, đến mùa đông chúng sẽ thành dưa chua ngon lành. Trẻ con nhà nghèo trưởng thành sớm, tay nghề làm dưa chua của anh là do tự tay ông nội dạy, cực kì tốt, mùa xuân vừa đến anh đã làm rất nhiều dưa chua, giờ qua hai ba tháng đã có thể ăn.

Còn tương thì do anh xay gia vị và hương liệu thành bột để làm, bên trong có rất nhiều bột ớt, lúc nướng thịt quét lên sẽ rất ngon. Ớt là một trong những thực vật mà ăn phát hiện sớm nhất, cùng thời gian với khoai tây. Ớt ở đây không khác ở trên Trái Đất, có khác thì chỉ khác ở trình độ cay. Ớt mà anh phát hiện trông giống ớt chỉ thiên nhưng cay hơn ớt chỉ thiên ở Trái Đất rất nhiều.

Lúc đầu anh làm cũng chỉ để Vân được ăn ngon và ăn nhiều hơn, hơn nữa nghĩ đến chuyện người ở đây chưa từng ăn cay, không biết họ có thể ăn cay đến đâu nên Tư Văn chỉ làm hơi cay. Nhưng không ngờ là không chỉ Vân thích ăn tương mà người nào ăn thử cũng đều thấy ngon, trong bộ lạc thường có người đến đổi. Vậy nên khi chuẩn bị đồ cho ngày trao đổi, thứ đầu tiên Tư Văn nghĩ đến là nó.

Ngày đầu tiên là Tư Văn trông hàng, Bacon làm hộ vệ của ba giống cái. Tư Văn đưa cho Vân một túi đầy tiền, dặn cậu thích gì thì mua, yên tâm để anh trông quán. Tiền ở thú thể là một loại đá nhỏ màu vàng, tuy nhìn khá giống vàng nhưng thực ra là đá thật, loại đá này cơ hồ chỉ có một kích cỡ, ngay từ lúc đầu đã như thế, cũng vì vậy mà thú thể mới chọn nó làm tiền.

Thủ đoạn khuyến mãi trên Trái Đất rất nhiều, Tư Văn lại bán đồ ăn, người khác chưa ăn thì chưa biết mùi vị, tất nhiên không ai mua, vì thế Tư Văn liền làm ăn thử. Thịt nướng quét tương bị chia thành các miếng nhỏ giống nhau, đặt trên lá sạch sẽ, dưa chua cũng thế. Phương pháp khuyến mãi thông thường ở Trái Đất

nhưng lại mới mẻ với thú thể rất nhanh đưa tới cho anh rất nhiều khách hàng. Không chỉ tương và đưa chua đất hàng, ngay cả da thú cũng bán nhanh hơn người khác.

Dù sao thì cảm giác thấy tiền chảy vào túi mình đúng là quá tốt, đương nhiên, không phải tất cả mọi người đều dùng tiền, phương thức trao đổi thông thường nhất ở thú thể vẫn là lấy hàng đổi hàng, vậy nên một ngày này anh cũng thu được không ít thứ, trong đó có đậu tương mà anh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Phát hiện đậu tương khiến tâm trạng của Tư Văn cực kì tốt, nhưng loại tâm trạng tốt này khi nhìn thấy Mill lại đến liền trở nên vi diệu.

**

Zổ: quả măng cụt trong QT là sơn trúc, tìm mãi không ra, đến đoạn tả tui mới nghĩ là măng cụt, xong đi tra lại thì đúng luôn

~Tui mới đọc xong bộ Sứ phu nan giá, chủ thụ, mỹ thực, xuyên không, công là tướng quân giải giáp quy điền, đọc đoạn đầu khá là ức chế = =+. Nguyên thân rất xấu, con nhà giàu, lấy vợ nhưng tự ti không dám động vào vợ, bị vợ trèo lên đầu lên cổ, cướp gia sản, mang cả bố mẹ và tình nhân về nhà, bố nguyên thân ốm thì bị vứt vào nhà rách, nguyên thân thì bị đánh còn bị mắng. Nhưng khi thụ xuyên về thì lại muốn bỏ đi vì không có hứng thú gì với gia sản, nhưng vì có ông bố nên không đi, sau đó liền đi bán đồ ăn nuôi bố, dù bị ức hiếp gì cũng không phản kháng, trong khi ngôi nhà đó là của nguyên thân, vợ có làm gì thì chỉ cần thụ viết thư hay nói gì thì người có lý là thụ, nhưng thụ im lặng vì kiểu “không thích lằng nhằng”. Cuối cùng đến lúc vợ muốn độc chết thụ thì thụ mới báo quan, đọc mà ức cmn chế. Tui chỉ đọc lướt qua, nói chung là lăm mỹ thực, ai thích thì nhào vô.

55. Chương 55

Lần này Mill không đến một mình mà đi cùng một thú nhân cũng tóc đen mắt đen, trông giống người dân tộc Duy Ngô Nhĩ. Tư Văn nheo mắt, người tên Mill này ngay từ đầu nhắm vào Vân, nhưng từ lúc Vân đến tộc Dục Hồ thì không ra ngoài nữa, căn bản sẽ không quen biết một người tộc Hồ. Vậy nên chẳng lẽ Mill có quan hệ với a phụ, a ba của Vân. Nhưng họ đã qua đời lâu như vậy, bây giờ Mill lại tìm đến làm gì?

Mill làm như không phát hiện thần sắc của anh, nhẹ nhàng cười, chỉ vào đồ trên quầy hàng hỏi: “Đây là Vân làm?”

Tư Văn nhìn ông một cái, Mill tựa hồ không cảm giác được, chỉ cúi đầu chuyên tâm nhìn đồ trên quầy, trông có vẻ rất hứng thú, bình tĩnh như thể đầu còn do dự và thấp thỏm.

“Là tôi làm, tương này quét lên thịt ăn rất ngon, có muốn ném thử không?” Nếu ông không nói, Tư Văn cũng sẽ không ngốc đến mức chủ động hỏi, tâm bình khí hòa mà đối đãi với ông như một khách hàng bình thường.

Mill kinh ngạc nhìn anh một cái, trong mắt lóe lên vui mừng: “Tôi còn tưởng là Vân làm, không ngờ là cậu.”

Tư Văn không đáp, Mill cũng không để ý, kéo kéo thú nhân bên cạnh, lấy cái túi lớn bằng túi lần trước trong tay ông, đặt lên bàn của Tư Văn, nói: “Đây là quả kỳ quặc, cầm lấy cho Vân ăn.”

Nhìn nhìn cái túi đầy quả kỳ quặc, Tư Văn thu hồi ý cười, nghiêm mặt nói: “Vân là giống cái của tôi, tôi sẽ chăm sóc cho em ấy, trái cây này coi như tôi đổi với hai người.” Quả kỳ quặc cũng không phải thứ thông thường ở tộc Hồ, để tìm được nhiều quả kỳ quặc như vậy thì phải mất rất nhiều sức lực, ông còn đưa cho Vân những hai lần, nếu nói hai người không có quan hệ gì thì tuyệt đối không có khả năng.

Mill nhìn Tư Văn nhanh nhẹn mức tương vào mấy ống trúc, khẽ thở dài nhưng cũng không nói gì, nhận ống trúc muốn nói lại thôi một hồi rồi rời đi. Thú nhân kia từ đầu tới đuôi đều không nhìn Tư Văn, chỉ chuyên chú nhìn chằm chằm Mill, chỉ vào lúc rời đi mới cười cười với Tư Văn. Nụ cười này khiến Tư Văn hơi sững sốt, anh còn tưởng người này cũng là mặt liệt giống Og, không ngờ là không phải, nhưng nụ cười kia đúng là ngốc muốn chết.

Mill rời đi không bao lâu thì Bacon đã che chở ba giống cái trở lại. Ba giống cái rất hưng phấn, nhất là Vân, đây là lần đầu tiên cậu tham gia ngày trao đổi, hai người kia đã đi vài lần, vậy nên cũng khó tránh khỏi kích động. Nhưng dù có kích động thì Vân cũng không loạn tiêu tiền, đi dạo một ngày, trừ một bình nhỏ thì cũng không cảm thấy gì, không giống Cát và Sitter, ôm một đồng lớn.

Tư Văn cầm lấy cái bình trong tay cậu, hỏi: “Em mua gì thế?”

“Mật ong ạ, pha nước uống ngon lắm.” Tư Văn nhẹ nhàng thở phào, may mà là Vân mua, nếu ngay cả cái bình này cũng là của hai người kia thì anh đúng là không biết nên nói gì.

“Như thế nào không mua mật khác?”

“Sao không mua những thứ khác?”

Vân lắc đầu: “Không có gì muốn mua.” Cảm giác được Tư Văn đang xoa nhẹ đầu cậu, ngẩng đầu nhìn anh, cười nói: “Nhiều thứ lắm, nhưng em không biết dùng làm gì nên cũng không mua.”

“Chiều anh đi cùng em, đã đói chưa? Muốn ăn gì?”

Mắt Vân sáng lên, nói: “Thú gầy hầm nấm.”

Tư Văn thu dọn đồ, chào Bacon rồi trở về. Ngoại trừ hai người bọn anh thì thức ăn của Cát và Sitter cũng do anh lo. Đây là việc mà bọn họ đã quyết định từ trước, sáu người ăn chung, vì Tư Văn có tay nghề tốt nên đầu bếp là anh. Tư Văn cũng không có ý kiến gì, anh tuy không thích nói chuyện, thường trầm mặc nhưng tính cách cũng rất tốt, chỉ cần không đụng đến điểm mấu chốt của anh thì những chuyện bình thường đều có thể thương lượng. Huống chi bọn họ là bạn bè tốt, anh em thân, làm cho một người cũng là làm, làm cho sáu người cũng là làm, cũng không khác nhau quá lớn.

Ông Trời đối với anh không tệ, kiếp trước khiến anh chết đột ngột nhưng kiếp này lại cho anh một cuộc sống hạnh phúc trọn vẹn, có bạn bè có anh em có người yêu, sau này anh còn có thể có con của chính mình. Mắt anh nhìn nhìn về bụng Vân, trong mắt tràn đầy dịu dàng.

Hai người ăn xong liền về quầy hàng, đợi bọn Bacon ăn xong trở lại, Tư Văn liền tính dẫn Vân đi dạo. Sitter đương nhiên không có khả năng thành thật đứng ở chỗ đó, trong lòng cậu Tư Văn là người nấu ăn ngon nhất, anh học ở chỗ thú thần rất nhiều món ngon, là một tên thèm ăn ngấm, cậu sao có thể bỏ qua cơ hội phát hiện đồ ngon được. Cát vốn cũng muốn đi, nhưng nhìn Bacon một mình trông hàng liền do dự, nhưng không biết Bacon nói với cậu cái gì mà rất nhanh cậu đã đồng ý.

Tư Văn dẫn ba giống cái đi thẳng tới chỗ của tộc Nước. Tư Văn chưa từng nhìn thấy biển, hải sản ngon lành cũng chưa gặp, bây giờ thật vất vả có hải sản để trao đổi, tất nhiên sẽ không bỏ qua. Bạn đời bé nhỏ của anh cũng là bé tham ăn ngấm, mỗi lần nhìn về mặt thỏa mãn khi ăn được đồ ăn ngon của cậu, anh liền cảm giác thỏa mãn kinh khủng. Cũng vì thế mà anh càng thích việc phát hiện đồ mới để làm món ngon cho bạn đời bé nhỏ nhắm nháp.

Người tộc Nước không quá khác so với tưởng tượng của Tư Văn. Giống cái của bộ tộc này không khác gì giống cái của tộc Dực Hổ, giống đực thì không biết có phải vì không có hình thú hay không mà thoát nhìn cũng không cường tráng như giống đực tộc Dực Hổ, nhưng tất nhiên là vẫn cường tráng hơn giống cái. Nhưng phần lớn người tộc này đều có một mái tóc màu xanh, trông như mỗi người đều đội một đầu tảo biển.

Người tộc Nước đến không nhiều, cũng chỉ có mười bốn, mười lăm quầy hàng, nhưng đồ trên mỗi quầy đều rất nhiều, cũng không thường lặp lại. Dù loại cá biển, trai lớn, cua, v.v... Nhưng vì có vài thứ Tư Văn cũng chưa nhìn thấy trên Trái Đất nên quyết đoán bỏ qua. Nhưng Tư Văn cũng cảm thấy nói không chừng những thứ này thực ra anh đã nhìn thấy trên Trái Đất nhưng ở thú thể chúng nó lại vì nguyên nhân nào đó mà biến dị.

Tư Văn không mua nhiều, mỗi loại chỉ mua một ít, cũng ngăn cản hành vi mua một đồng của Cát và Sitter. Không phải ai cũng ăn được hải sản, trên Trái Đất có rất nhiều người dị ứng đồ biển. Tuy người ở thú thể vì có gen dã thú nên cường tráng hơn nhưng dị ứng cũng không quan hệ với cường tráng, nói chung là cẩn thận thì hơn.

Rất nhanh, bốn người đã đi đến quầy hàng cuối cùng. Khác với những quầy hàng khác có đủ loại hải sản, quầy hàng này thoạt nhìn rất khó coi, chỉ có vài cái túi to, bên trong là thứ gì đó đen tuyền phơi khô, có hai túi chứa thứ còn hơi trắng trắng. Chủ quầy là một giống cái nhìn rất trẻ, thoạt nhìn vừa trưởng thành, bên cạnh cậu là một giống đực cụt một tay, cười lên rất rạng rỡ.

Thấy bọn anh đến, mắt giống cái sáng lên, Tư Văn chỉ một cái túi da thú, hỏi: “Thứ này đổi thế nào?”

Lời vừa ra khỏi miệng liền cảm giác lòng bàn tay bị nhẹ nhàng nhéo một cái. Tư Văn cúi đầu, thấy đôi mắt của bạn đời nhà mình trừng lớn, đầy mặt không tán thành. Thứ này nhìn đen tuyền, ngửi còn có mùi, bên trên có màu trắng, thoạt nhìn kinh muốn chết, sao có thể ăn ngon, sao anh lại muốn mua? Sitter và Cát đứng bên cạnh cũng rất ngưng trọng, tuy đúng là Tư Văn nấu cơm rất ngon nhưng thứ đen tuyền này có thể ăn thật sao?

Tư Văn bị ba người làm cho bật cười, thân mật xoa xoa đầu Vân, không nói gì. Bọn họ không biết đây là gì nhưng Tư Văn thì biết rõ. Mấy thứ này đều là đồ tốt, hai túi rong biển, ba túi táo tía. Không nói đến mùi vị thế nào, nhưng rất giàu dinh dưỡng. Nhất là rong biển, muối ở đây không biết có i-ốt không, tuy không biết giống cái có gen dã thú thì có bị bướu cổ không nhưng phòng bệnh còn hơn chữa bệnh, rong biển là thứ phòng bệnh không thể tốt hơn.

Thấy Tư Văn không nói gì, còn có vẻ vẫn muốn mua, Lam Bối nhẹ nhàng thở phào, bọn cậu đã ngồi ở đây một lúc lâu, không thiếu người hỏi nhưng không có ai đổi, nếu không đổi được đủ da thú thì mùa đông năm nay sẽ rất khổ sở. Năm trước bọn cậu cũng giống như những người khác, mang tới các loại cá và đồ biển, nhưng mùa đông trước, Bách đi săn bị thương tay, cũng không bắt được cá lớn nữa, mấy thứ này là do cậu vô tình phát hiện, ăn thấy rất ngon nên liền muốn mang đến thử xem sao.

“Một túi này đổi hai trương thú lông dài.” Thú lông dài, tên như ý nghĩa, lông rất dài, hình thể rất lớn nhưng lực công kích không mạnh, sinh sản rất nhanh, hình dáng trông như hồ ly và hoan hợp thể. Hiệu quả giữ ấm của da nó rất tốt, là một trong những loại da được dùng nhiều nhất trong mùa đông.

Một túi lớn như thế mà chỉ cần dùng hai trương da thú lông dài là có thể đổi được, thật đúng là ngoài dự đoán của Tư Văn, đúng là rẻ quá! Buổi sáng vừa lúc thu được mấy trương da thú lông dài, dùng để đổi rong biển đúng là quá tốt: “Hai túi này tôi lấy hết.”

Lam Bối kinh ngạc nhìn anh, lắp bắp nói: “Lấy, lấy hết?”

Tư Văn gật đầu, nói táo tía còn lại anh cũng muốn đổi, Lam Bối cực mừng rỡ, lập tức đồng ý, Bách đứng bên cạnh cũng cười. Từ lúc tay anh bị thương, Lam Bối chưa từng vui vẻ như vậy. Tư Văn cũng có thể đoán được họ gặp chuyện gì, cũng không muốn làm thánh mẫu nhưng đồ của hai người này anh đúng là thích nên cũng không ngại đổi hết về.

Khiêng rong biển trên vai, cả đám xoay người đi về chỗ tộc Dực Hổ. Vì khá nhiều đồ nên Tư Văn định đi hai lần, tiện lần thứ hai đến liền mang da thú tới. Ba giống cái ỉu xiu, không trách được, mấy thứ đen xì này đúng là không đáng yêu chút nào.

Tâm trạng Tư Văn rất tốt, khiêng rong biển trên vai, từ xa đã nhìn thấy Mill và thú nhân tộc Hổ đứng trước nhà mình, trong lòng không khỏi giận dữ. Người tên Mill này ba lần bốn lượt lại đây tìm người, lại chậm chạp không chịu nói rõ thân phận của mình. Tư Văn không nhịn được tức giận, mặt cũng lạnh xuống.

Vân hoàn toàn không biết gì về chuyện này, cậu chưa từng gặp Mill nên khi thấy hai người lạ mặt đứng trước cửa nhà mình liền tưởng họ có chuyện gì, lễ phép hỏi: “Xin hỏi, hai người tìm ai?”

Mill nhìn mặt cậu, trong mắt hơi mê mang, tựa như đang xuyên qua Vân mà nhìn một người khác.

**

Zô: mò lên HN tìm việc sau 2 năm thất nghiệp OTZ. Nhìn 1 đồng wifi không có pass khóc ra nước mắt.

Tui mới đọc xong bộ Phương thức mở khởi điểm văn không đúng, chủ công, xuyên thư, hay v~ công là gay xuyên vào nam chính tr ngựa đực (NP, 1 nam nhiều nữ), ảnh cư anh thụ là boss phản diện, anh thụ là dân trọng sinh. Tr đọc đc mà hâi v~ có con hoàng kê (gà vàng =))) là hệ thống nhưng IQ thấp, anh công thì phúc hắc, đọc thích lắm

56. Chương 56

Mây Tư Văn cau lại, kéo Vân ra sau mình, không mẫn không nhạt nói: “Vị này đến đổi đồ sao?”

Mill sững sốt, trong mắt có ý cười: “Tôi đến không phải để đổi đồ, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Ánh mắt Vân nhìn Mill có chút ngạc nhiên, rõ ràng Tư Văn không biết giống cái trước mắt, vậy thì giống cái này có gì muốn nói với Tư Văn? Chẳng lẽ... nhưng rõ ràng người này đã có bạn đời nha, hay là người kia cũng không phải bạn đời của giống cái này?

Lông mày Tư Văn giật giật, việc này cũng không thể tránh mãi được, bây giờ nhìn như định nói thật, chỉ có thể nhẹ nhàng dỗ Vân: “Ngoan, em vào nhà trước đi, anh vào ngay thôi.”

Tuy rất do dự nhưng Vân vẫn tin Tư Văn, hơn nữa Tư Văn cũng không biết đối phương, hẳn là không phải như cậu tưởng, việc này ở thú thể lại rất ít. Vì vậy, cậu gật đầu, nói: “Anh về sớm nha.”

Tư Văn hôn trán cậu, nhìn cậu đi vào nhà, nụ cười trên mặt lập tức nhạt đi, lạnh lùng nói: “Có chuyện gì thì nói đi.”

Mill cũng không để ý thái độ của anh, trên mặt vẫn cười, tràn đầy vui mừng nói: “Cậu không cần lo lắng, tôi đã nói sẽ không thương tổn Vân, tôi là chú ruột của nó, sao có thể hại nó được, cậu quá khẩn trương. Nhưng cậu đối với Vân đúng là tốt, tôi tin anh tôi đang ở bên cạnh thú thần sẽ cầu nguyện cho hai đứa.”

Lượng tin tức trong lời này hơi nhiều, Tư Văn ngẩn ra một lúc, mày cau càng chặt: “Ông nói ông là chú của Vân, ai có thể chứng minh? Đến giờ Vân vẫn không biết mình còn có chú, a ba và a phụ của em ấy đã về với cái ôm của thú thần từ lâu, làm sao tôi biết điều ông nói có phải thật không?”

Mill ngơ ngác, ông hoàn toàn không ngờ Tư Văn sẽ phản ứng như vậy. Thực ra cũng không trách được ông, dù sao ở thú thể mọi người đều thuần phác, sẽ không nói dối chứ đừng nói là giả mạo người thân của người khác. Nhưng ông không biết Tư Văn là hàng dỏm, không những dối linh hồn nữa chừng mà còn sinh sống vài chục năm ở thế kỷ hai mốt lừa đảo đầy đường, có loại cảm xúc này thất sự là rất bình thường. Nếu là bất kỳ một người Trái Đất nào khác thì cũng sẽ không tin lời ông, lúc a phụ a ba Vân mất cũng không thấy ông đâu, giờ đã mười mấy năm bỗng nhiên xuất hiện, chỉ có đứa ngu mới tin.

Lời của Tư Văn khiến Mill sững sờ đứng im một lúc lâu. Lời Tư Văn tuy ngoài dự đoán nhưng cũng không sai, nhưng mấu chốt ở chỗ ông biết mình là chú của Vân, nhưng chứng minh thế nào? Năm đó anh trai kết thành bạn đời với du thú kia không bao lâu liền rời khỏi bộ lạc, nhiều năm như vậy không trở về, ông còn tưởng rằng hai người ở bên ngoài sinh sống rất tốt. Dù sao với cách sống của du thú thì mười mấy năm không về bộ lạc cũng là bình thường. Nhưng ông không thể ngờ được rằng hai người đã không còn tại thế, chỉ để lại một đứa con là giống cái.

Ông khiếp sợ, đau lòng đồng thời cũng cực kỳ nhớ thương con của anh ông, vì thế trăm phương nghìn kế hỏi thăm, thật vất vả có manh mối, nghe nói Vân muốn đến ngày trao đổi, ông liền lập tức kéo bạn đời nhà mình đến. Tuy đã xác định được Vân là con của anh ông nhưng ông chưa từng gặp đứa bé kia, trong lòng không khỏi bồn chồn nên mới ba lần bốn lượt hỏi thăm, không ngờ lần này đến lại bị chất vấn thân phận.

Bách yên lặng cầm tay Mill, nhìn vào mắt Tư Văn, nghiêm túc nói: “Thú thần trên cao, Bách, thú nhân tộc Hồ thề với thú thần, ta và bạn đời của ta không hề có ác ý với thú nhân tộc Dục Hồ là Tư Văn và bạn đời Vân của hắn.”

Lần này đổi thành Tư Văn sững sờ, đừng thấy chỉ có mấy câu như vậy, đây là lời thề cao nhất ở thú thể. Không giống Trái Đất, thú thể sùng bái thú thần không chỉ nhiều như nước sông chảy mãi mà còn có chút mù quáng, cho nên loại lời thề có thú thần là lời thề nghiêm khắc nhất thú thể. Việc này thật ngoài ý muốn của anh, anh không ngờ thú nhân này sẽ thề như vậy, nhưng nếu đã thề thì anh có thể hoàn toàn xác định hai người này không có ác ý với Vân.

“Tôi tin ông, nhưng ông phải nói cho tôi toàn bộ sự việc.” nếu đã thề thì việc phải hiểu rõ câu chuyện là tất yếu, dù sao cũng không mất gì, nhớ đúng là người thân của Vân thì cũng là chuyện tốt. Bạn đời nhỏ bé của anh nhiều năm qua đều cô đơn một mình, chưa từng hưởng qua tình thân, nếu có chú thì chắc chắn là rất tốt.

Mill lập tức kể rõ mọi chuyện, chân tướng thực ra rất đơn giản. A phụ của Vân là một du thú của tộc Báo, năm đó bị thương được người tộc Hồ cứu. Trong thời gian dưỡng thương ở tộc Hồ, ông và a ba của Vân yêu nhau, hai người cử hành nghi thức bạn đời dưới sự chủ trì của tộc trưởng tộc Hồ, không bao lâu sau, a phụ của Vân liền dẫn a ba cậu rời khỏi tộc Hồ.

Du thú là một loại tồn tại đặc thù của thú thể đại lục, tuy các thú nhân ở đây không chịu sự khống chế của quy luật tự nhiên nhưng dù hình thú có lớn đến đâu thì mọi người cũng thường quần cư, nhưng thường có vài thú nhân không thích sống như vậy. Nói không thích thì không bằng nói là bài xích theo bản năng, hơn nữa ý thức địa bàn của những thú nhân này cực kỳ mạnh, giá trị vũ lực cũng cực kỳ cao, vậy nên sau khi trưởng thành những thú nhân này sẽ rời khỏi bộ lạc, lưu lạc trên đại lục. Những thú nhân này được gọi là du thú.

Du thú hàng tung bất định, lại thường ở trong những khu rừng ít người lui tới, vậy nên mười mấy năm không về bộ lạc là rất bình thường. Có rất nhiều du thú từ khi rời khỏi bộ lạc đến khi chết già cũng không xuất hiện trước mắt người khác. Vậy nên a phụ và a ba Vân mười mấy năm không có tin tức đối với Mill thì cũng chỉ là việc bình thường.

Không ngờ, mùa đông năm trước có một du thú đến bộ lạc. Du thú này có chút giao tình với a phụ của Vân, năm đó a phụ và a ba Vân gặp phải một đàn hổ rừng dài, mặc dù a phụ của Vân rất mạnh nhưng cũng không ngăn được cả đàn mãnh thú. Trùng hợp khi đó chính là lúc ngày trao đổi chấm dứt, các thú nhân tộc Dực Hồ đi ngang qua, khi nghe được động tĩnh chạy tới thì a phụ của Vân đã hết sức chống cự, nếu không phải vì bảo vệ bạn đời và con thì ông đã ngã xuống từ lâu.

Nhưng cuối cùng a phụ của Vân vẫn vì thương thế quá nặng mà trở về với cái ôm của thú thần, a ba Vân vì bảo vệ Vân cũng bị thương, hơn nữa thương nhớ bạn đời, không bao lâu cũng mất, trước khi lâm chung gửi gắm Vân cho thú nhân tộc Dực Hồ. Người du thú này lúc ấy dừng chân ở tộc Dực Hồ, lúc a phụ và a ba Vân được mang về tộc Dực Hồ ông cũng biết nên lần này ghé qua tộc Hồ liền đi tìm Mill.

Mill khóc lớn một hồi, thương tâm không thôi, sau đó liền bắt đầu hỏi thăm về Vân. Nhưng vì Vân cũng đã trưởng thành, Mill cũng không biết cậu có nhận người chú này không nên cũng không giống trông khua chiêng tìm kiếm mà chỉ lặng lẽ hỏi thăm. Thật vất vả xác định được người, còn chưa quyết định có đến nhận Vân không thì nghe được tin Vân muốn tham gia ngày trao đổi, Mill liền không thể ngồi yên, không nhận được chẳng lẽ ngay cả nhìn cũng không được?

Vì thế liền có những chuyện như vậy, Tư Văn đối tốt với Vân ông đều nhìn thấy, biết Vân sống rất tốt, ông cũng cảm thấy lòng được an ủi, nhưng vẫn rất do dự việc có nhận Vân hay không. Vân lớn lên một mình, nhất định phải chịu rất nhiều khổ sở, Mill sợ Vân sẽ trách ông, không muốn nhận ông nên cứ mãi tìm hiểu nhưng vẫn không dám nói cho chuyện này.

Mấy ngày nay ông ngầm quan sát rất lâu, nghĩ đến Tư Văn, muốn nói với Tư Văn trước để anh từ từ nói với Vân, hiệu quả có lẽ sẽ tốt hơn, chỉ không ngờ vừa nói ra đã bị chất vấn.

Tư Văn không biết nên khóc hay cười nhìn hai người này, loại cấu huyết của phim gia đình tám giờ này đúng là...kì quái! Nhưng dù kì quái thì đây cũng là chuyện liên quan đến bạn đời nhỏ bé nhà mình: “Chuyện này tôi sẽ tìm thời gian nói với Vân.”

Lúc này ngữ khí của anh rất bình tĩnh, còn hơi nở nụ cười, không có xa cách như trước, mà là có chút thân cận. Dù sao bây giờ khác với trước, từ người xa lạ biến thành người thân, chắc chắn sẽ có thay đổi, nhưng muốn thân mật ngay thì cũng không có khả năng. Tình cảm đều phải là tích lũy theo thời gian, cứ từ từ rồi tính.

Đến khi hai người Mill mỉm cười, như cớ được gánh nặng rời đi, Tư Văn mới quay đầu vào cửa, không ngờ vừa vào liền thấy Vân ngồi im trên giường, đôi mắt đỏ rực.

**

Zô: tên bạn đời của Mill là Trăm, nghĩa là Bách, theo tôi tra thì tiếng Anh là Be, nghe có kỳ không?

Tối qua đang ngủ thì trần nhà sụp vào mặt, mặt của tui và của cái đt mới được cho đều bị hủy dung
T_____T, năm nay đúng là năm hạn của tui mà

57. Chương 57

Tư Văn căng thẳng, chậm rãi đi đến trước mặt Vân, ôm người vào trong lòng, không nói lời nào. Thực ra anh rất muốn an ủi bạn đời của mình, nhưng đối với tình huống cầu huyết thể này, anh thật sự không biết nên nói gì mới tốt, chỉ có thể ôm người vào trong ngực, dỗ dành như dỗ trẻ con.

Vân im lặng nằm trong lòng anh, mãi sau mới mở miệng: “Thực ra em cũng không nhớ rõ a phụ và a ba em trông thế nào, lúc họ mất em còn nhỏ lắm, tể tự nói lúc ấy em khóc rất nhiều, một thời gian dài đều ngủ không yên, nhưng em không hề có ấn tượng gì. Ngẫu nhiên nhớ lại chỉ có một cái ôm ấm áp và một bàn tay lớn thô ráp nhưng khiến em an tâm. Em vẫn tưởng rằng ngoài a ba và a phụ, em đã không còn người thân nào khác, thế nhưng không ngờ còn có một người chú.”

Ngữ khí của cậu rất bình tĩnh, như đang nói về một chuyện không liên quan đến mình, Tư Văn không nghe được ra là cảm xúc của cậu là tốt hay xấu nhưng lại khiến anh càng thêm khổ sở. Hai người ngồi tựa vào nhau thật lâu, Tư Văn nghe được tiếng bụng bạn đời của mình sôi, anh yên lặng hôn lên khóe miệng Vân. Hai người vốn về để ăn cơm, không ngờ lại có chuyện, anh cũng rất đói.

Khi anh đứng dậy định đi nấu cơm, Vân bỗng nhiên vươn tay ôm chặt eo anh. Tư Văn dừng lại, ngẫm nghĩ, kéo lấy tay Vân để cậu ra sau lưng, cầm tay Vân đặt lên eo mình, để Vân ôm lấy anh từ phía sau. Sau đó anh liền cứ thế mà kéo Vân ra ngoài nấu cơm. Vân rất vừa lòng với việc này, ngoan ngoãn ôm eo tư Văn, tùy anh kéo mình đi tới đi lui, trong lòng vô cùng bình tĩnh và an bình.

Tin tức hôm nay nhận được quá nhiều, hình như Vân cũng không muốn nghĩ nữa, hai người một kéo một rửa bát, thu dọn xong liền chuẩn bị ngủ. Tối nay Vân ý lại Tư Văn đến cực điểm, ngay cả tắm rửa cũng là do Tư Văn tắm cho cậu. Thấy cảm xúc của Vân không tốt lắm, Tư Văn lo lắng nên cũng không nghĩ đến bất cứ chuyện không thuần khiết nào. Trái lại, Vân cứ nhìn chăm chú vào anh, Tư Văn bị trêu chọc đến không chịu nổi, kỳ phát tình của giống đực vào tháng cuối cùng của mùa xuân và hai tháng đầu tiên của mùa hè. Tư Văn đang trong kỳ phát tình tỏ vẻ, đồ ăn bé nhỏ ngon miệng ngồi trong bồn tắm lớn ý lại nhìn mình, thật đúng là không hold được.

Thế nhưng không hold được thì Tư Văn vẫn phải hold. Sau khi gian nan tắm rửa cho Vân xong, Tư Văn lập tức bọc kín cậu, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào, hôn lên mắt bạn đời, dịu dàng nói: “Ngoan, hôm nay em mệt muốn chết rồi, mau ngủ đi.”

Nhìn Vân ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Tư Văn âm thầm thở dài, xoay người ra ngoài tắm nước lạnh. Loại phản ứng do cơ thể và sinh lý này thật đúng là đòi mạng, cảm giác không khống chế nổi, chỉ hơi trêu chọc liền bùng cháy thành lửa lớn thật đúng là quá khó chịu. Sau khi anh tắm nước lạnh đến bốn lần, thật vất vả mới có thể dập tắt ngọn lửa trong lòng, nhưng vừa nằm lên giường, lửa lại bùng cháy.

Thú nhân đang trong kỳ phát tình vốn mẫn cảm với khí tức của giống cái, càng dễ dàng vì thế mà phát sinh tình huống nào đó, cổ tình Vân còn không thành thật mà cọ đến cọ đi trên người anh, một đôi mắt tròn xoe nhìn anh. Người nào đó vốn định bỏ qua lập tức quyết định, nếu bạn đời đã cần loại an ủi này thì anh tất nhiên là nghĩa bất dung từ.

Kết quả chính là buổi sáng hôm sau chỉ có một mình Tư Văn ra quầy hàng. Hôm nay Og không quá bận rộn liền dẫn Sitter đi dạo. Tư Văn hôm nay không định bày quán nên tổ ba người liền tách ra hoạt động. Phát hiện rong biển và tảo tía khiến cho Tư Văn tin tưởng rằng thực vật gần tộc Dực Hồ không đại biểu cho tất cả các thực vật trên thú thể. Không phải trên đường đi anh còn phát hiện đậu tương sao? Vậy nên anh quyết định phải cẩn thận đi xem xem, tranh thủ phát hiện thứ mới.

Tối qua Vân rất mệt, chưa đến giữa trưa có lẽ sẽ chưa tỉnh. Buổi sáng Tư Văn đã dứt bánh khoai mài, ngô nhân tôm cho cậu nên Tư Văn cũng không lo cậu bị đói, yên tâm cẩn thận xem xét các thứ trao đổi trong chợ. Xem như thế thật đúng là khiến anh phát hiện thứ mới, hơn nữa còn là thứ anh nhớ mãi không quên.

Là một người phương bắc, lúc đói khát mệt mỏi nhất, Tư Văn ăn muốn không phải là thịt cá mà là một bát mì nước thanh đạm. Mì nước nóng hổi vừa vào bụng liền cảm giác mình hồi sức. Thế nhưng sau khi đến thú thể, anh chưa từng được ăn mì, phát hiện bột gạo, ngô, đậu nành, khoai lang, các cây nông nghiệp cao sản phần lớn đều phát hiện, chỉ thiếu mỗi lúa mạch, tuy đã ăn được rất ngon nhưng khát vọng về mì vẫn chưa từng dừng lại.

Thứ tìm đã lâu đột nhiên xuất hiện, Tư Văn vừa vui vẻ vừa lo lắng, bởi rõ ràng thứ này chỉ là hàng đi kèm, người ta vốn không bán nó mà mấy thứ cỏ linh tinh cạnh nó. Đương nhiên, cỏ đó cũng không phải cỏ phổ thông mà là cây thuốc tể tự thường dùng, gọi là cỏ cầm máu, bình thường dùng cho miệng vết thương chảy máu. Mà cỏ dại lẫn vào trong cây thuốc kia người bán nói hắn cũng không biết là gì.

Nhìn bộ dáng mê mang của thú nhân tộc Khuyển trước mắt, Tư Văn không biết nên nói gì. Cây thuốc tuy tốt nhưng lương thực còn có thể có thể cứu mạng hơn! Nhưng người ta cũng không biết đây là lương thực, vì thế Tư Văn chỉ có thể áp chế kích động trong lòng, cẩn thận hỏi han: “Anh có nhớ mình lấy thứ này ở đâu không?”

Thú nhân tộc Khuyển nhìn lúa mạch bản phóng đại trên tay anh, nghĩ nghĩ, nói: “Hắn là lúc ngắt cỏ cầm máu thì lấy lẫn vào, thứ này vô dụng, không ăn được cũng không làm thuốc được. Nhìn cỏ cầm máu này đi, đều là tôi chọn lựa kỹ đó, đổi một ít về mang cho tể tự rất tốt.”

“Sao anh biết thứ này không ăn được?”

Thú nhân tộc Khuyển không vì thế mà mất kiên nhẫn, cẩn thận giải thích: “Thứ này xung quanh bộ lạc tôi có nhiều lắm, chưa bao giờ có người ăn, chắc chắn là không ăn được.”

“Không ai ăn không có nghĩa là không ăn được! Ví dụ như quả...” Anh ngừng lại, khoai tây và khoai lang là lương thực mới phát hiện, tộc trưởng chưa nói cho những tộc khác, hơn nữa cũng có vẻ không muốn nói, vậy nên Tư Văn cảm thấy những lời này không nói thì hơn.

Thú nhân tộc Khuyển tuy không rõ anh đang nói gì, nhưng cũng không ảnh hưởng đến nhiệt tình đối với Tư Văn. Tư Văn nghĩ nghĩ, liền đổi một ít cỏ cầm máu, định bao giờ về sẽ nhờ tể tự làm thành thuốc bột, chia đôi. Trong nhà có thuốc trị thương vẫn tốt hơn, lúc đi săn thường bị trầy da hay chảy máu, đương nhiên, lúa mạch phiên bản lớn kia cũng lấy luôn. Thú nhân tộc Khuyển tuy hơi kỳ quái nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Tư Văn đi dạo thêm lúc nữa, cũng không phát hiện thứ gì mới liền dẹp đường hồi phủ.

Vân đã dậy, nghĩ đến hành động của mình đêm qua, mặt lặng lẽ đỏ lên, nhưng cậu vẫn đối xử với Tư Văn rất bình thường, cũng không quá thẹn thùng. Vậy nên nói, trong hoàn cảnh thú thế, ưu điểm ở phương diện nào đó vẫn rất rõ ràng.

Hai người hưởng thụ đại tiệc hải sản Tư Văn làm xong liền dắt nhau đến chỗ Og. Tư Văn có chuyện muốn tìm anh, Vân thì đi tìm Sitter. Hai cặp chồng chồng tổ đội theo giống cái và giống đực xong, Vân và Sitter liền rời đi, Tư Văn thì lấy bông lúa mạch buổi sáng đổi ra.

“Đây là tiểu mạch, lấy hạt ra, xay thành bột có thể làm rất nhiều thứ, tương tự như ngô ấy, nhưng thứ này dính hơn ngô, có thể làm nhiều món hơn, lại còn rất chắc bụng.”

Og nhìn anh, bình tĩnh nói: “Cậu muốn đổi thì đổi với người ta, lúc về mang về bộ lạc là được.”

Tư Văn cười khổ: “Tôi tìm thứ này quanh bộ lạc, không tìm thấy. Bông này là tôi phát hiện ở chỗ một thú nhân tộc Khuyển, cạnh bộ lạc họ có rất nhiều, nhưng...” Anh không nói tiếp.

Og hiểu, lúc về bọn họ sẽ đi về hướng Đông Bắc, nhưng tộc Khuyển lại ở phía Tây Nam của nơi trao đổi, hoàn toàn ngược lại với đường về tộc Dục Hồ, chỉ dựa vào Tư Văn và Vân thì không thể đi được. Nhưng nếu nhiều người đi thì cũng thành vấn đề. Dù sao mỗi người bọn họ cũng đối không thiếu đồ, dù Tư Văn có danh là thần thú thì cũng chưa chắc đã tốt. Thú nhân dù có thuần phác đến đâu thì vẫn có tư tâm, nếu không thú thế đã không từ chế độ công hữu vốn có thành chế độ tư hữu như bây giờ.

Tư Văn an ủi: “Thôi, đợi về bộ lạc rồi bàn với tộc trưởng xem sao, lúc đó đến tộc Khuyển đổi cũng được, dù sao thứ này họ cũng không biết ăn, thêm đoạn thời gian nữa cũng không hết.”

Og gật đầu, nói sang chuyện khác: “Ngày mai là ngày tỵ thí đầu tiên, Sate sẽ ra sân, cậu đi xem đi, sáng ngày kia sẽ đến lượt cậu.”

Trong lòng Tư Văn yên lặng ân cần hỏi thăm tộc trưởng, hỏi: “Quy tắc thế nào?”

“Người thắng thắng.”

“Chỉ thế thôi?”

“Ừ.”

Tư Văn không nói gì, nhìn nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Og, đáp án này đúng là khiến anh đau trứng, loại chuyện tỷ thí này người thắng không thắng thì chẳng lẽ là người thua thắng? Anh ta đúng là đang nghiêm túc trả lời câu hỏi của anh sao?

Thế nhưng anh rất nhanh liền chấp nhận, dù sao ngày mai sẽ đi quan sát, nhìn liền biết, vậy nên anh liền trở về.

Mà ngày hôm sau, khi đứng cạnh sân thi đấu, nhìn mọi người đang hỗn chiến thành một đồng, Tư Văn nhin không được phát diện.

Og đúng là không lừa anh, nhưng anh ta cũng không nói cho anh phương thức thi đấu cư nhiên là hỗn chiến! Các loại thú nhân biến thân, đủ loại động vật chen vào một chỗ, các loại gào rú liên tục bên tai, trong óc Tư Văn không khỏi hiện ra ba chữ: vườn bách thú.

Đau đầu xoa xoa thái dương, Tư Văn không còn gì để nói, đồng thời cũng không thể không thừa nhận, phương pháp này tuy rất thô lỗ nhưng rất hữu hiệu. Thú thể vốn có nhiều bộ lạc, dù có mạnh hay không thì mỗi bộ lạc đều có mười người tham gia, như vậy tổng cộng phải hơn trăm người, chim bay cá nhảy đủ cả. Nếu để họ đấu từng cặp thì đến lúc nào mới xong, trao đổi thì chỉ có mười lăm ngày.

Vậy nên quy tắc kéo bè kéo lũ đánh nhau tuyển ra người thắng, cuối cùng bộ lạc nào có nhiều người thắng nhất trong mười lần hỗn chiến thì thắng đơn giản nhưng mà nhanh chóng, dù ngẫu nhiên có hai bộ lạc có cùng số người chiến thắng thì cũng chỉ thêm một trận nữa là xong.

Tuy nghĩ thế nhưng nhìn đồng động vật đang hỗn chiến trên sân, nghĩ đến trận đấu ngày mai, Tư Văn lại cảm thấy bắt đầu đau.

**

Zổ: muốn lấp mạng, nhưng chẳng biết bà chị có ở đây lâu không mà lấp T____T

Vừa lên đèn, có bạn bảo ko edit từ bản raw sao có thể gọi là editor được, nên tui nhắc lại lần nữa là tui chỉ chỉnh sửa thì bản QT, không có raw nha. Vậy nên vẫn sẽ có lỗi mà các bạn nói là không chấp nhận nổi. Dù sao thì cũng là trao đổi miễn phí với tinh thần hủ với nhau, nếu bạn nào không thích thì cứ im lặng rời đi, đừng nói qua nói lại kéo mất lòng nhau nha.

58. Chương 58

So đấu vừa bắt đầu không bao lâu, đại biểu của các bộ lạc có hình thú nhỏ yếu đã bị đánh ra phạm vi sân đấu, dần dần, bên trong chỉ còn vài thú nhân có hình thú to khỏe. Vì đánh một lúc cũng đã mất ít sức, hơn nữa lại không cần đánh chết nên đến giữa trưa đã có kết quả trận đầu, là một thú nhân tộc Dực Sư.

Tư Văn trầm mặc xem toàn bộ trận chiến, nghĩ kết quả này tuyệt không ngoài dự đoán, hình thú khác nhau quyết định quán quân mỗi trận nên người chiến thắng cũng chỉ quanh quẩn trong vài bộ lạc, vậy nên đối thủ ngày mai của anh cũng chỉ có vài bộ lạc mà thôi.

Biết kết quả, Tư Văn nhanh chóng trở về, cũng không khác dự tính của anh, khi về tới nhà, Văn vừa tỉnh không bao lâu, đang nằm trên giường ngốc ngốc nhìn trần nhà. Tư Văn hôn lên trán cậu, không nói gì. Có một số việc phải để tự cậu suy nghĩ rồi quyết định. Nấu cơm xong, hai người trầm mặc ăn, sau đó Văn chào anh, đi ra ngoài.

Tư Văn rất yên tâm để cậu đi một mình, dù sao nơi trao đổi rất an toàn, hơn nữa cậu đi làm gì, Tư Văn cũng có thể đoán được. Hôm nay không ra quán, Tư Văn liền nghĩ đến đậu tương phát hiện trên đường. Ở thú thể, lúc này đậu tương đã chín, Tư Văn cảm thấy kỳ sinh trưởng của đậu tương ở đây ngắn hơn trên Trái Đất nhiều. Nhưng anh cũng không quá quan tâm chuyện này mà là sự giàu dinh dưỡng của đậu tương, ở nơi mà chế độ dinh dưỡng không hợp lý như thú thể, nó là một thứ đồ ăn tốt.

Tuy bữa sáng Tư Văn quen ăn cháo hay canh, ăn chung với màn thầu và điểm tâm nhưng anh cũng thích sữa đậu nành. Hơn nữa, ngoài sữa thì còn có thể làm đậu phụ, tàu hủ ky, đậu phụ khô...rất nhiều loại. Lấy một bồn nhỏ đậu tương từ gói to ra, ngâm vào nước, Tư Văn bắt đầu mày mò làm cối xay. Vì phát hiện ngô nên công nghệ làm cối xay trong bộ lạc rất phát triển, nhưng Tư Văn cũng không định làm quá lớn, làm một cái nhỏ nhỏ là được.

Tuy rất muốn làm những món khác, nhưng chỉ đơn giản như đậu phụ, Tư Văn cũng chỉ biết dùng thạch cao và nước chát để làm, nhưng anh không biết tỷ lệ, huống chi anh còn không biết nước chát là cái gì. Vậy nên chỉ làm sữa đậu nành thì một cối xay nhỏ là đủ. Vì đã quen tay nên làm rất nhanh, Tư Văn nhanh chóng làm ra một cối xay, tuy nhìn hơi thô ráp nhưng rất hữu dụng. Tư Văn cam đoan tuyệt đối đạt tiêu chuẩn.

Đậu tương phải ngâm khá lâu nên Tư Văn định ăn xong cơm tối sẽ nghiền, còn thời gian anh liền nghĩ đến trận đấu ngày mai, tiện thể tập luyện một lúc. Nước đến chân mới nhảy nhảy càng cao, những lời này cũng không phải không có lý.

Lúc anh đang vận động trong phòng thì Vân về, tuy mắt hơi đỏ nhưng tâm trạng rất tốt, tảng đá trong lòng Tư Văn cũng rơi xuống. Việc đã được giải quyết, dù kết quả như thế nào thì Tư Văn cũng rất vui vẻ, chỉ cần bạn đời nhà anh thấy tốt là được.

Vân vốn cũng chỉ là kinh ngạc và không kịp phản ứng vì đột nhiên có thân nhân, đồng thời cũng hơi oán hận, mấy năm nay cậu sống một mình ở tộc Dực Hồ đúng là rất khổ nên lúc mới biết mình còn người thân, không có khả năng không oán hận. May mà rất nhanh cậu đã biết mà chú không đi tìm mình là do ông không biết có mình trên đời, càng không biết a phụ và a ba mình đã trở về với cái ôm của thú thần.

Vì thế oán hận vừa mới manh nha đã biến mất, nhưng cậu vẫn không biết phải đối mặt với người chú này như thế nào. Rồi rầm một thời gian, Vân mới quyết định đi tìm họ, vì cậu cảm thấy người chú này chắc hẳn rất mong mỗi cậu đi tìm ông, hơn nữa ông thật sự quan tâm cậu.

Tư Văn tuy không nói gì, nhưng làm như lơ đãng nói tên chú cho cậu, vậy nên cậu có thể nhanh chóng tìm được Mill trong chỗ ở của tộc Hồ. Mill không thể tin là Vân đến, tuy ông cực kỳ hy vọng có thể hòa thuận ở chung với cháu mình, nhưng ông cũng đã hỏi thăm cuộc sống của Vân trước đây, chỉ sợ cháu sẽ hiểu lầm ông nên cũng bó tay bó chân, thậm chí không dám trực tiếp đi tìm cháu mà phải thông qua bạn đời của nó.

Ông không ngờ hôm qua ông mới nói mà hôm nay Vân đã đến, ông vốn còn tưởng phải đợi thật lâu, nhưng dù sao thì cháu đến khiến Mill vừa vui vẻ vừa bồn chồn. Đương nhiên là Vân nhận ra, không khỏi cay mũi, hai chú cháu không khóc nhưng cũng đỏ hốc mắt. Hai người ngồi cạnh nhau, kể lại mọi chuyện, Vân cũng nhận người chú này. Ai cũng không biết cậu khát vọng tình thân đến đâu, đây là tình cảm mà bạn đời không thể bù lại được.

Mill đã mang thai hơn một tháng, khẩu vị không tốt, không ăn được nhiều. Sau khi biết, Vân lập tức mời họ về nhà ăn cơm. Tư Văn nấu ăn cực kỳ ngon, cậu tin tưởng chú cậu nhất định sẽ thích.

Tư Văn đau đầu, tưởng bồi đến nhà mình ăn cơm, trong đó có một người là ông bầu, nên làm món gì khiến anh hao tâm tổn trí. Mang thai là một việc cực kỳ hao tổn thể lực và tinh thần, hơn nữa còn không thể ăn rất nhiều thứ, nhưng cụ thể là thứ gì thì Tư Văn hoàn toàn không biết. Vậy nên cơm chiều nên làm món gì khiến anh đau đầu.

Vân sâu sắc cảm nhận được, nghi hoặc hỏi: “Sao thế anh? Có chuyện gì ạ?”

Tư Văn gật đầu: “Chú của em mang thai thì không thể ăn một số thứ, nhưng mà không thể ăn thứ gì thì anh không biết, nên...”

Vân bưng tỉnh đại ngộ, cau mày nói: “Tế tự hẳn là biết, nhưng mà.....” Tế tự không có tới.

Mười lăm ngày trao đổi, thêm thời gian đi đường, là khoảng một tháng, tộc trưởng và tế tự không đi, đương nhiên cũng không ngoại trừ tình huống đặc thù. Lần này người toàn quyền phụ trách tộc Dực Hồ là Og, tế tự và tộc trưởng đều không đi, vậy nên không có ai để hỏi. Mà tế tự và tộc trưởng của những bộ lạc khác có đến hay không, Og biết nhưng hai người họ không biết!

Không còn cách khác, Tư Văn chỉ có thể bảo Vân đến tìm những giống cái đã sinh con trong bộ lạc để hỏi. Đáp án nhận được rất tốt, những thứ họ mang đến không có thứ nào mà ông bầu không thể ăn. Nếu đã thế

thì không cần cố kỵ gì, món gì cũng làm một ít, làm thanh đạm chút, lúc này là đầu hạ, khiến người nhìn cũng thèm ăn.

Thực ra Mill cũng không phải quá chán ăn, chỉ là bạn đời của ông không có bàn tay vàng như Tư Văn, chỉ có thể làm thịt nướng và canh thịt, tài nấu ăn của Mill cũng không tốt nên mới chán ăn. Vậy nên nhìn thấy nhiều món ngon như thế, đương nhiên là ông ăn được. Tám người ăn vô cùng thỏa mãn, Mill cũng cực kỳ quý hai người bạn tốt của cháu mình là Sitter và Cát, tặng bọn họ một ít quả kỳ quặc rồi vui vẻ về.

Mill sờ sờ cái bụng ăn no nên hơi phồng lên của mình, khoe miệng cong không che giấu nổi. Cháu sống rất tốt, có bạn bè có bạn đời, bạn đời lại chân tâm yêu thương nó, anh trai ở chỗ thú thần biết thế chắc cũng rất vui mừng.

Trong khi mọi người đều vui vẻ thì có một người hơi buồn bực. Mill nhìn rất trẻ nhưng thực tế đã gần năm mươi tuổi, vậy mà lại có một gương mặt trẻ đúng là khiến anh không thích ứng được, huống chi còn phải gọi người nhìn như chàng thanh niên chưa trưởng thành này là chú, đúng là buồn bực không thôi.

Vân không hề cảm nhận được tâm trạng của anh, bây giờ cậu đang vui, hoàn toàn không tưởng tượng được bạn đời của mình sẽ rối rắm vì vấn đề nhàm chán như vậy. Nhưng sau đó, khi cậu nhìn thấy đậu tương ngâm trong chậu, lực chú ý liền lập tức dời đi.

“Thứ này dùng làm gì vậy anh?”

Tay Tư Văn đang rửa bát dừng lại, nhìn đậu tương bị mình quên đi, yên lặng thở dài: “Lát nữa làm đồ uống ngon cho em.” Đậu tương ngâm lâu như vậy, không xay chẳng lẽ còn đợi nó nảy mầm bốc mùi sao?

Ánh mắt Vân nhìn chậu đậu tương liền nóng bỏng hơn. Bạn đời nhà cậu nói ngon thì chắc chắn là rất ngon. Thế nhưng sau đó Vân cảm thấy những lời này thỉnh thoảng cũng không đúng. Sữa đậu nành trắng đục trong bát trông giống sữa thú moo, ngửi lại không có mùi sữa nhưng cũng không thơm mà rất kỳ quái. Vân sinh ra nghi vấn sâu sắc về mùi vị của thứ tên là sữa đậu nành này.

Sữa đậu nành là đồ uống giàu dinh dưỡng được đại bộ phận người công nhận, nhưng các sản phẩm từ đậu tương thường có mùi đậu, ở hiện đại có thể loại bỏ bằng nhiều cách, nhưng ở thú thế, đây chính là nguyên nước nguyên vị. Hơn nữa mùi đậu tương ở đây còn đậm hơn ở Trái Đất nên mùi kia rất nặng. Người thích thì thấy rất thơm, người không quen thì khó mà chịu được.

Tư Văn uống xong một cốc sữa đậu nành, cảm thấy rất thỏa mãn, Vân uống một ngụm lập tức nhổ ra. Mùi này cậu không chịu nổi, làm Tư Văn cảm thấy rất bất đắc dĩ. Thứ này vốn là để cho Vân cải thiện đồ ăn, đồng thời bổ sung dinh dưỡng, thế nhưng xem ra cậu không uống được, chỉ có thể hy vọng anh có thể nghiên cứu ra đậu phụ.

Không uống hết sữa đậu nành, để không hỏng, Tư Văn suốt đêm mang cho hai đôi kia, phản ứng thế nào anh cũng không biết. Hiện tại anh đang lo lắng về cuộc tỷ thí ngày mai. Thế nhưng dù có lo lắng thì mặt trời ngày hôm sau vẫn mọc, Tư Văn cũng đứng giờ đứng trên sân đấu. Mấy chục con động vật lẳng lẳng đứng, trong mắt là ý đối địch nồng đậm.

Rất nhanh, không biết là con nào cử động một chút, giống như tín hiệu, tất cả động vật đều bắt đầu điên cuồng cắn xé. Tư Văn cố gắng đẩy những con không có quá nhiều lực uy hiếp xuống sao cho dùng ít sức nhất, sau đó là những con mạnh hơn. Cứ như vậy, đến cuối chỉ còn lại anh và một con rắn cùng một con sư tử.

Trong ba người, thực lực của Tư Văn yếu nhất, thậm chí có mấy người bị đẩy xuống còn mạnh hơn anh, nhưng Tư Văn lại là người giả dối nhất. Mọi người cũng chú ý tới con hổ này, tuy thực lực không quá cao nhưng có kỹ xảo có mưu lược, là một đối thủ không thể khinh thường. Con rắn và con sư tử kia rõ ràng cũng ý thức được vấn đề này, vậy nên cũng không tùy tiện tấn công, ba con đứng thành một hình tam giác bất quy tắc, giằng co.

Tư Văn cân nhắc, so với sư tử thì anh thấy con rắn khó đối phó hơn, vậy nên anh quyết định muốn liên hợp với sư tử. Con sư tử cũng nhận thấy thế nên Tư Văn vừa phát yêu cầu tổ đội, anh ta liền lập tức đồng ý. Con rắn tức phì phì, nhưng cũng không làm sao được. Hai con mãnh thú mất sức cực lớn mới có thể đánh con rắn xuống, sau đó nhảy mất mình hữu biến thành địch nhân.

Vừa nãy, tuy Tư Văn nhìn không quá khác những người khác, nhưng anh vẫn ngằm bảo tồn thể lực, lúc đánh rần cũng thế, tuy nhìn anh đánh rất ra sức nhưng thực tế thì chỉ có mình Tư Văn biết. Binh bất yếm trá, đương nhiên phải dùng rồi.

Vì thế, khi con sư tử kia dần hao hết thể lực, Tư Văn dùng khí lực còn lại vào một, đẩy đối thủ ra khỏi sân đấu, giành chức quán quân đầu tiên cho tộc Dực Hổ. Sau đó, vì quá mệt mỏi nên buổi tối anh ngủ một giấc sâu xong, mẫn huyết sống lại.

Trong khoảng thời gian còn lại, Tư Văn dẫn Vân đi dạo, trao đổi một số thứ mà tộc Dực Hổ không có, lại đổi cho Vân vài mấy da thú dày giữ ấm, đi cổ vũ cho hai tên bạn tốt, sống rất nhàn nhã. Trong lúc này, Tư Văn phát hiện được mía ở chỗ trao đổi, sau đó anh bỗng nhận ra mình xuyên đến lâu như vậy mà không chú ý tới việc thú thể không có đường. Anh không thích ăn đồ ngọt nên cũng không thích ăn mấy món chua ngọt, vậy nên đường không phải là trọng điểm chú ý của anh.

Còn dấm thì nơi này có một loại quả chua, hái về khoét lỗ ba bốn ngày sẽ thành dấm chua tự nhiên, còn có mùi của thực vật nên men, cực kỳ ngon.

Không nhìn thấy thì thôi, đã thấy tất nhiên phải đổi lấy. Vậy nên Tư Văn thống khoái đổi hết mía về, ép thành nước, lọc cặn xong liền bắt đầu ngao. Tuy không biết làm nhưng sau khi mài mò vài lần, anh lại làm ra đường. Trong lúc này còn đi cổ vũ cho hai bạn tốt, sau đó, mười lăm ngày trao đổi chớp mắt đã qua, đến lúc bọn họ phải về bộ lạc.

**

Zổ: cứ thấy chán chán không muốn kiểm tra chính tả, mọi người thông cảm OTZ

Lăng Hoa Điểm Điểm mới hoàn 1 bộ, tên là Dị giới nông gia, vẫn là nhược công cường thụ kinh cmn điển của chỉ. Nhưng mà công cũng không quá vô dụng như mấy truyện trước, nhưng mà cũng chẳng cường được vào đâu. Thụ có thai, chưa đc 1 tháng đòi đi nhỏ mạ, công không cho mà tự đi, sau đó công bị đũa cấn, về nhà thay quần áo, thụ bảo thôi để thụ đi kéo đũa lại cấn nữa, công ok (tui:wtf?). thụ đang đau để mãi không được, linh hồn của nguyên chủ về, bảo công chăm lo cho thụ, linh hồn đó đang trong xác công, công bắt linh hồn đó đổi lại chỗ cho mình trong khi thụ đang nằm đó vật vã, thụ kéo công lại không cho công đi, công giận thụ (tui:wtf??) Nói chung là vì đạo này éo có tr gì hay nên tui mới đọc của chị này, vừa đọc vừa bực, tui có phải M ko nhỉ?

59. Chương 59

Hôm nay là ngày trao đổi cuối cùng, cũng là ngày tuyên bố bộ lạc chiến thắng, theo như tập tục, ngày này mọi người sẽ không bày quán, sau khi tuyên bố một loạt vấn đề như người chiến thắng và chiến lợi phẩm được chọn, các bộ lạc sẽ được thủ lĩnh của mình dẫn đi, rời khỏi thảo nguyên ngày càng tươi tốt này, trở lại bộ lạc mình.

Năm nay, trong mười trận tỷ thí, tộc Dực Hổ thắng bốn, chiếm được ưu thế tuyệt đối, khiến mọi người vừa chân thành chúc mừng vừa buồn bực, ngày xưa tộc Dực Hổ vốn không hơn hẳn những tộc khác, sao bỗng nhiên thực lực lại tăng nhanh như vậy? Ngay cả người tộc Dực Hổ cũng khó tin, chỉ có Og biết vì sao.

Là một người xuyên việt, kiếp trước Tư Văn không biết võ, nhưng trong lòng mỗi chàng trai đều có một giấc mộng làm đại hiệp, thường xuyên bắt chước các chiêu thức trong sách. Đến khi trưởng thành không làm chuyện ngu xuẩn như vậy nữa, nhưng khi điều kiện kinh tế tốt hơn, anh cũng có đi học mấy ngày đánh đấm, cộng thêm các loại tiết mục trên TV, kỹ xảo chiến đấu tăng không ít. Og cực hiểu việc này, những kỹ xảo đó có thể giúp Tư Văn dù không đủ thực lực nhưng vẫn có thể trở thành một trong những người xếp hạng đầu trong tộc Dực hổ, nếu người đã có sẵn thực lực mạnh thì hiệu quả và lực sát thương càng tăng lên gấp bội.

Tuy anh chưa từng dạy người khác, nhưng trong lúc đối chiến, những người tộc Dực Hổ thông minh ít nhiều sẽ học được. Nổi bật nhất trong đó là Og và Bacon, hai người bọn họ thắng là việc không ngạc nhiên, vậy nên số lần chiến thắng đương nhiên là cao hơn.

Nếu tộc Dực Hổ là người thắng cuối cùng, vậy họ có quyền lợi chọn một trong những thứ mà các bộ lạc khác tuyên bố, yêu cầu người phát hiện thuyết minh về nó. Năm nay, tộc Dực Hổ tuyên bố quả hạt vàng, việc có thể tăng lương thực vào mùa đông khiến bất kỳ bộ lạc nào cũng phải kích động. Những bộ lạc khác cũng công bố thứ của mình, tộc Dực Lang công bố bột trắng năm trước phát hiện. Sau khi nhìn qua những bộ lạc khác, Tư Văn không phát hiện thứ gì có thể quan trọng hơn bột trắng.

Nhưng hiển nhiên là không thể chọn bột trắng, tin tức mà họ biết nói không chừng còn nhiều hơn tộc Dực Lang. Ông biết việc này nên cuối cùng, anh chọn một loại cây. Loại cây tên là cỏ bắt động này do tế tự tộc Mèo phát hiện, vò nát cỏ đắp ở miệng vết thương có thể giảm đau, lâu dài thậm chí còn không cảm giác đau, giống như thuốc gây tê. Các thú nhân tộc Dực Hổ tuy rằng mạng lớn nhưng đau đớn thật sự khiến người không chịu nổi, loại cỏ này tối thiểu có thể khiến mấy người bị trọng thương bớt đau hơn.

Xong việc, tộc Dực Hổ chính thức bắt đầu trở về. Khác với lúc đến, lần này không chia tổ, mọi người cùng nhau về. Dự định rủ vài người cùng đi xem tiểu mạch của Tư Văn cũng phá sản. Đoàn người đi không nhanh không chậm, sáng ngày thứ sáu về tới tộc Dực Hổ, ngoài Ông, tộc trưởng tương lai, phải về phục mệnh với tộc trưởng thì những người khác đều về nhà mình.

Về nhà nấu nước cho Văn tắm, nhân lúc Văn tắm thì đi làm cơm, ăn cơm xong Tư Văn liền đuổi người về phòng ngủ, anh thì đi săn, sau đó lập tức chạy như điên đến chỗ phát hiện đậu tương.

Có khoảng một mẫu đậu tương, ngoài đậu tương thì không biết vì sao mà còn có lẫn một ít đậu đỏ, đậu xanh, đậu tằm linh tinh, hơn nữa, giống đậu tương, đều đã chín. Xem ra không chỉ một loại đậu biến dị mà là rất nhiều loại.

Nếu chỉ mình anh hái bằng này đậu thì không biết đến lúc nào mới xong, thứ này cũng không biến lớn, vẫn nhỏ như vậy, hái rất mất sức. Vì thế, Tư Văn giờ thứ thảo sắc bèn ra, cắt trên gốc ba tấc. Anh cũng không tham, cắt đầy túi da cỡ lớn anh mang tới liền ngừng.

Về đến nhà, Văn đã nấu cơm xong, dặn Văn quét sạch sân, sau đó đổ đồ trong túi ra phơi, Tư Văn liền vội vàng chạy đi hái tiếp. Cố gắng vất vả một buổi chiều, toàn bộ đậu tương đều hái xong, Tư Văn mới vừa lòng dừng lại. Nguyên liệu đã có, tiếp theo chính là nghiên cứu.

Đậu tương cắt về đã chín nhưng không thể cắt ngay mà phải phơi khô dưới ánh sáng mặt trời, dùng lực vò hạt từ trong quả ra, sau đó lại phơi hạt vài ngày mới coi như xử lý xong, để lâu cũng không mốc meo biến chất. Nhưng nếu ăn luôn thì không phiền như vậy, vậy nên buổi tối Tư Văn liền ngâm một chậu nhỏ, định sáng mai xay sữa đậu nành để uống.

Cối xay nhỏ làm đợt trước anh cũng mang về, dùng cũng tiện tay. Vì Văn ghét mùi đậu, Tư Văn liền ngao chút đường quấy vào. Đường mía ngoài ngọt còn có mùi thơm tự nhiên, tuy chưa đủ át mùi đậu nhưng Văn cũng có thể chấp nhận. Hai chồng chồng ăn bữa sáng, trao đổi một nụ hôn nhẹ liền một người đi hái trái cây, một người sẵn thú tiện thể tìm thạch cao.

Tư Văn chỉ đại khái nước chát là cái gì nên anh muốn thử xem có thể dùng thạch cao làm đậu phụ không. Nhưng nói đến thạch cao, có lẽ tế tự dùng nó cũng tốt, dù sao thứ này là dùng cho y học. Có lẽ anh đúng là rất may mắn, quả nhiên tìm được thạch cao ở chỗ tế tự. Hòa thạch cao vào nước xong, Tư Văn lại buồn rầu, anh không biết tỷ lệ.

Vậy phải làm sao? Không còn cách khác, chỉ có thể chia sữa đậu nành thành mấy phần. Tư Văn mày mò tới giữa trưa mới cuối cùng làm ra đậu phụ hoa nhìn tương đối thuận mắt, sau đó chính là ép đậu phụ. Trong lúc chờ đợi đậu phụ hoa thành hình, Tư Văn đã làm xong khuôn, vì là thực nghiệm nên không dùng nhiều đậu tương, vậy nên khuôn cũng rất nhỏ, kham kham chứa đầy đậu phụ hoa. Dùng vải bố lấy khuôn chứa đậu phụ hoa, dùng tấm gỗ chặn, đặt ở chỗ râm mát thoáng gió, Tư Văn bắt đầu làm việc khác.

Thời tiết này đúng là lúc mà các loại động thực vật phát triển, bắt đầu thi nhau sinh sản, thú con nhiều hơn, vậy nên việc thịnh vượng nhìn thấy thú con khiến Tư Văn nghĩ đến chuyện nuôi dưỡng. Theo tín điều của thú thể, đi săn là bản năng của thú nhân, là tượng trưng cho khả năng nuôi sống chính mình, bạn đời và con cái của thú nhân, vậy nên khi bọn họ đi săn sẽ không dùng ngoại lực và công cụ, cũng không cho phép bản thân vì nguyên nhân nào đó mà không săn thú.

Tuy linh hồn Tư Văn không thuộc về thú thể nhưng thân thể lại là, rất nhiều bản năng cơ thể không thay đổi dựa vào linh hồn, vậy nên cũng nhiều lúc anh không thể không khuất phục bản năng. Vậy nên ý tưởng của các thú nhân đối với việc nuôi dưỡng, anh không cần nghĩ cũng đoán được, vậy nên không ngoài ý muốn mà anh định phải phản đối ở chỗ tộc trưởng.

Tư Văn bình tĩnh nhìn tộc trưởng đang hơi không vui, khe thở dài, những thú nhân này kế thừa sự mạnh mẽ của dã thú đồng thời cũng không ngoài ý muốn mà kế thừa sự kiêu ngạo của chúng. Anh hoàn sắc mặt, mỉm cười giải thích: “Không phải là tộc nhân chúng ta không đủ mạnh, không thể nuôi sống mình và bạn đời, nhưng mùa đông, tuyết rơi nhiều như vậy, dù thú nhân có mạnh đến đâu cũng không thể ra ngoài săn thú được. Tuy bây giờ chúng ta không cần lo lắng về đồ ăn mùa đông, nhưng chuẩn bị thêm cũng tốt. Huống chi, rất nhiều giống cái vào mùa đông cũng sẽ muốn ăn mấy con mồi nhỏ nhỏ như thú gầy, hoặc là thịt tươi, dù sao thịt đông ăn cũng không ngon lắm.”

“Chúng ta nuôi mấy con nhỏ yếu, tương đối diệu ngoan như là mấy loại con mồi thú gầy, thú nhảy, thú moos và thú ụt ịt cũng được, cũng không phí sức. Bình thường đồ ăn thừa hay là nội tạng linh tinh đều có thể cho chúng ăn, không lãng phí đồ ăn, đến mùa đông, muốn ăn gì thì ăn đó, còn đều là thịt tươi, rất tốt mà.”

Tộc trưởng nghe anh nói thế, cũng hơi do dự, tuy mặt mũi rất quan trọng nhưng bạn đời quan trọng hơn, không có giống cái nào không thích ăn thịt tươi vào mùa đông, nhất là mấy giống cái có bầu. Nghĩ thế, tộc trưởng không phản đối nữa, nhưng cũng không đồng ý, chỉ đồng ý chọn vài người trong bộ lạc nuôi trước thử xem sao. Tư Văn nghĩ cũng đúng, một khi những người này nuôi động vật phát hiện ra ưu điểm, chắc chắn sẽ tiếp tục nuôi, đến lúc đó cũng không sợ những người khác không mắc câu.

Một sự việc mới, khi người ta còn chưa nhận thấy được ưu điểm của nó thì dựa vào cái gì muốn mọi người chú ý và giúp đỡ?

Hai người hoàn thành bước đầu hiệp nghị, Tư Văn đi về phía nhà Og. Quyết định của tộc trưởng nằm trong dự đoán của Tư Văn, tổ ba người nhất định cũng được chọn, ngoài ra còn có cả tế tự. Tư Văn thế mới biết tế tự đã mang thai. Giống cái mang thai không dài mười tháng như trên Trái Đất mà chỉ có sáu tháng ngắn ngủi. Có nghĩa là khi bé con nhà tế tự phải uống sữa thì vào hai mùa thu và đông, nhưng giống cái sinh con lại không có sữa, các thú nhân phải đi săn thú cái đang có sữa về để giải quyết vấn đề.

Nói chuyện với Og và Bacon xong, tất nhiên là nhận được sự ủng hộ của anh em tốt, Tư Văn lần thứ hai bước vào cửa nhà tế tự.

Không dấu vết quan sát sắc mặt tế tự, Tư Văn cảm thấy không có gì dị thường, bụng cũng không lớn, không khác gì bình thường, vậy mang thai là như thế nào? Anh đã từng nhìn phụ nữ có bầu, đàn ông có bầu thì đúng là anh không biết nên rất tò mò.

Vừa quan sát vừa nói ý định của mình, trong lúc anh nói, tế tự vẫn mỉm cười nhìn anh như bình thường, chờ anh nói xong mới trêu ghẹo: “Tất nhiên là ta đồng ý rồi, dù sao cũng phải nuôi, thêm mấy con cũng không thành vấn đề. Nhưng mà người đó, giống cái vốn không dễ mang thai, người và Vân mới kết thành bạn đời không bao lâu, ngày còn dài, đừng quá sốt ruột. Thân thể Vân rất tốt, sau này nhất định sẽ sinh cho người một đứa con khỏe mạnh.”

Không phải tế tự muốn nhiều lời, chỉ là vì tỷ lệ sinh sản ở thú thể rất thấp, giống cái cả đời có một đứa con đã là rất tốt, rất ít người có hai con, còn ba con thì cơ hồ là không có. Tỷ lệ như vậy so với sinh mạng dài lâu của họ đúng là quá ít.

Tư Văn hơi xấu hổ, sờ mũi: “Đúng là không gấp.”

Tế tự vui mừng: “Vậy là tốt rồi, trở về chăm sóc tốt cho Vân, nói không chừng rất nhanh có thể có, thuốc mỡ mà hết thì cứ đến chỗ ta lấy, còn nhiều lắm.”

Khóe miệng Tư Văn cứng đờ, không đáp lời, loại chuyện này bị tế tự bình thần nói ra lại càng quỷ dị. Nhưng mà, con của anh và Vân sẽ trông thế nào nhỉ?

**

Zô: chán quạ quạ quạ, ai có bộ chủng điền nào QT không? T đang khủng hoảng truyện a a a, cổ đại nha, chủng điền hay trạch đấu cũng dc a a a a

đang nghe lại Du long cô Ý đọc, hay chết đi đc

60. Chương 60

Tuy đậu phụ làm ra hơi xấu nhưng ăn rất ngon, cực kì nguyên nước nguyên vị, hơn nữa mùi đậu mà Vân ghét đã bị nhạt và bị mùi nguyên liệu nấu ăn, đồ gia vị át đi trong quá trình nấu nướng, khiến cậu không chỉ không bài xích mà còn cực kì thích. Tư Văn cũng có thể thở phào, dù anh không phải chuyên gia dinh dưỡng thì cũng biết chế độ dinh dưỡng ở thú thể cực kì bất hợp lý, chỉ có thịt và hoa quả căn bản không cung cấp đủ dinh dưỡng mà cơ thể cần, thậm chí sẽ có hại cho cơ thể.

Việc này sẽ ảnh hưởng đến nhiều phương diện, ví như da khô vàng, cổ họng khô khốc, vân vân, thậm chí Tư Văn cảm thấy sức sinh sản thấp cũng là do chế độ dinh dưỡng không cân bằng. Vậy nên nhiệm vụ chủ yếu trước mắt của anh ngoại trừ giúp bộ lạc phát triển thì chính là tìm càng nhiều thực vật mà thú nhân có thể ăn, chậm rãi cải thiện bữa cơm của mọi nhà, tối thiểu cũng muốn người mình để ý khỏe mạnh hơn. Vậy nên Tư Văn lập tức làm rất nhiều, nấu một bữa tiệc đậu phụ, thành công giới thiệu loại đồ ăn tốt cho sức khỏe này cho bọn Og.

Nhưng dưới ánh mắt Sitter cuồng nhiệt với đậu phụ như vậy, Tư Văn cũng nhắc nhở bọn họ, đậu phụ tốt thật nhưng cũng không thể ăn quá nhiều, không thì cũng sẽ không tốt. Nhưng nguy hại gì thì, ngưng ngưng, anh cũng không rõ, dù sao cũng chỉ là nhớ loáng thoáng, hơn nữa cái gì quá cũng không tốt, có chừng có mực mới là đúng.

Vốn Tư Văn định dẫn Vân đi tộc Khuyển lấy tiểu mạch, bọn họ còn chưa ra ngoài hưởng thụ thế giới hai người, không ngờ lại bị việc nuôi dưỡng giữ chân. Tộc trưởng không biết vì sao lại bỗng nhiên coi trọng chuyện này, ngoại trừ tổ ba người và tế tự còn thêm mười nhà nữa, đều là những nhà không có giống đực hoặc là giống đực bị thương.

Tư Văn lập tức hiểu được dụng ý của tộc trưởng. Chuyện này có thể không ảnh hưởng lớn tới người khác, nhưng với những gia đình thuộc hai diện này lại cực kỳ có ý nghĩa. Tộc Dực Hồ tuy không nhiều những gia đình như thế nhưng cũng không tính ít, bởi thế Tư Văn cũng chỉ có thể tạm thời lùi lại chuyện tiểu mạch, chuyên tâm vào việc nuôi dưỡng.

Kỳ thực Tư Văn cũng không phải làm gì nhiều, anh vốn không phải nhân viên nuôi dưỡng chuyên nghiệp, dựa vào ký ức trước đây, nhà anh từng nuôi gà vịt lợn. Còn lại là thương lượng nên nuôi loại nào, nhốt vào vòng vây hay ***g. Tuy không nhiều việc nhưng vì là lần đầu tiên, cho nên mỗi người đều rất cẩn thận, vì thế đến lúc anh có thời gian đi tộc Khuyển thì đã là năm ngày sau.

Thời tiết đã càng ngày càng nóng, dù là giống đực hay giống cái đều mặc quần da thú, thân trên của giống cái chỉ mặc một cái áo choàng ngắn có khóa kéo. Quần da thú rất ngắn, cực kì dễ lộ hàng nên Tư Văn liền ra suy nghĩ, Vân ra lực, làm quần đùi. Còn quần trong thì từ ngày thứ mười Tư Văn xuyên đến anh đã tự mày mò ra. Mặc quần trong lâu, giờ không mặc đúng là không quen, mà ngày hôm sau ngày hai người xác định quan hệ, Vân đã nhận được một cái quần trong xấu vô cùng do Tư Văn làm.

Tuy rất ngứa nhưng Vân vẫn mặc, hơn nữa mặc liền quen, thật sự rất thoải mái.

Tộc Khuyển ở phía tây nam của tộc Dực Hồ. Từ tộc Dực Hồ đến tộc Khuyển, với tốc độ của Tư Văn, khoảng chừng cần mười ngày, cũng không lâu. Bọn họ đi về một chuyến, phỏng chừng mất một tháng. Bây giờ tuy nóng nhưng cũng chưa phải lúc nóng nhất, đợi bọn Tư Văn về thì mới là lúc nóng nhất, nên thời gian này đi lữ hành là rất phù hợp.

Đi lâu như thế, đồ phải chuẩn bị đương nhiên không ít, nhưng lần này, ngoại trừ tất yếu như nồi nia xoong chảo, đồ gia vị, quần áo, còn đồ ăn thì bọn họ không mang theo. Bây giờ là khoảng thời gian phồn vinh nhất của thú thể đại lục, đi đường dài như vậy còn lo không tìm được đồ ăn?

Tuy Sitter cực kì muốn đi, nhưng thân là tộc trưởng tương lai, Og không thể đi cùng, ít nhất hiện tại không thể, vậy nên Sitter chỉ có thể tiếc nuối tiễn bọn anh đi. Nhưng trong lòng cậu cũng biết, có thể lên làm tộc trưởng chứng minh Og rất giỏi, cậu cũng không thể lạc hậu, cản trở anh.

Gió nhẹ thổi theo đường chân đi, mùi vị thiên nhiên và sự sung sướng khi chạy nhanh khiến mắt hồ hơi hơi mị lên, bộ dáng cực kì hưởng thụ. Vân ngồi trên lưng hổ, nụ cười nhẹ nhưng Tư Văn có thể cảm giác được bạn đời của anh đang cực kỳ vui vẻ. Nghĩ đến việc trước kia Vân chưa từng rời khỏi bộ lạc để ngắm phong cảnh thú thế, Tư Văn hạ quyết định trong lòng, sau này nhất định phải thường dẫn Vân ra ngoài dạo chơi, một năm tối thiểu một lần.

Vân cũng không biết anh đang nghĩ gì, cậu chỉ đơn thuần ngắm cảnh dọc đường, thật sự vui vẻ, hơn nữa, con hổ hình như biết cậu đang ngắm cảnh, tốc độ vốn rất nhanh liền giảm đi, để cậu có thể ngắm rõ ràng hơn. Tuy rằng có lẽ đó chỉ là phỏng đoán của cậu, nhưng Vân nhìn không được cảm thấy vui vẻ, nhìn không được muốn hôn con hổ một cái.

Tư Văn nhớ chuyện tiểu mạch nên ngoại trừ đi chậm lại để Vân ngắm rõ cảnh thì cũng không phí tâm tư vào những việc khác, vậy nên tốc độ của hai người cũng không tính chậm. Nhưng làm việc tốt thường gian nan, ngày thứ sáu từ lúc xuất phát, gặp mưa to, mưa tự nhiên rơi, bầu trời đang sáng bỗng nhiên u ám, làm hai người trở tay không kịp.

Hai người đứng là không được may mắn lắm, mưa to làm họ lạnh run, lại không tìm được chỗ nghỉ chân, hơn nữa mưa này nhìn cũng không tạnh ngay được, Tư Văn liền cảm thấy nóng nẩy. Anh da dày thịt béo không sao, nhưng nếu Vân vì thế mà sinh bệnh thì sao bây giờ? Điều kiện chữa bệnh ở nơi này thậm chí còn không bằng cổ đại, cho dù là đau đầu nhức óc cũng có thể mất mạng, anh tuyệt đối không thể để chuyện này phát sinh.

Có lẽ vì có tâm trạng này nên cuối cùng anh tìm được một sơn động. Sơn động thoạt nhìn chưa từng có ai dừng chân, cũng có nghĩa nơi này khả năng sẽ có nguy hiểm, nhưng Tư Văn không lo lắng được nhiều như vậy, Vân đã dầm mưa lâu như thế, anh không thể để cậu dầm mưa thêm nữa. Trong sơn động này dù có rồng anh cũng phải nghĩ biện pháp bắt nó cuộn tròn.

Sự thật chứng minh, trong sơn động không có rồng, nhưng có một mùi kỳ quái. Sơn động có cửa vào không lớn nhưng rất sâu, nhìn không rõ bên trong. Từ ngoài nhìn vào, Tư Văn phỏng chừng bên trong rất rộng, nhưng giờ không biết tình huống thế nào, anh không thể bỏ Vân để vào thám hiểm hay dẫn Vân vào thám hiểm vậy nên dù mùi kia truyền từ sâu sơn động ra thì anh cũng không có ý tìm tòi.

Vì mưa to nên căn bản không tìm được củi khô, trong sơn động lại trống trơn nên lửa cũng không đốt được, Tư Văn chỉ có thể lau khô người mình, nhanh chóng vận động để cơ thể nóng lên, sau đó lau Vân sạch sẽ, ôm chặt vào lòng mình. Nhiệt độ xuyên thấu qua da tiến vào cơ thể Vân, dần dần cơ thể lạnh lẽo khôi phục tri giác, Vân không khỏi lui vào lòng Tư Văn.

Vì da thú mang theo cũng bị ướt nên cũng không dám đắp lên người Vân, hai người chỉ có thể như trẻ sơ sinh, trần trụi ôm nhau, thế nhưng lại khiến Tư Văn không có chút tâm tư vận vẹo, trong lòng tràn đầy đều là sầu lo. Cơ thể Vân bình thường nhìn khỏe mạnh nhưng bệnh đến như núi đổ, ai biết cơn mưa này có thể khiến cậu bị cảm lạnh hay không, tâm tư vận vẹo gì cũng đứng sang một bên hết.

Thời gian dài gấp rút lên đường khiến Vân hơi mệt mỏi, hơn nữa người Tư Văn không ngừng truyền đến áp lực nên cậu nhanh chóng thiếp đi. Tư Văn nhìn khuôn mặt say ngủ của cậu, mày cau chặt. Mùi lạ bay đến chóp mũi càng khiến tâm trạng của anh không tốt đến cực điểm, thế nhưng ngủ đi, Tư Văn bỗng nhiên cảm thấy mùi này hơi quen, hình như đã từng ngửi ở đâu. Vậy nhưng dù anh nghĩ thế nào thì cũng không nhớ ra nổi, ngay tại lúc anh đang định buông tha thì mắt bỗng sáng lên, nhìn không được nở nụ cười.

Cẩn thận quan sát xung quanh, Tư Văn không chút do dự ôm Vân đi vào bên trong, ánh sáng phát ra từ đá trắng khiến anh nhìn rõ được bên trong sơn động. Sơn động này có bụng lớn, càng đi vào bên trong không gian càng lớn, nhưng vì ngọn núi cũng nhỏ nên cũng không quá lớn. Nham bích trong sơn động thiên kì bách quái, Tư Văn cũng không có tâm trạng nhìn, chỉ chăm chú vào phía trước.

Càng đi vào trong, độ ẩm không khí càng cao, mùi kia lại càng nồng, thậm chí còn có ả ả sương trắng, nụ cười trên mặt Tư Văn càng lớn, đợi đến khi một hồ nước đang tỏa hơi nóng xuất hiện trước mặt thì tâm Tư Văn cũng rơi xuống. Anh đã nói từng ngửi mùi này, chính là ở suối nước nóng. May mà anh tham gia lần dã ngoại suối nước nóng đó, không thì anh đứng là không biết.

Mùi ở đây rất đậm, động vật cơ bản sẽ không đến đây, hơn nữa nước trong hồ nóng như vậy, chắc chắn

không có động vật sinh tồn, vậy nên anh yên tâm ôm Vân xuống nước. Hồ nước không sâu, khoảng đến tầm ngực anh, Tư Văn tựa vào vách đá ven hồ, thật cẩn thận ôm Vân vào ngực, điều chỉnh tư thế để người có thể thoải mái mái xong, bắt đầu vốc nước lên vai Vân.

Rốt cuộc vì thay đổi nhiệt độ nên Vân tỉnh lại, thấy rõ tình huống, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Tư Văn cắn một miếng lên miệng cậu, hỏi: “Đầu có đau không em?”

Vân lắc đầu, thoải mái thở dài, lui thân mình xuống: “Không đau, đây là nơi nào đây anh? Sao nước lại nóng nhỉ, nhưng mà ngâm thoải mái quá.”

“Anh cũng không biết, vốn đang sợ em sẽ sinh bệnh, không ngờ trong này lại có nơi như vậy, tối nay sẽ không lo lạnh nữa.” Tư Văn nheo nheo mắt, hai tay ở dưới nước sờ lên điểm nổi lên trên ***g ngực trơn bóng, nhẹ nhàng xoa nắn.

Hai người bọn họ đi đường nhiều ngày như vậy, vì điều kiện hạn chế nên chưa từng làm, nói không muốn cần bản không có khả năng, lúc trước Tư Văn lo lắng cho cơ thể Vân nên không có tâm tư kia, nhưng đến bây giờ, có nước nóng, không cần lo Vân sẽ cảm mạo, hơn nữa làm việc này sẽ nóng lên, ra mồ hôi, rất có lợi cho việc phòng cảm.

Vân không khỏi đỏ mặt nhưng cũng không ngăn cản. Không chỉ Tư Văn muốn, cậu sao lại không muốn, lúc trước tuy không phải hàng đêm sinh ca nhưng chưa bao giờ có tình huống vài ngày không làm như bây giờ.

Cảm nhận được hai chân lặng lẽ ôm lấy thắt lưng anh, Tư Văn nhin không được cong khéo miệng, thế nhưng giây tiếp theo, anh cười không nổi. Vân cứ nhiên to gan dùng móng cạo lên nơi nào đó vốn đang nổi giận của anh. Người nào đó vốn còn có chút lực không chế lập tức biến thân thành sói, ăn bé không sợ chết nào đó hết lần này đến lần khác.

**

Zổ: bộ mới của Quyết Tuyệt ngắn quá à, đọc chẳng bỏ gì cả, cp cuối là ca nhi hán tử, hy vọng bộ sau chị sẽ viết về đề tài này ngao ngao ngao

~~Hôm qua đi tụ tập, đc bạn cho mấy cuốn đam luôn ~ được con bạn nữa tặng móc khóa hình quyền yaoi nữa chứ, thích chết đc, kiểu như come out đc bạn bè ủng hộ ấy =))))))))))))))))))

61. Chương 61

Mưa to thực nể tình, ngày hôm sau đã tạnh, có suối nước nóng nên Vân mặc dù mặc mưa, lại điên cuồng một đêm cũng không hề không thoải mái, eo lưng đau nhức do có nước nóng nên cũng giảm bớt. Nhưng dù thế Tư Văn vẫn cảm thấy không nên xuất phát ngay. Đại bộ phận thổ địa thú thể đều không thường xuyên có người qua lại, thậm chí có những nơi còn không có bóng người nên cơ bản ngoài bộ lạc thì đất đai ở những nơi khác vẫn duy trì nguyên trạng.

Tuy hoàn cảnh tốt nhưng vào mùa hè, mưa to từ trên trời trút xuống, mặt đất bị mưa tưới thành hoàn toàn lầy lội, vừa đi thì bùn đã dính đầy chân. Lúc này dùng hình hổ gấp rút lên đường hiển nhiên không phải lựa chọn tốt, vì thế hai người liền ở trong hồ nước nóng trong động nghỉ vài ngày mới xuất phát. Nhưng lúc xuất phát, ánh mắt Vân nhìn Tư Văn có chút oán thâm, Tư Văn chỉ có thể sờ mũi, làm bộ như không phát hiện.

Nhưng đó cũng là do anh tự làm tự chịu, vốn giờ đang là kỳ phát tình của thú nhân, sức chống cự với giống cái rất yếu, hơn nữa hoàn cảnh lại tốt, mấy ngày nay Tư Văn ăn một bữa mặn hoành tráng, tối nào cũng ép buộc, hơn nữa chà đạp cả đêm. Dù tính ở đây loại chuyện này có thể khoe ra ngoài nhưng nếu khiến cơ thể không thoải mái thì sẽ làm người thấy không vui.

Đường phơi nắng vài ngày đã khô gần hết, hai người lại bắt đầu tốc độ trước kia, sau nửa tháng rời khỏi tộc Dục Hồ rốt cuộc cũng tới lãnh địa của tộc Khuyển.

Tộc Khuyển ở một bình nguyên mênh mông vô bờ, chung quanh đại bộ phận đều là bụi cây thấp bé, cách rừng rậm một đoạn đường, nhưng cạnh tộc Khuyển có một hồ nước cực lớn. Đang mùa hè nên trên hồ là từng tầng lá sen, hoa sen phần nọ vươn thẳng, nhiệt tình của Tư Văn với cái hồ này liền tăng vọt.

Có hoa sen có nghĩa là có củ sen, tuy không biết dưới đáy hồ đã có lớn chưa nhưng chắc chắn là có, hơn nữa hạt sen cũng là thứ tốt. Nhưng dù nhiệt tình với hồ nước thì cũng không ảnh hưởng tới nhiệt tình với tiểu mạch. Cạnh tộc Khuyển có một mảnh lớn lúa mạch đã chín, ánh vàng rực rỡ cực đẹp. Hơn nữa ngoài mảnh này, chung quanh còn phân tán một ít, nếu mang toàn bộ đi thì ngoại trừ lưu giống thì có thể ăn rất nhiều.

Thế nhưng nếu muốn mang đi thì phải được sự đồng ý của tộc Khuyển. Ở thú thế, trong phạm vi lãnh địa của một bộ lạc được mặc định thuộc về bộ lạc này. Nếu có người bộ lạc lấy một ít, ví như hái vài trái cây coi như ăn trắng miệng, chặt một thân cây nhóm lửa nấu cơm, thì không cần bộ lạc nguyên lai đồng ý. Nhưng muốn lấy lượng lớn hay lấy toàn bộ như Tư Văn, chưa được đồng ý mà lấy sẽ bị coi như khiêu khích, trên cơ bản lập tức trở thành bộ lạc tranh chấp.

Tuy thực lực tộc Khuyển không thể so với tộc Dực Hổ, nhưng nếu phân tranh thì hòa bình ở thú thế sẽ bị đánh nát, hiển nhiên Tư Văn không muốn như vậy nên anh thành thành thật thật dựa theo quy củ, đốt một loại cây gọi là cỏ thư ở ngoài tộc Khuyển.

Cỏ thư là một loại thực vật khi cháy chỉ có khói đặc màu đen rất gay mũi mà không có lửa, ở thú thế, nếu có thú nhân đốt loại thực vật nào ở ngoài một bộ lạc liền có ý nghĩa thú nhân này muốn vào bộ lạc nhưng không có ác ý. Đương nhiên, người vào có thiện ý thật hay không thì còn tùy người, nhưng trong đầu người ở thú thế thì còn chưa có quỹ kế cao cấp kiểu ngựa gỗ thành Troy.

Tình hình chung là người ở bộ lạc thường có địch ý với người muốn tiến vào, nhưng cũng là bình thường, nên Tư Văn nhận thấy mấy đôi mắt thú cảnh giác thì tuyệt không ngoài ý muốn, ngược lại còn hữu hảo nở nụ cười. Vân cũng cố gắng thể hiện thiện ý của mình, đặt hai tay mình lên ngực trước mặt mấy con chó cực lớn.

Động tác này khiến mấy thú nhân tộc Khuyển giảm cảnh giác, dù sao động tác thể hiện thiện ý do giống cái làm tương đương với lời thề. Với tin tưởng mù quáng và sùng bái cuồng nhiệt của thú thế với vị thú thần hư vô kia, không ai sẽ lấy chuyện này làm đùa.

Một khi đã thế, thú nhân tộc Khuyển liền không có lý do ngăn cản, vì thế Tư Văn rút cuộc thuận lợi đi vào tộc Khuyển, lại gần tiểu mạch của anh thêm một bước.

Theo quy củ, bọn họ đi vào sẽ được đưa đến chỗ tộc trưởng. Khác với tộc trưởng tộc Dực Hổ cường tráng, tộc trưởng tộc Khuyển đã hơn một trăm năm mươi tuổi. Trông ông nhìn như một ông già năm tuổi, tuy tinh thần rất tốt nhưng dấu ấn thời gian trên người ông rất rõ rệt. Có thể là do tuổi lớn, trên mặt ông luôn nở nụ cười, như một ông lão hiền lành vô hại.

Tư Văn và Vân hành lễ xong, trực tiếp biểu đạt ý muốn trao đổi với tộc Khuyển: “Tộc trưởng tộc Khuyển tôn kính, ta là Tư Văn, thú nhân hình hổ của tộc Dực Hổ, đây là Vân, bạn đời của ta. Chúng ta tới đây là muốn trao đổi vật phẩm với tộc Khuyển.”

Tộc trưởng tộc Khuyển vẫn cười tủm tỉm như trước, hiền lành hỏi: “Người muốn đổi cái gì?”

Tư Văn cười cười, nói: “Tiểu Mạch.”

Trong mắt tộc trưởng lóe lên tia sáng, cười càng thêm hòa ái: “Dùng sĩ trẻ tuổi, bộ lạc chúng ta không có tiểu mạch người muốn, hơn nữa chúng ta cũng chưa từng nghe thấy nó.”

Vân lấy một bông lúa mạch từ trong túi bên hông ra, đưa cho tộc trưởng tộc Khuyển. Không hề ngoài ý muốn, mắt vài người ở đây đều là kinh ngạc, không thể tưởng được họ muốn đổi cỏ gai không ai muốn trong bộ lạc. Từng bộ lạc đều có thứ mà mình kiêu ngạo và đặc thù, ví như quả kỳ quặc của tộc Hổ. Tộc Khuyển cũng có đặc sản, vốn họ tưởng thú nhân này dân giống cái hẳn đến để đổi quả sữa của tộc Khuyển, không ngờ là cỏ dại không ai thèm.

“Đây chính là tiểu mạch, ta vừa thấy bên ngoài rất nhiều, ta muốn đổi tất cả về.”

Tộc trưởng thu hồi nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói: “Theo ta được biết, thứ này không có tác dụng gì, ta không rõ vì sao người lại đổi nó mà còn đổi nhiều như vậy.”

Trên mặt Tư Văn vẫn là nụ cười như trước, không vì vấn đề này mà thay đổi, nhưng anh cũng không nói gì. Tộc trưởng tựa hồ cũng không ôm hy vọng, dừng một lúc tiếp tục nói: “Tuy không biết thứ này dùng làm gì, nhưng đổi thì không thành vấn đề, nhưng ta có một điều kiện. Cỏ, tiểu mạch đổi cho người không thể đổi hết, nhiều nhất cho người một nửa, điều kiện trao đổi là người nói công dụng của nó cho chúng ta biết.”

Tư Văn gật đầu: “Đương nhiên có thể, điều kiện này rất thích hợp. Như vậy, bây giờ ta nói công dụng thứ này cho ngài là có thể hoàn thành trao đổi, đúng không?”

Anh đáp ứng nhanh chóng như vậy, tộc trưởng nhất thời hơi kinh ngạc nhìn anh, ông vốn tưởng người này sẽ lòi kéo thật lâu, không ngờ... Tộc Khuyển thở phào, Vân lại khẩn trương. Việc tiểu mạch ngay cả tộc Dực Hồ cũng chỉ có vài người biết, sao lại có thể nói cho tộc Khuyển chứ? Tộc trưởng nhất định sẽ không vui.

Tư Văn trấn an xoa đầu cậu, nói với tộc trưởng tộc Khuyển đang đầy mặt vui vẻ: “Công dụng của thứ này là dùng để ăn. Tuy đối với giống dực thì không thể thay thế thịt, nhưng với giống cái thì hoàn toàn có thể ăn no, không những thế còn tốt cho cơ thể.”

Người tộc Khuyển lập tức lộ ra ý hoài nghi. Thứ này trước kia bọn họ không phải chưa từng nếm thử, nhưng vốn bông đã nhỏ, quả bên trong là từng hạt từng hạt khó lấy ra, nấu cũng khó ăn. Tuy rằng lúc màu xanh nấu thì cũng khá ngon nhưng cũng chỉ có vài ngày, hơn nữa giống dực đều không ăn, giống cái cũng không quá thích. Vậy nên bọn họ đương nhiên hoài nghi lời Tư Văn, dù sao anh chưa nói ăn thế nào, mà lúc đáp ứng cũng quá nhanh.

Quét mắt nhìn những người này một lượt, Tư Văn không nhanh không chậm hỏi: “Ta đã nói công dụng của nó, bây giờ ta có thể đi lấy một nửa tiểu mạch sao?”

Đương nhiên không thể! Tộc trưởng tộc Khuyển quả thực muốn thoát ra, nhưng khắc cuối cùng ông vẫn nhịn xuống. Người tộc Khuyển bây giờ sao có thể không rõ, sở dĩ Tư Văn đáp ứng nhanh như vậy là vì anh chỉ tính nói công dụng tiểu mạch, còn lại bọn họ đều không biết.

“Sao ta biết lời người nói là thật hay giả?” Tộc trưởng tộc Khuyển suy nghĩ thật lâu, chỉ có thể ghen ra một câu như vậy, hy vọng Tư Văn có thể nói cách ăn cho họ, để nghiệm chứng xem lời anh có nói đúng không.

Khóe miệng Tư Văn càng cong, Vân cũng hiểu dụng ý của anh, ánh mắt nhìn Tư Văn không khỏi tràn đầy ái mộ, khiến Tư Văn có chút lảng lảng, nhưng anh vẫn nhớ mình phải làm gì.

“Nếu tộc trưởng không tin thì ta cũng không còn cách nào, ta tin tộc nhân tham gia ngày trao đổi lúc trước đã nói với ngài rằng ta là thần thú của tộc Dực Hồ. Việc tiểu mạch có thể ăn là do thú thần nói cho ta biết. Tộc trưởng cho rằng lời thú thần nói sẽ là giả sao? Nếu tộc trưởng không muốn trao đổi, cũng không sao, tuy không thể lấy nhiều nhưng ít thì vẫn được. Ta có thể dùng số ít nhân ra càng nhiều, tin tưởng tộc trưởng sẽ không nhỏ mọn đến không cho ta hái một ít.”

Lời này vừa ra, sắc mặt của mấy người tộc Khuyển rất khó coi, nhất là tộc trưởng. Nhưng không thể không nói lời Tư Văn là thật nên trầm mặc một lúc, tộc trưởng tộc Khuyển chỉ có thể ghen khuấy mở miệng: “Nếu người có thể nói cho chúng ta biết thì có thể cho người hai phần ba tiểu mạch.”

Tư Văn không nói gì, anh muốn toàn bộ nhưng hiện tại xem ra không thể được, nhưng nếu chỉ hai phần ba thì hơi thiệt. Tuy anh không phải thương nhân nhưng ích lợi thì ai mà cự tuyệt chứ.

Tộc trưởng tộc Khuyển bị anh im lặng cự tuyệt, tức đến đỏ mặt, cắn răng nói: “Ngoài ra còn có thể cho các người hai mươi quả sữa.”

Ánh mắt Vân lập tức sáng rực, thú con mới sinh được ăn quả sữa là tốt nhất. Quả sữa không những lớn mà còn để được rất lâu, mười quả sữa có thể cho thú con ăn một tháng, sau một tháng thú con liền không cần ăn nữa.

“Bốn mươi.” Hai mươi quả rõ ràng là không đủ, tổ ba người thêm tế tự, ít nhất cũng phải bốn mươi chứ?

Tộc trưởng tức đến méo miệng, nhưng vẫn đồng ý. Hình thú tộc Khuyển tuy không yếu nhưng trong mùa đông hoàn toàn không thể cung ứng đủ cho toàn tộc ăn uống bốn tháng.

Vì thế, sau khi tộc trưởng đưa bốn mươi quả sữa, Tư Văn và vài người tộc Khuyển đi gặt hết lúa mạch về, sau đó chia làm ba phần, Tư Văn lấy hai phần. Vì bọn anh không mang cối xay đến nên Tư Văn lại làm thêm một, hơn nữa anh còn làm thêm một cối nghiền.

Ở hiện đại, loại công cụ lâu đời như cối đá nghiền cơ bản đã biến mất khỏi vũ đài lịch sử, nhưng trước đây Tư Văn đã từng nhìn thấy thứ này, còn quần ông nội hỏi về cách sử dụng nên bây giờ làm vẫn rất thuận lợi.

Tuốt hạt lúa, sau đó liền xay sát. Tư Văn xay một túi nhỏ bột mì, làm một bát mì nước nóng hôi hổi, dùng canh xương, rau xanh, thịt thái lớn, thơm nức mũi. Đương nhiên, lúc anh làm thì mấy người bọn tộc trưởng tộc Khuyển đứng bên cạnh quan sát, còn thường đưa ra một ít vấn đề.

Đạt được mục đích, Tư Văn cũng không ở lại tộc Khuyển, lập tức lên đường về nhà. Không có biện pháp, đã sắp đến lúc nóng nhất, nếu không về ngay, anh da dày thịt béo không sao nhưng Vân sẽ phải chịu khổ.

**

Zổ: bệnh lười tái xuất, thêm mưa nữa chứ, vừa đi chợ mà bán hết cả quần OTZ

Tôi vừa đọc xong bộ Đáo mật thế tới cổ đại, chủ công, kiểu đi bắt quả bắt ma linh tinh, thụ là hồ ly tinh ngổ ngổ đáng yêu ~ đọc cũng khá hay ~

62. Chương 62

Bọn họ về liền được Sitter và Cát nhiệt liệt hoan nghênh. Việc nuôi dưỡng tiến hành rất thuận lợi, hiện tại đại bộ phận gia đình đã nuôi ít nhất hai động vật khá lớn. Vì chọn đều là loài ăn tạp nên đồ ăn chính là những thứ mà mọi người ăn thừa, lúc ra ngoài cũng mang chút cỏ về. Mọi người nhìn động vật càng nuôi càng lớn liền cảm giác cuộc sống mùa đông cũng có chỗ dựa vào.

Thế nhưng Sitter và Cát lại hơi bất mãn, vì mùa hè quá nóng, không muốn ăn gì, càng thêm nhớ đến ưu điểm của Tư Văn. Tuy Og và Bacon cũng học Tư Văn không ít, nhưng hai người bọn họ lại muốn ăn món gì mới, thế nhưng hai người Tư Văn vừa đi là một tháng, làm hai người này nhớ ghê gớm.

Vì thế, ngày đầu tiên Tư Văn trở về đã bị phái vào bếp, lý do là bọn họ phải giúp anh ăn thử món mới để xem người bộ lạc có thể chấp nhận không. Tư Văn thuận theo vào bếp nấu nướng. Thói tiết nóng bức khiến mấy ngày nay khẩu vị của Vân không tốt lắm, bọn anh lại vội vã đi đường nên cũng không chú ý tìm đồ ăn. Vậy nên lần này về mặt Vân đã hơi nhon, làm Tư Văn nhìn áy náy không thôi. Anh vốn định về sẽ bồi thường cho Vân nên hành động của bọn Sitter cũng hợp với tâm ý của anh.

Tiểu mạch đã phơi khô ở tộc Khuyển nên Tư Văn trực tiếp cầm một túi xay thành bột mì, còn lại bỏ vào phòng trống. Tuy có thể bỏ vào trong hầm nhưng không có thuốc chống ẩm mốc nên độ ẩm cao hơn trong phòng, không thích hợp để tiểu mạch. Bột mì thiên nhiên không trắng như bột mì bán trong thành thị mà là hơi vàng, nếu nhiều tạp chất thì sẽ hơi xám. Lấy một ít bột mì ra, Tư Văn dùng nước bắt đầu nhào bột, hôm nay anh muốn làm mì vớt cà chua trứng.

Mùa hè ăn mì nước là một việc rất thống khổ, mì vớt tốt hơn, ngâm trong nước cho lạnh, tưới cà chua trứng lên trên, ngon quên sầu. Cà chua là do bọn anh phát hiện trên đường về, cách tộc Dực Hồ ba ngày đường nên Tư Văn tuyệt không bận tâm hái hết cà chua chín về, còn đào vài cây cà chua non mới mọc, xem có thể đi thực không.

Cà chua ở thú thể đều khá lớn, ít nhất to hơn trên Trái Đất mấy lần, hương vị cũng ngon hơn cà chua do con người trồng vừa có thuốc sâu vừa có thuốc kích thích sắc tố trên Trái Đất nhiều, rất chua nhưng lại có vị ngọt, sẽ không làm người ta cảm thấy quá chua. Vốn Tư Văn định dùng trứng của thú gầy nhưng trong nhà mấy người đều không có, chỉ có trứng chim, là Sitter nhặt hôm qua, còn không phải chỉ một chủng loại.

Một nồi mì lớn rất nhanh liền thấy đáy, nhưng xét đến sức ăn của giống đực, tổ ba người vẫn nướng thêm thịt. Phản ứng như vậy cũng chứng minh việc mở rộng tiểu mạch ở tộc Dực Hồ là hoàn toàn không có vấn đề. Nhưng năm nay rõ ràng là không được. Tư Văn vốn ở phương bắc, trồng lúa mạch vụ đông, nhưng mùa

đông ở thú thể vừa dài vừa lạnh, tiểu mạch trồng xuống sẽ bị lạnh chết, chỉ có thể làm vụ xuân. Nhưng bây giờ xem ra, tiểu mạch ở thú thể nếu có thể chín lúc này thì có thể sống qua mùa đông cũng không chừng, nhưng Tư Văn cũng không định mạo hiểm.

Tiểu mạch trong tay anh không ít, nhưng muốn chia cho toàn bộ lạc thì không đủ, huống hồ anh còn muốn giữ lại một phần để ăn nên mằm móng rất trân quý, không thể lãng phí. Tộc trưởng rất tán thành với quyết định của anh nên Tư Văn không hề áp lực ăn một nửa, giữ một nửa làm mằm móng.

Ngoại trừ tiểu mạch, Tư Văn còn tính trồng khoai lang và khoai tây. Quả hạt vàng là cây lâu năm, hơn nữa kì kết quả rất dài nên không cần lo lắng sản lượng, nhưng khoai lang và khoai tây thì khác, tuy lúc đào thì từng hố đều để lại một củ nhưng có thể phát triển không thì vẫn là ẩn số, nếu chỉ trồng cây vào đó thì phiếu lưu quá lớn. Vậy nên năm ngoái Tư Văn có ý, để lại một túi da thú lớn, đều là những củ mà vỏ không trơn nhẵn, nhiều khe rãnh, như vậy có thể mọc ra nhiều mằm.

Og và Bacon tất nhiên cũng để lại, còn những người khác, vì khí hậu khác với Trái Đất, Tư Văn cũng không chắc có thể trồng không nên chỉ có bọn họ tham dự kế hoạch. Khoai tây và khoai lang giờ mà trồng thì hơi sớm, nhưng nghĩ đến mùa thu ngắn ngủi nên Tư Văn vẫn quyết định bắt đầu trồng.

Khoai tây và khoai lang đều là thực vật sinh sản vô tính, chỉ cần đặt củ vào nơi ẩm ướt để mọc mằm, sau đó cắt thành khối nhỏ, cam đoan mỗi khối có ít nhất một mằm là được. Sau đó là trồng, đợi họ làm xong thì cũng đã qua hơn nửa mùa hè.

Mùa hè nóng bức vừa qua, mùa thu, mùa thu hoạch, liền tới. Đại lượng trái cây và thực vật, cùng với con mồi đang liều mạng trừ mỡ cho mùa đông nên cực kì béo tốt, làm cho tộc Dực Hồ lu bù công việc. Vì có đại lượng quả hạt vàng, thêm nuôi dưỡng nên nhiệm vụ tồn lương qua mùa đông năm nay của tộc Dực Hồ cũng không nặng. Nhưng mọi người không vì thế mà sơ ý, dù sao ấn tượng về mùa đông tàn khốc trong đầu họ cũng không thể tiêu trừ trong thời gian ngắn.

Tư Văn cũng vui vẻ khi nhìn thấy tình trạng này, nhưng có chút bất mãn là vì bận rộn nên đã lâu rồi anh và Vân chưa có cuộc sống ban đêm. Mỗi ngày nhìn thấy Vân kéo một thân mồi mệt mỏi trở về, dù anh có cơ khát đến đâu thì cũng không liều mạng nhào lên, đau lòng còn chưa kịp nữa là. Mà để cho anh buồn bực là Cát thể mà đã có thai, thật đúng là ngã hồng mắt của tất cả mọi người tộc Dực Hồ.

Không thể trách được, ở thú thể, giống cái rất khó mang thai, rất nhiều người hơn một trăm tuổi mới có bầu, ví như tế tự. Tuy cũng có những giống cái mới trưởng thành vài năm đã có bầu như Cát, nhưng thật sự là rất ít, vậy nên như Cát bây giờ là cực kì kéo giá trị cừu hận. Bacon lại coi đó là vinh quang.

Sitter cực kì hâm mộ Cát, vì cậu luôn muốn sinh con, nhất là một đứa con giống đực, cậu cực thích hổ con mềm mại ngốc manh. Còn Og, mặt liệt nên không có biểu tình gì, nhưng Tư Văn có một đoạn thời gian vừa nhìn thấy Bacon liền cảm thấy rất , vì lúc đó không biết vì sao anh bỗng nhiên cảm thấy Cát mang thai nhanh nhất có lẽ là liên quan đến việc Bacon có hai cái ậy ấy.

Ý tưởng này nháy mắt làm anh bị sét đánh đến ngoài cháy trong nộ, không ngờ anh không chỉ cong mà ngay cả tiết tháo và cực hạn đều mất.

Nhưng cảm xúc của Vân mấy ngày nay không đúng lắm, Tư Văn cảm nhận được nên vào một ngày mưa hiem có, khi hai người đều ở nhà, Tư Văn quyết định phải tâm sự cẩn thận. Thực ra nguyên nhân rất đơn giản, vì hoàn cảnh sinh hoạt trước đây nên Vân vẫn thường tự ti, hơn nữa cũng rất tinh tế mẫn cảm, lúc này cảm xúc không đúng, hơn 90% là do Cát có bầu.

Thực ra Tư Văn không có cảm giác gì về việc này. Đầu tiên, làm một người của thế kỷ hai mốt, đàn ông sinh con anh có thể chấp nhận nhưng không có nghĩa là anh có thể bình tĩnh đối mặt với việc người yêu mình mang thai. Thứ hai, Vân vừa trưởng thành không bao lâu, theo tiêu chuẩn trên Trái Đất thì vừa qua mười tám chưa đủ mười chín, trong mắt anh vẫn là còn rất nhỏ, nếu thật sự mang thai thì Tư Văn cảm thấy không tốt với cơ thể Vân. Thứ ba, không thể không nói, anh có bóng ma, vì bụng tế tự đã như thối bóng bay mà từ từ lớn lên, mỗi lần nhìn thấy tế tự giống như nhét quả bóng trong bụng, Tư Văn liền cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Nhưng Vân cũng không biết những điều này, để giảm bớt áp lực cho người yêu nhà mình, Tư Văn quyết định thẳng thắn. Đương nhiên, nguyên nhân cuối cùng vẫn không nói là hơn. Lúc anh nói, tận lực không

chế ngữ khí của mình, để Vân có thể từ lời của anh mà nghe ra: thứ nhất, anh rất quan tâm cậu, rất thương cậu; thứ hai, con cái phải thuận theo tự nhiên, không nên suy nghĩ bậy bạ.

Vân nghe xong, sững sốt một hồi, bỗng nhiên lao tới, cắn xuống miệng Tư Văn, cái lưỡi trơn trượt cũng xông vào. Thịt đưa lên miệng sao có đạo lý không ăn, Tư Văn lập tức không chút khách khí đảo khách thành chủ. Hai người trao đổi một nụ hôn cuồng nhiệt, đều động tình, nhưng Tư Văn còn nhớ mục đích của mình, chịu đựng không kéo người lên giường.

“Nói cho em những điều này là để em không cần cảm thấy khó chịu. Thời gian của chúng ta còn dài, còn sợ không sinh được con sao?” Tư Văn liếm lên đôi môi sưng đỏ của cậu, hô hấp dồn dập nói.

Vân nằm trong lòng anh, hơi rầu rĩ nói: “Vốn không cảm thấy gì, nhưng Sitter nói nhiều, em liền cảm thấy rất hâm mộ Cát.”

Tư Văn khẽ cắn môi, anh biết ngay mà, tên Sitter lắm mồm kia, nhưng, ** cọ cọ trên đùi bạn đời, giọng Tư Văn khàn khàn: “Nếu em hâm mộ thì chúng ta cố gắng nhiều chút, nói không chừng rất nhanh sẽ có con.” Nói xong, giữ chặt eo người trong lòng, hung hăng hôn lên.

Là lời vô tâm, nhưng Tư Văn không ngờ câu nói này ứng nghiệm quá nhanh. Từ ngày đó hai người nhẹ nhàng vui vẻ cọ xát trên giường một ngày, nửa tháng sau Vân bỗng cảm giác không thoải mái. Buổi sáng còn không sao, nhưng giữa trưa ngủ được mùi thịt nướng liền nôn thối điên bát đảo. Tư Văn sợ tới mức lập tức đi tìm tế tự.

Vì bụng tế tự đã lớn nên hiện tại trong bộ lạc có ai sinh bệnh đều được người nhà đưa đến chỗ tế tự. Thú nhân tộc Báo trầm mặc bên người ông tuyệt đối không cho bạn đời rời đi quá nhà mười mét. Tuy là giữa trưa nhưng rất nhiều người nhìn thấy cảnh Tư Văn ôm Vân vội vã chạy. Tộc Dực Hổ đã lâu không có đưa lê lập tức liền náo nhiệt.

Lúc họ đang náo nhiệt thì Tư Văn đã triệt để sợ ngây người, anh đại ra, nhìn chằm chằm tế tự đang lớn bụng, khô khan hỏi: “Ngài, vừa nói, gì?”

Trên mặt tế tự tràn đầy tươi cười, chân thành chúc phúc: “Chúc mừng người, Vân mang thai, người được làm a phụ rồi.”

Tư Văn quay đầu nhìn Vân đang vui sướng nhìn bụng mình, lại nhìn nhìn tế tự đang cười tủm tỉm, nhìn qua nhìn lại vài lần, ngoài dự kiến mọi người, rầm một cái ngất đi.

**

Zổ: các anh công thú nhân nhiều nhất là Hổ, Sư Tử (oai hùng), thường là loại có cánh, Sói (chung tình), và Rắn (có 2jj) =))))))

Còn ai đọc dc anh công có hình thú khác nữa ko, mà hình như t từng đọc 1 anh Gấu với 1 anh Ưng nữa thì phải =))))

Chương 74 là chương cuối rồi nha, nhanh quá hụ hụ

63. Chương 63

Tế tự đã lớn tuổi, từ lúc trẻ học tập với tế tự tiền nhiệm đến bây giờ chẩn đoán hơn chục giống cái mang thai nhưng chưa từng thấy loại phản ứng dở khóc dở cười của bạn đời thế này. Tế tự bất đắc dĩ bảo bạn đời mình đưa người đến giường, nói với Vân đang lo lắng ra mặt: “Đừng lo, hần chỉ quá vui mừng thôi, lát nữa là tỉnh, còn con đó, bây giờ mang thai rồi, phải cẩn thận nghỉ ngơi. Hai tháng đầu mang thai là quan trọng nhất, lát nữa ta sẽ nói với Tư Văn, hai tháng này để con ở nhà nghỉ ngơi, con và Cát có thể làm bạn. Việc kia trong hai tháng này cũng không được làm, nếu không nhịn được thì bảo Tư Văn giúp con nhưng trăm ngàn lần không được để hần đi vào, biết chưa?”

Lo lắng trên mặt Vân đã bị xấu hổ thay thế, loại chuyện này có thể tự khoe nhưng cậu chưa bao giờ làm thế, giờ bị tế tự nói trắng ra, cậu xấu hổ đến cúi đầu thấp bằng ván giường.

May mà tế tự cũng không định làm khó cậu, giờ bụng ông lớn, này giờ đã mệt mỏi, để bạn dời đồ về phòng. Vân sờ bụng, nhìn Tư Văn đang nằm một bên, trên mặt nở nụ cười ôn nhu. Nơi này có con của cậu và Tư Văn, cậu sẽ bình an sinh ra nó, chăm sóc nuôi lớn. A phụ, a ba đang phụng dưỡng bên thú thần, hai người nhìn thấy không, con sống rất tốt.

Tư Văn rất nhanh đã tỉnh, đầu óc hơi mê mang một lúc, nghĩ đến mang thai, lập tức mở to hai mắt bò dậy, quay đầu nhìn thấy Vân mới hơi nhẹ nhàng thở phào. Đứa con này tuy anh chưa hoàn toàn chuẩn bị để chấp nhận nhưng nó là quà tặng mà ông trời ban cho hai chồng chồng anh, cũng là kết tinh tình yêu của họ, dù thế nào anh cũng hoan nghênh nó.

Thật cẩn thận đỡ người dậy, lần này không biến thành hổ mà chậm rãi đỡ Vân về. Anh nhớ rõ trước kia có một nữ đồng nghiệp phòng kinh doanh mang thai đã từng oán giận mang thai rất phiền toái, không thể làm hoạt động mạnh, ăn uống kiêng khem, người sẽ béo, lúc sinh con cũng không hoàn toàn đảm bảo an toàn, sinh xong lại khó giảm béo, nuôi con càng khó, lại còn sau này con lớn lên phải cưới vợ mua nhà. Tuy oán giận nhưng trong giọng đồng nghiệp kia vẫn có thể nghe ra niềm vui sướng và khát khao được làm mẹ.

Lúc ấy anh cũng chỉ là tiện tai nghe, cảm khái một chút ảnh hưởng của việc mang thai với phụ nữ xong cũng quên sạch. Nhưng giờ Vân mang thai, anh liền nghĩ đến những lời này, bỗng nhiên sờ tóc gáy, lập tức quyết định coi Vân là hàng thủy tinh cực kỳ dễ vỡ, đỡ Vân đi đường, miệng còn không ngừng lải nhải nhắc cẩn thận linh tinh.

Vân tuy cảm thấy hơi quá, nhưng nghĩ đến phản ứng khác người bình thường của anh, quyết định cứ nghe lời đã. Hai người dùng tốc độ của rùa để về nhà, vì quá chậm nên nhiều người cơm nước xong đi tiêu thực hay ra ngoài có chuyện đều nhìn thấy hai chồng chồng. Tư Văn là thần thú, lại làm nhiều chuyện vì bộ lạc, người cũng trọng nghĩa khôn khéo nên nhân duyên trong bộ lạc rất tốt, thấy hai người như vậy, mọi người đều nghĩ Vân sinh bệnh, không ngờ vừa hỏi mới biết được là Vân mang thai.

Nhất thời, ánh mắt đồng tình nhìn Vân của những người này biến thành hâm mộ ghen tị hận. Ở thú thế, tỷ lệ sinh sản thấp như vậy, hai người họ mới kết thành bạn đời không bao lâu thế mà đã mang thai, đúng là kéo cừu hận. Đối với việc này, Tư Văn thần nhiên đáp lại, đồng thời không khỏi có chút lảng lảng. Phải biết việc Vân mang thai liên quan cực kỳ mật thiết đến anh, nhanh như vậy đã có bầu không phải chứng minh phương diện kia của anh rất tốt sao. Bất cứ người đàn ông nào được ca ngợi vì chuyện này đều là việc đáng khoe khoang.

Còn việc Cát có bầu trước Vân, Tư Văn tỏ vẻ, loại đàn ông có hai cái ấy ấy, bản thân đã có bàn tay vàng, không phải là phạm nhân như anh có thể so sánh được.

Chậm rì rì về đến nhà, Tư Văn lập tức an trí Vân xong liền bắt đầu nấu cơm. Đồ nấu vừa này đã nguội lạnh, hơn nữa thịt nướng sẽ làm buồn nôn, Tư Văn quyết đoán ném vào bếp, đợi lúc nữa Vân nghỉ ngơi rồi ăn. Đàn ông mang thai anh chưa từng biết, bây giờ vui sướng lảng xuống, còn lại là thấp thỏm. Việc nghịch thiên như vậy, nguy hiểm rất lớn, anh nhất định phải chăm sóc tốt cho người yêu ngoan ngoãn nhà mình, để cậu bình an sinh con của hai người.

Vừa hâm lại cơm, chọn mấy món xác định không có hại cho Vân đặt lên bàn trên kháng, ăn mấy miếng thì cửa đã truyền đến thanh âm vang dội của Sitter: “Vân, cậu ở nhà không? Tổ và Og đến nè.” Vừa dứt lời, mảnh da thú đã bị người xốc lên, một cái đầu tròn tròn màu nâu chui vào, cười cười với Tư Văn, nhanh nhẹn chạy vào, đi sau là Og mặt liệt thê khổng.

Tư Văn không nói gì, gạt đầu với Og, tiếp tục vừa ăn vừa hầu hạ thủy tinh quý giá trong lòng anh. Hai người kia cũng không để ý, ngựa quen đường cũ ngồi xuống kháng, một ngóng trông nhìn chăm chú vào Vân, một mặt không thay đổi nhìn chăm chú mặt đất.

Đợi Vân ăn xong, Sitter lập tức lao đến, nhìn chăm chăm vào bụng Vân nói: “Cậu cũng mang thai hả? Thú con ở chỗ này sao? Nó có nghe được tổ nói không nhỉ? Ài, cậu và Cát đều mang thai, chỉ có tổ chưa có, lúc nào tổ mới có thể sinh một thú con lông xù để chơi đây! Bla bla...” Nói như súng bắn để phản ánh tâm tình của mình, hai tay còn rục rịch sờ lên bụng Vân.

Tư Văn không nói gì lắc đầu, thu dọn đồ đạc vén mảnh ra ngoài, Og tất nhiên là đi theo, nói với Tư Văn: “Tôi đến chỗ tộc trưởng.”

Tuy mới quen biết hơn một năm nhưng Tư Văn đã hiểu tính cách của vị mặt liệt này, yên lặng thay anh nói tiếp: “Sitter để chỗ cậu, tôi tới tới đón.” Xong liền gặt đầu, bận rộn làm việc. Trong phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười của Sitter và Vân, khóe miệng Tư Văn không khỏi cong cong. Anh chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày mình sẽ xuyên đến thế giới man hoang quái đản này, nhưng đến bây giờ, anh có người yêu, anh em, tương lai còn có thể có một đứa con mang dòng máu của mình, đây chính là hạnh phúc đời trước chưa từng được.

Thu dọn xong, Tư Văn bỏ một đĩa hoa quả bưng vào phòng, cũng không cố kỵ Sitter, hôn lên môi Vân một cái, nói: “Em ở nhà tự lo cho bản thân, anh đến chỗ tế tự một chuyến, Sitter cũng sẽ giúp anh chăm sóc Vân phải không?”

Sitter chớp chớp mắt, gặt đầu thấp giọng nói: “Đương nhiên, Vân bây giờ đang có bầu, em là bạn tốt nhất của cậu ấy, đương nhiên phải chăm sóc chứ, chờ lát nữa Cát cũng đến, em sẽ trông nom bọn họ, các anh cứ yên tâm ra ngoài đi.”

“Cát?” Tư Văn kinh ngạc hỏi, sau khi Cát mang thai, Bacon coi cậu như tròng mắt, sao có thể để cậu tới đây?

“Vâng, Cát muốn ăn quả lạc lạc, Bacon ra ngoài tìm cho cậu ấy, để Cát ở nhà một mình không yên tâm, em liền bảo ảnh mang Cát đến đây, ba chúng em làm bạn.” Sitter lưu loát nói lý do, chép miệng chặc lưỡi nói: “Em cũng muốn ăn quả lạc lạc, mai bảo Og đi hái vậy.”

Tư Văn nghĩ một lúc, bây giờ tế tự chắc là đang phơi nắng trong sân, lát nữa chỉ sợ ông ngủ mất, vậy nên cũng không chờ Bacon đến, dẫn Vân một tiếng liền đi.

Giống như anh nghĩ, tế tự đang choàng một tấm da thú nằm trên ghế phơi nắng, bạn đời của ông ngồi bên cạnh. Tuy hai người không nói chuyện nhưng nhìn rất ấm áp. Ghế nằm là do bạn đời của tế tự làm, ý tưởng do Tư Văn cung cấp, vì bụng tế tự càng lúc càng lớn, ngồi trên ghế không thoải mái nhưng không làm sao được, Tư Văn liền nghĩ đến ghế nằm.

Ban đầu, anh nghĩ làm chỗ tựa lưng cho ghế là được, nhưng nghĩ nghĩ, đối với tế tự thì ghế nằm thoải mái hơn ghế tựa nhiều. Ông nội anh có một cái ghế nằm, mẹ anh còn làm cho ông một cái đệm bông lớn để tựa, đến mùa đông, anh liền thích chiếm lấy ghế của ông, bọc thảm tấm nắng, muốn bao nhiêu thoải mái thì có bấy nhiêu thoải mái. Ông nội cũng không so đo với anh, thường cười ha hả mặc anh chiếm. Trước kia anh bướng bỉnh, leo cao trèo thấp chơi đùa, ghế nằm thần kỳ lại thoải mái như vậy, anh tất nhiên là lật xem rất nhiều lần.

Tuy không biết cách làm cụ thể nhưng miêu tả đại khái về kết cấu linh kiện, anh nghĩ vẫn có thể làm. Nhưng anh làm chắc bạn đời tế tự sẽ không nhận mà sẽ tự làm một cái, đây là vấn đề tôn nghiêm của giống đực, hơn nữa anh cũng bận chuyện gieo trồng liền trực tiếp miêu tả cho bạn đời của tế tự. Quả nhiên, không bao lâu, chiếc ghế nằm đầu tiên của thú thể liền ra đời.

So với ghế nằm tinh xảo trên Trái Đất, cái ghế này rõ ràng không bằng, nhưng độ thoải mái thì hơn hẳn, tế tự rất thích. Giờ Vân đã mang thai, Tư Văn muốn hỏi lại cụ thể để làm cho Vân một cái, dù sao bụng lớn lên thì chắc chắn rất khó chịu.

Thấy Tư Văn đi vào, tế tự tuyệt không ngoài ý muốn, nhiệt tình vẫy tay nói: “Tới rồi, ngồi đi.”

Tư Văn thuận theo ngồi xuống: “Tế tự, tôi muốn hỏi mang thai phải để ý những chuyện gì, còn cả ghế nằm nữa, ý tưởng là tôi ra nhưng cụ thể làm thế nào thì phải hỏi thêm, tôi muốn làm cho Vân một cái.”

Tế tự đẩy mặt tán đồng: “Phải thế, đợi bụng lớn lên thì dùng rất tốt. Nhưng Vân mang thai đúng lúc, đợi đến lúc sinh thì mùa đông cũng sắp qua, thú con đúng là có phúc.”

Tế tự cẩn thận nói những việc cần chú ý cho Tư Văn, lại dặn dò một lúc lâu mới ngừng lại. Tư Văn vốn đang có nghi vấn, nhưng thấy tế tự mệt mỏi liền thúc thời rời đi, nghĩ Cát cũng là ông bầu, thương lượng với Bacon cũng được.

Lúc anh về đến nhà, trong phòng im ắng, Tư Văn đi vào nhìn, không khỏi nở nụ cười. Ba giống cái nằm song song trên giường, đang ngủ say. Tư Văn đắp lại da thú cho họ, sờ bụng Vân, đẩy mặt ôn nhu.

Cục cứng, con phải bình anh trưởng thành trong bụng a ba nha.

**

Zỏ: bạn Og mặt liệt chắc đang gào thét trong lòng lắm nhỉ =)))) tổ 3 ng thì 2 ng đã dc làm cha, còn anh chắc đang găng cày cấy lắm đây =))))

64. Chương 64

Vì Vân mang thai nên Tư Văn cường chế thu hồi tất cả công việc của cậu. Dù là Trái Đất thế kỷ hai mốt, y tế phát triển như vậy thì sinh con đều là một việc nguy hiểm, huống chi là nơi y tế còn lạc hậu như thú thế. Hơn nữa, anh luôn cảm thấy đàn ông sinh con là việc nghịch thiên, có lẽ còn nguy hiểm hơn phụ nữ sinh con nhiều. Mặc kệ là lý do gì, tâm trạng anh bất tri bất giác càng lúc càng thêm lo lắng mà không phải vui mừng.

So với bảo hộ của anh giành cho Vân, hạn chế của Bacon với Cát liền biến thành bã. Cát cũng cảm thán: “Thấy hạn chế và chăm sóc mà Tư Văn đối với Vân, tớ mới biết Bacon nhân từ với tớ thế nào.”

Vì không ai biết Tư Văn thay linh hồn nên cũng không ai biết vì sao Tư Văn luôn bình tĩnh lý trí lại đột nhiên trở nên quá mức căng thẳng như vậy, chỉ có thể quy tội cho việc lần đầu tiên được làm a phụ nên quá kích động. Lại nghĩ đến phản ứng của anh khi biết Vân mang thai và sự nguy hiểm khi a ba anh sinh anh, mọi người cũng thấy bình thường, không hèn mà cũng bỏ qua biểu hiện khác thường của Tư Văn.

Lúc đầu Vân cũng không thích ứng, hai người chưa bao giờ cãi nhau còn vì vấn đề này mà nảy sinh mâu thuẫn, tuy cuối cùng chấm dứt bằng sự thỏa hiệp của Tư Văn nhưng cũng chỉ là trên miệng, không hề liên quan đến hành động. Vân cũng lười so đo với anh, dứt khoát âm phụng dương vi, sau khi hồi tể tự liền lên lút làm chút việc vặt.

Lúc đầu Tư Văn cũng không phát hiện, nhưng anh cũng không ngốc, rất nhanh đã nhận ra nhưng anh cũng không nói gì, chỉ trầm mặc đến chỗ tể tự một chuyến. Cũng không biết tể tự nói với anh cái gì, sau khi về, tuy vẫn hạn chế như trước nhưng cũng không bài xích Vân làm việc. Việc này làm Vân khê thở phào, nếu cứ giấu giếm như thế, trong lòng cậu cũng áy náy, đây coi như kết quả tốt nhất.

Khoai tây và khoai lang nảy mầm xong liền bị Tư Văn mang đi trồng, sau đó kỳ tích mà thành thực trong hai tháng, còn rất lớn. Bởi vì trồng khá nhiều nên mấy ngày nay Tư Văn đều bận rộn thu hoạch, sản lượng của khoảng mười mẫu rất khả quan, Tư Văn liền chia cho bộ lạc một phần ba, khiến gần đây tộc trưởng chỉ cần nhìn thấy anh liền cười không thấy mắt.

Không có thú triều uy hiếp, thực vật lại sung túc, mùa đông năm nay của tộc Dực Hổ có thể nói là lạc quan nhất trong trí nhớ của tộc trưởng. Không khí trong bộ lạc không hề khẩn trương như những khi vừa vào đông trước làm ông thấy tự hào. Nhưng làm ông vui vẻ nhất chính là trong bộ lạc sẽ có thêm thú con, phải biết bộ lạc đã gần mười năm chưa có thú con chào đời, thế nhưng sắp tới sẽ có ba, không vui không được nha.

Nhưng tộc trưởng vẫn có hai nguyện vọng, một là tộc Dực Hổ có thể càng ngày càng tốt, hai là con mình có thể sớm kết thành bạn đời với Ba Đồ. Dù tộc trưởng có cam lòng hay không thì cũng không thể không thừa nhận tộc Dực Lang là bộ tộc trung thành với bạn đời nhất thú thế, mà Ba Đồ là một trong những người đó, cũng đối với con mình rất tốt.

Tuy ông không ưa tộc Dực Lang nhưng làm a phụ, Ba Đồ đúng là một bạn đời tốt hiếm có, huống hồ con ông cũng không phải không thích hẳn. Người ta theo đuổi con mình lâu như vậy, đã có lạnh đến đâu cũng đã bị cọ nóng, vậy nên nếu hai đứa thật sự kết thành bạn đời, ông tuyệt đối vỗ tay hoan nghênh, đương nhiên với tiền đề là bọn nó tương lai phải ở lại tộc Dực Hổ.

Ý tưởng của tộc trưởng thế nào, Tư Văn đương nhiên là không biết, bây giờ anh đang hái quả trắng. Lúc trước phát hiện thứ này Tư Văn đã thấy rất giống bông, nhưng vì nó mọc trên cây, anh chỉ hái vài quả về phơi khô, không ngờ hiệu quả không kém bông nhiều, lần này lại đi hái thêm. Nhưng hái về mới phát hiện phơi khô xong rất cứng, không mềm mại lại giữ ẩm như trước.

Tư Văn cẩn thận quan sát liền phát hiện, những quả trắng anh hái sau này ở để có một điểm tròn màu vàng trắng rất nhỏ, không nhìn kỹ sẽ không nhận ra. Hối Văn mới biết, đây là dấu hiệu hoàn toàn thành thực của quả trắng. Tư Văn lúc này mới hiểu, có thể dùng như bông chỉ có những quả chưa chín hẳn.

Kỳ sinh trưởng của quả trắng rất dài, từ lúc quả lớn bằng nắm tay đến lúc thành thực phải mất khoảng một tháng, chỉ có trong khoảng thời gian nửa tháng từ lúc bằng nắm tay đến lúc chín hẳn thì thịt quả phơi khô mới có thể có hiệu quả như bông. Đây là kết quả sau khi không ngừng thí nghiệm của anh, vậy nên từ lúc quả trắng có thể hái để làm bông, Tư Văn dừng hành vi đào đất kiếm ăn, bắt đầu toàn tâm toàn ý hái quả trắng.

Thứ này vốn cần thiết, giờ lại càng thêm tất yếu. Dù thú con giống đực của thú thể có khỏe mạnh đến đâu, trong tiềm thức Tư Văn vẫn cảm thấy chúng rất nhỏ yếu, phải cẩn thận chăm sóc. Bọn trẻ sinh ra có lẽ tại cuối đông, thời tiết còn rất lạnh, tất yếu phải giữ ấm, nhưng luôn ở trên kháng cũng không tốt cho chúng. Huống chi, nếu sinh giống cái thì bông tuyết đối cần thiết, giống cái phải được chiều chuộng hơn giống đực nhiều. Hơn nữa quần áo da thú năm trước tuy ấm nhưng mặc vào quá nặng, Vân lại có bầu, mặc quần áo nặng như thế không được.

Chuyện này nhất định phải nói cho tộc trưởng, sau đó mở rộng ra toàn bộ lạc. Nhưng Tư Văn không đi ngay mà sau khi mỗi người của tổ ba người hái được hai túi lớn mới cầm một nắm bông trắng phơi khô đi tìm tộc trưởng. Đương nhiên, tộc trưởng thấy được hiệu quả giữ ấm mà lại nhẹ nhàng của bông liền coi chuyện này là chuyện quan trọng nhất, tổ chức đại hội toàn tộc để phổ biến. Vậy nên mấy ngày nay đại bộ phận giống cái đều không hái trái cây mà đi hái quả trắng.

Thịt quả được lấy ra, phơi nắng mấy ngày liền trở thành bông trắng bông lại mềm, còn giữ ấm, lại mang thêm cả mùi nắng, làm người nhện không được muốn lần lộn bên trên.

Xử lý bông xong, Tư Văn liền lập tức tìm cho Vân một việc mà hai người đều thích làm: làm quần áo. Tay nghề Vân rất tốt, tuy thực ra cậu không quá thích làm quần áo, nhưng nếu là làm cho bạn đời và con mình làm thì cậu rất thích ý. Vậy nên sau khi nghe Tư Văn đề nghị, cậu không nói hai lời bắt đầu chế tác.

Tuy tất cả đều phát triển về chiều hướng tốt nhưng Tư Văn rất nóng nảy, bởi vì giữa anh và Vân có một ít vấn đề. Tuy hai người vẫn như trước kia nhưng Tư Văn cảm thấy giữa hai người như có thứ gì chia cách. Từ lần hai người có mâu thuẫn trước, anh liền có cảm giác này, dù làm gì thì loại xa cách này luôn tồn tại khi hai người ở cùng nhau, làm anh cảm thấy toàn thân không tốt, nhưng lại không biết phải giải quyết thế nào.

Kiếp trước anh chỉ yêu một lần lại vì quá chú trọng công việc mà mỗi người một ngã, không có kinh nghiệm hôn nhân, nhưng nhìn anh không quá thích nói chuyện, thực ra EQ của anh khá cao. Hai người qua một đời, tuy tình cảm rất quan trọng nhưng bồi dưỡng còn quan trọng hơn, bằng không, tình cảm có tốt đến đâu thì qua thời gian cũng sẽ vì đủ loại ma sát nhỏ mà biến thành nhìn nhau đã ghét.

Cho nên Tư Văn định thông qua con mình, từng chút hóa giải vấn đề giữa hai người. Mấy ngày nay anh cũng đã nghĩ thông, tuy trình độ y tế thấp nhưng y thuật của tế tự rất tốt, hơn nữa trẻ con thú thể không sinh trưởng như trên Trái Đất, trong lúc mang thai chỉ cần a phụ cung cấp đủ năng lượng thì cơ bản đều có thể bình an ra đời. Tế tự cũng tìm anh nói qua, tuy ông bầu cần nghỉ ngơi nhưng vận động tất yếu vẫn phải có, vậy nên mấy ngày nay anh cũng đang cố gắng thay đổi thái độ với Vân.

Có lẽ Vân cũng cảm giác được nên cũng tiếp nhận sự kì hảo vô thanh của Tư Văn. Cậu vốn cũng không thấy gì, chỉ là hơi không hài lòng vì những ước thúc quá nghiêm khắc, nhưng nếu anh đã nhận ra lỗi sai thì cậu cũng sẽ bỏ qua.

Vì thế, nguy cơ hôn nhân lần đầu tiên khá nhỏ yếu này liền tan thành mây khói trong sự cố ý vô tình của hai người, cũng trong cái rủi có cái may mà tình cảm càng thêm ngọt ngào, khiến Sitter hâm mộ không thôi. Tuy Og nhà cậu cũng rất tốt nhưng tính cách và biểu tình trên mặt có chỗ thiếu hụt, khiến ngoài trên giường thì rất ít khi cậu có thể cảm nhận tình yêu sâu đậm của anh với mình. Nhưng tuy thế thì người cậu yêu nhất vẫn là Og nhà cậu. Gần đây cậu đang cùng Og cố gắng chiến đấu, hy vọng có thể sớm mang thai, sinh ra một bé hổ lông xù.

Hai tháng mùa thu lướt qua trong chớp mắt, mùa đông tiến đến, bụng tế tự cũng càng lúc càng lớn. Vào

một đêm tuyết bay đầy trời, tế tự sinh. Tộc Dực Hồ ngoài tế tự thì còn có một tế tự tương lai đã học y thuật với tế tự được hai mươi năm, tuy mới hơn ba mươi tuổi nhưng y thuật rất tốt, tuy chưa gặp nhiều lần đỡ đẻ nhưng cũng đáng tin đảm bảo cha tròn con vuông.

Khi Tư Văn biết chuyện đã là sáng hôm sau, vị tiểu tế tự kia mấy ngày nay vẫn ở nhà tế tự nên cũng không kinh động ai. Lúc anh ôm Vân đi qua trời đầy tuyết đến, báo con lông xù đã sạch sẽ nằm ngủ trên kháng.

Ở thú thể, tiểu giống cái vì không biến hóa nên sinh ra bằng hình người mà tiểu giống đực thì sinh ra với hình thú. Tiểu thú nhân mới sinh ra không đủ lực lượng nên cũng không thể biến hóa, bình thường sẽ biến hóa trong ba tháng, sau này lực lượng tăng lên thì biến hóa mới ổn định hơn.

Bé con nhỏ nhỏ một nắm cuộn mình nằm trong giường nhỏ bằng chăn bông trên kháng, lỗ tai nhỏ bé thỉnh thoảng động một chút, bụng theo hô hấp mà phập phồng lên xuống, làm mấy giống cái thích ghê gớm.

Mà Tư Văn thì đã hóa đá, anh vẫn tưởng dù là giống cái hay giống đực thì đều sinh ra hình người. Ai mà ngờ thì ra ở mặt này, bản năng thú tính lại mạnh hơn nhân tính chứ. Biết được suy nghĩ của mình sai lầm, Tư Văn cảm giác thế giới quan và nhân sinh quan của mình triệt để đảo điên, lại nghĩ mấy ngày nữa sẽ có hổ con từ trong bụng Vân chạy ra, anh cảm thấy cả người đều không tốt.

Lượng tin tức quá lớn, Tư Văn luôn suy nghĩ lầm tỏ vẻ cho dù là đó là con mình nhưng bản thân có chút không chấp nhận nổi.

**

Zổ: sau đây là đoạn phun tào tr Vĩ lai chi chủ công thể giới:

Đầu tiên là tr tiểu bạch, bạn thụ có khả năng thần kỳ là kéo thấp IQ của tất cả các nv dù có đc tác giả tung hô lên trời xuống số âm, thể giới trong tr được xd cũng tiểu bạch. Nhưng tớ cũng không phun tào cái này, chắc do tuổi của tác giả, tớ phun tào là phun tào về cái tinh thần yêu nước được thể hiện sai cách của tác giả. Hình như tác giả nghĩ yêu nước = nâng TQ lên + đìm tất cả các nước khác xuống ấy.

Bối cảnh là 1000 năm sau, TQ nào là có đầu não hơn hẳn những nước khác, nào là có hẳn một tổ chức chuyên đi khủng bố / ám sát kể cả tổng thống những nước khác nếu ngta dám bắt nạt Hoa kiều mà những nước đó biết mà không dám làm gì.

ừ thì thôi, nếu là tớ tớ cũng thích mình có mấy kiểu ngẫu lòi thế, ấy thế nhưng tác giả ngang nhiên nói một đại sư thù người Nhật phá hủy một bức tranh quốc bảo của TQ vì Nhật cũng có một bức tranh như thế (chuyện này xảy ra trong tương lai) nhưng xấu hơn nhiều nên muốn hủy bức này, sau đó nào là TQ điên lên, rồi xử lý luôn nước Nhật làm kinh tế lụi lại 20 năm, rồi thì là TQ thừa sức thống nhất châu Á nhưng nghìn năm qua vẫn chưa làm thế vì người châu Á không cùng chủng tộc với TQ, TQ chẳng thừa hơi mà đi thống nhất rồi lại giúp họ phát triển kinh tế, chỉ lúc nào thích thì giúp, không thích thì thôi, nên những nước khác thành thật lắm vì ngta ăn tiêu dùng đều là hàng TQ, ngân hàng trên khắp châu Á đều là của TQ vì ngân hàng của những nước khác vô dụng, thụ thấy chẳng khác gì thống nhất ngoài việc những nước khác cần trợ giúp thì TQ có quyền cự tuyệt, anh công thì nắm giữ 1 nửa kinh tế châu Á, ngẫu lòi ra.

Trong tr còn nhắc tới nước ngàn năm qua không thay đổi hành vi ti bỉ, và vì 1 việc gì đó có góp tiền với Nhật hại TQ nên bị trừng phạt bằng cách lụi kinh tế mười năm làm cảnh cáo. ĐM.

65. Chương 65

Cho dù Tư Văn có thể tiếp thu tin tức này hay không thì nó đều có khả năng phát sinh trong tương lai, nếu không tránh được thì chỉ có thể chấp nhận.

Có lẽ cục cưng bé nhỏ trong bụng Vân cảm nhận được bất mãn của a phụ, cảm thấy oan ức liền hung hăng đá vào bụng Vân một cước, làm Vân đang uốn bụng tò mò nhìn báo con không khỏi kêu lên. Tư Văn bình tĩnh khỏi mở suy nghĩ của mình, vội vàng hỏi: “Làm sao, làm sao, chỗ nào không thoải mái?”

Cho dù không tiếp thu được thì đó cũng là con mình, người yêu mình, nếu xảy ra chuyện gì anh nhất định sẽ không chịu nổi. Có lẽ về khấn trương trên mặt anh lấy lòng cục cưng, bé ở trong bụng Vân động càng

vui vẻ, nơi này một chút nơi kia một chút, động vui quên trời đất. Kinh ngạc trên mặt Vân biến thành tươi cười, ôm bụng cười hì hì nói: “Con đang cử động.”

Tư Văn nuốt một ngụm nước miếng, thật cẩn thận chỉ vào bụng Vân: “Cử động?” Tuy anh biết bà bầu mang thai đến thời gian nhất định sẽ xuất hiện máy thai, nhưng nghe nói và nhìn thấy khác nhau một trời một vực. Anh khẩn trương đến lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, cả người căng thẳng như lâm đại địch.

Tế tự phụt một cái bật cười: “Bé con đương nhiên sẽ cử động, trước kia nhỏ không cảm giác được, giờ trưởng thành thì mới nhận ra. Bình thường nhìn người làm việc chắc chắn, sao đến việc này thì lại ngốc thế hả, không có nhiều giống đực nghe tin bạn đời mang thai mà lại ngất xỉu đi đâu.”

Tư Văn không có tâm tình để ý trêu chọc của tế tự, đi nhanh đến trước mặt Vân, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng cậu, thế nhưng bé cứng hình như đang chơi trốn tìm với a phụ, lập tức im lặng. Hai người hai mặt nhìn nhau, tế tự ở cạnh hết chỗ nói rồi: “Không động nữa hả? Bé con còn nhỏ, không có nhiều sức, sau này sẽ hăng hái hơn.”

Kết quả tay Tư Văn vừa rời đi, bé cứng liền vui mừng động đậy. Tư Văn quay đầu nhìn tế tự, người này không khách khí trêu chọc: “Đứa bé này sau này chắc chắn là quỷ nghịch ngợm.”

Quỷ nghịch ngợm thì quỷ nghịch ngợm đi, chỉ cần bé bình an sinh ra, tính cách có thể bồi dưỡng dần, hơn nữa, dù là tiểu giống cái hay tiểu thú nhân thì đều là bé trai, bé trai nghịch ngợm là bình thường.

Báo con trên kháng hình như cảm thấy mình bị bỏ qua, run run rẩy rẩy ngẩng đầu đắp chăn bông mềm nhũn, nhỏ giọng kêu lên. Bộ dáng mềm mại ngốc manh khiến nơi nào đó trong lòng Tư Văn mềm thành một bãi nước, càng thêm mong chờ bé con trong bụng Vân. Tuy vẫn không cảm thấy thích hợp nhưng dù sao cũng là cốt nhục của mình, tình yêu với con cái vẫn chiếm cứ thượng phong.

Quả sữa Tư Văn mang từ tộc Khuyển về được chia thành bốn phần. Bạn đời tế tự dùng móng vuốt chọc một quả ra, nước màu trắng như sữa từ từ chảy ra bát. Bát nhỏ được đặt lên bàn trên kháng, báo con cũng được a phụ ôm lên bàn, hai chân trước khoát lên bát, cúi đầu vào vờn đầu lưỡi hồng nhật ra không ngừng liếm láp. Vì ăn quá nhanh nên trên mép liền dính chút nước trắng, trên da lông đen bóng hết sức nổi bật.

Nước quả trong bát nhanh chóng bị báo con uống hết. Báo con ăn uống no đủ, thích ý chặc lưỡi, cố gắng quay đầu nhìn về hướng có mùi quen thuộc. Vì mới sinh nên báo con hành động chưa lưu loát, run run rẩy rẩy đứng lên, kết quả lập tức ngã xuống. Báo con uất ức kêu một tiếng, lại run rẩy muốn đứng lên, thực bất hạnh, bé lại thất bại.

Cứ như vậy, báo con màu đen trên mặt còn dính chút sữa, lần lượt đứng lên lại ngã xuống, sau khi thất bại hơn mười lần rốt cuộc thành công. Tư Văn vẫn nhìn không nháy mắt, thỉnh thoảng còn nhìn sang bạn đời của tế tự. Anh chưa từng nuôi trẻ con, sinh giống cái còn được, có thể có chút kinh nghiệm nghe từ người quen ngày xưa, nếu là giống đực thì anh đúng là mù tịt, cái gì cũng không biết.

Vậy nên bây giờ quan sát coi như lấy kinh nghiệm để tương lai chăm sóc bé cưng. Nhưng ngoài việc cho báo con ăn thì bạn đời tế tự cũng không làm gì, ngồi bên cạnh tế tự lẳng lặng thủ bạn đời của mình, tuy thỉnh thoảng cũng nhìn sang con nhưng không nói hay làm gì. Tế tự thì lại không ngừng dùng ánh mắt cổ vũ báo con, thỉnh thoảng còn nói vài câu.

Xem ra, anh nghĩ nếu sinh một giống đực thì điều đầu tiên anh phải học là nhẫn tâm. Nhìn báo con không ngừng ngã xuống lại đứng lên, Tư Văn cũng không nhịn được muốn khen bé, sau đó hung hăng hôn một cái. Nhưng mà phụ thân ruột người ta từ đầu đến cuối đều thờ ơ, có lẽ đây là phương thức giáo dục ở đây cũng không chừng. Nếu tiểu thú nhân được nuông chiều từ nhỏ thì sau này đối mặt với hiện thực nhọc nhằn cường thực tàn khốc chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Nhưng Tư Văn cảm thấy không chỉ giống đực mà cả giống cái cũng không thể nuông chiều. Trong mắt anh, giống cái cũng là con trai, bé trai phải nhảy nhót nghịch ngợm mới có thể khỏe mạnh trưởng thành, giống như anh trước đây. Nếu nuông chiều thì khác gì nuôi con gái, hơn nữa không chừng giống cái gây yếu là do lúc sinh ra quá yếu. Nhưng việc này đều phải thành lập trên trụ cột năng lực thừa nhận của cơ thể bé con.

Đứng lên tuy không mất quá nhiều thời gian nhưng cũng khiến báo con mệt mỏi, được a phụ đặt lên kháng đắp chăn không bao lâu thì ngủ mất. Suy xét đến tình trạng thân thể của tế tự, Tư Văn liền dẫn Vân về.

Vì vừa có tuyết rơi không bao lâu nên tuyết đọng vẫn rất dày, hơn nữa Vân lại mặc áo bông dày, bụng cũng lớn nên Tư Văn dùng tư thế công chúa ôm để ôm cậu về. Ở thú thế, công chúa ôm chỉ áp dụng cho ông bầu, bình thường giống cái cũng không để bạn đời ôm thế này. Xem ra, mặc dù có nhiều bất đồng nhưng có vài thứ là thông dụng toàn thế giới.

Trong nhà đốt kháng nên rất nóng, vậy nên trong phòng cũng rất ấm áp, khiến hai người vừa bị khí lạnh ngược đãi thư thái một phen. Do có mang nên khẩu vị của Vân rất lớn, căn bản không có nôn nghén thống khổ không chịu nổi trong truyền thuyết, thứ gì cũng ăn được. Tư Văn làm rất nhiều điểm tâm nhỏ để trong phòng, sợ Vân bị đói.

Quả nhiên, Vân về tới nhà, việc đầu tiên là ăn. Tư Văn cưng chiều cười cười, hôn lên mi tâm cậu một cái, xoay người đi ra ngoài.

Hôm nay ở nhà tế tự nhìn thấy báo con, anh càng thêm mong chờ bé cưng trong bụng Vân, dù là hổ con, nghĩ đến cảnh hai người bọn anh ngồi trong sân, cách đó không xa, hổ con hoặc là bé con ở một bên tự chơi với mình, lại thường thường chạy đến chỗ họ đảo loạn, nơi nào đó trong lòng anh liền bị cảm xúc mềm mại lấp đầy.

Đại bộ phận tuyết đọng chưa từng bị đi qua, từng phiến trắng nõn trải trên mặt đất, Tư Văn dùng tuyết đắp hai người tuyết lớn và một người tuyết nhỏ trong sân, vẽ mắt mũi, cười đến cong mắt. Ánh nắng chiếu vào ba người tuyết đang cười, Tư Văn quay đầu, Vân ăn đến phồng miệng đang vin cửa sổ nhìn, thấy anh quay đầu lại liền nở nụ cười, giống nụ cười trên mặt người tuyết như đúc.

Tư Văn xoay người vào phòng, đợi khí lạnh trên người bay hết mới kéo người vào lòng, hỏi: “Có đẹp không?”

Vân gật đầu: “Đẹp ạ, hai lớn một nhỏ, giống nhà mình, tuy bé cưng chưa ra đời nhưng nhất định sau này cũng sẽ đáng yêu như người tuyết nhỏ, không, còn đáng yêu hơn cơ. Anh xem báo con nhà tế tự đáng yêu vậy mà, cục cưng nhà chúng ta nhất định càng đáng yêu hơn báo con. Anh nói xem, đặt tên con là gì bây giờ?”

“Em nghĩ sao?” Tư Văn không yên lòng hôn cậu một cái, cảm thấy nơi nào đó có xu hướng ngắc đầu, lại nhìn nhìn người nào đó tựa như hoàn toàn không nhận ra mà cọ cọ không ngừng, trừng phạt cắn lỗ tai nhỏ xinh kia.

Vân không nhịn được run lên, Tư Văn sung sướng cười nhẹ, ghé vào tai cậu nỉ non nói: “Bây giờ anh chưa biết nên đặt tên con là gì, nhưng mà anh biết nếu người nào đó còn cứ đùa nữa thì sẽ bị ăn sạch sẽ, tuy hiện tại là ban ngày, nhưng anh phi thường vui vẻ làm người ăn.”

Nói xong còn không nặng không nhẹ cắn lên cổ cậu một cái. Thân mình Vân vì mang thai mà càng thêm mẫn cảm nhất thời run rẩy, eo cũng mềm nhũn, được Tư Văn giữ lấy mới không ngã xuống. Vân khác thường không cự tuyệt mà đỏ mặt, yên lặng hôn lên môi anh. Cậu vốn không phải người không bị cản trở như vậy, chưa từng làm loại chuyện chủ động này, thế nhưng hôm nay nhìn bộ dáng nghiêm túc đắp người tuyết của Tư Văn, còn có nụ cười của anh khi quay đầu nhìn cậu liền nhịn không được tim đập nhanh, bỗng nhiên xúc động, nhưng cảm giác rất tốt.

Tuy không biết vì sao nhưng thật đáng đến miệng còn mang ý mời, không ăn đúng là xin lỗi bản thân, vì thế cửa sổ vừa mở ra liền bị đóng lại, không bao lâu trong phòng truyền ra thanh âm khiến người mặt đỏ tim đập.

Lần vui thích khó được này khiến Vân mệt mỏi ngủ thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau, bụng đói sôi lên mới tỉnh lại, mùi đồ ăn liền bay vào mũi. Khịt khịt mũi, Vân gian nan bò dậy, tuy rằng Tư Văn lo ngại nên rất nhẹ tay, lại chỉ làm một lần, nhưng cậu vẫn không tránh được mỗi eo đau lưng.

Vừa ngồi dậy, một thân ảnh cao lớn liền vén màn đi vào, vài bước đã tới cạnh kháng, ngồi xuống, ôm người vào lòng mình, nhẹ giọng hỏi: “Đau không em?”

Vân gật gật đầu, Tư Văn kéo chăn da thú đắp lên vai Vân, hai tay thò vào trong nhẹ nhàng xoa bóp thắt lưng cậu. Đến lúc đau nhức trên người Vân giảm đi, Tư Văn mới cẩn thận như chăm sóc trẻ con mà lấy từng kiện quần áo cho cậu mặc. Hầu hạ Vân rửa mặt xong, anh lại chăm chỉ bưng cơm đến bàn trên kháng, múc cho Vân đầy một bát lớn rồi mới múc cho mình.

“Sao em không ăn?” Tư Văn ăn một miếng cơm mới phát hiện Vân còn chưa động, kinh ngạc hỏi, bình thường đã sớm lang thôn hổ yết, hay là không thoải mái?

Thấy Tư Văn muốn đứng lên, biết anh nghĩ gì, Vân vội vàng lắc đầu: “Em chỉ là nghĩ, sao anh lại đối tốt với em như vậy?”

Tư Văn sững sốt, nói: “Em là bạn đời của anh, không đối tốt với em thì với ai?”

Vân cười cười, cúi đầu và miếng cơm lớn. Tư Văn mở mắt nhìn cậu, không biết vì sao cậu lại hỏi vậy, đành cúi đầu tiếp tục và cơm. Vì thế, anh ngốc thỉnh thoảng tự EQ nào đó liền bỏ lỡ một lần người yêu biểu đạt tình yêu và ám chỉ thỏa mãn.

**

Zổ: 2 ông bố đàn Tư Văn và Phương Trí Viễn bị con khinh y như nhau.

Có ai đi hội sách kooooooooo

66. Chương 66

Ngày từng ngày trôi qua, bụng Vân càng lúc càng lớn, máy thai cũng càng ngày càng rõ ràng. Tuy Tư Văn bỏ lỡ lần máy thai đầu tiên nhưng vài lần sau anh vẫn bắt kịp. Lần đầu tiên cảm thụ bé cứng máy thai, đầu Tư Văn trống rỗng, sinh mạng cường tráng hữu lực cử động dưới lòng bàn tay khiến anh không thốt ra lời, chỉ có thể nhím chăm chăm vào Vân không dám chớp mắt.

Vân bị anh nhìn đến mặt danh kỳ diệu, nghĩ đến phản ứng người này khi nghe tin mình mang thai thì bỗng hiểu ra. Tư Văn bình thường rất trầm ổn, nhưng phản ứng trong chuyện này thật sự khiến cậu mở rộng tâm mắt, nhưng loại phản ứng vô thức khác thường này ngược lại khiến cậu cảm thấy anh rất đáng yêu.

Bụng càng lớn thì hành động của Vân càng lúc càng không thuận tiện. Tư Văn vốn luôn bất an với việc Vân mang thai nên chỉ có thể nửa tháng liên ôm Vân xuyên qua màn tuyết mùa đông giá lạnh để đến nhà tế tự một lần. Nhờ phúc của việc tin tức xã hội hiện đại nhanh chóng và đa phương tiện, anh vẫn biết mang thai tốt nhất nên đi sản kiểm định kỳ. Ở thú thế, có thể làm sản kiểm cũng chỉ có tế tự.

Thế nhưng ở thú thế không có từ sản kiểm, nên hành động này của Tư Văn trong mắt mọi người liền biến thành anh phi thường yêu thương Vân, bất tri bất giác liền thành đại biểu mới của thú nhân tốt trong bộ lạc. Kết quả chính là rất nhiều giống cái liền bắt đầu bắt mắt với bạn đời của mình. Người sinh con rồi nhớ tới ngày xưa liền không nhịn được mà thăm oán vài câu, người chưa sinh liền nhân cơ hội nói vài câu hăm mộ ghen tị hận, hy vọng bạn đời có thể càng thêm cưng mình. Kết quả là Tư Văn cảm thấy gần đây đại bộ phận thú nhân trong bộ lạc nhìn anh rất kỳ quái.

Mà trong đó, phản ứng lớn nhất chính là Bacon. Làm một thú nhân có hình thú là rắn, mùa đông không ngủ đã là một chuyện cực kỳ khó khăn. Cùng kỳ những năm trước, anh đã ngủ đông từ lâu, nhưng năm nay vì Cát mang thai nên Bacon không thể không bỏ bản năng, cố gắng duy trì nghỉ ngơi như thường. Thế nhưng làm một thú nhân có gen dã thú chi phối mà nói, vì phạm bản năng là một việc cực kỳ khó chịu, thế mà vì Tư Văn, anh còn phải nửa tháng ôm Cát đến chỗ tế tự một lần.

Đây đúng là khổ hình! Hơn nữa nhà anh cách nhà tế tự không gần như nhà Tư Văn, vì thân thể của Cát mà anh còn không thể không hóa hình thú, vào những lúc tuyết động quá dày thật đúng là ý muốn chết cũng có. Vậy nên mấy ngày nay, không khí giữa tổ ba người thường là giường cung bạt kiếm. Tư Văn tỏ vẻ thật vô tội, anh hoàn toàn không ngờ sẽ phát sinh hậu quả như vậy. Nhưng vì thế mà muốn anh bỏ hành động sản kiểm, đùa chắc, vì Vân và con, tuyệt đối không dừng!

Bacon vì sản kiểm mà càng ngày càng thống khổ rồi cuộc nghênh đón giải phóng. Vào một buổi trưa đầy nắng, Cát đang nói chuyện với Sitter và Vân bỗng nhiên cảm thấy đau bụng. Lúc đầu Cát cũng không để ý, cậu tưởng bé cứng trong bụng đá cậu, nhưng rất nhanh cậu liền cảm thấy không đúng, vì chưa có lần máy thai nào mà thường xuyên và kịch liệt như vậy, khiến cậu cảm thấy thống khổ.

Cùng lúc đó, sắc mặt Vân bỗng trở nên trắng bệch vì cậu thấy có chất lỏng màu đỏ đang lan ra trên da thú dưới thân Cát.

“Tư Văn, Tư Văn, mau tìm tể tự, Cát sắp sinh!”

Giọng nói vì hoảng sợ mà run rẩy của Vân khiến thú nhân ngoài cửa lập tức thay đổi sắc mặt. Bacon lập tức vọt vào phòng, khuôn mặt liệt của Og cũng cứng lại, nhìn Tư Văn rồi quay đi. Og nhanh chóng quyết định: “Tôi đi tìm tể tự.” Vân cũng có bầu, Tư Văn là bạn đời nhất định không thể rời đi nên chỉ có thể để Og đi.

Tư Văn gật đầu, đứng dậy vén rèm vào trong. Mùi máu tươi trong phòng đã tản ra, Bacon ở cạnh kháng nắm tay Cát, không ngừng an ủi cậu, thế nhưng bàn tay nắm tay Cát cũng không ngừng run rẩy. Tư Văn ổn định tinh thần, nói với Bacon đang nôn nóng: “Og đi gọi tể tự, không có việc gì. Sitter, em đi nấu nước đi, càng nhiều càng tốt.” Lúc trước anh đã hỏi tể tự về chuyện sinh đẻ nên cũng biết những thứ cơ bản cần dùng

Sitter hoang mang rồi loạn chạy đi nấu nước, Tư Văn ôm Vân ra ngoài. Tuy ở ngoài không có kháng nhưng đốt chậu than, cũng rất ấm áp. Nhưng Tư Văn vẫn sợ cậu bị lạnh, lấy áo da thú lớn lại đây bọc quanh Vân, hôn lên môi cậu một cái, an ủi: “Không sao đâu, tể tự tới liền mà, nhất định sẽ không có việc gì. Em xem tể tự lần trước không phải rất thuận lợi sao?”

Lần trước tể tự có thuận lợi hay không, bọn họ căn bản không biết, nhưng vì để an ủi Vân, Tư Văn chỉ có thể nói như vậy. Anh không muốn Vân vì việc này mà sinh non, nhìn sắc mặt trắng bệch của Vân, anh rất lo lắng.

Vân theo bản năng gật đầu, chôn đầu vào lòng anh, rầu rĩ nói: “Nhất định không sao, Cát tốt như vậy.”

Tư Văn không nói gì, chỉ từ từ trấn an cậu, đợi đến lúc cảm xúc của Vân ổn định lại mới dẫn dò một phen rồi xoay người xuống bếp. Sitter nấu một nồi nước lớn, lửa rất to, ánh lên mặt cậu đỏ rực, thấy Tư Văn tiến vào, Sitter lập tức hỏi: “Tể tự đến rồi sao?”

Tư Văn lắc đầu, Sitter liền thất vọng cúi đầu, than thở nói: “Og làm gì thế, sao lại chậm vậy !”

Vừa dứt lời, cửa sân liền bị đẩy mạnh, Tư Văn đi ra thì thấy tể tự bọc kín ngồi trên người một con báo đen, trong lòng còn ôm một bao nhỏ, bên trong lộ ra một cái đầu nhỏ đen tuyền. Đằng sau con báo là một con hổ cánh cực lớn, đang bỏ bao lớn trong miệng xuống.

Tể tự trượt từ trên người báo xuống, ôm lấy bao liền vọt vào phòng, chỉ chốc lát sau Sitter bị gọi vào. Vài người ở bên ngoài nôn nóng chờ đợi. Bàn tay Vân nắm tay Tư Văn rất chặt, trong phòng ngoài tiếng gào rú không ngừng của Bacon thì không còn thanh âm nào khác. Thế nhưng chưa đến một khắc, Bacon đã bị tể tự không kiên nhẫn mắng mỏ. Tư Văn không khỏi thở dài, cuối cùng anh cũng biết vì sao lúc sinh con không nên để bạn đời ở bên cạnh, không hỗ trợ được gì lại còn thêm phiền.

Bacon bị đuổi ra ngoài liền quanh quẩn ở cửa phòng nôn nóng chờ đợi. Ngủ đông đã sớm quên đến chín tầng mây, trong phòng ngoài tiếng gọi khê của báo con thì không nghe được gì nữa. Báo con đã được hai tháng, tuy chưa biết biến hóa nhưng cực kỳ rắn chắc, trong cơ thể nhỏ nhỏ tựa như có lực lượng dùng không hết, ở nơi xa lạ cũng không khiến bé luống cuống, ở trong phòng chơi bắt đuổi mình vui đến quên trời đất.

Tâm trạng nặng nề của Tư Văn bị hành động này của báo con đùa cho thoải mái hơn, cúi người ôm báo con lên, nhét vào lòng Vân, nhẹ giọng nói: “Em xem này, đáng yêu nhỉ?”

Bé con ngơ ngác nhìn hai người trước mắt, bé không xa lạ nhưng cũng không quá quen thuộc với hai người này, từ lúc bé được sinh ra mới chỉ gặp vài lần. Nhưng bằng vài lần này cũng khiến báo con cảm thấy mùi của họ tương đối quen, cũng không để ý nữa, chỉ ngó ngó kêu mấy tiếng, sau đó quay đầu nhìn a phụ mình. Nhưng thực đáng tiếc, a phụ bé chỉ thần nhiên liếc bé một cái, ngay cả biểu tình cũng ngại cho, báo con tựa hồ cũng quen như vậy, không hề cảm thấy oan ức, liếm liếm ngón tay Tư Văn.

Vân cẩn thận ôm báo con vào lòng, thân thể cứng còng cũng đỡ hơn. Tư Văn cuối cùng cũng có thể thở phào, anh rất sợ Vân sẽ có chuyện, bây giờ còn chưa đủ tháng, sinh non sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Không biết qua bao lâu, trong phòng truyền ra tiếng khóc của trẻ sơ sinh, còn cả tiếng cười của Sitter. Bacon cả kinh ngồi bệt xuống đất, sững sốt một lúc rồi chạy như gió vào phòng. Mọi người ở bên ngoài đều nhẹ nhàng thở phào, xem tình hình này hẳn là cha con bình an.

Vân hôn báo con trong lòng một cái, lúc này mới triệt để yên tâm. Báo con được hôn vô tội nhìn cậu, lại quay đầu nhìn Tư Văn đang nhìn bé. Bé cảm thấy ánh mắt người này nhìn bé thật kỳ quái nha, nhưng mà cái ôm của người này thì hơi giống a ba, thoải mái quá.

Cát sinh ra một giống cái trắng trắng tròn tròn, rất khỏe mạnh, tay chân rất có sức. Bacon mừng rỡ không ngậm được miệng. Ở thú thế, sinh một giống cái là việc đáng kiêu ngạo hơn sinh giống đực nhiều. Tư Văn cũng nhẹ nhàng thở phào, từ lúc biết tiểu thú nhân được sinh ra với hình thú, mỗi lần Tư Văn nhìn thấy Cát đều thất bất an, nếu cậu mang thai giống đực thì dù sinh trứng hay sinh rắn đều khiến anh cảm thấy sờn tóc gáy.

Giống cái nhỏ không giống trẻ con Trái Đất, vừa sinh ra đã trắng trắng tròn tròn, cực kỳ đáng yêu, khiến tế tự thích ghê gớm, nói sau này báo con nhà ông lớn lên sẽ theo đuổi bé. Bé cũng còn chưa biết mình đã bị mơ ước đang ngọt ngào ngủ, tóc màu xanh lục thừa dính vào đỉnh đầu. Trong mắt người khác là đáng yêu, trong mắt Tư Văn thì hơi kỳ. Quả nhiên, dù có nhìn Bacon bao nhiêu lần thì anh vẫn chưa chấp nhận nổi màu tóc xanh khác thường này.

Xong việc, Tư Văn thức thời dẫn Vân về. Cát vừa sinh xong, cần nghỉ ngơi, dù không nghỉ ngơi thì chắc chắn Bacon cũng có một bụng lời muốn nói. Về đến nhà, Vân ôm bụng, bỗng nhiên nói: “Anh nói xem, trong này là tiểu thú nhân hay tiểu giống cái?”

“Em nghĩ thế nào?”

Vân nhú mày, buồn rầu nói: “Ừm, nhìn báo con nhà tế tự thì em muốn sinh tiểu thú nhân, nhưng hôm nay nhìn giống cái nhà Cát thì em lại muốn sinh tiểu giống cái.”

Tư Văn bật cười: “Vậy thì dù sinh tiểu giống cái hay tiểu thú nhân thì em đều thích cả, cần gì rối rắm?”

“Vậy còn anh?”

“Chỉ cần là con của chúng ta thì anh đều thích. Nếu con là tiểu thú nhân, anh dạy con đi săn, con là tiểu giống cái, anh sẽ chơi cùng con. Anh tin con của chúng ta nhất định là đáng yêu nhất.” Nói đến đây, Tư Văn cười cười, hôn lên mi tâm Vân: “Như nào cũng tốt cả, được rồi, em có đói không? Anh đi nấu cơm cho em.”

Tư Văn nói xong liền ra ngoài nấu cơm. Rất lâu về sau, mỗi lần nghĩ đến lời mình nói, Tư Văn đều muốn quay lại hô to, con nhà bọn anh là đứa bé không ngoan nhất trên đời!

**

Zổ: đi hội chợ sách gửi xe mất 20K, mua 10K/3q sách tập tô rồi lao ra trời nắng về OTZZZZZ

Thôi lần sau ko có hội hiếc gì hết, ra Đình Lễ mua cho nhanh.

67. Chương 67

Bé cưng trong bụng Vân rốt cuộc chưa đủ tháng đã đòi ra, còn nửa tháng nữa mới đủ sáu tháng, bé cũng đã không nhịn được, thế giới bên ngoài thú vị vậy mà. Sau khi ba bé vừa mới ăn cơm trưa xong một lúc liền bắt đầu ầm ĩ. Vân đang mơ ngủ bị đau tỉnh, nhịn không được kêu lên một tiếng. Tư Văn đang làm việc ở phòng ngoài lập tức xông vào, thấy cậu thế, sắc mặt liền thay đổi.

Anh chỉ cảm thấy giống y như lần đầu tiên biết có bé con, đầu “rằm” một cái, không biết gì nữa, nhưng tiếng rên của Vân nhắc nhở anh, lúc này anh phải làm gì đó, ép bản thân tỉnh táo lại, Tư Văn run rẩy vọt vào nhà Hắc Lý gần đó. Hình thú của Hắc Lý là gấu đen, tính cách thành thật chất phác, là người tốt, năm nay cậu mới làm nhà, chuẩn bị sang năm cử hành nghi thức bái đời rồi ở.

Bình thường Tư Văn không giao tiếp nhiều với cậu, nhưng cũng không ít. Tư Văn phúc hậu thành khẩn, lại là thần thú, Hắc Lý rất kính trọng Tư Văn, quan hệ giữa hai người cũng không tệ lắm. Lúc này Hắc Lý đang ở trong nhà làm gia cụ, nghe được tiếng Tư Văn liền chạy ra: “Sao thế?”

“Hắc Lý, mau đi tìm tể tự, Vân sắp sinh.” Hắc Lý chớp mắt, cậu biết Vân giờ mà sinh thì là sinh non, hơn nữa giọng Tư Văn nghe không khác bình thường lắm nhưng cậu vẫn nghe được một tia run rẩy. Ý thức được nghiêm trọng, Hắc Lý lập tức đồng ý, cũng không quay đầu, chạy về phía nhà tể tự.

Mấy này nay đúng là không khéo, vừa rơi một trận tuyết, theo lời của tộc trưởng thì đây là trận tuyết cuối cùng của mùa đông, có lẽ vì thế nên trận tuyết này vừa lâu vừa lớn. Tuyết dừng rơi vào chạng vạng hôm qua, tuyết đọng quá đầu gối Tư Văn, so sánh tốc độ của hổ cánh và gấu đen thì người nhanh hơn là Tư Văn. Nhưng bây giờ Tư Văn tuyết đối không thể đi, tình huống hiện giờ của Vân, chỉ có thể anh tự mình ở bên cạnh mới có thể yên tâm, một khi anh rời đi, vạn nhất có chuyện gì thì đúng là khiến anh mất nửa cái mạng.

Nói xong với Hắc Lý, Tư Văn lập tức về nhà, Vân đã chảy máu, vì đau đớn nên cắn răng, môi đã sắp bị cắn nát. Tư Văn mở khớp hàm của cậu, nhét tay mình vào, Vân quá đau, lập tức không khách khí dùng lực cắn. Tư Văn không ngừng hôn lên mặt cậu, miệng thì thảo nói lời an ủi. Trên thực tế, những lời này của anh nói cho mình nghe nhiều hơn, cầu tâm an.

Qua cơn đau, Vân mới hơi tỉnh lại, ý thức đỡ mông lung mới phát hiện trong miệng có mùi máu tươi, cả kinh, lúc này mới hiểu được. Tư Văn rút tay ra khỏi miệng cậu, mặc kệ máu chảy, hôn lên môi cậu, nói: “Không đau nữa hả? Tể tự đến ngay, không có việc gì đâu em.”

Vân đau lòng đỏ mắt, há miệng thở dốc nhưng cũng không nói gì, chỉ ngoan ngoãn gật đầu. Cậu có thể cảm nhận được tay Tư Văn ôm cậu đang run. Tư Văn thật cẩn thận ôm cậu, chôn đầu ở bên cổ cậu, hai người đều không nói gì.

Thời gian chờ đợi rất dài, đau đớn nhanh chóng trở lại, Tư Văn nhanh nhẹn nhét tay của mình lại. Lần này Vân cự tuyệt, nhưng Tư Văn không theo cậu, mạnh mẽ mở miệng của cậu ra, nhét tay mình vào. Vân không làm sao được, chỉ có thể cắn, tiếp theo, cậu hoàn toàn không biết mình đang làm gì, chỉ có thể cảm nhận được đau đớn khôn cùng.

Không biết qua bao lâu, Tư Văn trong lúc hoảng hốt nghe được giọng của tể tự, giây tiếp theo, cửa mở ra, tể tự đeo bao lớn đi vào, sau đó, cửa phòng lập tức bị đóng lại.

Tể tự nhìn anh, cho một ánh mắt an ủi, đi tới mở miệng Vân, kéo tay Tư Văn ra, nhét được hoàn vào, sau đó không nói gì, lập tức bắt đầu chuẩn bị. Mới chuẩn bị một nửa liền nghe được tiếng gõ cửa, tể tự đi mở cửa, nhận một chậu nước ấm, đặt bên cạnh Tư Văn, chỉ vào vải bố bên trong, nói: “Vắt khô vải, lau mồ hôi cho Vân, không cần làm gì, cứ như bây giờ thôi.”

Tư Văn cương ngạnh gật đầu, hai tay Vân nắm chặt cái tay bị cắn của anh, móng tay cơ hồ đâm vào trong thịt anh, anh cũng không hề hay biết, chỉ máy móc xoay người, dùng một tay vắt vải, sau đó lau mồ hôi cho Vân. Tể tự vừa chuẩn bị xong, Sitter liền nhanh chóng đi vào, trong tay bưng một chậu nước ấm lớn.

Hết thấy Tư Văn đều như không thấy, chỉ không ngừng lau mồ hôi cho Vân, thỉnh thoảng cúi đầu hôn lên mặt cậu, không nói một lời. Trong phòng chỉ có tiếng động rất nhỏ của tể tự và Sitter làm việc, mắt Tư Văn chăm chú vào Vân, không dám nhìn về phía kia, mùi máu tươi tổng phòng càng lúc càng đậm, tâm anh càng ngày càng trầm.

Loại động tác máy móc này không biết lặp lại bao nhiêu lần, tể tự kinh hỉ kêu lên một tiếng, ngay sau đó, một tiếng kêu rất nhỏ, non nớt nhưng không thể bỏ qua truyền vào tai Tư Văn. Tư Văn cả người chấn động, nhưng vẫn không dám nhìn lại, lực cắn tay anh của Vân bỗng nhiên thả lỏng, Tư Văn vội vàng hỏi: “Em thấy thế nào?”

Vân suy yếu cười, hỏi: “Cực cực sao anh?”

“Tốt lắm, là một tiểu thú nhân rắn chắc, người nghỉ ngơi đi, ta tắm cho bé con, chờ người tỉnh lại có thể nhìn thấy.” Tể tự cười hì hì mở miệng, ngữ khí rất thoải mái.

Vân gật đầu, nghiêng đầu liền thiếp đi, cậu thật sự là mệt muốn chết rồi.

Tư Văn vẫn không quay đầu, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Vân, nhẹ giọng nói: “Tể tự, Vân, Vân thế nào?”

“Vân không sao, chỉ là mệt thôi, nghỉ ngơi một lúc là được.” Tế tự nhẹ nhàng nói: “Người không đến xem con người sao, là tiểu thú nhân, rất đáng yêu.”

Tâm Tư Văn cuối cùng cũng rơi xuống trong bụng, nhưng câu sau của tế tự lại làm anh khẩn trương, tay chân luống cuống. Anh quay đầu, nhìn bao da thú trong lòng tế tự, một chú hổ con bần hê hê đang quăn tròn nằm ngủ bên trong. Tuy trên người hổ con có vết máu, cả thứ gì màu trắng trắng bần bần, nhưng trong mắt Tư Văn lại vô cùng đáng yêu. Anh cảm thấy cổ họng mình hơi khô, bé cưng nho nhỏ này là con của anh và Vân, là giọt máu chung của anh và vân, là sinh mệnh kéo dài của bọn anh.

Cảm xúc không nói thành lời loạn trong lòng Tư Văn, anh thấy mắt cay cay, chớp mắt, hai tay run rẩy đón con anh, nghiêm túc nói với tế tự: “Cám ơn ngài.”

Tế tự cười cười, hơi trêu ghẹo nói: “Cám ơn ta làm gì, hẳn là cám ơn Vân chứ, nhưng tắm cho con người trước đi kẻo sinh bệnh bây giờ.” Nói xong, nhìn về phía chậu đang tỏa hơi nóng.

Tư Văn hơi sững sờ, bảo anh tắm cho con? Anh cảm thấy anh sắp ngất, tế tự phụt một tiếng, cười: “Đây, đơn giản lắm, tiểu thú nhân không nhu nhược như tiểu thú nhân, đến đây, ta đứng bên cạnh nhìn, người tới tắm.”

Nếu tế tự đã nói thế thì dù Tư Văn có nguyện ý hay không cũng phải làm. Kỳ thực trong lòng anh, anh nguyện ý, nhưng vì chưa từng làm nên hơi sợ. Đây cũng không phải là thứ không quan trọng như con mèo con chó mà là con của anh! Nhưng giờ có tế tự chỉ đạo, chắc là sẽ không có chuyện gì.

Trẻ con trên Trái Đất sinh ra xong dùng gì đến tắm Tư Văn cũng không biết, nhưng ở thú thế thì dùng một loại trái cây mà đỏ nhạt, gọi là quả phúc, nghe nói là vị thư sinh triều Hán kia lấy tên. Tư Văn nghĩ vị thư sinh kia lấy tên này là có ý chúc phúc. Quả phúc không có hạt, nước quả màu giống vỏ, đều là đỏ nhạt, hơn nữa rất nhiều, thịt quả cơ hồ không có cặn bã. Thú thế bình thường sẽ ép quả phúc thành nước, sau đó nấu lên, cho thêm nước lạnh để tắm cho thú con.

Thế nhưng quả phúc không thể ăn, tác dụng duy nhất là để tắm cho trẻ sơ sinh, hơn nữa cũng chỉ dùng lần này vì quả rất ít. Hàng năm dùng cũng không nhiều, quả phúc lại để được rất lâu, chỉ cần vỏ không bị thủng thì để một hai năm cũng không hỏng, cũng không khô quắt, vậy nên cho dù qua nhiều năm như vậy cũng chưa từng có tình huống thú con sinh ra mà không có quả phúc.

Đây đều là sau đó Tư Văn nghe tế tự nói, bây giờ anh đang dùng vải sạch dính nước quả phúc màu đỏ nhạt, thật cẩn thận tắm cho con anh. Dùng nước quả phúc tắm một lần, lại dùng nước sạch tắm một lần, hổ con liền sạch sẽ. Hổ con vừa sinh ra xương cốt còn chưa cứng, cũng chưa mở mắt, toàn bộ lúc tắm liền mềm nhũn nằm sấp trên khuỷu tay Tư Văn, thỉnh thoảng hừ hừ mấy tiếng.

Cảm nhận được hổ con mềm mại làm động tác của Tư Văn càng thêm cẩn thận. Tắm xong cho con, Tư Văn mệt đến đầu đầy mồ hôi, lưng cũng ướt đầm, nhưng nhìn đến bé con nhà mình thoải mái vận vẹo, ngủ say sưa, Tư Văn liền cảm thấy rất đáng giá. Hổ con tắm xong được bọc xong da thú, đặt bên gối ba bé, để tiện cho ba bé tỉnh lại là có thể nhìn thấy bé. Hổ con tựa hồ cũng thực vừa lòng với vị trí này, vẫn không nhúc nhích để mặc người đùa nghịch, ngủ cực kỳ ngọt ngào.

Tư Văn lại lau người cho Vân, thu dọn phòng, lúc này mới ra ngoài. Hắc Lý gọi tế tự xong cũng không về mà đến nhà Bacon và Og, vậy nên lúc này tổ ba người liền đông đủ. Tiểu giống cái nhà Bacon chưa đầy tháng nên Cát không đến. Sitter hơi mệt mỏi, đang dựa vào Og nghỉ ngơi, thấy anh đi ra, vài người đều cười, dù là Og mặt liệt cũng khó được cười cười.

Tư Văn cũng không khách khí nói cảm ơn, với quan hệ của ba người họ, lời khách sáo đó đúng là không cần. Vài người hàn huyên về hổ con và Vân một lúc rồi ra về. Tư Văn lại cảm ơn Hắc Lý, tiễn mọi người về liền bắt đầu nấu cơm.

Quả sữa mang về từ tộc Khuyến được đặt trong hầm, Tư Văn đi lấy ra, đặt trên kháng cho nóng rồi mới chọc ra, đặt trên bàn cho hổ con uống. Tiểu thú nhân vừa ra đời tuy khỏe mạnh hơn tiểu giống cái nhưng khẩu vị cũng giống tiểu giống cái, mùa đông không thể ăn đồ lạnh, quả nóng cũng không được. Đặt quả sữa lên kháng một lúc, độ ấm vừa phải.

Có lẽ là ngửi được mùi quả sữa, hổ con theo bản năng ngẩng đầu lên tìm ăn, Tư Văn cẩn thận điều chỉnh

tư thế cho bé, hỏ con liền từng ngậm từng ngậm liếm ăn. Tư Văn nhìn con đang nhanh nhẹn ăn, lại nhìn Vân đang an ổn ngủ, bỗng nhiên cảm thấy ông trời cho anh xuyên đến đây có lẽ là vì thương anh chẳng.

**

Zô: câu cuối là chém OTZ

Thở phỉ công lược của Ngữ Tiểu Lan San hoàn rồi

30/4 sẽ không đăng hàng ngày được đâu nha, về quê phải coi cháu rồi ~

68. Chương 68

Vân ngủ chưa bao lâu đã tỉnh, vừa tỉnh liền tìm hỏ con, thấy bé đang quặn tròn ngủ bên cạnh mình, cậu nhẹ nhàng thở phào, cũng nở nụ cười. Tư Văn để cậu tựa vào lòng mình, hút một chén nước, hôn lên mặt Vân một cái, nói: “Em xem con ngủ ngon chưa kia, tể tự nói tuy con ra đời sớm nhưng thân thể rất khỏe mạnh, sức cũng lớn, sau này nhất định rất cường tráng.”

Hỏ con tuy còn chưa nẩy nở nhưng cũng đã có vài phần sức lực. Vì bé sinh non, Tư Văn rất lo lắng sẽ có vấn đề, thú thể tuy rằng thoải mái nhưng mà cũng tiềm tàng nhiều nguy hiểm, anh rất hy vọng con mình mạnh mẽ, hơn nữa còn có việc di truyền, vì nguyên thân do không đủ lực lượng nên không thể biến thân, Tư Văn sợ việc này sẽ bị truyền lại cho hỏ con, vậy nên trước khi tể tự về, Tư Văn liền hỏi việc này.

Đáp án của tể tự khiến anh cực kỳ vui vẻ, nguyên thân không đủ lực lượng để biến hình vốn là do lúc a ba nguyên thân có bầu, bận đời của ông qua đời, không có a phụ cung cấp lực lượng nên nguyên thân không thể biến hình cơ hồ là việc tất nhiên. Nhưng hỏ con thì khác, tuy sinh non nửa tháng nhưng không thiếu lực lượng kế thừa từ a phụ nên cũng không ảnh hưởng gì đến lực lượng của bé.

Tư Văn triệt để yên tâm. Từ lúc biết Vân mang thai, anh luôn lo lắng về vấn đề này, sau này Vân lớn bụng, anh liền cố ý đi hỏi lực lượng mà thai nhi cần sẽ tiếp thu như thế nào. Đáp án tể tự cho anh rất đơn giản, khi Vân mang thai, Tư Văn cần mỗi ngày ở cạnh cậu ít nhất nửa ngày, cũng cần trao đổi nhiều với bé con trong bụng Vân. Tư Văn suy đoán có lẽ trong quá trình thai phi và a phụ ở chung tồn tại từ trường nào đó, vì mỗi lần anh và bé trao đổi nhiều sẽ cảm thấy hơi mệt, có lẽ lúc đó là đang tiếp thu lực lượng.

Hơn nữa, ngoại trừ việc này, Tư Văn sâu sắc cảm giác được, từ khi mang thai, Vân càng thêm miễn cảm về phương diện kia, chỉ hơi trên chọc đã không chịu nổi. Hai tháng sau cùng, hai người đứng là cợ xất không thiếu, nói không chừng gì đó anh bắn vào trong Vân cũng là một trong những nơi cung cấp lực lượng cho Vân. Nhưng chỉ nghĩ đến việc này, Tư Văn nhìn không được đen mặt, quy luật nào đó của thú thể đúng là hung tàn đến vô hạn.

Vân thì không nghĩ nhiều như vậy, lời Tư Văn nói khiến chút bất an cuối cùng trong lòng cậu tan biến. Vì hỏ con sinh non, Vân chỉ sợ thân thể bé không tốt, giờ nghe Tư Văn nói như vậy, lại nhìn bé con đang quặn tròn ngủ say, bụng nhỏ phập phồng, cái miệng nhỏ thỉnh thoảng chép một cái, lòng cậu liền mềm thành một vũng nước, nhìn hỏ con như vậy liền cảm thấy phi thường thỏa mãn, hỏ con nhà bọn cậu sau này nhất định là dũng sĩ.

“Đặt tên là gì?” Vân nâng tay nhẹ nhàng sờ đầu hỏ con. Có lẽ là cảm nhận được mùi của a ba, hỏ con đang ngủ nhu thuận cợ cợ lòng bàn tay cậu. Tay Vân hơi dừng lại, cũng không bỏ xuống mà nhẹ nhàng vuốt túm lông trên đầu bé hỏ.

Tư Văn lắc đầu: “Còn chưa đặt. Con vừa sinh, cũng không cần gấp, chờ em khỏe lại rồi đặt tên cũng không muộn.”

Khác với trên Trái Đất sinh con xong phải ở cữ, ở thú thể, giống cái sinh xong chỉ cần bôi thuốc mỡ, đợi vết rách khép lại thì coi như xong. Trong lúc này, ngoại trừ việc vết thương không thể thấm nước thì cũng không hạn chế gì, chỉ là thể chất mọi người khác nhau nên thời gian khôi phục của các giống cái cũng khác nhau. Thuốc mỡ cũng giống như thuốc bôi trơn trước kia, đều là tể tự thống nhất điều phối, màu xanh tự nhiên, rất dễ nhìn, mùi cũng rất nhẹ.

Vân nhẹ nhàng gật đầu, vì vết rách chỗ kia tương đối nghiêm trọng nên tạm thời cậu chưa thể đứng lên, phải nằm trên giường một thời gian. Vân vẫn rất mệt mỏi nên nhắm mắt nghỉ ngơi, an tâm liền ngủ tiếp.

Tư Văn đắp chăn cho hai người con trai quan trọng nhất trong sinh mệnh anh rồi ra ngoài nấu cơm. Có con, rất nhiều thứ phải kế hoạch lại. Nếu khoảng ba tháng nữa con sẽ biến hình thì phải làm một gian phòng cho bé trước lúc đó, để làm phòng ngủ cho hổ con. Còn cả đồ chơi, thú thể không bán đồ chơi nên vì để con mình có thời thơ ấu vui vẻ hơn, Tư Văn liền tính toán tự làm.

Phức tạp anh không làm được, đơn giản thì có thể may mò. Hơn nữa bé con rất nghịch ngợm, góc cạnh của bàn ghế trong phòng trẻ con cũng phải lấy vải bọc. Tuy hổ con khỏe mạnh nhưng da trẻ con vẫn rất non nớt, nếu đập đến xanh tím thì dù con mình không thấy đau, anh cũng sẽ đau lòng. Một khi đã vậy thì liền tận lực ngăn chặn không cho tình huống này phát sinh là hơn. Ngoại trừ vật chất thì về tinh thần, phải dạy con thể nào cũng là một vấn đề lớn.

Ở thú thể không có áp lực sinh tồn, mọi người cũng không có yêu cầu gì cao, dạy con cái cơ bản đều là nuôi thả. Nhưng mà hoàn cảnh ở đây như thế, mưa dầm thấm đất, phẩm tính của mọi người đều không tồi. Hơn nữa gen dã thú trong cơ thể mạnh như thế, ít nhiều cũng ảnh hưởng đến việc xử sự. Tư Văn cũng không nghĩ mình dạy con khác người, chỉ là nuôi thả như vậy thì anh không làm được.

Giáo dục và cuộc sống ba mươi năm trên Trái Đất của anh đã quyết định anh không thể nuôi thả con mình. Trong mắt anh, trẻ con cần được dẫn đường mới có thể trưởng thành, nuôi thả trong mức độ nào đó là tất yếu, nhưng không thể quá độ. Nếu bảo anh chỉ dạy hổ con đi săn thì khẳng định là không có khả năng, thể nhưng dạy những thứ khác, dạy cái gì, dạy như thế nào thì anh phải lên kế hoạch trước.

Hổ con còn chưa biết bị a phụ mình theo dõi mấy ngày nay sống cực kỳ thoải mái, mỗi ngày ăn quả sữa thơm ngào ngạt, lăn lộn khắp kháng xong liền dưới sự trấn an của a ba hoặc a phụ mà ngủ. Nhưng những ngày bình an như vậy cũng không lâu lắm, hổ con đầy tháng, mà tiểu thú nhân đầy tháng là không thể ở trong phòng lâu, cần đi ra ngoài, thích ứng hoàn cảnh sinh sống sau này.

Thế nhưng hổ con thực rõ ràng không cảm kích, tuy mùa đông đã qua nhưng mùa xuân còn chưa đủ ấm áp để hổ con có thể cảm nhận được, so với ấm áp trong phòng, bé phi thường không muốn đi ra ngoài. Tư Văn mỗi ngày đều phải tìm kiếm trong phòng, bắt bé hổ đang trốn ở những góc hẻo lánh ra ngoài. Lúc đầu, hổ con cực kỳ không muốn, nhưng về sau, nhiệt độ cũng tăng lên, bé dần dần thích ứng. Thêm vào đó con nhà tể tự, hai chú thú con mỗi ngày đều chạy loạn trong bộ lạc. Hai bé vẫn rất có ý thức an toàn, chưa bao giờ ra ngoài bộ lạc, vậy nên Tư Văn cũng thanh nhàn.

Tổ ba người giờ đang bận việc. Tiểu mạch mang từ tộc Khuyển về từ trước, tư Văn giữ lại một phần làm mầm mống, anh nghĩ giờ thử trồng xem sao. Mùa xuân thú thể chỉ nghỉ ngơi trong hai tháng, thể nhưng độ ẩm rất thích hợp, hơn nữa hai tháng đầu mùa hè cũng không quá nóng nên Tư Văn chọn thời điểm vừa hết mùa đông liền lập tức trồng.

Đáng tiếc ý thức này không thực hiện được, vì mùa đông rất lạnh nên đất bị đông lạnh, tuy rằng qua đông nhưng cũng chưa mềm, vậy nên chỉ có thể trì hoãn. Mà bây giờ chính là lúc đất đai tan đông, có thể trồng tiểu mạch. Vì không có nông cụ, Tư Văn chọn xương thú sắc bén mài ra hình dạng rồi cột vào thanh gỗ, cũng không khác nông cụ hiện đại lắm, công dụng cũng không tránh được không bằng. Nhưng may mà xương thú và gỗ nhiều, cũng không tồn tại vấn đề khai phá quá độ, hoàn toàn đủ cho họ dùng.

Thân thể Vân đã khôi phục, nhưng Tư Văn lo lắng nên cũng không cho cậu trồng tiểu mạch, vậy nên mấy ngày nay cậu vẫn giống như những năm trước, hái trái cây, kiếm rau dại, còn phải chăm sóc hổ con. Hổ con giờ vẫn chưa đặt tên, Vân đặt nữ danh cho bé, gọi là Đoàn Đoàn (Tròn Tròn), vì lúc bé ngủ đặc biệt thích vo tròn mình thành một đoàn.

Nữ danh được Vân và hổ con nhất trí tán thành này lại khiến Tư Văn không còn gì để nói. Mỗi lần gọi con như vậy, anh liền cảm giác mình đang gọi sủng vật, mà con anh thì chưa thể biến hóa, vừa gọi Đoàn Đoàn liền có một chú hổ con lông xù lao tới, cực khiến anh buồn bực.

Hai người bọn anh cũng muốn sớm đặt tên cho Đoàn Đoàn, nhưng không biết đặt tên, cũng không biết phải chú ý gì trong việc đặt tên ở thú thể nên chỉ có thể tạm thời bỏ qua. Hổ con không hề dị nghị gì với việc này, mỗi ngày bị gọi Đoàn Đoàn Đoàn Đoàn, chạy cực kỳ hăng hái.

Vì là thực nghiệm nên cũng không trồng nhiều tiểu mạch, nhưng vì công cụ tương đối đơn sơ nên ba người bận rộn mất ba ngày mới xong. Đến lúc xong việc thì tộc Dục Hồ cũng nghênh đón một lần cử hành nghi thức bận rộn mới. Giống với lần của mấy người Tư Văn, lần này cũng làm trên quảng trường tộc Dục Hồ, ngay cả thực đơn cũng tương tự. Từ lần trước bọn họ làm lẩu, người toàn bộ lạc đều cảm thấy phương pháp vừa đơn giản vừa ngon này cực kỳ thích hợp với ăn tập thể.

Vậy nên mọi người cũng không ngoài ý muốn khi thú nhân muốn cử hành nghi thức lần này chọn làm lẩu, dù sao thời tiết bây giờ rất phù hợp ăn lẩu.

Canh trong nồi sôi ùng ục, tản ra mùi thơm mê người, mọi người vây quanh lẩu nói nói cười cười. Tư Văn nhìn hổ con đang làm nũng trong lòng Vân, bỗng nhiên hơi cảm khái. Năm trước bằng giờ anh mới cử hành nghi thức với Vân, không ngờ bây giờ đã có con, đúng là nhân sinh viên mãn!

Nghi thức chấm dứt chưa bao lâu, trong đám người đang nhăm nháp mỹ thực đột nhiên xuất hiện một con Dục Hồ, trên lưng công một giống cái mặc quần áo mới. Tất cả mọi người nở nụ cười, Tư Văn nhất thời liền, anh phi thường rõ ràng vì sao những người này mà biến thành hình thú. Nhưng anh không nhớ rõ năm ngoài có bị cười không, lúc đó trong đầu anh y như tương hồ, phản ứng sinh lý quá mạnh mẽ. Nghĩ đến việc năm ngoài cũng bị cười như vậy, Tư Văn liền muốn ôm mặt, đúng là xấu hổ mà.

Đến khi nghi thức chấm dứt đã gần nửa đêm, Tư Văn phủ thêm da thú trong tay cho Vân, ôm hổ con đã ngủ say vào lòng, một nhà ba người đi dưới bầu trời đầy sao về nhà. Có lẽ là ông trời cũng biết hôm nay có chuyện vui nên sao hôm nay cực kỳ sáng. Tư Văn liền không khỏi nhớ đến lần đầu ngắm sao cùng Vân.

Lúc đó bọn anh hẳn là có hảo cảm với nhau nhưng song phương lại không nói rõ. Lại nói lịch sử yêu đương của hai người cũng rất bình thản, nhưng chính vì sự bình thản này mà việc hai người ở chung một chỗ liền trở thành đương nhiên.

Tư Văn khoe miệng hơi hơi cong cong, chân dừng lại, điều chỉnh tư thế hổ con trong lòng, kéo Vân lại, hôn sâu xuống.

**

Zổ: Đoàn Đoàn dễ thương v

~tôi đang đọc bộ Về việc Lăng gia tuyệt hậu như thế nào, đọc rất là hài, nói về 5 anh em Lăng gia. Anh cả là 1 trong 2 mỹ nhân nổi tiếng giang hồ, mơ ước tìm dc 1 anh zai cao to đen hôi sống bên nhau trọn đời, anh hai là mặt liệt lo chuyện giang hồ, anh ba keo kiệt bủn xỉn quản tiền, anh tư là dạng cao thủ 419, em năm là tên phá hoại cao cấp. Ngoài anh cả là thụ thì 4 em đều là công hết. Tr 1x1, hài lắm.

69. Chương 69

Không bao lâu sau ngày tổ chức nghi thức là ngày trao đổi mỗi năm một lần của thú thể. Hổ con cũng được đặt tên, là do Vân đặt, Khải Khoa, có nghĩa là dũng cảm, hữu lực. Tư Văn tỏ vẻ hoài nghi, xem trong ghi chép thì chữ viết và ngôn ngữ thú thể xuất hiện sau khi vị thư sinh kia đến, vậy cái tên này sao lại có nghĩa đó chứ? Tuy anh không chuyên văn nhưng rất rõ ràng hai chữ này không liên quan gì đến dũng cảm hữu lực. Tư Văn nghĩ không ra liền mặc kệ, dù sao cũng không ảnh hưởng gì, anh thật sự không thích nghiên cứu lịch sử.

Đoàn Đoàn đã được hai tháng, thân mình nho nhỏ vốn chỉ lớn bằng bàn tay Tư Văn giờ phồng lên như bóng bay, lấy mắt Tư Văn xem ra, giống hệt một con mèo lớn ăn no thỏa mãn, không hề có uy nghiêm của hổ. Quả sữa đã bị bé uống hết từ lâu, nhóc con này ăn còn rất nhiều, mấy quả kia uống chưa đến một tháng đã hết, Tư Văn liền nấu cháo gạo cho bé uống, thứ này tuy không có hương vị gì nhưng rất giàu dinh dưỡng.

Đồ ăn thay đổi, Đoàn Đoàn nôn nóng một thời gian, cháo gạo ngủ thì thơm nhưng ăn vào chẳng có vị gì, lượng cơm ăn của bé thẳng tắp giảm xuống. Tư Văn không có cách, hỏi tế tự xong liền cho vào cháo chút thịt nát. Đừng xem nhẹ chút thịt nát ấy, lượng cơm của Đoàn Đoàn lập tức tăng nhanh. Nhưng đây đều là chuyện trước kia, hiện tại món chính của Đoàn Đoàn đều là thịt. Tiểu mạch, gạo, rau dưa, hết thấy đều là đối tượng bé cự tuyệt.

Tư Văn hơi lo lắng, tuy thịt giàu dinh dưỡng nhưng vitamin, đường linh tinh vẫn rất quan trọng. Vậy nên mỗi lần đến giờ cơm đều là một màn cha con đại chiến. Vì bé con còn chưa đủ mạnh nên người thắng lần nào cũng là Tư Văn. Đoàn Đoàn lơ ánh mắt phần nộ của a phụ nhà mình, tội nghiệp nhìn ba mình, oan oan ứ ứ ăn đồ ăn không thích. Văn tuy đau lòng nhưng cũng không nói gì, thú con nào cũng đều phải trải qua quá trình này, chỉ là lúc con bị bắt ăn rau cậu thường xuyên trộm cắp cho bé mấy miếng thịt.

Động tác nhỏ này Tư Văn đương nhiên biết, nhưng anh cũng không nói gì, mở một con mắt nhắm một con mắt. Vì thế hình tượng ba trong cảm nhận của Đoàn Đoàn càng thêm cao lớn. Tuy bé cũng thực thích a phụ nhưng so với ba thì vẫn thua một chút. Tuy rằng trên cơ bản đồ ăn của bé, chuyện kể trước khi đi ngủ đều là a phụ lo, nhưng chỉ riêng việc a phụ bắt bé ăn rau xanh đáng ghét thì đã đáng giận hơn ba một trăm lần.

Chớp mắt, ngày trao đổi đã đến. Mặc dù có Đoàn Đoàn nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc Tư Văn và Vân tham gia ngày trao đổi. Tiểu thú nhân rất dễ nuôi, thân thể lại khỏe mạnh, nhỏ như vậy dẫn đi hoàn toàn không thành vấn đề. Còn Cát thì trái lại, tiểu giống cái nhà cậu tuy còn lớn hơn Đoàn Đoàn, thân thể cũng rất khỏe mạnh nhưng không thích hợp màn trời chiếu đất dài ngày, vậy nên hai người bọn cậu năm nay không đi.

Giống năm ngoái, Tư Văn thuộc nhóm xuất phát trước, người dẫn đầu vẫn là Og. Đạo này Sitter có bạn đời tộc trưởng chỉ dạy, thành thực không thiếu. Thế nhưng thiên tính đã thế, mỗi lần nhìn thấy Đoàn Đoàn liền sẽ điên chơi với bé, không chỉ không thấy mệt mà còn cực kỳ thích thú. Đoàn Đoàn cực kỳ thích người chú thích chơi cùng mình này, hai người vừa gặp, Đoàn Đoàn liền bị Sitter ôm chặt trong lòng, miệng không ngừng than thở cái gì. Hồ con không biết có nghe rõ không, nhưng vẫn ăn không nói có kêu mấy tiếng.

Lúc xuất phát, hồ con bị ba mình ôm vào ngực, ngồi trên lưng a phụ, đầu nhỏ không ngừng lắc lư, tựa hồ rất nghi hoặc với việc tầm nhìn thay đổi. Đến lúc Tư Văn bắt đầu chạy, gió thổi đến làm hồ con hơi sợ hãi, lại hơi hưng phấn, vừa lui vào lòng Vân vừa trừng lớn hai mắt nhìn. Đến lúc thích ứng, bé cũng liền triệt để hưng phấn, không ngừng vịn vịn trong lòng Vân, nhìn có vẻ muốn xuống dưới chạy.

Vân đương nhiên không thể để bé ra ngoài, vừa ôm chặt con mình vừa cúi vào tai bé dỗ dành: “Con giờ còn nhỏ lắm, đợi sau này trưởng thành là có thể giống a phụ rồi.”

Hồ con nghiêng đầu nhìn người ba mà mình yêu nhất. Lời Vân vừa dứt, bé liền hợp thời kêu một tiếng, Vân sờ sờ tai bé, gật đầu: “Đương nhiên, ba nói chuyện giữ lời.”

Đoàn Đoàn lại kêu một tiếng, Vân liền nói tiếp: “Vậy con phải ngoan ngoãn ăn cơm mới có thể mau lớn được.”

Tư Văn đang chạy, khóa miệng giật giật, anh và hồ con là cùng chủng loại mà còn không nghe hiểu hồ con nói gì, Vân cứ nhiên có thể từ tiếng kêu nghìn bài một điệu của bé nghe ra các loại ý tứ, xác định là đúng sao?

Nhưng hai cha con trên lưng anh hiển nhiên không biết anh nghĩ gì, đang ngồi trên lưng anh một hồi một đáp đến vui vẻ.

Đoàn người rất nhanh đã tới thảo nguyên lớn, phân phối xong phòng ở, Tư Văn liền dẫn bạn đời và con đang mệt không chịu nổi chuẩn bị nghỉ ngơi. Hồ con đã thiếp đi trong lòng ba bé. Nhưng một nhà ba người vừa đến không bao lâu, Mill, chú của Vân đã tìm đến.

Tộc Hồ của Mill đến sớm hơn bọn anh hai ngày. Lần trước gặp nhau, Mill đã mang thai, sau bởi vì sinh con nên không thể đi tìm Vân, tính ra hai người đã một năm không gặp. Mill vốn phi thường chờ mong đứa con mà ca ca để lại, gặp nhau xong càng phi thường thích, nên phi thường nhớ thương cháu mình, nghe được tin họ đến liền lập tức tới thăm.

Tư Văn vừa cung kính vừa khách khí mời người vào trong phòng, Mill nhin không được hỏi: “Vân đâu? Không đến cùng cháu hả?”

“Có ạ, nhưng đi đường mệt, đang ngủ. Hay là cháu đi gọi em ấy?” Tư Văn tuy nói thế nhưng không có ý định cử động, dù sao Mill sẽ không đồng ý, anh cũng chỉ giả bộ thôi.

Quả nhiên Mill lập tức lên tiếng ngăn cản: “Thôi, để nó ngủ, đợi đến...Đây là con các cháu?” Mill kinh ngạc mở to hai mắt, không chuyển mắt nhìn hỏ con đang mơ mơ màng màng cách đó không xa.

Tư Văn quay đầu, thấy con mình lắc lư đầu nhỏ, một bộ vừa tỉnh ngủ, còn khe khẽ ngáp một cái. Hỏ con đúng là vừa tỉnh ngủ, giữa trưa cơm nước xong, hỏ con liền ngủ trong lòng ba, giờ đã là nửa buổi chiều, đúng là đã ngủ đủ.

Tư Văn ôm lấy hỏ con lúc la lúc lắc đi đến trước mắt mình, vừa vuốt lông cho bé vừa nói: “Dạ, đây là con của cháu và Vân, tên là Khải Khoa, nhũ danh là Đoàn Đoàn. Đều là Vân lấy, đã được hơn hai tháng rồi.”

Hỏ con được vuốt lông đến thư thái, trong cổ họng phát ra tiếng gừ gừ trẻ con, còn thích ý lười biếng duỗi eo. Tay Tư Văn dừng lại một chút mới tiếp tục vuốt lông cho bé. Hỏ con vì duỗi người mà tỉnh táo lại nghi hoặc nhìn chú xinh đẹp trước mặt. Chú này là ai nha, bé chưa gặp bao giờ, nhưng mà chẳng lẽ phép chút nào, có ai lần đầu tiên gặp mặt liền nhìn chằm chằm vào người ta chứ?

Mill đầu tiên là khiếp sợ nhìn hỏ con, sau đó nghi hoặc nhìn Đoàn Đoàn uốn éo thân mình, cuối cùng để cho ông một cái mông nhỏ, bắt đắc dĩ cười cười. Tỷ lệ mang thai thật sự là quá nhỏ, ông và bạn đời lấy nhau mười năm mới mang thai đã coi như rất nhanh, không ngờ cháu mình mới cử hành nghi thức mấy tháng đã có, ông chưa từng nghe thấy có ai như vậy, vậy nên kinh ngạc là không thể tránh khỏi, không ngờ lại khiến bé con tức giận.

Tư Văn biết đối phương nghĩ gì nhưng cũng không thể giải thích. Anh vốn không giỏi sinh học, hướng chỉ loại chuyện thần kỳ là mang thai lại càng không hiểu, chỉ có thể đổ cho việc điều chỉnh kết cấu dinh dưỡng và việc Vân ăn khá nhiều rau xanh. Còn Cát, Bacon nhà cậu ta có hai cái ấy, thiên phú dị bẩm, không thể đánh đồng.

Anh xoa người hỏ con lại, nói: “Đoàn Đoàn, đây là...ông con, nhớ chưa?” Hỏ con tuy nhỏ nhưng trí nhớ rất tốt, tuy nghe không hiểu lắm Tư Văn đang nói gì nhưng vẫn hiểu ý người trước mặt là người quen. Nhưng mà ông cái gì đúng là hung tàn, Tư Văn lớn như vậy còn chưa gặp người ông nào trông trẻ như vậy.

Mill cẩn thận ôm hỏ con vào lòng, vừa muốn mở miệng, bên ngoài liền truyền đến một tiếng hỏ gầm non nót, ngay sau đó, một chú hỏ con trông khá giống Đoàn Đoàn nhưng lớn hơn nhiều chạy vào. Chú hỏ này cũng màu vàng, trên mặt có một chút lông đen, chữ “Vương” trên trán rất rõ ràng, lúc này đang nhe răng kêu với Mill.

Mill ngồi xuống, xoa xoa đầu hỏ nhỏ, lại nâng một cái chân trước của Đoàn Đoàn lên, nghiêm túc nói với hỏ nhỏ: “Berg, đây là cháu con, tên là Khải Khoa, con cũng có thể gọi cháu là Đoàn Đoàn. Không được bắt nạt cháu nha.”

Khóe miệng Tư Văn giật giật, hai thằng nhóc kém nhau có mấy tháng mà đã là hai bối phận, không biết hai đứa sau này gặp nhau có xấu hổ không.

Berg nhìn Đoàn Đoàn đang trong lòng ba bé, vẫn bất mãn nhe răng. Mặc kệ nó có phải cháu bé không, bé chính là ngứa mắt nó, ngoài a phụ thì ôm ấp của ba chỉ có thể là của bé, sao lại có thể ôm tiểu thú nhân khác chứ? Berg cực kỳ bất mãn, không chỉ gầm rú với Đoàn Đoàn mà còn nâng chân trước chộp vào mặt hỏ con Đoàn Đoàn, sau đó bị ba mình nhẹ nhàng vỗ một cái lên đầu.

Berg nhỏ bé càng không chịu, ba bé chưa bao giờ dữ với bé như vậy, cực lực khiếu nại việc ba mình bị đoạt đi, thế nhưng khiếu nại không hiệu quả còn bị mắng, Berg gầm càng lớn tiếng.

Nhưng thực hiển nhiên, như thế cũng không lôi kéo được sự chú ý của Mill, ông chỉ an ủi Đoàn Đoàn không hề bị dọa sợ, xem nhẹ tiếng gầm rú phẫn nộ của con mình.

Kết quả này khiến Berg triệt để bạo phát, vì thế, Berg dừng việc gầm rú, nhưng giây tiếp theo, hỏ nhỏ đang phẫn nộ gầm gừ liền biến thành một bé con trần truồng. Bé con này có một đầu tóc màu đen, béo chắc đáng yêu, bé con nhìn ba mình đang an ủi Đoàn Đoàn, xả cổ họng khóc.

Tư Văn sợ ngây người, Đoàn Đoàn cũng sợ ngây người. Bé hoang mang nhìn bé con đang khóc hô, cúi đầu nhìn thân thể xù lông của mình. Đây là trò chơi sao?

Vì thế, Tư Văn còn đang ngây ngốc liền nhìn thấy hổ con nhà mình nhảy mất biến thành một bé con trần truội có đuôi và tai hổ.

**

Zỏ: sắp hết ~ ko muốn edit vì sợ phải chia tay Vân TvT

70. Chương 70

Mill chỉ cảm thấy trên tay trầm xuống, suýt nữa thì ngã, vội vàng đứng vững lại, nhìn vào trong lòng, lập tức cười nheo mắt, hôn một cái lên bánh bao vừa manh vừa ngốc trong lòng, nói: “Ai nha, Khải Khoa giờ đã biết biến hình rồi, thật là giỏi quá, sau này nhất định là dũng sĩ.” Trong giọng nói tràn đầy kiêu ngạo.

Tư Văn im lặng nhìn bé con thò tay muốn anh ôm, không biết nên nói gì. Không phải nói ba tháng mới có thể biến hình sao, sao giờ đã biến? Lại còn tai hổ đuôi hổ, tuy cực kỳ manh nhưng đây rõ ràng là do biến hình có vấn đề, Khải Khoa nhà anh không sao chứ?

Anh còn đang ngỡ ngác, Berg dưới chân mãi chưa có người ôm cũng chấn kinh. Tuy lúc hình thú ba bé thỉnh thoảng sẽ không để ý bé, nhưng hình người thì đây là lần đầu tiên. Berg sâu sắc cảm thấy mình bị vứt bỏ, sững sờ năm phút, sau đó quyết đoán khóc thành một dòng sông.

Khải Khoa vẫn được Mill ôm trong ngực bị tiếng khóc vang dội dọa sợ, nhìn ông chú đang khóc đến thương tâm của mình, “oa” một tiếng cũng khóc lên. Tiếng khóc vang dội của hai bé con quanh quẩn trong phòng, mây Tư Văn thống khổ cau lại. Anh đúng là cảm thấy bánh bao thực manh thực đáng yêu, nhưng đó là bánh bao không khóc, một khi bánh bao khóc, vậy đúng là tai nạn!

Tư Văn giương mắt nhìn đứa con ngốc manh nhà mình khóc thương tâm, còn vươn tay muốn mình ôm, tâm tình khó chịu thoáng chốc vị đau lòng thay thế, loại cảm giác huyết mạch tương liên vì diệu liên xuất hiện. Anh vội vàng đưa tay ôm con vào lòng, Khải Khoa nhô bé tựa vào vai anh, khóc đến đáng thương. Tư Văn vô thức ôm bé, ngốc ngốc dễ dàng, nhưng lần qua lộn lại cũng chỉ là câu “đừng khóc”, bé con đáng thương, tha thứ cho a phụ con chưa từng chăm trẻ con nhà.

(Zỏ: thực ra còn câu “Cảm mồm không tao vả chết nữa” =L=, bạn kinh nghiệm đây mình mà)

Tiếng khóc nỉ non của hai đứa bé đánh thức Vân, khi cậu một bộ chưa tỉnh ngủ đi ra liền nhìn đến một tình cảnh rối loạn: Tư Văn ôm một bé con trần truồng, bé con phẫn nộ đáng yêu, tóc đen, một đôi tai hổ xù lông, sau lưng còn có đuôi, giờ đang ỉu xiu thả xuống. Bé con khóc đến đỏ mặt, tựa vào lòng Tư Văn, phi thường oan ức.

Bên cạnh Tư Văn là Mill, chú cậu. Lúc này trong lòng ông cũng ôm một bé con trần truồng có mái tóc màu cây đay, bé con khóc thổ hỉn hỉn, tê tâm liệt phế như là nhận uất ức không thể thừa nhận. Mill không ngừng đi qua đi lại, một bộ đau lòng đến cực điểm. Đáng tiếc mặc kệ ông đỡ thế nào, bé con vẫn khóc. Vân nhìn nhìn bên này, ngó ngó bên kia, đi đến cạnh Tư Văn, nhìn Khải Khoa còn chưa biến hình hoàn toàn, lập tức liền đau lòng.

Khải Khoa tựa hồ cũng cảm giác được khí tức của ba mình, ngẩng đầu khỏi lòng Tư Văn, đầy mặt nước mắt nhìn vào ba mình, ba ơi, a phụ thật đáng ghét, ôm người ta thật khó chịu! Vân lập tức cướp bé từ trong tay Tư Văn, liên mồm dễ dàng. Tuy cậu không có kinh nghiệm nhưng ở trong bộ lạc đã từng thấy giống cái dỗ con. Khải Khoa nằm trong ngực ba rồi cuộc từ từ nín khóc. Khóe miệng Tư Văn giật giật, sao anh lại có cảm giác bé con này đối nghịch với anh nhỉ. Đáng thương người nào đó còn không biết tư thế ôm con của mình không đúng, nội tâm dâng lên cảm giác phức tạp khó tả đối với bé con nhà mình.

Tuy Khải Khoa đã nín nhưng Berg vẫn khóc không ngừng. Khải Khoa trên mặt còn nước mắt, nhìn chăm chăm vào ông chú còn đang khóc. Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của bé, Berg lập tức quay đầu chống lại ánh mắt của Khải Khoa, giây tiếp theo liền nín. Bé mới không khóc cho thằng đáng ghét này xem đâu.

Mill nhẹ nhàng thở phào, tức giận điểm điểm mũi nhỏ của Berg, nói với Vân: “Ồn đến con hả?”

Vân lắc đầu, nghi hoặc hỏi: “Sao vậy ạ? Sao Khải Khoa đột nhiên lại biến hình?”

Tư Văn lắc đầu, anh đúng là không biết, bây giờ còn có chút chưa phản ứng kịp. Mill cười cười, nói: “Đây là chuyện tốt, Khải Khoa chưa đến ba tháng đã có thể biến hình, lực lượng của nó nhất định là rất mạnh, sau này nhất định sẽ là dũng sĩ số một số hai của tộc Dực Hổ.”

Vân vẫn rất lo lắng: “Nhưng con biến hình chưa hoàn toàn mà, có thể xảy ra chuyện gì không?” Lần trao đổi này, tế tự và tộc trưởng vẫn không đi, phần lớn đều là mấy đôi chồng chồng trẻ. Giờ Khải Khoa như vậy, ngay cả người để hỏi cũng không có, lúc này chỉ có thể hy vọng vào Mill. Lỗi tại Tư Văn cũng đứng lên, tuy anh cảm thấy tình huống này chứng minh con anh rất giỏi nhưng mà không thể có di chứng được.

Mill cũng nhíu mày: “Chú cũng không rõ, hẳn là không có việc gì chứ? Hay là đi hỏi tế tự của bọn chú? Lần này ông ấy cũng đến.”

Vân đương nhiên sẽ không phản đối, vì thế hai cực cương một được dùng da thú bọc lại, một bị bắt biến về hình thú, đi về địa bàn tộc Hổ.

Địa bàn của tộc Hổ ngoài khác vị trí với tộc Dực Hổ thì kết cấu giống nhau, đều là xây y hệt, cơ bản không khác biệt. Người tộc Hổ đã đến vài ngày, thoát nhìn gọn gàng ngăn nắp, chỉnh tề hơn bên tộc Dực Hổ. Một đường tới đây, rất nhiều người tộc Hổ đều chào hỏi với Mill. Xem ra, nhân duyên trong bộ lạc của ông rất tốt.

Tế tự tộc Hổ đã một trăm bảy mươi tuổi. Đây là lần đầu tiên Tư Văn nhìn thấy một người già của tộc khác. Tuy thái dương ông đã hoa râu, trên mặt cũng có nếp nhăn rất sâu, nhưng tinh thần rất tốt, ánh mắt cũng rất từ ái, dù nhìn thẳng vào người khác cũng không khiến người không thoải mái. Tuy ông đã lớn tuổi nhưng từ mi nhân vẫn nhìn ra được lúc ông còn trẻ nhất định là một mỹ nhân khiến người kinh diễm.

Thấy bọn họ tiến vào, ông lập tức hiền lành cười rộ lên. Hổ nhỏ Berg lập tức chạy ra khỏi lòng ba mình, nhanh chóng lao vào ôm ấp của tế tự. Tư Văn âm thầm gật đầu, tế tự này hẳn là một ông lão hòa ái mới có thể được trẻ con thích như vậy.

“Mill, đây là con của ca ca người phải không?” Ông lão cười tủm tỉm mở miệng, thấy Mill gật đầu, trong mắt ông thoáng hiện lên tia hoài niệm: “Tuy không quá giống ca ca người nhưng lại rất giống bạn đời nó, đứa bé trong lòng kia lại rất giống ca ca người. Con à, tên con là gì?”

“Vân ạ, đây là bạn đời của con, Tư Văn. Đây là con của chúng con, Khải Khoa. Hôm nay đến tìm tế tự là có việc xin ngài giúp đỡ. Khải Khoa bây giờ mới hơn hai tháng, hôm nay bỗng nhiên...” Ngực khí của Vân hơi vội vàng, cánh tay ôm Khải Khoa không khỏi nâng lên.

Tế tự mở miệng, cắt lời Vân: “Việc này không sao hết, tuy Khải Khoa mới hơn hai tháng nhưng lực lượng trong thân thể đã đủ mạnh nên mới có thể biến thân. Còn về đuôi và lỗ tai, Khải Khoa dù sao cũng quá nhỏ, chưa thể khống chế lực lượng của mình, qua một thời gian nữa sẽ tốt thôi. Sau này bé nhất định sẽ trở thành dũng sĩ.”

Hai chồng chồng không khỏi nhẹ nhàng thở phào, chỉ cần không có việc gì là được rồi. Tế tự lấy một túi da thú nhỏ trong lòng ra, ngoắc gọi Vân tới, nhét vào lòng cậu, nói: “Vật nhỏ bên trong là tặng cho Khải Khoa chơi.”

Vân vội vàng cảm ơn. Khi đi ra chỗ tế tự, tính toán về nhà của hai người bị Mill gạt bỏ, kéo hai người đến nhà mình. Vì ba nói nên Berg vẫn là hình thú, chỉ có thể ngóng trông nhìn Khải Khoa được ba mình ôm trong ngực, bé cũng muốn được ba ôm nha. Xuất phát từ ý tưởng này, đến khi nhìn thấy a phụ mình, hổ nhỏ liền bò vào lòng a phụ, nháy mắt biến thành bé cưng trần truồng.

Be nâng con nhà mình lên, đầy mặt bất đắc dĩ chọc chọc vào cái mặt đầy thịt của bé, bé cưng ngốc ngơ ngơ cười, cọ cọ vào lòng a phụ, một bộ lấy lòng. Mill lười so đo cùng bé, mời hai người ngồi xuống xong liền lấy một cái da thú lớn từ trong phòng, lấy ra một đám đồ chơi nhỏ làm bằng gỗ.

Tư Văn kinh ngạc nhìn những con động vật làm từ gỗ giống y như thật, lại nhìn thú nhân đang hàm hậu tươi cười. Be giật mình, cười nói: “Bọn nhỏ thích thứ này, ta liền làm không thiếu, chỉ là không đẹp lắm.”

Vậy mà còn chưa đẹp? Ngẫm lại Transformers mà anh đã định làm cho con mình từ lâu, yên lặng khinh bỉ bản thân, so với những thứ này, đồ anh làm đúng là không đành lòng nhìn thẳng. Khải Khoa bé nhỏ trực

tiếp tỏ ra nhiệt tình yêu thương với đám động vật nhỏ này, a ô a ô muốn lao tới. Vân nhanh chóng ôm eo bé, nhóc con này rất khỏe, suýt nữa thì bé đã thoát được.

Bên kia, Berg đang nằm trong lòng a phụ, thấy thằng cháu có vẻ rất thích đồ chơi mà mình yêu nhất liền xù lông, trong chớp mắt biến thành chú hổ nhỏ, chạy đến cạnh bao, ngậm lấy cổ gắng kéo về. Tuy bé đã được vài tháng, những có chút sức lực nhưng túi lớn như thế, bé cố hết sức cũng chỉ tha được một đoạn ngắn ngủi.

Khải Khoa cũng lập tức xù lông. Vân không có chuẩn bị, bé cũng trong lòng biến thành hổ con lông xù, da thú bọc bé liền thành trói buộc, hổ con giãy dụa một lúc lâu mới giãy ra được, sau đó liền chạy khỏi lòng Vân, nhanh như chớp chạy đến cạnh Berg, dùng đầu mình cũng vào người ông chú, mưu toan cướp đồ chơi từ trong miệng chú mình.

Khóe miệng Tư Văn giật giật, hai động vật lông xù đang cắn nhau này, một là con anh, một là em anh, loại cảm giác khổ bức này là sao?

Hai cục cưng hoàn toàn không biết cảm giác của anh, đang chú chúi chúi cháu cháu cũng chú, đánh đến vui vẻ, mà hai bị ba ba ngồi cạnh thì vậy xem đây hằng hái.

Cơm chiều là tác phẩm của hai giống đực, Be nướng thịt, đồ ăn là Tư Văn làm. Đến khi nấu xong, hai chú hổ con chạy biến mất tầm từ lúc nào liền người trước kẻ sau chạy đến.

Khải Khoa thích ăn nhất là món cháo thịt thơm thơm mà a phụ mình làm. Đến khi Tư Văn múc cháo thịt đặt trước mặt bé, bé lại không ăn ngay mà đẩy bát về phía Berg. Berg không nhận, đẩy bát về nguyên vị trí, còn an ủi cọ thằng cháu. Tư Văn cảm lạnh, vừa này không phải thủy hỏa bất dung sao, sao giờ lại biến thành tương thân tương ái như vậy? Khoảng thời gian ngắn biến mất kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

**

Zổ: ngao ngao, Y Lạc Thành Hỏa mới hoàn bộ 2 của XV chi ma hoàng võ tôn, tên là Nhất định là phương pháp phá toái hư không của ta không đúng. 2 anh công thụ sau mấy ngàn năm làm lão phu lão phu quyết định xé rách hư không đi lại tuần trăng mật, sau đó lần lượt xuyên vào các loại sách, hết công mất trí nhớ đến thụ mất trí nhớ ~ tam quan của anh công còn nát hơn cả bộ 1, ai nhảy hổ thì cân nhắc trước nha

~Tên chồng Mill là Bách, nhưng vì 2 cha con Mill đều tên t.Anh nên tôi cũng đổi luôn ~

71. Chương 71

Cho dù giữa hai chú hổ con phát sinh chuyện gì thì quan hệ giữa hai bé cũng đã có đột phá, lúc đầu là không hề hợp nhau, giờ thành một đôi anh em thân thiết. Lần này Tư Văn vẫn bày một quầy bán tương nhưng thêm một chút điểm tâm nhỏ, chủ yếu là do phát hiện ngũ cốc nên thức ăn nhà anh cũng đa dạng hơn. Đời trước Tư Văn không phải đầu bếp nhưng từ nhỏ đã giúp ông nội nấu cơm, sau này sống một mình, qua nhiều năm như vậy, cũng biết khá nhiều món.

Trên cơ bản mỗi ngày Mill sẽ đến quầy bọn anh giúp đỡ, trông bé Khải Khoa. Từ ngày biến hình, hổ con liền mê trò chơi biến tới biến lui, hơn nữa chơi không biết mệt. Không nói đến kinh hách của Tư Văn và Vân vì sở thích này của bé, cuộc sống của nhà anh cũng vì việc này mà rối loạn. Berg cũng có giai đoạn này nhưng may mà chỉ trong một tháng, kinh nghiệm một tháng kia khiến Mill rộng lượng với Khải Khoa hơn chồng chồng Tư Văn nhiều, vì thế nên càng thường đến.

Ngoại trừ muốn đến giúp cháu nhà mình thì còn có một nguyên nhân quan trọng là Berg. Hai chú hổ con thành anh em liền phát huy nhuần nhuyễn phẩm cách tương thân tương ái tốt đẹp. Mỗi ngày đều ngắm trông anh em tốt của mình, nếu không cho đến, hổ con sẽ đại náo ở nhà, móng vuốt nhỏ sắc nhọn cào đến nơi nào đều là dấu vết. Nếu Be mà dùng vũ lực trấn áp bé thì bé sẽ ỉu xiu, tội nghiệp chui vào góc, bộ dáng đáng thương khiến hai chồng chồng mềm lòng không thôi.

Đủ loại nguyên nhân, hai anh em ngày nào cũng ở cùng nhau, không bao lâu, cơ hồ tất cả những người đến tham gia ngày trao đổi đều biết nhà bán tương kia có hai thú con đáng yêu. Hai bé con đáng yêu như mộng ảo, được phần đông người trong chợ hoan nghênh, mỗi lần đi đường đều thu được rất nhiều quà. Tư Văn

mỗi lần đều cảm giác dở khóc dở cười, loại cảm giác như ngôi sao nhỏ tuổi của thú thể sao mà chẳng có liên quan gì đến nhóc con xấu xa chỉ biết làm nũng bán manh có đuôi hổ tai hổ kia vậy?

Lần thi đấu trong hội trao đổi này, Tư Văn không tham gia, Og cũng không ép anh. Mấy ngày nay cuộc sống của anh vô cùng dễ chịu, mỗi buổi sáng tỉnh lại, trong lòng là người yêu của mình, trên giường nhỏ cách đó không xa là hổ con lông xù. Một nhà ba người sinh hoạt bình thản mà hạnh phúc. Thỉnh thoảng hổ con nghịch ngợm quấy rối cũng chỉ khiến cuộc sống càng thêm đa dạng, muôn màu muôn vẻ.

Lần trước không đổi gì nhiều, phần lớn đều là rong biển, tảo tía, lần này Tư Văn muốn đổi chút cá biển. Cá biển giàu dinh dưỡng, còn có ích cho phát triển não bộ. Tuy hổ con không cần thi đại học nhưng thông minh vẫn cần thiết. Hổ con hôm nay được Mill và Be dẫn ra ngoài chơi, Vân lại bị Sitter lôi đi, Tư Văn cũng không bày quán nữa mà nhân cơ hội đi đến chỗ của tộc Nước.

Đôi chồng chồng lần trước bán hải sản cho anh cũng đến, năm nay ngoại trừ rong biển và tảo tía, bọn họ còn mang theo không ít cá biển. Tư Văn giao tiếp với họ, cảm thấy không tồi, tuy cá biển họ mang tới mỗi loại không nhiều nhưng lại rất phong phú về chủng loại, hơn nữa hình thể cũng bình thường. Tuy biết vì hoàn cảnh khác nhau nên bộ dáng và hình thể của cá có biến hóa, thế nhưng so với một con cá to gần bằng một con thú ụt ịt trưởng thành, Tư Văn vẫn thích những con cá tương đương với trên Trái Đất, hình thể cũng không quá lớn hơn.

Tộc Nước bán đều là cá khô, Tư Văn hỏi Lam Bối mới biết là họ treo trên đảo sấy khô. Có lẽ là độ mặn nước biển ở thú thể rất cao, cá biển phơi khô xong sẽ kết một tầng sương mỏng ở bên ngoài. Như vậy cá ăn rất ngon, thịt cá cũng càng thêm dai, hơn nữa có muối, lúc nấu cũng tiện. Bọn Lam Bối mang cũng không nhiều cá, Tư Văn liền đổi hết về, để lại cho nhà mình một phần, lại tặng mấy nhà quen biết cũng hết.

So với cá biển, Tư Văn càng thích tôm hùm hoặc cua biển, nhưng mấy thứ này không hề có bóng dáng. Việc này cũng dễ hiểu, không có cách bảo tồn, vậy nên Tư Văn cũng chỉ có thể chấp nhận. Ngoại trừ cá biển, anh còn đổi rất nhiều rong biển và tảo tía. Vì anh đổi khá nhiều, Lam Bối vui vẻ liền tặng anh những thứ còn lại trên sạp.

Tư Văn cũng không khác người, lưu loát nhận, cũng nói sang năm anh vẫn cần những thứ này, muốn họ mang nhiều một chút. Mùa đông trước, Vân mang thai, thích ăn những thứ kỳ kỳ quái quái, Tư Văn liền vắt óc suy nghĩ, cứ nhiên lại làm ra miến khoai lang. Tuy hiệu suất thấp, sản lượng không cao nhưng dùng để nấu ăn cực ngon. May mà năm nay trồng khoai lang, nếu không chỉ đào ở ngoài thì không đủ cho mấy nhà ăn.

Làm ra miến, Tư Văn liền nghĩ đến trước kia, đến tết ông nội sẽ rán các loại mọc và một loại tên là thanh tranh. Thanh tranh là tên địa phương mà quê anh gọi, còn tên phổ thông là gì anh cũng không để ý. Nguyên liệu chính làm thanh tranh là canh xương, thịt, rong biển, miến và tinh bột khoai lang. Quan trọng nhất là canh, ngoài xương thì nhất định phải có một miếng thịt toan mỡ lớn và một miếng ngũ hoa, như vậy canh hầm sẽ cực kỳ béo.

Vớt ngũ hoa trong canh ra băm nhỏ, ngâm rong biển, rửa sạch thái sợi, miến chín trộn tinh bột theo tỉ lệ nhất định, cho thêm gia vị, cuối cùng dùng canh trộn những thứ này lại, phải dính mịn nhưng không thể quá khô hoặc quá nhão. Tư Văn dùng gỗ làm vài cái lược bí theo trí nhớ, trải vải bố sạch sẽ lên trên, sau đó để hỗn hợp nguyên liệu với độ dày nhất định vào lược bí, ép chặt, bỏ vào nồi chưng.

Thanh tranh hấp chín cực kỳ ngon, canh béo hòa với miến, tinh bột, ngon mà không ngán, nhưng mà không thể ăn nhiều, dù sao đại bộ phận đều là tinh bột, ăn nhiều không tốt cho dạ dày. Thanh tranh nguội ăn không ngon, nhưng quan trọng nhất là ăn chung với đồ ăn, dù là món hầm hay món xào, cho chút thanh tranh vào sẽ phát hiện hương vị của thanh tranh càng thêm ngon miệng. Mùa đông rét lạnh, ăn một món nóng hổi, bên trong có rất nhiều thanh tranh ngon lành, nghĩ lại đều là một loại hưởng thụ.

Vậy nên lúc này Tư Văn cố ý dặn Lam Bối sang năm chuẩn bị nhiều rong biển hơn, Vân thích ăn thanh tranh nhất, vậy nên không thể thiếu nguyên liệu được.

Mang đồ về, Tư Văn trên đường còn mua mật ong. Tuy anh ghét hương vị của nước mật ong nhưng không thể không thừa nhận lợi ích đối với thân thể của nó. Để bạn đời và con có cơ thể khỏe mạnh, thứ này chắc chắn phải mua nhiều. Vì thế hôm nay Tư Văn cần quét từ đầu chợ tới cuối chợ, mua tất cả những thứ mà

anh biết tốt cho cơ thể. Nhìn một đồng bao lớn bao nhỏ, Tư Văn không khỏi cảm khái, trong mỗi người đều có tính mua sắm cuồng nha!

Chớp mắt đã hết ngày trao đổi. Quán quân năm nay không phải tộc Dực Hồ mà là tộc Dực Sư, họ lựa chọn đậu phụ của tộc Dực Hồ. Từ lúc làm ra đậu phụ, kỹ thuật của Tư Văn ngày càng thuần thực, còn làm ra cả đậu phụ khô, tàu hủ ky, v.v... Người ngoài đều nghĩ là anh làm nhưng Tư Văn biết, đại bộ phận đều là Sitter mày mò ra, Tư Văn chỉ cung cấp ý tưởng. Không thể không nói, làm một kẻ tham ăn, Sitter có thiên phú cực cao trong việc nấu nướng.

Trước khi bọn anh đi đã gieo lúa mì vụ xuân. Vì lo chuyện này nên ngày trao đổi vừa chấm dứt, Tư Văn liền thu thập hành lý chuẩn bị về nhà. Lúc người một nhà đang tính đi thì Mill dẫn Berg tới. Thì ra Mill luyện tiệc Vân, Berg luyện tiệc Khải Khoa, người một nhà liền quyết định cùng bọn anh đến tộc Dực Hồ xem xem, coi như là một lần ra ngoài tộc chơi.

Vân đương nhiên rất vui vẻ. Tuy không gặp chú nhiều lần nhưng cậu thấy rất thân thiết, hơn nữa tính cách của Mill cũng rất tốt, quan hệ giữa hai chú cháu cực kỳ thân mật. Tuy vui vẻ nhưng Vân vẫn trưng cầu ý kiến của Tư Văn. Tư Văn hoan nghênh đồng thời cũng rối rắm. Hai chú hổ con biết chuyện thì mừng rỡ lăn lộn trên mặt đất.

Cả nhà đều vui, hai gia đình liền cùng nhau trở về tộc Dực Hồ.

**

Zổ: hôm trc đi Đình Lễ mua hết bn tiền mua Hảo mộc nè, Trạm xe bus nè, Lăn nữa làm người nè, tiểu thư hoàn hảo nè, quên mua trạch nam, tại đang cầm thì con em gọi ra đón nên quên luôn OTZ

mua cả Vàng Vàng, vậy nên giờ tui thành fan cuồng của Vàng Vàng rồi TvT hay quá mạ ơi, yêu Vàng Vàng quá đi mất

72. Chương 72

Thời tiết âm dần lên, sức sống mạnh mẽ và thời kỳ sinh trưởng ngắn ngủi của thực vật ở thú thể liền lộ ra. Lúc Tư Văn đi, tiểu mạch mới trồng không bao lâu, còn chưa nẩy mầm hết, thể nhưng giờ đã cao bằng bắp chân. Theo tình hình này, hai tháng nữa tiểu mạch sẽ chín. Mùa đông vừa rồi mọi người biết được ưu điểm của việc nuôi dưỡng, bộ lạc đã bắt đầu tổ chức người đi bắt thú, chuẩn bị cho mùa đông năm nay.

Vào trong bộ lạc, những gì nhìn được một đường khiến hai người Mill rất kinh ngạc. Tuy tộc Dực Hồ mạnh hơn tộc Hồ nhưng cũng chỉ là nhiều hơn một đôi cánh, sức chiến đấu cũng không hơn nhiều, vậy nên sinh hoạt của hai bộ tộc không quá khác nhau. Nhưng giờ rõ ràng là kém hơn rất nhiều, phải biết năm kia có thú triều, tộc Hồ liều mạng chống cự nhưng vẫn có tộc nhân chết, sau đó con mồi sau thú triều lại ít, hai năm nay mọi người sống không quá tốt, tuy không đói nhưng muốn ăn no thì không có khả năng. Nhưng ở đây, ông nhìn thấy thật nhiều nhà có con mồi sống.

Ở thú thể, có thú nhân sẽ lựa chọn giết con mồi xong, xử lý sạch sẽ mới mang về nhà, còn có một ít sẽ mang con mồi sống về, coi như là phương thức thể hiện sức mạnh của mình. Vậy nên khi Mill nhìn thấy cơ hồ nhà nào cũng có con mồi sống, vừa khiếp sợ vừa hơi buồn cười, thú nhân tộc Dực Hồ xem ra rất thích thể hiện sức chiến đấu của mình.

Tư Văn không biết Mill đang nghĩ gì, dẫn người đến nhà trước kia của Vân. Tuy bọn anh không ở đây nhưng cách một thời gian Tư Văn sẽ về quét tước một lần. Trước khi đi tham gia ngày trao đổi, Tư Văn vừa quét xong vậy nên giờ cũng không quá bẩn. Hơn nữa nơi này cách nhà bọn anh không xa, trong hầm còn một ít thực vật, an bài người ở đây không thể tốt hơn.

Nói thật, sau khi biết nhà Mill muốn tới, phản ứng đầu tiên của anh là đưa người đến đây. Không có biện pháp, anh cảm thấy dù họ ở chung rất tốt, còn là trưởng bối của Vân nhưng ở cùng nhà anh cảm thấy không tiện. Hơn nữa tai thú nhân rất thính, nơi này lại cởi mở về việc phòng the như vậy, tuy da mặt Vân rất mỏng nhưng lúc nên kêu thì tuyệt không hàm hồ. Anh không hy vọng người khác nghe được, hơn nữa anh cũng không muốn nghe thấy người khác, ở nơi khác đỡ cho mọi người xấu hổ.

Bọn Mill cũng không nghĩ nhiều, ông căn bản không nghĩ phải ở đâu, chỉ cần gần cháu là được. Hơn nữa ông còn lo lắng ở lại nhà Vân khiến Vân không được tự nhiên, dù sao bọn họ mới nhận nhau không lâu, lại thêm nhóc con nghịch ngợm nhà mình, ông thật sự sợ nhà Vân bị nhóc con này nghịch hỏng. Nhưng cái nhà này, ông thực sự thích.

Nhìn bộ dáng hoan hỉ của Mill, lo lắng trong lòng Tư Văn biến mất. Vân cùng với Khải Khoa dính chú ở lại đây, Tư Văn thì mang đồ đạc về nhà. Thu dọn nhà cửa sạch sẽ, phân loại cất đồ mang về, Tư Văn tính toán trưa làm canh cá chua. Mùa thu năm ngoái Tư Văn lấy rất nhiều rau xanh, làm chút dưa chua theo trí nhớ. Vì không xác định có thể thành công không nên làm không nhiều. Nhưng kết quả rất tốt, tuy chua muộn nhưng vẫn là thành công, mùa đông chưa ăn, giờ ăn cũng được.

Nếu làm canh cá chua thì không dùng cá biển trao đổi về được. Tư Văn liền ra sông một chuyến, tính toán bắt chút cá tươi, thuận tiện hầm nồi canh cá.

Đến bờ sông mới phát hiện không chỉ có mình anh, Bacon cũng ở đây, người này đã quăng lưới xuống, đang biến thành một con rắn lớn cuộn thành một đồng, lưới biếng nằm trên mặt cỏ chờ thu lưới. Cả mùa đông, vì giống cái mới sinh mà Bacon đều không ngủ đông được, bây giờ lúc nào cũng buồn ngủ, nhưng anh không dám ngủ thật, không phải giống cái nào nhìn thấy một con rắn lớn như vậy cũng không sợ hãi. Vậy nên nghe được tiếng chân, anh lập tức nâng cái đầu rắn thật lớn lên, nhìn xem người tới là ai, nếu là giống cái liền biến về hình người, không ngờ là Tư Văn, vì thế đầu rắn lắc vài cái lại nằm sấp xuống.

Tư Văn còn tưởng là cái gì, lại gần mới nhìn rõ, khoe miệng không khỏi giật giật. Bacon, anh nằm một đồng như vậy phơi nắng ngủ bù, thật sự được sao? Con rắn buồn ngủ nâng đầu lên, phì lưới, lại nằm xuống. Tư Văn không nói gì, lắc đầu, quăng lưới, hạ tôm lung xong liền ngồi xuống, quay đầu nhìn một đồng lớn, nhin nửa buổi, cuối cùng vẫn là không nhin được.

“Anh không thể biến thành hình người sao? Sao nhất định phải biến hình thú?” Xin tha thứ cho Tư Văn, anh đúng là không thể tiếp xúc gần gũi với một con rắn như vậy, tâm lý của anh còn chưa kiên cường đến trình độ này.

Bacon nâng đầu, “phì phì” mấy tiếng, giây tiếp theo, đầu rắn biến thành đầu người, mí mắt vẫn nhắm, một bộ cực kỳ buồn ngủ: “Hình thú ngủ thoải mái.”

Tư Văn quả thực muốn quỳ, tạo hình này làm anh nhớ tới “tân Bạch nương tử truyền kỳ” xem trước kia, lần đầu tiên Bạch nương tử xuất hiện, một con rắn trắng cực to quấn trên cột đá, trườn hai vòng, đầu rắn liền biến thành mỹ nữ. Nói thật, nhìn thế nào cũng thấy là kỳ xảo, ảnh hưởng rất lớn đến anh, mỗi lần nhìn thấy Bạch nương tử sẽ nhớ tới cảnh này. Vì thế, nhìn Bacon thế này, Tư Văn không khỏi nghĩ thành Bạch nương tử, thật đúng là không đành lòng nhìn thẳng.

Diện mạo Bacon vốn thiên về âm nhu, hơn nữa còn là con rắn xanh, không quá giống Bạch nương tử, nhưng lại hệt như Thanh Xà. Nghĩ như vậy, anh cảm thấy cả người đều không tốt, nhưng Bacon lại có vẻ không tính toán biến về hình người, vậy nên anh cũng chỉ có thể ngồi bên Bacon, thỉnh thoảng phức tạp nhìn về con rắn hình người. Bacon nhắm mắt, cảm nhận được ánh mắt cổ quái của Tư Văn nhưng không hề quan tâm.

Nhưng loại tình huống có thể nói là dày vò với Tư Văn này không tiếp tục lâu lắm, vì Bacon phải thu lưới. Lúc này Tư Văn mới dừng rồi rảo trong lòng, Bacon lưới biếng thu vông, nói với Tư Văn: “Khải Khoa biến hóa được rồi chứ hả?”

Tư Văn gạt đầu, Bacon không nói gì nữa, thu dọn xong liền đi, Tư Văn cũng không để ý, chuyên tâm chờ thu lưới.

Vân đã đưa bọn Mill về nhà mình, Be thì còn đang bận rộn ở nhà kia, lát nữa mới tới, hai người liền dẫn theo hai bé con chơi đến quên cả trời đất. Trong phòng mà Tư Văn làm cho Khải Khoa, góc cạnh đều được da thú bọc lại nên rất an toàn, Vân và Mill liền tùy ý hai chú hổ con biến thành cục cưng trắng trẻo bò đến bò đi. Ngoài ra, Tư Văn còn để rất nhiều đồ chơi bên trong, nào là cầu trượt, búp bê gỗ, nhà gỗ, đủ loại động vật khắc từ gỗ, còn có cả một cái xích đu. Tất cả những thứ này đều do Tư Văn làm từ lúc Vân mang thai. Mặc dù có vài thứ không đẹp lắm nhưng tuyệt đối an toàn rắn chắc.

Khải Khoa thích nhất căn phòng này, từ lúc đầy tháng bé đã bắt đầu chơi ở đây. Hai người Tư Văn cũng rất yên tâm để bé ở trong này một mình, dù sao cũng rất an toàn, bọn họ cũng có thời gian rảnh làm việc khác. Mỗi một thứ đồ bên trong, Khải Khoa đều rất quen thuộc, có lúc chơi mệt mỗi còn ngủ luôn trong này. Giường nhỏ mà Tư Văn chuẩn bị trong phòng này, nếu Khải Khoa ngủ hình thú cũng còn thoải mái. Trên giường có chăn da thú nhét ruột bông nên anh rất yên tâm để Khải Khoa ngủ ở đây, Khải Khoa cũng nghe lời a phụ dặn, ngủ nhất định sẽ bò lên giường.

Hai bé cũng ở trong chơi vui quên trời đất, hai giống cái ở phòng ngoài vừa làm vừa nhìn qua cửa sổ để xem. Mill nhìn hai bé cũng chơi vui vẻ bên trong, không phải không có cảm khái nói: “Tư Văn là thú nhân tốt, đối với con và Khải Khoa đúng là làm người hâm mộ. Chú vốn hơi lo lắng cho con, giờ thì triệt để yên tâm, có bạn đời đối với con tốt như vậy, ca ca và ca phụ nhất định cũng thực vui vẻ.”

Vân giữ da thú trong tay, dưới ánh mắt vui mừng của Mill, gật gật đầu. Mill cười cười, vừa quay đầu liền thấy Tư Văn xách một chuỗi cá xuyên bằng dây leo, không khỏi kinh hô: “Sao cháu lại bắt thứ này, tanh lắm, không ăn được đâu.”

Tư Văn hơi sững sốt, chỉ cười cười không nói gì. Vân chớp mắt với chú mình: “Chú đừng lo, Tư Văn làm ăn ngon lắm, tối nay chúng ta có lộc ăn rồi.”

Mill nửa tin nửa ngờ nhưng cũng không tiện hỏi thêm nên cũng không mở miệng nữa, trong lòng lại nghi hoặc không thôi, chẳng lẽ Tư Văn thật sự có thể nấu ra ngon sao? Nhưng dù không thể ăn thì cũng phải khen ngon, dù sao cũng phải nể mặt cháu mình.

Chỉ là đến lúc dùng cơm, Mill ngửi được mùi thơm câu nhân của canh cá chua, triệt để tin lời Vân, thứ này hoàn toàn không còn mùi tanh, canh lại còn có màu trắng sữa, nhìn cực kỳ ngon mắt. Món chính là bột trắng, tuy là bột nhưng thứ này có tính dính cao, chưng thành món chính rất ngon. Hồ con thích ăn thứ này nhất, ngửi được mùi gạo liền biến thành hổ bò lên bàn.

Trên bàn có hai cái bát nhỏ cho hai bé cũng, bên trong là bột trắng hấp chín, xứng với màu gỗ đậm của bát, nhìn rất thuận mắt.

Khải Khoa quen thuộc trèo lên bàn, bái bát nhỏ kêu ư ư, bột trắng còn bốc hơi nóng, hổ con hơi sốt ruột. Vân buồn cười điểm điểm cái mũi ướt sũng của hổ con, cầm lấy thìa ở bên cạnh, chia bột trắng dính dính thành những miếng nhỏ. Hồ con thân mật liếm liếm tay cậu, vui mặt ăn. Ăn được mấy miếng mới phát hiện chú vốn vẫn ở cạnh mình không thấy đâu, xoay người nài thanh nài khí kêu với chú đang ở hình người nằm trong lòng a phụ nhà mình.

Bạn nhỏ Berg chớp mắt, cũng biến thành hổ con. Berg đi tới, nhìn mấy miếng trắng trắng trong bát, ném thử một miếng, nha, tuy không có mùi vị gì nhưng mà rất ngon. Nhìn hai chú hổ con ăn vui vẻ, Mill cũng vừa vui vẻ vừa hơi kinh ngạc, trên bàn có rất nhiều thứ ông chưa từng ăn, chẳng lẽ đều là độc hữu của tộc Dực Hổ?

Hai chú hổ con ăn xong, ngẩng khuôn mặt dính hồ màu trắng, chếp chếp miệng. Khải Khoa đi đến trước mặt ba bé, cắn tay áo ba, nhẹ nhàng kêu. Vân xoa xoa đầu bé, cầm lấy bát đã trống trơn, Khải Khoa lập tức vui mừng kêu lên.

Múc vào nửa bát bột trắng, lại lấy chút canh cá, Vân dùng thìa khuấy một chút, đặt canh vào trước mặt hổ con. Đây là món mà thỉnh thoảng Tư Văn sẽ làm từ khi hổ con đầy tháng, mùi vị khá giống cháo gạo, lại còn giàu dinh dưỡng hơn, dạ dày của hổ con cũng có thể tiêu hóa. Nhưng hổ con có lẽ là quá sốt ruột, vô tình làm đổ bát, một bát canh liền tràn ra bàn cơm.

Hổ con gặp rắc rối, ngơ ngốc nhìn ba mình, một bộ dáng mê mang xuẩn manh, Mill không nhịn được bật cười. Vân không nói gì ôm lấy hổ con, dùng vải lau cho bé rồi mới thu dọn bàn.

Việc nhỏ này không ảnh hưởng đến nhiệt tình cơm nước của mọi người. Lúc xảy ra việc này, hai giống đực đang nướng thịt ở bếp nên không biết gì. Mọi người vui vui vẻ vẻ cùng ăn cơm, nói chuyện một lúc rồi đều về nghỉ ngơi.

Đợi Vân và hổ con đi ngủ, Tư Văn rời nhà đến nơi trồng tiểu mạch. Nếu tiểu mạch đã cao như vậy thì chắc là sẽ có cỏ dại, phải nhổ bỏ. Nhưng ở đây chưa từng có ai làm ruộng, chắc chắn là không biết nên khẳng

định không có ai làm cỏ.

Giống như Tư Văn suy nghĩ, tiểu mạch rất tốt nhưng cỏ dại trong ruộng cũng rất tốt. Hơn nữa Tư Văn còn phát hiện trong số đó còn có mấy loại rau như rau xà lách, thật đúng là phong phú. May mà tiểu mạch giống với tiểu mạch trên Trái Đất, bằng không anh đúng là không chắc chắn mình có thể nhổ hết cỏ dại mà không nhổ nhầm gốc tiểu mạch nào. Lúc này, anh vô cùng may mắn mình lớn lên ở nhà nông, cũng may mắn lúa ở đây không giống trên Trái Đất. Nếu mà giống thì phải trồng, nhưng mà trồng như thế nào thì anh không hề biết, chắc chắn là sẽ thất thu, vậy thì khác gì tai nạn. Cảm ơn trời đất, gạo ở đây là bột trắng, còn là quả của cây lâu năm.

Anh bắt đầu chuyên chú nhổ cỏ, mới làm hơn một nửa liền nghe có người gọi anh, quay đầu lại liền thấy Ba Đồ đầy mặt cười *** đang nhìn anh, một đầu tóc bạc dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng long lánh chói mắt.

**

Zổ: Tui mới đọc xong bộ “Ôm chặt chủ nhân kim đại thối” thụ xuyên thành linh thú ~ khá là mạnh mẽ dù nội dung thì chả có mịa gì OTZ , đọc giải trí thì rất tốt.

73. Chương 73

Ba Đồ có thể coi như một trong những tấm gương tán “gái” thành công, trong lúc quan hệ giữa tộc Dực Lang và Dực Hồ vì diệu như vậy mà vẫn có thể mặt dày ở lại tộc Dực Hồ, chịu đựng làm khó dễ các loại, đúng là rất giỏi. Nhưng nhấn nhạ chịu đựng như vậy đối về là toàn bộ lạc Dực Hồ từ từ đổi mới cái nhìn, và Bối Á động tâm. Tư Văn cảm thấy, một thú nhân có chí tiến thủ, cẩn thận, ôn nhu, hàm hậu như vậy, trừ khi là có đại cừu không đội trời chung kiểu như giết cha diệt cả nhà thì rất khó không thích.

Cho dù là làm bạn bè hay người yêu, anh ta đều cực kỳ đủ tư cách, anh cũng rất hy vọng đối phương có thể cưới được Bối Á. Đáng tiếc, thời gian qua lâu như vậy, tuy Bối Á đã động tâm nhưng vẫn chưa thể cưới được người về, anh đúng là hơi hoài nghi IQ của anh ta, nhưng bây giờ cưới thành như vậy, chẳng lẽ Bối Á đồng ý?

Anh không đoán sai, Ba Đồ đúng là ôm tin vui đến: “Tư Văn, mấy ngày nữa tôi và Bối Á sẽ cử hành nghi thức, tôi muốn học làm lẩu.”

Tư Văn gật đầu: “Bao giờ cử hành nghi thức?”

Nụ cười trên mặt Ba Đồ chưa từng biến mất, vội vã đáp: “Mười ngày sau.”

“Mười ngày?” Tư Văn lắp bắp kinh hãi. Bây giờ không phải lúc con mồi béo tốt nhất, hai năm này số lượng động vật không quá nhiều, lúc trước mới cử hành một hôn lễ tập thể, con mồi đã bị bắt giết ở quy mô nhỏ, giờ chỉ trong mười ngày lại bắt nhiều từng ấy con mồi, tộc trưởng lại không thể không biết, nếu đã thế sao còn gấp gấp cho bọn họ tổ chức nghi thức. Chẳng lẽ xảy ra việc gì?

Ba Đồ sờ gáy, hơi ngượng ngùng nói: “Ừm, a phụ nói xử lý sớm chút.”

Tư Văn hắc tuyến, nếu trong này không có quỷ thì anh sẽ biến thành quỷ ngay: “Vậy tối nay anh dẫn Bối Á đến chỗ tôi ăn cơm đi, tối nay tôi làm lẩu.”

Ba Đồ tất nhiên là đáp ứng, Tư Văn không nói gì nhìn anh ta cảm ơn xong liền biến mất như một cơn gió, thở dài, tiếp tục công việc chưa hoàn thành. Tiểu mạch mang về Tư Văn chỉ để lại hai gói to để trồng, được khoảng bốn mẫu, mãi đến gần giờ cơm, Tư Văn cũng chưa làm xong. Tuy còn khoảng hai phần ba nhưng chắc thêm ngày mai nữa là xong.

Vì đã đáp ứng Ba Đồ sẽ dạy anh ta làm lẩu nên Tư Văn tính sẵn một con thú ụt ịt. Anh và Vân thích ăn lẩu dùng xương thú ụt ịt ninh canh nhất. Ngoại trừ thú ụt ịt, Tư Văn còn mang về một ít trái cây cho Vân, vô tình phát hiện quả hạt vàng đang non, nấu ăn vừa lúc, vì thế cũng mang chút quả hạt vàng về. Nhớ ngày xưa, ngô bao tử là món anh thích nhất, hàng năm đến lúc có ngô bao tử, ông nội sẽ nấu cho anh ăn, lúc anh học trung học còn nhờ người mang tới cho anh.

Lúc Tư Văn về, Be đang biến hình hổ nằm trong sân, hai con hổ con chạy tới chạy lui quanh ông, còn trèo lên trèo xuống trên người ông, Vân và Mill thì ngồi cạnh nhìn. Tư Văn vừa vào tới cửa, Khải Khoa giấy trước còn đang chạy tới chạy lui bên người con hổ lớn đã nhanh chân chạy đến, xoay quanh chân anh. Tư Văn bị động tác này của bé làm cho đầu đầy mồ hôi, nhìn thế nào cũng thấy giống chó, lại nghĩ đây là con mình, cả người đều không tốt.

Vì thế hổ con bị a phụ nhà mình ôm lên, cũng dưới sự dẫn dắt ôn nhu của a phụ biến thành bé cưng trần truồng. Tuy giống được tộc Dực Hổ khi biến thân ít nhất cũng có cái quần do bản thể biến ra, nhưng các thú con thì trần trụi, chỉ sau mười tuổi mới có quần da thú, còn vì sao lại thế thì ai cũng không biết.

Tư Văn đang ôm Khải Khoa thân thiết, Ba Đồ đã khiêng một con thú moos tới, thấy Be đã biến thành người, hơi sững sờ. Anh ta biết Be, anh ta đã theo a phụ và ba mình tham gia vài lần ngày trao đổi, bản thân cũng tự đi vài lần, mỗi lần đi, anh ta đều thích nhất xem tranh đấu giữa các bộ lạc. Có mấy lần Be là đại biểu của tộc Hổ lên đài, anh ta vẫn cảm thấy thực lực của ông rất mạnh, còn muốn tỷ thí với ông, chỉ tiếc đến lúc anh ta lên đài thì Be không biết vì sao đã không còn lên đài nữa.

Tuy anh ta biết Be nhưng Be không biết anh ta, vậy nên anh tuy rằng nghi hoặc nhưng cũng không nói gì. Tư Văn nhìn ra sự kinh ngạc của anh ta, giải thích: “Đây là bạn đời của chú Vân.”

Ba Đồ bưng tỉnh đại ngô, anh ta ở tộc Dực Hổ lâu như vậy, biết rất nhiều chuyện, việc Vân không phải người tộc Dực Hổ anh ta đã nghe qua nên nhanh chóng hiểu và cũng chấp nhận. Nhiệm vụ quan trọng nhất của anh ta bây giờ là học cách làm lẩu, đúng thời hạn cử hành nghi thức với Bối Á. Tư Văn cũng hiểu được tâm tình anh ta nên trực tiếp đưa người vào bếp.

Giống như Tư Văn nghĩ, con thú moos kia là anh ta mang tới trả thù lao cho Tư Văn. Nhưng vì một lý do nào đó mà Bối Á không thể tới ăn cơm, Ba Đồ tất nhiên phải về ăn cùng cậu ta nên cơm tối chỉ có một nhà Tư Văn. Liên quan đến bạn đời, thú nhân luôn là vô cùng nghiêm túc, vậy nên Tư Văn mới chỉ nói qua một lần, Ba Đồ tập trung cao độ đã nhớ rành mạch. Sau lý luận chính là thực tiễn, việc này cần có kinh nghiệm, không trong phạm vi dạy dỗ của Tư Văn.

Tiến Ba Đồ, Tư Văn vừa vào nhà liền thấy một quả hạt vàng anh mang về bị bỏ đói, hạt ngô vàng được đá trắng chiếu ra sáng bóng, Vân và Mill mỗi người cầm một nửa cắn ăn. Khóe miệng Tư Văn không khỏi giật giật. Tuy ngô non có thể ăn sống nhưng cách ăn này cũng quá hoang dại rồi.

Thấy anh vào, Vân giơ nửa quả hạt vàng trong tay, cười nói: “Anh có muốn ăn không?”

Tư Văn lắc đầu, đi tới cầm quả từ trong tay cậu, nói với Mill: “Chú ơi, thứ này nấu ăn mới ngon, giờ đừng ăn nhiều, cẩn thận tiêu chảy.”

Mill gật đầu, đặt quả hạt vàng lên bàn, cơm trưa cực ngon đã khiến ông tin tưởng tài nấu ăn của Tư Văn, vậy nên cũng không nghi ngờ mà còn chờ mong vô cùng. Thấy quả hạt vàng mình vẫn tâm tâm niệm niệm bị buông ra, Berg ở bên cạnh này giờ vẫn nằm trong lòng a phụ nhà mình cùng với đồng bọn lập tức vươn tay muốn lấy.

Tư Văn vội vàng cầm đi, quát quát mũi nhỏ của bé, nói: “Bé tham ăn, chờ, anh đi làm đồ ngon cho mọi người.”

Ngô Tư Văn luộc một nửa, nấu một nửa. Ngô xào từng nhân là món ăn mà kiếp trước Tư Văn rất thích, tuy giờ không có từng nhân nhưng có ngô và cà rốt cũng được. Ngoại trừ ngô và cà rốt thì còn có thanh tiêu, thanh tiêu này là do Tư Văn tự trồng, đầu xuân Tư Văn đã làm một mảnh vườn, trồng rất nhiều rau dưa, đều là những loại thông thường trên Trái Đất, trước kia ông nội anh từng trồng, anh cũng phụ chăm sóc nên mới biết. Hơn nữa giống loài trên thú thể cơ hồ không bị ảnh hưởng bởi thời tiết, bây giờ rất tươi tốt.

Mọi người ăn đến mỹ mãn, nhất là Berg. Bé lớn hơn Khải Khoa mấy tháng, trên cơ bản đã có thể ăn rất nhiều, ngoại trừ không thể ăn quá nhiều thì món nào bé cũng ăn. Khải Khoa còn quá nhỏ nên Tư Văn không dám để bé ăn nhiều thịt quá, ép ăn một bát cháo gạo. Khải Khoa ăn cháo lửng dạ, không thể ăn thêm nhiều, có chút không vui, đang được ba mình ôm vào ngực dỗ dành.

Qua hai bữa cơm, Berg thích ông anh rể ghê gớm, có thể làm ra đồ ăn ngon như vậy, anh rể giỏi nhất! Nhất là cái món vàng vàng lại hồng hồng kia, ăn ngon nhất, anh rể, lần sau lại làm nữa nha!

Đáng tiếc, Tư Văn không nghe được tiếng lòng của bé, vì Berg bây giờ ngoài mấy từ đơn thì còn nói chưa sôi, vậy nên không thể biểu đạt ý của mình, mà động tác bán manh thì Tư Văn không quá hiểu. Thân là ba của Berg, Mill đương nhiên biết, nhưng ông không định giúp con mình nên liếc nhìn bạn đời mình.

Vì thế, vào lúc nào đó, khi Be tỏ ý muốn học nấu ăn, Tư Văn bỗng nhiên minh bạch đạo lý, thân là con người, không ai có thể cự tuyệt mị lực của đồ ăn ngon.

Mill và Be tuy nhìn thấy rất nhiều cảnh chưa từng gặp, ăn rất nhiều đồ ăn không biết tên lại cực đỡ đói nhưng lại chưa từng hỏi lấy một chữ. Vậy nhưng Tư Văn trong lòng vẫn hơi suy tư. Tuy giữa các bộ lạc đều là hữu hảo nhưng mỗi bộ lạc đều có bí mật của riêng mình, không có bộ lạc nào muốn bại lộ tất cả những gì mình có. Huống hồ, bây giờ hòa thuận không có nghĩa là vĩnh viễn hòa thuận, trong lịch sử, chiến tranh giữa các bộ lạc không phải không có, thậm chí còn có rất nhiều bộ lạc vì thế mà biến mất, vậy nên những gì không nên hỏi bọn họ tuyệt đối sẽ không hỏi.

Kết giao với loại người này đúng là khó có thể không thích, huống chi bọn họ còn là người thân của Vân. Kiếp trước, ngoài ông nội thì Tư Văn không còn thân thích nào, nguyên thân cũng là mất song thân, không có họ hàng, người có thể gọi là người thân trong hai kiếp của anh cũng chỉ còn người chú trẻ tuổi này. Anh và Vân đều khát vọng tình thân, anh tin Vân cũng rất muốn nói cách sử dụng mấy thứ này cho họ, nhưng trên thực tế bọn anh không có quyền đó, dù rằng những thứ này là do Tư Văn phát hiện.

Nơi này không có mấy thứ như quyền sở hữu trí tuệ, một thứ một khi đã là công hữu của toàn bộ lạc thì tất nhiên người đầu tiên phát hiện sẽ mất đi quyền tư hữu với thứ đó. Vậy nên mọi người đều hiểu mà im lặng không nói. Tuy vậy nhưng Tư Văn vẫn cảm thấy không được tự nhiên, chỉ có thể đợi lúc nào bọn Mill về sẽ lấy một ít thành phẩm cho họ. Còn về mấy thứ có thể nhận ra như khoai tây thì lấy mấy thứ đã gia công như là miến là được.

Vân biết ý của anh, vui vẻ nhưng cũng hơi lo lắng: “Biểu chú mấy thứ đó được sao anh?”

Tư Văn đặt Khải Khoa hình người đang ngủ say trong lòng anh lên kháng, đắp chăn cho bé, ôm Vân vào lòng nói: “Mấy thứ này dù cho họ thì họ cũng không biết là gì, làm ra thế nào, không cần sợ họ đoán được. Anh tin tộc trưởng sẽ đồng ý thôi. Cùng lắm thì mai anh đi hỏi ông ấy xem sao, nếu ông ấy đồng ý thì chúng ta bắt đầu chuẩn bị.”

Bọn họ dù còn chút miến, nhưng nếu đưa cho nhà Mill thì hơi ít, phải làm thêm.

Sáng sớm hôm sau Tư Văn đến nhà tộc trưởng hỏi. Tộc trưởng rất sáng khoái đồng ý, mấy thứ này cũng không phải nhất định phải giữ bí mật, mà là cần chút thời gian lựa chọn truyền bá. Nếu là cho người nhà chút thành phẩm, tộc trưởng cảm thấy rất an toàn, hơn nữa ông tin Tư Văn sẽ không làm chuyện bất lợi với tộc Dự Hồ.

Hai phần ba củ đại còn lại trong một ngày cần củ vất vả cố gắng của Tư Văn bị nhổ hết, khi mặt trời còn một nửa, Tư Văn mang con mỗi hôm nay về nhà. Vào cổng liền nghe thấy tiếng cười và tiếng kêu mềm mại của trẻ con truyền ra, mệt mỗi một ngày nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Mang con mỗi tối cạnh giếng lột da, vừa lột da xong liền cảm thấy có người đến, quay đầu lại nhìn thì ra là Bacon.

“Sao anh lại ở đây?” Tư Văn kinh ngạc hỏi.

Bacon lưỡi biếng mở mắt, đứng cách đó không xa nói: “Ở nhà chỉ có mình Riley, ằm ỉ lằm, vài đứa bé chơi chung thì đỡ hơn. Hơn nữa ở nhà cậu lằm đồ chơi, có thể để nó im lặng chơi rất lâu.”

Tư Văn bừng tỉnh đại ngộ, trách không được hôm qua anh ta lại hỏi thế, thì ra là để chuẩn bị hôm nay tới. Đến đây cũng tốt, Khải Khoa và Berg đều là giống dực, có thêm giống cái điều hòa cũng tốt. Hơn nữa Vân và Cát đã lâu không gặp, nhất định có nhiều điều muốn tâm sự với bạn.

Cơm chiều do Tư Văn, Bacon và Be cùng làm. Lại nói, tuy Tư Văn nấu cơm rất ngon nhưng kỹ thuật nướng thịt lại kém nhất trong tổ ba người, người nướng ngon nhất là Bacon, vậy nên bình thường liên hoan thịt

đều do Bacon nướng. Còn Be, Tư Văn có tâm đưa cho ông chút bột mì nên tất nhiên phải dạy ông nấu thế nào. Tuy Be rất trầm mặc nhưng Tư Văn cảm thấy năng lực học tập của ông rất tốt.

Mill và Cát ở chung rất vui, quan hệ giữa ba giống cái cực kỳ hòa hợp, ba đứa nhỏ đều là hình người, có lẽ là giống cái trời sinh có lực hấp dẫn với giống đực, Khải Khoa còn chưa nhìn ra, nhưng Berg rất bảo hộ giống cái xinh đẹp nhỏ hơn mình mấy tháng này. Nhưng cuối cùng vẫn là còn quá nhỏ, tầm quan trọng của giống cái với giống đực còn chưa quá rõ ràng cho nên người bé bảo hộ nhất vẫn là thằng cháu Khải Khoa.

Chỉ một bữa cơm, ba gia đình đã có tình hữu nghị thâm hậu, ở chung phi thường hòa hợp, khiến Tư Văn không khỏi cảm thán duyên phận giữa người với người.

Ở đây khoảng năm sáu ngày, nhà Mill liền định về. Ở nhà Be còn có a phụ, lúc ba và a phụ ông một trăm mười tuổi mới có ông, bây giờ ông đã năm sáu mươi tuổi, dựa theo thọ mệnh ở thú thế, dù tính thế nào thì a phụ ông cũng đã rất già. Ba của Be qua đời năm kia, a phụ ông rất nhớ bạn đời của mình, an ủi duy nhất của cụ là hổ con Berg.

Mặc dù ở đây rất thoải mái nhưng họ vẫn rất lo cho a phụ, Tư Văn tất nhiên sẽ không ngăn cản, người già cô đơn là một đề tài được quan tâm ở hiện đại, năm đó lúc anh học đại học cũng rất lo lắng cho ông nội ở nhà một mình. Vì thời gian quá ngắn, bọn Tư Văn không làm được nhiều miến, đành phải đi vay nhà Bacon và Og, còn lấy cho họ cả nấm, bột ngô, bột trắng, bột mì. Vẫn còn định làm cho họ mấy cái chần bông, nhưng bị Tư Văn ngăn lại. Vốn lúc trao đổi bọn Mill đã đổi không ít đồ, chần bông thì đợi lúc nào bọn anh đến tộc Hồ rồi mang tới cũng được.

Đợi đến mùa thu, có lương thực và động vật nuôi dưỡng, gánh nặng tồn trữ đồ ăn cũng không nặng, mà Khải Khóc lúc đó đã gần một tuổi, anh muốn dẫn hai cha con đến tộc Hồ chơi. Chờ Khải Khoa lớn thêm chút nữa, gieo trồng, nuôi dưỡng đều đi vào quỹ đạo anh sẽ dẫn Văn đi du lịch khắp thú thế, ngắm cảnh thiên nhiên tươi đẹp ở nơi này.

Sau khi nhà Mill bao lớn bao nhỏ trở về, không qua vài ngày liền đến ngày cử hành nghi thức của Ba Đồ và Bối Á. Vì đây là lần đầu tiên trong nhiều năm tộc Dực Hồ có đám hỏi với tộc Dực Lang nên tộc Dực Lang đến không ít người, thậm chí ngay cả tộc trưởng cũng đến. Nghi thức bạn đời của Ba Đồ và Bối Á là lần náo nhiệt nhất trong vài chục năm trở lại đây của tộc Dực Hồ, thế nhưng cũng có nghĩa là Ba Đồ phải chuẩn bị nhiều thứ hơn bình thường.

Tư Văn cũng không biết Ba Đồ cùng cách nào, dù sao thì đúng ngày cử hành nghi thức anh ta cũng chuẩn bị đủ con mồi, lẩu làm ra nhìn cũng ngon mắt, khiến mấy người tộc Dực Lang nhỏ hết dãi.

Tộc trưởng tộc Dực Lang tới đây không chỉ đơn thuần là tham dự nghi thức của Ba Đồ và Bối Á, nhiệm vụ chủ yếu của anh ta là ngoại giao. Sự phát triển của tộc Dực Hồ trong khoảng thời gian này anh ta đều chú ý, dù là phát hiện thực vật, nuôi dưỡng, gieo trồng hay bông đều liên quan đến sự phồn vinh của bộ lạc, khiến tộc Dực Lang động tâm. Lần này bọn họ đến với mục đích chủ yếu là hy vọng tộc Dực Hồ có thể giúp đỡ một chút, đương nhiên cũng là có điều kiện.

Là người phát hiện kiêm một trong những quân sư của tộc trưởng, lại có danh hiệu thần thú, Tư Văn tất nhiên là bị tộc trưởng gọi đi. Tộc trưởng đồng ý tiết lộ vài thông tin cho tộc Dực Lang. Trước kia những thứ này chưa từng xuất hiện hoặc là mọi người không nghĩ tới, nhưng giờ có ví dụ trước mắt, ngoại trừ mấy thứ quá mức phức tạp như miến thì những thứ khác chỉ cần phí chút thời gian là có thể dễ dàng thực hiện. Vậy nên lúc này nói cho tộc Dực Lang một ít, vừa có thể được ưu việt lại chiếm được hảo cảm của tộc Dực Lang, cực kỳ có lợi.

Tư Văn rất tán thành ý của tộc trưởng, nhưng anh cũng không cho rằng người khác không mày mò ra mấy thứ phức tạp như miến. Trong năm ngàn năm lịch sử Trung Hoa, rất nhiều thứ là do dân chúng phát minh ra. Sở dĩ lâu như vậy mà không có ai ở thú thế phát hiện ra những thứ này đều là do người ở đây thường không thiếu ăn, cũng không quá theo đuổi thứ gì. Một khi cục diện này bị phá vỡ, phát triển là tất nhiên, nếu đến lúc đó toàn tộc Dực Hồ thành vật hy sinh thì không bằng bây giờ công khai một phần, khiến mọi người đều có hảo cảm với tộc Dực Hồ.

Vậy nên, tộc trưởng tộc Dực Lang vốn tưởng đàm phán sẽ rất khó khăn, buổi chiều đã nhận được câu trả lời của tộc Dực Hồ rằng bọn họ nguyện ý giao một bộ phận kỹ thuật gieo trồng và nuôi dưỡng cho tộc Dực

Lang, hơn nữa cung cấp chỉ đạo kỹ thuật nhất định, điều kiện là trong vòng hai mươi năm tới, lương thực và bông mà tộc Dực Lang thu được phải chia một phần mười cho tộc Dực Hồ, hơn nữa, trong khoảng thời gian đó, bất kỳ thứ gì tộc Dực Lang phát hiện được, tộc Dực Hồ đều có thể cộng hưởng vô điều kiện. Điều kiện này trong mắt Tư Văn tuy hơi hà khắc nhưng hợp tình hợp lý.

Tộc trưởng tộc Dực Lang đương nhiên là hiểu được, nhanh chóng đồng ý. Dưới sự đề nghị của Tư Văn, hiệp nghị này được tế tự viết lại, là hiệp nghị bằng chữ đầu tiên của thú thể. Song phương giai đại hoan hỉ, buổi tối trong nghi thức của Ba Đồ và Bối Á tất nhiên là càng thêm vui vẻ, khiến buổi tiệc vốn đã náo nhiệt nay càng náo nhiệt thêm.

Mà sau khi nghi thức bắt đầu, Tư Văn rốt cuộc cũng hiểu vì sao tộc trưởng yêu cầu Ba Đồ nhanh chóng cử hành nghi thức.

Thú nhân ở thú thể phán đoán một giống cái đã có bạn đời hay chưa là dựa vào khướu giác, nếu trên người giống cái này có mùi của thú nhân khác thì có nghĩa là y đã có bạn đời, ngược lại là chưa có. Mà có thể khiến giống cái có mùi của giống đực chính là nhờ song phương làm lễ chu công (XXOO) nếu không có bước này, giống cái sẽ không thể có mùi của giống đực.

Sự thật đã rõ, cơ hồ mỗi thú nhân đều lộ ra nụ cười hiểu mà không nói, có người thậm chí còn bồn chồn cười với Ba Đồ, bởi vì trên người Bối Á đã có mùi của anh ta, cũng có nghĩa những gì nên làm và không nên làm hai người này đều đã làm cả.

Tư Văn nháy mắt đã hiểu tâm trạng của tộc trưởng, đứa con mình nuôi nhiều năm như vậy không chỉ kết thành bạn đời với người khác mà còn bị ăn trước khi cử hành nghi thức, thật đúng là không thể nhẫn. Tư Văn tin tưởng, việc tộc trưởng muốn làm hơn là đánh cho Ba Đồ một trận nên thân. Ông không làm như thế hoàn toàn là vì Bối Á, nếu con đã bị ăn thì phải nhanh chóng cử hành nghi thức, đỡ phải nhỡ mang thai thì không xong.

Nếu là trước kia, tộc trưởng hoàn toàn không phải lo lắng chuyện đó, sinh con đối với tất cả thú nhân đều là có thể gặp nhưng không thể cầu, thế nhưng có hai cặp Tư Văn và Bacon hoàn toàn phá hủy hiểu biết của ông, khiến ông không thể không lo lắng chuyện này. Vì thế Ba Đồ hoàn toàn là tự làm bậy không thể sống liền bị ép trong vòng mười ngày phải cử hành nghi thức. Nếu không phải nghĩ lúc cử hành nghi thức mà trên mặt có thương tích thì khó coi, tộc trưởng đã ra tay từ lâu.

Đáng tiếc tránh được mồng một không tránh được mười lăm, ngày hôm sau Ba Đồ liền bị tộc trưởng vốn luôn áp lực nộ khí đánh cho mặt mũi bầm dập. Có một ông bố “chồng” oán hận mình lại còn có giá trị vũ lực cao thật đúng là các loại bị thương. Nhưng những việc đó đều là sau này, hiện tại, tên này đang cười ngây ngô đứng trên tế đài chờ bố “chồng” cũng chính là tộc trưởng đại nhân chúc phúc.

Khải Khoa không có hứng thú với những chuyện trên tế đài, bé đang biến thành một con hổ con theo đuôi báo con nhà tế tự chạy xung quanh a phụ và ba nhà mình. Riley trong lòng Cát thì giơ hai tay trắng trẻo tròn tròn như ngón sen của mình ra, a a kêu với hai tên đang chạy loạn kia.

Vân tựa trong lòng Tư Văn nhìn bọn họ, thỉnh thoảng bật cười, ngẩng đầu thấy Ba Đồ đã biến về hình thú gào thét công Bối Á chạy đi, quay đầu lại hôn lên môi Tư Văn một cái, cảm khái: “Em chưa bao giờ nghĩ mình có thể tìm được một thú nhân tốt như anh, sinh ra một cục cưng khỏe mạnh đáng yêu như Khải Khoa. Cảm ơn anh.”

Tư Văn không nói gì, chỉ cúi đầu cùng cậu trao đổi một nụ hôn sâu. Người may mắn không phải là Vân mà là anh mới đúng. Đi qua quỷ môn quan, xuyên đến dị thế kỳ lạ, vạn dặm xa xôi đến nơi đây, gặp được người trong lòng này, tam sinh hữu hạnh.

*tam sinh hữu hạnh là tu ba kiếp mới có được hạnh phúc hôm nay

~**

Zô: vậy là hoàn chính văn rồi nhé, còn có 1c phiên ngoại nữa thôi, có ai muốn tổ tình với tui hông vậy?

74. Chương 74

Gửi ông già tặng quà sinh nhật, cháu là Khải Khoa, là một tiểu dũng sĩ dũng cảm của tộc Dực Hổ, năm nay bảy tuổi. A phụ cháu là người thông minh nhất bộ lạc, còn là một thần thú, là người gần thú thần nhất. Các bạn trong bộ lạc đều rất hâm mộ vì cháu có một a phụ như vậy, cháu cũng rất thích a phụ cháu, chỉ là người mà a phụ thích nhất không phải cháu, việc này làm cháu hơi buồn, nhưng mà vì người a phụ thích nhất là ba của cháu nên cháu lại không thấy buồn quá nữa.

Ba ba không phải người tộc Dực Hổ nhưng mà là tộc nào thì a phụ còn chưa nói cho cháu biết. Cháu có một a đồ, ở tộc Hổ, con của ông là Berg, là chú cháu. Việc này làm cháu rất khổ sở, cháu vốn tưởng Berg bằng tuổi mình, không ngờ chú ấy đã già như chú Og rồi. Mặt chú Og chả có biểu tình gì cả nên cháu và Phong, tiểu giống đực nhà tể tự, nghĩ là vì chú ấy quá già rồi. Nhưng mà Berg rõ ràng có biểu tình, nhìn cũng không già như chú Og, nhỏ nhỏ giống cháu, vậy sao lại là chú của cháu được?

Vấn đề này cháu đã hỏi tất cả bạn bè, không ai biết vì sao, cháu muốn đi hỏi a phụ nhưng mà trong bụng ba có em trai nhỏ, a phụ phải chăm sóc cho ba đã mệt lắm rồi. Theo lời ba dạy thì những chuyện không quan trọng không để ý tới cũng được nên cháu rất hiểu chuyện mà không hỏi a phụ.

Ngoại trừ ba và a phụ thì người cháu thích nhất là Duy nhà chú Og. Em ấy năm nay mới có bốn tuổi, là một tiểu giống cái rất đáng yêu. Mỗi lần nghe em ấy gọi cháu 'anh ơi', tim cháu sẽ thành thịch đập cực nhanh. Lúc đầu cháu còn tưởng mình bị bệnh, lén khóc vài lần. Nhưng sau này hỏi Phong mới biết, lúc anh nhìn thấy Riley, tiểu giống cái nhà chú Bacon thì cũng có cảm giác này.

Việc này làm cháu thấy may là mình không bị bệnh, đồng thời lại rất kỳ quái, sau này chú Bacon nói cho cháu biết đó là do cháu thích Duy. Lúc đó cháu mới hiểu thì ra thích là kích động và vui vẻ, a, thì ra a phụ nhìn ba cũng có cảm giác như vậy, thật sự là...rất kích thích!

Nhà chú Bacon ngoài Riley thì còn một tiểu giống đực nữa, mới một tuổi, hình thú là rắn, thích nhất làm hai việc, một là biến thành hình thú chạy loạn trong bộ lạc, chuyên môn dọa tiểu giống cái, còn một là cuộn thành một vòng tròn màu xanh nằm trên đầu cháu hoặc Phong. Lúc này chúng cháu nhất định phải biến thành hình thú, không thì con rắn phiền phức này sẽ cáo trạng, còn biến thành trẻ con tội nghiệp khóc, khó nghe chết được, đúng là ghét ghê.

Ngoài con rắn con làm cháu thấy hơi phiền này thì cái gì cũng rất tốt. Mỗi ngày, sáng sớm a phụ sẽ dạy kỹ xảo săn bắn cho cháu, sau đó giữa trưa nấu cho cháu một bữa cơm phong phú. Lén nói với ông nhé, đồ ăn a phụ làm ngon nhất bộ lạc, lần nào cháu cũng trộm để lại một chút cho Duy, em ấy thích ăn cơm a phụ cháu nấu nhất. Mỗi lần thấy miệng Duy phồng phồng, mở to mắt nghiêm túc nhai nha nhai, cháu đều cảm thấy đặc biệt thỏa mãn.

Vì tương lai mỗi ngày có thể nhìn thấy Duy như vậy, cháu đã bắt đầu học nấu cơm với a phụ. Sau này cháu nhất định phải dùng đồ ăn ngon nuôi Duy trắng trắng tròn tròn.

Làm một thú nhân tộc Dực Hổ, cháu cảm thấy cực kỳ, uhm, lần trước a phụ nói cái gì nhỉ, a, tự, đúng rồi, tự hào, là cực kỳ tự hào. Hiện tại tộc Dực Hổ là bộ lạc cường thịnh nhất đại lục, có rất nhiều thứ mà bộ lạc khác không có, mùa đông cũng có thể ăn no mặc ấm. Đã ba năm liên tiếp bộ lạc cháu đoạt đệ nhất ở ngày trao đổi. Sau này cháu cũng sẽ thành một dũng sĩ, đánh bại rất nhiều người, khiến tộc Dực Hổ chiến thắng.

Tựa như ba ba nói, cuộc sống cực kỳ tốt đẹp, nhưng lại luôn có chuyện không vừa ý. Gần đây cháu đúng là một việc cực kỳ không vừa ý, ba cháu có cực cưng. A phụ nói đó là em trai cháu, cháu là anh, lại là nam tử hán tiểu dũng sĩ dũng cảm nên nhất định phải chăm sóc em. Cháu cũng đã cam đoan với a phụ nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em, nhưng cháu cảm thấy bây giờ hình như cháu không làm được, cháu hơi...ghét em trai.

Mấy ngày nay cháu sâu sắc cảm thấy mình không thích em trai như trước kia. Cháu chỉ sợ không làm được việc đã hứa với a phụ. A phụ nói trẻ con nói không giữ lời là a phụ ghét nhất. Cháu rất sợ a phụ sẽ vì thế mà ghét cháu. Ông già tặng quà sinh nhật ơi, ông có thể nói cho cháu biết nên làm gì không?

Tư Văn nhìn tấm da thú mỏng tràn ngập nét chữ non nớt, vừa cảm khái vừa cực kỳ áy náy. Lần này Văn

mang thai rất vất vả, phản ứng rất mạnh, làm anh không khỏi có lúc không quan tâm Khải Khoa. Tuy bình thường Khải Khoa tỏ ra rất hiểu chuyện nhưng dù sao mới chỉ là đứa bé bảy tuổi, nếu không nhờ bức thư này, anh căn bản không biết cục cựa bảo bối nhà mình có gánh nặng tâm lý như vậy.

Giờ khắc này anh cảm thấy vô cùng may mắn khi lần trước làm sinh nhật cho con dùng phương pháp của lễ giáng sinh, còn nhìn quả bầu vẽ ra gạo mà bịa ra một ông già tặng quà sinh nhật. Nhưng mà con anh thật đúng là thông minh, biết viết thư, khà khà, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.

Anh đã đến thế giới này hơn tám năm. Trong tám năm này, sức sản xuất của thú thể tuy không có bước nhảy vọt nhưng các giống loài đã càng ngày càng phong phú, lần lượt phát hiện các thứ tương tự với trên Trái Đất, trình độ sinh hoạt của mọi người cũng đã tiếp cận sinh hoạt ở Trái Đất ở một trình độ nhất định. Có lẽ giống loài phong phú đã thỏa mãn nhu cầu dinh dưỡng, vài năm này trong bộ lạc lục tục sinh ra mười mấy đứa trẻ. Những người cử hành nghi thức cùng đợt với bọn Tư Văn đều đã có con. Việc này ở quá khứ là cơ hồ không có khả năng.

Có lẽ là quá dễ dàng đạt được ngược lại thành không chân thật, tộc Dực Hổ càng thêm kinh sợ sinh mệnh. Việc này làm Tư Văn kinh ngạc đồng thời cũng rất vui mừng. Anh rất tự hào vì mình phát hiện rất nhiều thứ, cải biến thế giới này ở một mức độ nào đó nhưng anh cũng không muốn loại thay đổi đó trở thành tai nạn cho thế giới thuần phác này. Mấy năm trở lại đây, cũng có những phương diện bất lợi nhưng mặt hữu ích lại vượt xa tệ đoan, điều này làm lo lắng trong lòng anh cũng dần lắng xuống.

Biết khúc mắc của con trai, Tư Văn tất nhiên sẽ không ngồi yên, anh và Khải Khoa tâm sự rất lâu, không dấu vết mà lừa ra lời trong thư, cũng cẩn thận giải thích toàn diện cho con mình. Tư Văn tỏ vẻ, ít nhất là người nhận giáo dục như nhồi vịt mười mấy năm của Thiên triều, còn là luật sư, loại việc nhỏ này hoàn toàn không làm khó được anh.

Được a phụ nhà mình bảo ban, Khải Khoa tuy cảm thấy Tư Văn nói có lý nhưng sâu trong nội tâm vẫn hơi thấp thỏm. Nhưng loại thấp thỏm này duy trì cũng không lâu, bởi vì sau khi em trai bé được sinh ra, Khải Khoa lập tức trở thành một em khổng đầy quang vinh. Em trai đáng yêu thế nào, em trai thông minh ra sao, đây là đề tài mỗi ngày lặp lại vô số lần để bé khoe với người khác.

Ánh mặt trời sau giờ Ngọ (12h trưa) chiếu xuống sân, tiểu giống cái mở to đôi mắt ngây thơ, nhìn ông anh ngốc nhà mình ghé vào cạnh nôi không ngừng nhả mặt, ngẫu nhiên sẽ cười cổ động một cái, ông anh ngốc liền cười ngớ muốn chết đầy mỹ mãn. Giống cái ngồi bên cạnh ôn nhu nhìn hai con chơi đùa, ba người thỉnh thoảng sẽ dùng ngôn ngữ Liên hợp quốc chỉ mình mình hiểu để nói mấy câu, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng cười.

Cách đó không xa, Tư Văn xử lý con mỗi trong tay, nghe tiếng cười, giương mắt nhìn ba cha con ngồi bên kia, cười hạnh phúc ngọt ngào.

**

Zổ: hoàn rồi

~Thế là bạn Og phải phấn đấu ba năm mới có con nhẩy, hồng hieu sao cảm thấy mặt bạn lúc phấn đấu thành công chắc vụn vụn lắm

~Hoàn rồi nha các cưng ~ đạo này ít thú nhân quá, thú nhân chủ công càng ít hơn. TvT tui đã đọc lại XV chỉ gia hữu tiểu phụ lang đến lần thứ 30 rồi TvT

À quên, không có word nhé, khỏi hỏi =,.=

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-nhan-chi-tu-van>